CĂRȚI ROMANTICE

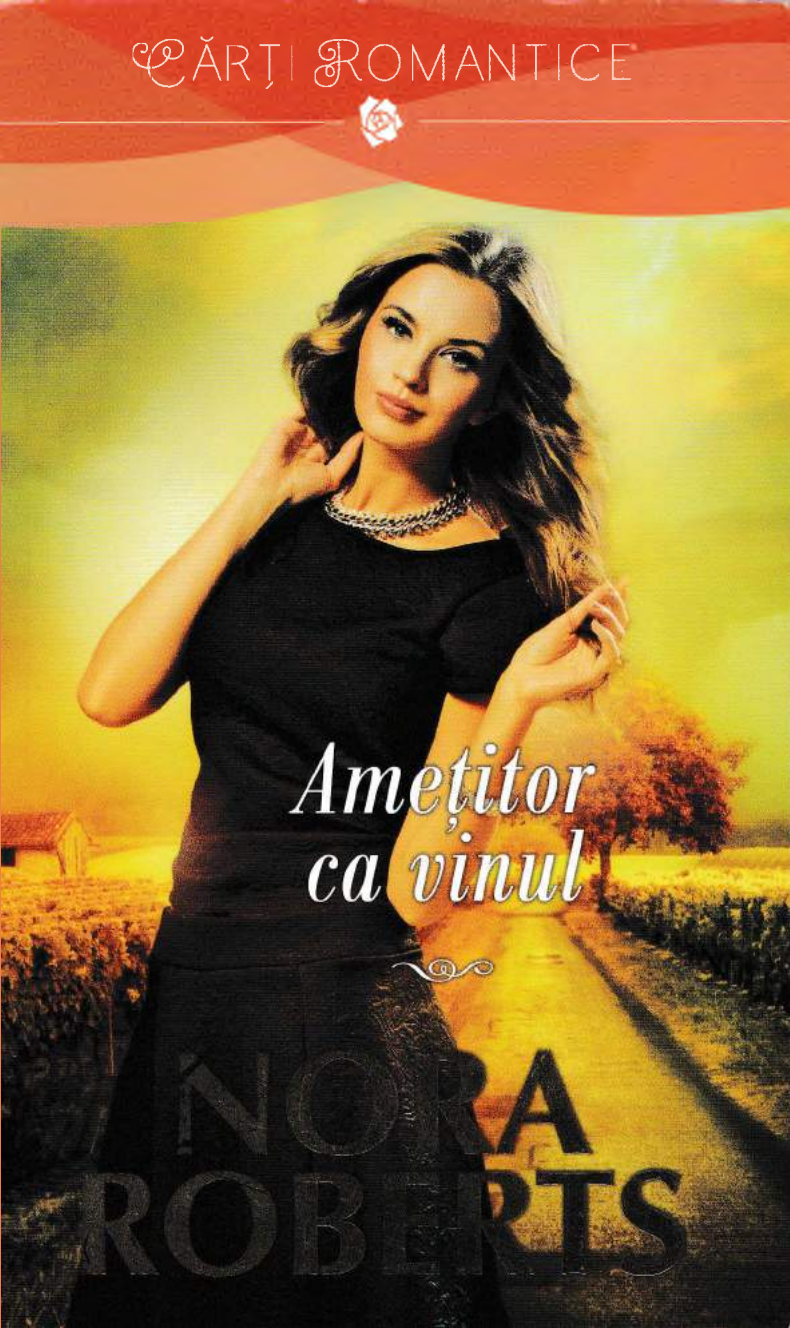

Sophia Giambelli nu și-a făcut niciodată griji în privința competiției. Mândria familiei Giambelli și director de PR al companiei, Sophia își iubește slujba – și e foarte bună în ceea ce face. Însă lucrurile sunt pe punctul de a se schimba, căci matroana familiei, Tereza, a anunțat fuziunea cu crama familiei MacMillan. Fiind o femeie de afaceri cu simț practic, Sophia știe că trebuie să fie pregătită pentru orice, însă se trezește complet nepregătită pentru Tyler MacMillan, cu care este pusă să facă schimb de roluri și să lucreze îndeaproape, vreme de un an, pentru a facilita fuziunea. În timpce muncesc din greu, cot la cot, atât pe câmpuri, cât și-n birourile lor din San Francisco, Sophia este sfâșiată între atracția puternică pe care o simte față de el și rivalitatea pe care nu și-o poate înfrâna. La sfârșitul sezonului, nu doar compania, ci și viața ei ar putea să o ia într-o direcție nouă. Și, cum afacerea de familie și familia însăși devin dintr-odată ținta unor acte criminale de sabotaj, misiunea Sophiei va fi nu numai să își dovedească valoarea... ci și să supraviețuiască.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-33-0491-0
9 786063 304910
Lira®

NORA ROBERTS

Ameţitor ca vinul

The Villa
Nora Roberts
Copyright © 2001 Nora Roberts

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Amețitor ca vinul
Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Amețitor ca vinul / Nora Roberts; trad.: Graal Soft
– București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0491-0

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Ameţitor ca vinul

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

Lira®

prolog

În noaptea uciderii sale, Bernardo Baptista luase o cină simplă, formată din pâine, brânză și o sticlă de Merlot. Vinul era destul de tânăr. Nu era și cazul lui Bernardo. Nici unul nu avea să mai îmbătrânească.

Bernardo era un om simplu, la fel ca pâinea și ca brânza pe care le servise. De când se căsătorise, cu cincizeci și unu de ani în urmă, locuise în aceeași casă micuță de pe colinele domoale din nordul Veneției. Cei cinci copii ai săi crescuseră acolo. În același loc murise și soția lui.

În acel moment, la șaptezeci și trei de ani, Bernardo locuia singur. Familia sa se afla la o aruncătură de băț distanță, la marginea marii podgorii Giambelli, unde el lucrase încă din tinerețe.

O cunoștea pe *La Signora*[1] de când era o copilă și fusese învățat să-și scoată pălăria ori de câte ori trecea pe lângă el. Chiar și în acele vremuri, când călătorea din California spre *castello*[2] și podgorie, Tereza Giambelli se oprea dacă îl zărea. Și discutau despre vremurile de demult, când bunicii lor lucraseră împreună via.

Aceasta i se adresa cu *Signore* Baptista. Un apelativ foarte respectuos. O aprecia foarte mult pe *La Signora* și toată viața sa le fusese loial atât ei, cât și familiei sale.

De peste șaizeci de ani lua parte la facerea vinului Giambelli. Avuseseră loc multe schimbări – unele bune, după părerea lui Bernardo, iar altele mai puțin bune. Văzuse multe.

Unii erau de părere că prea multe.

În curând, vița-de-vie, adormită de iarnă, avea să fie curățată. În acel moment, artrita îl împiedica să mai muncească la fel de mult cu mâinile cum o făcuse în tinerețe.

---

[1] „Doamna" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

[2] „castel" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Cu toate acestea, ieșea în fiecare dimineață ca să-și vadă copiii și nepoții ducând mai departe tradiția.

Cei din familia Baptista lucraseră dintotdeauna pentru Giambelli. Și, în mintea lui Bernardo, așa urma să fie mereu.

În acea ultimă noapte din cei șaptezeci și trei de ani ai săi, se uită spre vițele-de-vie – viile sale –, observând ce fusese deja făcut, de ce anume mai era nevoie și ascultând vântul de decembrie, care șuiera prin oasele strugurilor.

De la fereastra pe unde vântul încerca mereu să se strecoare înăuntru, putea vedea scheletele care urcau uniform pe coline. Cu timpul, pe acele oase avea să se adauge carne și viață, doar că nu urmau a se veșteji, așa cum se întâmpla cu omul. Acela era miracolul strugurilor.

Putea vedea umbrele și formele impunătorului *castello*, care trona peste podgorii și care-i conducea și pe cei care se ocupau de ele.

Totul părea stingher în acea noapte de iarnă, când doar servitorii mai dormeau în castel și încă nu se născuseră boabele de struguri.

Tânjea după primăvară și după vara lungă care-i urma, după soarele care putea să-i încălzească măruntaiele și să coacă fructele tinere. Așa cum părea că se întâmplase de fiecare dată, își dorea încă o recoltă.

Frigul acela îl cuprinsese pe Bernardo până-n măduva oaselor. Se gândi să încălzească supa pe care i-o adusese nepoata ta, doar că Annamaria nu gătea tocmai grozav. Așa că se mulțumi cu brânza și începu să soarbă din vinul bun și tare, lângă focul micuț.

Era foarte mândru de munca lui de-o viață. O parte din acea muncă se afla în paharul care prindea lumina focului și strălucea într-un roșu-închis, intens. Vinul fusese unul din multele cadouri primite cu ocazia pensionării, chiar dacă toată lumea știa că retragerea sa nu era altceva decât un mic detaliu tehnic. Chiar și cu durerile de oase și cu problemele de inimă, Bernardo tot se plimba prin vie, testând strugurii, privind cerul și mirosind aerul.

Trăia pentru vin.

Și tot pentru el muri.

Stătea lângă foc, cu o pătură înfășurată în jurul picioarelor, sorbind din licoarea vișinie și moțăind. Îi alergau prin minte imagini cu câmpurile scăldate de razele soarelui, cu soția sa zâmbind, cu el arătându-i fiului său cum se susține lăstarul de viță-de-vie și cum se taie când ajunge la maturitate. Imagini cu *La Signora* stând alături de el între rândurile de vlăstari, îngrijiți de bunicii lor.

– *Signore* Baptista, îi zisese aceasta, când încă nu aveau chipul brăzdat de vreme, ni s-a oferit o lume întreagă. E datoria noastră să o protejăm.

Și făcuseră întocmai.

Vântul șuiera la fereastra căsuței sale. Focul se transformase în cenușă.

Când durerea îi apucă inima ca un pumn, strângând-o până se scurse toată viața din ea, criminalul lui se afla la aproape zece mii de kilometri distanță, înconjurat de prieteni și de asociați, bucurându-se de un somon gătit perfect și de un vin bun Pinot Blanc.

Partea întâi

Curățarea

Un om este un mănunchi de relații, un nod de rădăcini, ale cărui flori și fructe sunt lumea înconjurătoare.

RALPH WALDO EMERSON

capitolul 1

Sticla de Cabernet Sauvignon Castello di Giambelli 1902 se vându la licitație contra sumei de o sută douăzeci și cinci de mii cinci sute de dolari americani. Sophia se gândi că erau destul de mulți bani pentru vin amestecat cu sentimente. Vinul din acea sticlă veche fusese produs din strugurii recoltați în anul în care Cezare Giambelli întemeiase crama Castello di Giambelli, pe un petic deluros de la nord de Veneția.

În funcție de cum priveai lucrurile, în acel moment *castello* fusese ori o escrocherie, ori un optimism suprem. Căsuța modestă și crama de piatră ale lui Cezare nu semănau câtuși de puțin cu un castel. Dar viile sale erau regale, și reușise să-și clădească un imperiu pornind de la ele.

Un secol mai târziu, chiar și un Cabernet Sauvignon superior era probabil mai gustos stropit pe o salată decât băut simplu, dar, la urma urmei, nu era treaba ei să se certe cu omul cu banii. Ca întotdeauna, bunica ei avusese dreptate. Oamenii ar fi plătit, și încă mult, pentru privilegiul de a deține o bucățică din istoria Giambelli.

Deși era puțin probabil să uite oricare dintre cele două, Sophia își notă ultimul preț licitat și numele cumpărătorului, pentru înștiințarea pe care avea să i-o trimită bunicii sale la finalul licitației.

Participa la acel eveniment exclusivist, precentenar, nu doar în calitate de director de relații publice, care se ocupase de planificarea și implementarea promovării și de cataloagele licitației, ci și ca reprezentat al familiei Giambelli.

Ca atare, stătea în liniște undeva în spatele sălii, observând licitările și prezentarea.

Picioarele ei erau încrucișate într-o linie lungă și elegantă. Ținea spatele drept, așa cum ar fi învățat la școala

de maici. Purta un costum negru cu dungi albe fine, de croială și provenienţă italiene, care reușea să fie deopotrivă potrivit pentru afaceri și extrem de feminin. Era exact felul în care se vedea și Sophia.

Avea fața ascuțită, ca un triunghi palid, dominat de ochi căprui mari și pătrunzători și o gură mare, mobilă. Pomeții ei erau la fel de ascuțiți ca un spărgător de gheață, bărbia, precum vârful unui diamant, sculptând o înfățișare pe jumătate de zână și pe jumătate de războinică. Și își folosise fața pe post de armă, în mod deliberat și fără milă, oricând i se păruse momentul oportun. Considera că erau unelte ce trebuiau folosite cât mai bine cu putință.

Cu un an în urmă, își tunsese părul care îi ajungea până la talie, transformându-l într-un bob negru scurt, cu breton franjurat pe frunte.

I se potrivea noua tunsoare. Sophia știa foarte bine ce i se potrivea și ce nu.

Purta la gât un șirag fin și clasic de perle, pe care i-l dăduse bunica ei când împlinise douăzeci și unu de ani, și pe chip avea o expresie interesată, politicoasă. Considera că aceasta din urmă o făcea să semene cu tatăl ei în timpul ședințelor de consiliu.

Ochii i se luminară, iar colțurile gurii ei mari se ridicară într-un zâmbet ușor, de îndată ce fu prezentat următorul obiect ce urma să fie licitat.

Era o sticlă de Barolo, din 1934, pe care corpolentul Cezare o botezase Di Tereza, în cinstea nașterii bunicii ei. Acea rezervă privată purta pe etichetă o fotografie a Terezei de când avea zece ani, celebrând anul în care se considerase că vinul îmbătrânise suficient în lemn de stejar și fusese îmbuteliat.

În acel moment, la șaizeci și șapte de ani, Tereza Giambelli era o legendă. Renumele ei ca producător de vin îl surclasase și îl umbrise chiar și pe cel al bunicului său.

Era prima sticlă din acel sortiment care fusese vreodată dată spre vânzare sau transmisă în afara familiei. Licitarea era energică și aprigă, exact cum se și așteptase Sophia. Bărbatul care stătea lângă ea bătu ușor

cu degetele fotografia din catalog care înfățișa sticla de vin licitată.

– Semeni cu ea.

Sophia se întoarse ușor. Mai întâi îi zâmbi lui – era un bărbat distins, trecut bine de șaizeci de ani –, apoi fotografiei din care o fetiță se uita serioasă, de pe eticheta unei sticle de vin roșu.

– Mulțumesc.

Își aminti că era Marshall Evans. Imobiliare, a doua generație de Fortune 500. Își făcuse un obicei din a cunoaște numele și statisticile numerice ale colecționarilor și ale împătimiților de vin, cu buzunare adânci și gusturi excelente.

– Speram ca la licitația de astăzi să participe și *La Signora*. E bine?

– Foarte bine, dar și foarte ocupată.

Începu să vibreze pagerul pe care îl purta în buzunarul sacoului. Puțin deranjată de întrerupere, Sophia îl ignoră ca să poată observa în continuare licitația. Cercetă camera cu privirea, notându-și semnalele. Ridicarea nonșalantă a unui deget din rândul trei crescu prețul cu cinci sute de dolari. O înclinare subtilă din cap, a unei persoane din rândul cinci, crescu și mai mult suma.

În cele din urmă, sticla de Barolo o devansă pe cea de Cabernet Sauvignon cu cincisprezece mii, iar Sophia se întoarse și-i întinse mâna bărbatului de lângă ea.

– Felicitări, domnule Evans. Contribuția dumneavoastră la Crucea Roșie Internațională va fi de mare ajutor. Ca reprezentantă a familiei și a companiei Giambelli, sper să vă bucurați de premiu.

– Fără îndoială. Îi luă mâna și o ridică spre buzele sale. Acum mulți ani, am avut plăcerea de a o cunoaște pe *La Signora*. Este o femeie extraordinară.

– Da, așa este.

– Poate nepoata dânsei ar vrea să mă însoțească la cină în seara aceasta?

Bărbatul era suficient de bătrân cât să-i fie tată, dar Sophia avea concepții mult prea europene ca să se lase descurajată. Cu altă ocazie, ar fi acceptat invitația și fără îndoială s-ar fi bucurat de compania lui.

– Îmi pare rău, dar am o întâlnire. Poate data viitoare când mai fac o călătorie, dacă sunteți disponibil.

– Am să mă asigur că sunt disponibil.

Sophia îi zâmbi cu căldură și se ridică.

– Scuzați-mă.

Ieși din cameră și smulse pagerul din buzunarul sacoului, ca să verifice numărul. Făcu un ocol prin salonul doamnelor, uitându-se la ceas și scoțând telefonul din geantă. Tastă numărul, apoi se așeză confortabil pe una dintre canapele, cu agenda și cu organizatorul electronic în brațe.

După o săptămână lungă și solicitantă la New York, era încă stresată. Uitându-se prin agenda unde avea notate întâlnirile, se rugă să aibă timp pentru o mică sesiune de cumpărături, înainte să trebuiască să se schimbe pentru cină.

„Jeremy DeMorney", cugetă ea. Asta însemna o seară elegantă și sofisticată. Restaurant franțuzesc, discuții despre mâncare, călătorii și teatru. Și despre vin, bineînțeles. De vreme ce era un descendent al podgoriei La Coeur aparținând familiei DeMorney și șeful unei agenții publicitare, iar ea o descendentă a imperiului Giambelli, aveau să existe, inevitabil, și câteva încercări jucăușe de a smulge unul de la celălalt secrete de muncă.

Și avea să fie și șampanie. Excelent, chiar avea chef de șampanie. Toate urmate de o încercare romantică de a o atrage în patul lui. Se întrebă dacă avea chef și de așa ceva. Îl considera un bărbat atrăgător, care știa să fie și amuzant. Poate că, dacă nu ar fi știut amândoi că tatăl ei se culcase cândva cu soția lui, ideea unei mici idile nu li s-ar fi mai părut atât de ciudată, aproape incestuoasă.

Totuși, trecuseră câțiva ani de atunci...

– Maria.

Sophia îi ascunse într-un colțișor al minții pe Jerry și seara ce urma să vină, de îndată ce menajera casei Giambelli răspunse.

– Am un apel de pe numărul mamei mele. Este disponibilă?

– Da, domnișoară Sophia. Chiar spera să sunați. Un moment.

Sophia şi-o imagină pe femeie alergând prin acea aripă a casei, cercetând camerele după ceva de curăţat, deşi Pilar Giambelli Avano se va fi ocupat deja de tot. Se gândi că mama ei ar fi fost mulţumită şi să trăiască într-o căsuţă la ţară înconjurată de trandafiri, unde să poată coace pâine, să coasă şi să se ocupe de grădină. „Ar fi trebuit să aibă vreo şase copii", se gândi ea, oftând. „Dar trebuie să se mulţumească doar cu mine."

– Sophia, tocmai mă îndreptam spre seră. O clipă. Să-mi trag răsuflarea. Nu mă aşteptam să revii aşa repede cu telefonul. Mă gândeam că te afli în mijlocul licitaţiei.

– La finalul ei. Şi cred că putem spune că a fost un succes fără precedent. Îţi trimit un fax cu toate detaliile în seara asta sau dimineaţă la prima oră. Acum, chiar trebuie să mă duc să văd ce mai e de rezolvat. Totul e în regulă acolo?

– Mai mult sau mai puţin. Bunica a convocat o întrunire la nivel înalt.

– Bine, mamă, dar ştii că nu moare, nu? Am trecut deja prin asta acum şase luni.

– Opt, o corectă Pilar. Dar cine mai ţine socoteala? Îmi pare rău, scumpa mea, dar a insistat. Nu cred că plănuieşte să moară nici de data asta, dar sigur pune ceva la cale. A chemat şi avocaţii, pentru încă o reevaluare a testamentului. Şi mi-a dat broşa camee a mamei ei, ceea ce înseamnă că se gândeşte la viitor.

– Credeam că ţi-a dat-o ultima dată.

– Nu, atunci mi-a dat mărgelele de chihlimbar. Cheamă pe toată lumea. Trebuie să te întorci.

– Bine, bine. Sophia se uită în jos la agenda electronică. Îi trimise mintal un sărut lui Jerry DeMorney. Termin aici şi pornesc la drum. Dar, serios acum, mamă, acest nou obicei al ei, de-a muri sau de-a modifica testamentul la fiecare câteva luni, devine foarte incomod.

– Eşti o fată bună, dragă Sophia. Am să-ţi las mărgelele mele de chihlimbar.

– Da, mersi mult.

Sophia închise telefonul râzând. Două ore mai târziu, era în avionul care o ducea înapoi în vest şi făcea

speculații dacă peste încă patruzeci de ani avea să dețină ea puterea de a-i face pe toți să se agite în jurul ei de îndată ce pocnea din degete. Doar simpla idee că lucrurile ar putea sta așa o făcu să zâmbească. Se lăsă pe spate în scaun, cu un pahar de șampanie în mână și cu muzica lui Verdi auzind-se în căști.

Nu toată lumea se agita. Chiar dacă se afla la doar câteva minute distanță la reședința Giambelli, Tyler MacMillan considera că viile erau un subiect mult mai urgent decât adunările convocate de *La Signora*. Și nu se ferea să o spună.

– Acum, Ty. Poți să-ți iei câteva ore libere.

– Nu acum. Ty se plimba prin birou, nerăbdător să iasă din nou pe proprietate. Îmi pare rău, bunicule. Știi foarte bine că tăierea de iarnă este esențială, și știe și Tereza. Schimbă telefonul mobil de la o ureche la alta. Ura telefoanele mobile. Le tot pierdea. Podgoriile MacMillan au nevoie de la fel de multă grijă ca podgoriile Giambelli.

– Ty...

– Tu m-ai pus să mă ocup aici. Îmi fac treaba.

– Ty, repetă Eli. Știa că, atunci când venea vorba despre a discuta ceva cu nepotul lui, trebuia să expună totul cât mai simplu cu putință. Eu și Tereza suntem la fel de dedicați vinurilor MacMillan precum celor care poartă eticheta Giambelli, și e așa de douăzeci de ani. Ai fost pus la conducere pentru că ești un vinificator excepțional. Tereza are planuri. Aceste planuri te implică și pe tine.

– Săptămâna viitoare.

– Mâine. Eli nu punea foarte des piciorul în prag, pentru că nu era modul lui de a proceda. Dar era neîndurător ori de câte ori era nevoit să o facă. La ora unu. Luăm prânzul. Îmbracă-te corespunzător.

Tyler se uită în jos și se încruntă când văzu cizmele vechi și tivurile roase ale pantalonilor săi groși.

– Adică în mijlocul zilei, fir-ar!

– Tyler, ești cumva singurul de la MacMillan capabil să taie via? Am înțeles că ai pierdut mai mulți angajați sezonul trecut.

– O să fiu acolo. Dar spune-mi un lucru.

– Sigur că da.

– E ultima dată când o să moară? Măcar pentru o perioadă?

– La ora unu, îi răspunse Eli. Încearcă să ajungi la timp.

– Bine, bine, bine, mormăi Tyler, abia după ce închise telefonul.

Îl adora pe bunicul său. O adora chiar și pe Tereza, poate tocmai pentru că era atât de țâfnoasă și de enervantă. Tyler avea unsprezece ani când bunicul lui se căsătorise cu moștenitoarea Giambelli. Atunci se și îndrăgostise pentru prima dată de podgorii, de culmile dealurilor, de umbrele pivnițelor și de marile caverne ale beciurilor.

Și, într-un sens extrem de autentic, se îndrăgostise și de Tereza Louisa Elana Giambelli, o femeie trasă prin inel, dreaptă ca o lumânare și oarecum înspăimântătoare. Prima dată când o văzuse el, purta pantaloni și cizme, nu cu mult diferite de ale lui, și mergea cu pași mari printre plantele de mușțar dintre rândurile crescânde de struguri. Femeii îi fusese de-ajuns o singură privire. Ridicase tăios dintr-o sprânceană neagră ca pana corbului și-l socotise moale și orășean. Îi spusese atunci că, daca voia să fie nepotul ei, trebuia să devină mai dur.

Îi ordonase să rămână la podgorie peste vară. Nimănui nu-i trecuse prin cap să o contrazică. Cu siguranță nu părinților săi, care fuseseră mai mult decât bucuroși să scape de el o perioadă mai lungă de timp, ca să poată zbura la petreceri și pe la amanți. Așa că rămăsese, își aminti Tyler în acel moment, îndreptându-se spre fereastră. Vară după vară, până când ajunsese să considere podgoriile ca fiind acasă, mai mult decât casa lui din San Francisco, și până când bunicii ajunseseră să-i fie mai părinți decât mama și tatăl său.

Ea îl plămădise. Îl cizelase de când avea unsprezece ani și-l modelase să devină cine era în acel moment.

Dar el nu îi aparținea. I se părea o ironie faptul că toată străduința ei îl transformase în singura persoană de sub egida ei care, cel mai probabil, i-ar fi ignorat cererile. Bineînțeles, îi era și mai greu să ignore cererile atunci când ea și bunicul lui își uneau forțele. Tyler ridică din umeri și ieși din birou. Își putea lua câteva ore libere, și ei știau acel lucru la fel de bine ca el. Podgoria MacMillan angajase cei mai buni oameni, și s-ar fi putut sustrage liniștit pentru cea mai mare parte a sezonului, știind că viile rămâneau pe mâini bune.

Adevărul era că ura evenimentele mari și fastuoase organizate de familia Giambelli. Invariabil, semănau cu un circ, unde toate cele trei arene erau ticsite cu tot felul de spectacole colorate. Efectiv nu puteai ține pasul cu tot ce se întâmpla, și exista mereu riscul ca unul dintre tigri să iasă din cușcă și să-ți sară la gât. Toți oamenii aceia, toate problemele, toate pretextele și toată agitația inutilă. Ar fi fost mai fericit să se plimbe prin vie, să verifice butoaiele sau să stea de vorbă cu unul dintre producătorii de vin, discutând despre calitățile alese ale Chardonnay-ului din acel an.

Îndatoririle sociale erau tocmai asta. Îndatoriri.

Ocoli și făcu o plimbare prin casa fermecătoare și întortocheată, care fusese a bunicului lui, apoi ajunse la bucătărie și își reumplu termosul cu cafea. Așeză absent pe tejghea telefonul mobil, pe care încă îl avea cu el, și începu să-și reorganizeze mental programul, ca să facă loc în el pentru *La Signora*.

Nu mai era orășean – sau moale. Avea puțin peste un metru optzeci și corpul sculptat de munca podgoriilor și de afinitatea sa pentru activități în aer liber. Avea mâinile late și înăsprite de bătături, cu degete lungi, care știau exact cum să se afunde pe sub frunze ca să găsească strugurii. Părul lui avea tendința să se onduleze dacă uita să-l tundă, ceea ce se întâmpla de cele mai multe ori, și era castaniu-închis, cu nuanțe de roșcat, asemănătoare cu un vin roșu vechi de Burgundia, mângâiat de soare. Era foarte tras la față, fiind mai degrabă aspru decât chipeș. Începuseră să-i apară linii fine în jurul ochilor de un albastru clar și calm, care puteau deveni oricând duri

precum oţelul. Avea o cicatrice pe maxilar, pe care o căpătase la treisprezece ani, când căzuse de pe un morman de pietre, şi care ajungea să-l enerveze ori de câte ori îşi aducea aminte să se bărbierească. Îşi aminti că trebuia să facă şi asta înainte de-a merge la prânz a doua zi.

Cei care lucrau pentru el îl considerau un om corect, poate prea dârz uneori. Tyler ar fi fost măgulit de această opinie. Îl considerau, de asemenea, un artist, lucru care cu siguranţă l-ar fi uimit.

Tyler MacMillan considera că strugurii erau adevăraţii artişti.

Ieşi în aerul înviorător al iernii. Mai erau două ore până la apus, şi trebuia să se ocupe de podgorie.

Donato Giambelli avea o durere de cap de proporţii scandaloase. Numele ei era Gina şi era soţia lui. Când veniseră veştile chemării lansate de *La Signora*, tocmai era implicat într-o partidă de sex halucinantă cu actuala lui amantă, o actriţă aspirantă multitalentată, cu coapse atât de puternice, că ar fi putut sparge nuci. Spre deosebire de soţia lui, amanta nu avea nevoie decât să-i cumpere câte un fleac din când în când şi să-şi facă timp pentru trei zbenguieli transpirate de trei ori pe săptămână. Ea nu pretindea să stea la discuţii.

Şi existau momente în care avea senzaţia că Gina nu voia nimic altceva decât discuţii. Trăncănea la el. Trăncănea şi la fiecare dintre cei trei copii. Trăncănea la mama lui, până când şi aerul din avionul companiei începuse să vibreze de atâta vorbărie fără sfârşit. Prins ca între ciocan şi nicovală, între soţia lui, bebeluşul care ţipa, boncănitul micuţului Cezare şi sărituriile Terezei Maria, Don se gândea tot mai serios să deschidă trapa, să-şi arunce toată familia din avion şi să uite de tot.

Mama lui era singura tăcută. Asta pentru că, înainte să-şi pună masca pe ochi şi să leşine în scaun, luase un somnifer, o pastilă pentru răul de avion, o pastilă pentru alergii şi Dumnezeu ştia ce altceva, toate cu două pahare de Merlot. Din câte îşi putea aminti Don, mama lui îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii sub efectul pastilelor şi în completă inconştienţă. În acel

moment, Don considera că acel lucru era o dovadă de mare înțelepciune.

Nu putea face altceva decât să stea acolo, cu tâmplele bubuindu-i, blestemând-o la nesfârșit pe mătușa Tereza, care insistase ca toată familia să pornească în acea călătorie. Doar el era vicepreședintele companiei Giambelli, filiala din Veneția, nu-i așa? În fond, orice afacere l-ar fi implicat pe el, dar nu și pe restul familiei.

Oare de ce îl năpăstuise Dumnezeu cu o asemenea familie?

Nu era vorba că nu-i iubea. Sigur că-i iubea. Dar bebelușul era la fel de gras ca un purceluș de lapte, și mai era și Gina lângă el, care scotea un sân pentru gurița lui lacomă. Se gândi că la un moment dat acel sân fusese o operă de artă. Ferm, auriu și mirosind a piersici. În acel moment, era întins ca un balon mult prea umflat, iar dacă ar fi avut curiozitatea să guste, probabil ar fi descoperit că avea gust de bale de bebeluș.

Și femeia deja începuse să facă gălăgie cum că mai voia un copil. Femeia cu care se căsătorise el era dornică, luxuriantă, încărcată cu energie sexuală și cu mintea liberă. Era perfecțiunea întruchipată. Și, în numai cinci ani, devenise grasă, neîngrijită și cu mintea preocupată numai de bebeluși.

Mai era de mirare că își căuta confortul în altă parte?

– Donny, eu cred că *zia* Tereza o să-ți ofere o *mare* promovare și că o să ne mutăm cu toții la *castello.*

Femeia râvnea la luxurianta casă Giambelli – atâtea încăperi încântătoare, atâția servitori. Copiii ei ar fi crescut în lux, cu multe privilegii. Haine frumoase, cele mai bune școli și într-o zi averea Giambelli la picioarele lor. La urma urmei, era singura care-i oferise moștenitori lui *La Signora*, nu? Și asta ar fi trebuit să însemne ceva.

– Cezare, zise ea, când fiul ei smulse capul păpușii surorii lui. Încetează! Ai făcut-o pe sora ta să plângă. Vino încoace și dă-mi imediat păpușa aia. O s-o repare mama.

Micuțul Cezare, cu ochii sclipindu-i, aruncă voios capul păpușii peste umăr și începu să râdă de sora lui.

– Vorbește în engleză, Cezare! zise ea agitând energic degetul spre el. Mergem în America. O să vorbești în engleză cu *zia* Tereza și-o să-i arăți ce băiețel deștept ești. Vino aici.

Tereza Maria, care plângea moartea păpușii, recuperă capul retezat și începu să alerge în sus și-n jos prin cabină, agitându-se de durere și de furie.

– Cezare! Fă cum spune mama!

Drept răspuns, copilul se aruncă pe podea și începu să dea din mâini și din picioare. Don se ridică brusc și se încuie în sanctuarul biroului său din avion.

Lui Anthony Avano îi plăceau lucrurile de bună calitate. Își alesese cu multă grijă și atenție penthouse-ul din Back Bay, San Francisco, apoi angajase cel mai bun decorator de interioare din oraș, ca să i-l aranjeze. Statutul și stilul se aflau în topul priorităților lui. Să le obțină fără să facă cine știe ce efort era al treilea pe listă.

Nu înțelegea cum un om ar fi putut avea confort fără acele elemente de bază. Camerele lui reflectau întocmai părerea sa despre gusturile clasice – de la pereții acoperiți cu moar de mătase și covoarele orientale, până la mobilierul strălucitor din lemn de stejar. El sau decoratorul său alesese țesături bogate în tonuri neutre, cu câteva pete de culori îndrăznețe, plasate artistic. I se spusese că arta modernă, care nu însemna, de altfel, nimic pentru el, era un contrapunct extraordinar pentru eleganța liniștită.

În încercarea sa de a se înconjura cu cele mai bune și mai frumoase lucruri, se baza extrem de mult pe serviciile decoratorilor, ale croitorilor, ale brokerilor, ale bijutierilor și ale dealerilor.

Se știa că unii dintre defăimătorii săi spuneau că Tony Avano se născuse cu mult gust. Și că îl avea pe tot în gură. Dar el nu-i contrazicea. Tony avea altă viziune asupra lumii. Considera că banii erau cei care aduceau tot bunul-gust de care avea nevoie un om.

Se pricepea la un singur lucru. La vin. Cramele lui erau printre cele mai bune din California. Selectase personal fiecare sticlă. Deși în vie nu putea distinge

un Sangiovese de un Semillon, și nu-l interesa deloc cum sunt crescuți strugurii, avea un nas foarte fin. Și, datorită acelui nas, reușise să aibă o ascensiune constantă pe scara ierarhică din corporația Giambelli, filiala din California. Cu treizeci de ani în urmă, se căsătorise cu Pilar Giambelli.

Totuși, nasul său nu avusese nevoie de doi ani ca să înceapă să adulmece și alte femei. Tony era primul care recunoștea că femeile erau cea mai mare slăbiciune a lui. Erau foarte multe, la urma urmei. O iubise pe Pilar atât de profund pe cât era capabil să iubească el o altă persoană. Cu siguranță iubise și poziția privilegiată din cadrul organizație Giambelli, dată de faptul că era soțul fiicei lui *La Signora* și tatăl nepoatei ei. Tocmai din acest motiv, foarte mulți ani încercase să fie cât mai discret cu putință în legătură cu slăbiciunea sa. De câteva ori se străduise chiar să se îndrepte. Dar apoi apărea altă femeie, delicată și înmiresmată sau erotică și seducătoare. Ce putea să facă un bărbat în astfel de cazuri? Slăbiciunea aceasta a lui ajunse în cele din urmă să-l coste căsnicia. Cel puțin în sens tehnic, dacă nu și legal. El și Pilar erau deja separați de șapte ani. Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu făcuse următorul pas spre divorț. Știa că ea nu o făcuse din cauză că îl iubea, iar el... pentru că se gândea că asta implica multe necazuri și că ar fi nemulțumit-o profund pe Tereza.

În orice caz, din punctul lui de vedere, situația din acel moment era extrem de convenabilă pentru toată lumea. Pilar prefera să-și petreacă timpul la țară, iar el – la oraș. Mențineau o relație politicoasă și destul de prietenoasă. Și astfel își păstrase și poziția ca director de vânzări din cadrul corporației Giambelli, California.

Merseseră șapte ani pe aceea linie politicoasă. În acel moment, se temea ca nu cumva să deraieze.

Rene insista să se căsătorească. Ca un compresor căptușit cu mătase, Rene avea un stil aparte de a înainta spre scopul ei și de a aplatiza toate obstacolele pe care le întâlnea în cale. Discuțiile cu ea îl lăsau pe Tony neputincios și amețit. Era de o gelozie vecină cu violența, arogantă, complicată și predispusă la îmbufnări glaciale.

Era nebun după ea.

Avea treizeci și doi de ani și era mai mică decât el cu douăzeci și șapte, ceea ce îi alimenta și mai mult egoul deja exagerat. Nu îl îngrijora faptul că știa că o interesau banii la fel de mult cum o interesa el ca persoană. Ba chiar o respecta pentru asta. Se temea doar că, dacă i-ar fi oferit ceea ce-și dorea, ar fi pierdut acel ceva pe care-l voia de la el.

Se cam afla la ananghie. Ca să rezolve problema, Tony procedase la fel cum ar fi făcut cu orice alt necaz: o ignorase pe cât era omenește posibil.

Tony admira priveliștea asupra golfului, sorbea vermut și aștepta ca Rene să fie gata pentru seara lor în oraș. Era îngrijorat că poate îi expirase timpul.

Se auzi soneria, și privi într-acolo, ușor încruntat. Nu așteptau pe nimeni. Era seara liberă a majordomului său, așa că se duse să deschisă. Încruntarea îi dispăru imediat ce deschise ușa și o zări pe fiica lui.

– Sophia, ce surpriză plăcută.

– Tată.

Se ridică puțin pe vârfuri, ca să ajungă să-l pupe pe obraz. Se gândi că arăta la fel ca întotdeauna, ridicol de chipeș. Genele bune și un chirurg plastician excelent își făcuseră bine treaba. Își dădu toată silința să ignore acel impuls rapid și instinctiv de resentiment, încercând să se concentreze în aceeași măsură pe cel de iubire.

Aparent, avea întotdeauna sentimente contradictorii față de tatăl ei.

– Tocmai am venit de la New York, și voiam să te văd înainte să plec spre moșie.

Îi cercetă chipul – neted, aproape fără riduri și cu siguranță netulburat. Avea părul negru încărunțit atractiv pe la tâmple și ochii de un albastru-închis clar. Bărbia lui era frumoasă, pătrățoasă, și avea o mică gropiță în centru. Când era copilă, îi plăcea la nebunie să-și bage degetul în acea gropiță și să-l facă să râdă. Sentimentul de dragoste față de el se amesteca răvășitor cu resentimentele. Mereu fusese așa.

– Văd că te pregătești să ieși în oraș, zise ea, observându-i fracul.

– În scurt timp. O luă de mână și o trase înăuntru. Dar mai avem destul timp. Ia loc, prințesă, și povestește-mi cum mai ești. Ce să-ți aduc?

Îi înclină puțin paharul spre ea, mirosi, apoi aprobă.

– Ce bei și tu e perfect.

Sophia se uită prin cameră când el se duse spre barul cu băuturi. Se gândi că era un pretext costisitor. Doar formă fără substanță. Exact ca tatăl ei.

– Tu te duci mâine?

– Unde să mă duc?

Înclină ușor capul când se apropie din nou de ea.

– La moșie.

– Nu, de ce?

Luă paharul și cugetă puțin în timp ce sorbi din el.

– N-ai primit telefon?

– În legătură cu ce?

Devotamentul începu să clocotească în interiorul ei. O înșelase pe mama ei și-și ignorase jurămintele de când îl știa, iar în cele din urmă le părăsise pe amândouă fără să privească în urmă. Totuși, făcea parte din familie, și familia era chemată la moșie.

– *La Signora.* Încă una dintre întâlnirile ei cu avocați, din câte mi s-a spus. Poate ai vrea să vii.

– Ei bine, chiar eram...

Se retrase imediat de lângă ea când intră Rene.

Sophia începu să spumege și se gândi că, dacă exista vreun fel de model pentru amanta-trofeu, atunci Rene Foxx era aceea. Înaltă, voluptoasă și foarte blondă. Rochia Valentino, elegantă, era pusă în valoare de un corp extrem de tonifiat.

Avea părul prins, dat pe spate, care îi scotea în evidență chipul frumos și răsfățat, ochii verzi perspicace și gura senzuală – despre care Sophia gândi răutăcios că sigur era întreținută cu colagen. Alesese să asorteze la rochia Valentino niște diamante, care îți luau ochii și sclipeau pe pielea ei netedă.

Sophia se întrebă cât de mult îl costaseră diamantele acelea pe tatăl ei.

– Bună, zise ea și mai sorbi din vermut, ca să-și spele amărăciunea de pe limbă. Ești Rene, nu-i așa?

– Da, de aproape doi ani. Pe tine tot Sophia te cheamă?

– Da, de douăzeci și șase de ani.

Tony își drese glasul. După părerea lui, nu exista nimic mai periculos pe lume decât două femei cu limba ascuțită. Bărbatul prins la mijloc era mereu cel care cădea victimă.

– Rene, Sophia tocmai a venit de la New York.

– Serios? Distrându-se, Rene luă paharul lui Tony și sorbi din el. Atunci se explică de ce arăți obosită, ca venită de pe drumuri. Noi ne pregătim să mergem la o petrecere. Poți să ne însoțești, adăugă ea, luându-l de braț pe Tony. Sigur am ceva în dulap care să-ți vină.

Dacă urma vreodată să se aventureze într-o luptă cu Rene, cu siguranță nu avea să fie după un drum istovitor, și cu atât mai puțin nu în apartamentul tatălui ei. Sophia avea să aleagă ea timpul și locul.

– Foarte drăguț din partea ta, dar m-aș simți ciudat să port ceva cu care să atârne pe mine. Și, oricum, adăugă ea, îndulcindu-și cuvintele, mă pregătesc să plec spre nord. Afaceri de familie. Lăsă jos paharul. O seară plăcută.

Se îndreptă spre ușă, unde Tony o prinse și o bătu pe umăr împăciuitor.

– De ce nu vii cu noi, Sophia? Arăți foarte bine așa cum ești. Ești foarte frumoasă.

– Nu, mulțumesc. Se întoarse și îi întâlni privirea. Ochii lui erau plini de scuze sfioase. Era mult prea obișnuită cu acea privire ca să se mai lase înduplecată. Nu prea am chef de petrecere.

Se strâmbă când fiica lui îi închise ușa în față.

– Ce voia? ceru să știe Rene.

– A trecut puțin pe la noi, după cum spuneam.

– Fiica ta nu face niciodată nimic fără motiv.

El ridică din umeri.

– Se poate să se fi gândit că am putea merge împreună cu mașina spre nord, mâine-dimineață. Tereza a convocat iar o întrunire.

Rene mijì ochii.

– Nu mi-ai spus.

– Eu nu am fost chemat. Respinse întreaga chestiune și începu să se gândească la petrecere și la cum și-ar

putea face mai bine intrarea el și Rene. Arăți fabulos, Rene. E păcat să acoperi rochia aceea, chiar și cu o haină din blană de nurcă. Să-ți aduc șalul?

– Cum adică n-ai fost chemat? Rene trânti paharul gol pe masă. Funcția pe care o ai la Giambelli e, cu siguranță, mai importantă decât cea a fiicei tale. Rene voia să se asigure că așa aveau să rămână lucrurile. Dacă băbătia reunește familie, atunci te duci. Plecăm mâine-dimineață.

– Noi? Dar...

– Tony, e momentul perfect să pui piciorul în prag și să-i spui lui Pilar că vrei să divorțezi. Stăm puțin în seara asta, ca să avem amândoi mintea limpede mâine. Se apropie de el și-și plimbă degetele pe obrazul lui. Știa foarte bine că, pentru a-l manipula pe Tony, era nevoie de cereri ferme și de recompense fizice, înțelept contopite. Și, când ne întoarcem la noapte, o să-ți arat și la ce poți să te aștepți de la mine, după ce voi fi soția ta. Când ne întoarcem, Tony... Se aplecă spre el și-l mușcă incitant buza de jos. O să poți să-mi faci orice vrei.

– Hai să sărim peste petrecere, atunci.

Rene începu să râdă și se retrase din brațele lui.

– E importantă. Și așa o să ai timp să te gândești exact ce vrei să-mi faci. Îmi aduci, te rog, dragule, blana de samur?

Conformându-se, Tony merse să-i aducă haina. Rene se gândi că avea chef de samur în acea seară. Se simțea bogată.

capitolul 2

Valea și dealurile care se înălțau din ea erau acoperite cu un strat subțire de zăpadă. Vițele-de-vie urcau pantele, ca niște soldăței temperamentali și adesea aroganți, crengile lor goale străpungând ceața domoală care transforma munții din jur în umbre duioase. Podgoria dormea și tremura sub zorii sidefați ai zilei.

Acel peisaj paşnic ajutase la făurirea unei averi, care avea să fie din nou pusă în joc, de la sezon la sezon. Iar natura era deopotrivă prieten şi duşman.

Sophia considera facerea vinului o artă, o afacere şi o ştiinţă. Şi mai era şi cea mai mare afacere din oraş.

Studie terenul, de la fereastra casei bunicii ei. Era sezonul curăţării, şi îşi imagina că, în timpul în care ea fusese plecată, viile fuseseră deja studiate şi evaluate şi că se începuseră deja primele etape ce aveau să ducă la recolta de anul viitor. Era bucuroasă că fusese chemată, pentru că aşa putea să ia parte şi ea la acei primi paşi spre bogăţia podgoriei.

Afacerile cu vin îi consumau toată energia de fiecare dată când era plecată. Funcţia din corporaţie îi ocupa cea mai mare parte a timpului, aşa că rareori avea vreun răgaz să se gândească la podgorie. Dar, în clipe precum aceea, când revenea la moşie, nu prea se mai gândea la nimic altceva. Totuşi, nu putea rămâne prea mult. Avea obligaţii la San Francisco. Trebuia să finiseze încă o campanie publicitară. Centenarul Giambelli se apropia cu paşi repezi. Iar după succesul licitaţiei de la New York, urmau alte etape care aveau nevoie de atenţia ei.

„Un vin vechi pentru un mileniu nou", gândi ea. „Moşia Giambelli: începutul următorului secol de excelenţă."

Totuşi, era nevoie de ceva nou, proaspăt şi inteligent ca să atragă piaţa tânără. Pe cei care cumpărau vinul pe fugă, din impuls, ca să meargă la o petrecere. Cu siguranţă avea să-i vină vreo idee. Doar asta era treaba ei.

Oricum, ţinându-şi mintea astfel ocupată, nu se mai gândea la tatăl ei sau la comploturile lui Rene. Sophia îşi reaminti că nu era deloc treaba ei dacă tatăl său voia să se cupleze cu o femeie care fusese model de lenjerie intimă şi care avea inima de mărimea şi textura unei stafide. Doar se mai făcuse de râs şi sigur avea să se mai facă. Îşi dorea să-l poată urî pentru slăbiciunea patetică a caracterului său şi pentru neglijarea cu seninătate a fiicei lui. Dar acea dragoste constantă şi stăruitoare pur şi simplu nu voia să dispară şi se gândea că acest lucru o făcea la fel de necugetată ca mama ei. Nu îi păsa

de nici una din ele la fel de mult cum îi păsa de croiala costumului său. Şi nici nu se mai gândea de două ori la vreuna, la două minute după ce dispăreau din raza lui vizuală. Era un nemernic. Extrem de egoist, rareori afectuos şi veşnic nepăsător.

Se gândi că poate şi asta făcea parte din farmecul lui.

Începu să-şi dorească să nu fi trecut pe la el cu o seară înainte şi să nu mai simtă acea nevoie de a păstra vie legătura dintre ei, indiferent de ceea ce făcea sau nu făcea.

Hotărî că era mai bine să rămână în mişcare, la fel cum făcea de şapte ani de zile. Călătorii, serviciu, să-şi umple timpul şi viaţa cu obligaţii profesionale şi sociale. Două zile, decise ea. Avea să-i ofere bunicii ei două zile. Perioadă în care să petreacă timp alături de familia ei, în podgorie şi în cramă. Apoi avea să revină la lucru în adevăratul sens al cuvântului.

Noua campanie publicitară trebuia să fie cea mai bună din industrie. Avea să se asigure de asta.

În timp ce cerceta dealurile cu privirea, văzu două siluete apropiindu-se prin ceaţă. Bărbatul era înalt şi greoi şi avea pe cap o pălărie maro, veche. Femeia, dreaptă ca vergeaua, purta cizme bărbăteşti şi pantaloni şi avea părul la fel de alb ca zăpada pe care călcau. Un câine din rasa Border Collie înainta cu greu, printre ei. Erau bunicii ei. Îşi făceau plimbarea de dimineaţă cu bătrâna şi veşnic credincioasa Sally.

O înveseli vederea lor. Indiferent ce s-ar fi schimbat în viaţa ei şi la ce noutăţi ar fi trebuit să se adapteze, aceea imagine era o constantă îmbucurătoare. *La Signora* şi Eli MacMillan. Şi podgoria.

Se retrase grăbită de la fereastră ca să-şi ia haina şi să li se alăture.

La şaizeci şi şapte de ani, Tereza Giambelli avea mintea ascuţită ca briciul şi trupul sculptat. Învăţase arta de a cultiva viţă-de-vie pe când stătea pe genunchiul bunicului ei. Când avea numai trei ani, călătorise cu tatăl ei în California, ca să transforme valea de struguri copţi în vin. Devenise bilingvă şi călătorise între California

și Italia la fel de des cum alte copile mergeau la terenul de joacă.

Învățase să iubească munții, desișul pădurii și ritmul vocilor americane.

Cu toate acestea, nu simțise niciodată că acolo era casa ei. Nu, acasă era la *castello*. Dar își făcuse un loc al ei acolo și era mulțumită de el. Se căsătorise cu un bărbat care îndeplinea criteriile și standardele familiei ei și învățase să-l iubească. Aveau o fiică împreună și purta în suflet o durere de neconsolat – că născuse doi fii morți.

Își îngropase soțul la numai treizeci de ani. Nu-i luase niciodată numele și nici nu i-l dăduse fiicei ei. Era o Giambelli, iar acea moștenire – acea responsabilitate – era pentru ea mai sacră și mai importantă chiar decât legământul căsătoriei.

Avea și un frate, pe care-l iubea foarte mult. Acesta era preot și avea o turmă de oi în Veneția. Mai avusese unul, dar acesta din urmă murise soldat, cu mult înainte de a apuca să trăiască cu adevărat. Îi onora amintirea, în ciuda faptului că era destul de vagă.

Mai avea și o soră, pe care o considera cel puțin prostuță și care adusese pe lume o fiică și mai și decât ea.

Depindea numai de ea să ducă mai departe linia și arta familiei. Și asta făcuse.

Căsătoria cu Eli MacMillan fusese analizată cu prudență și planificată meticulos. O considerase o fuziune, de vreme ce viile sale erau de cea mai bună calitate și amplasate puțin mai jos de ale ei, în vale. Era un om bun, dar și mai mult cântărise în socotelile ei faptul că era și un foarte bun negustor de vinuri. Bărbatul ținea la ea, dar mai fuseseră și alții care ținuseră la ea. Se bucura de compania lui, dar la fel de mult se bucurase și de compania altor bărbați. În cele din urmă, începuse să-l vadă ca fiind un vin Merlot, un suc dulce și blând, care se putea contopi perfect cu tăria ei de Cabernet Sauvignon.

Combinația ideală putea produce rezultate excelente. Acceptarea propunerii lui de căsătorie fusese condiționată de aranjamente de afaceri complexe și detaliate.

Acele aranjamente aduceau beneficii ambelor părți implicate. Și, în plus, o mulțumiseră.

Tereza descoperise apoi, cu surprindere, în acea căsătorie, care se apropia deja de cel de-al douăzecilea an, tot confortul, plăcerea și satisfacția pe care și le putea dori. Eli era încă un bărbat foarte atrăgător, iar Tereza nu desconsidera astfel de chestiuni, întrucât spuneau foarte mult despre gene. Pentru ea, ereditatea unui om era la fel de importantă precum ceea ce reușea să realizeze din el însuși.

În ciuda faptului că era cu zece ani mai mare, ea nu vedea nici un semn cum că s-ar preda în fața vârstei. Încă se trezea în fiecare zi la răsăritul soarelui și încă ieșea cu ea la plimbare în fiecare dimineață.

Ajunsese să aibă încredere în el, cum avusese numai în bunicul ei, și să țină la el mai mult decât la orice alt om care nu-i era rudă de sânge.

Eli îi cunoștea toate planurile și majoritatea secretelor.

– Sophia a ajuns târziu aseară.

– Ah! Eli își puse mâna pe umărul ei, și merseră împreună printre rândurile de vie. Pentru el era un gest simplu și obișnuit, însă Terezei îi luase ceva timp să se obișnuiască cu acea atingere naturală a unui bărbat – a soțului ei. Avusese însă nevoie de și mai mult timp să învețe că se putea baza pe ea. Credeai că nu o să vină?

– Știam că va veni. Tereza era mult prea obișnuită să fie ascultată ca să se îndoiască de asta. Dacă ar fi venit direct de la New York, ar fi ajuns mai devreme.

– Înseamnă că a avut vreo întâlnire. Sau a fost la cumpărături.

Tereza mijì ochi. Erau aproape complet negri, și încă vedea foarte bine la distanță. Vocea ei era ascuțită și aducea cu ea muzica exotică a țării sale natale.

– Sau s-a oprit să-l vadă pe taică-su.

– Sau s-a oprit să-l vadă pe taică-său, aprobă Eli în felul lui lent și liniștitor. Loialitatea e o trăsătură pe care ai admirat-o întotdeauna, Tereza.

– Atunci când e câștigată. Oricât de mult ținea la el, existau momente în care îngăduința lui nemărginită

o scotea din sărite. Anthony Avano nu a câștigat altceva decât dezgust.

– Un om deplorabil, un soț nenorocit și un tată mediocru. Eli se gândi că toate acestea îl asemănau foarte mult cu propriul său fiu. Și, cu toate astea, încă lucrează pentru tine.

– L-am lăsat să se implice prea personal în afacerile Giambelli în primii ani. Se gândi că avusese încredere în el pentru că văzuse că avea potențial. Fusese înșelată de el, și asta nu avea s-o ierte niciodată. Știe totuși să vândă. Mă folosesc de uneltele care-și fac treaba bine. Mai demult, concedierea lui ar fi fost o satisfacție personală, dar o alegere neînțeleaptă din punct de vedere profesional. Cel mai bine e ceea ce e bine pentru Giambelli. Dar nu-mi place s-o văd pe nepoata mea încercând să-i intre grații. Ah. Lăsă deoparte gândurile despre ginerele ei cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii. Să vedem cum va primi ceea ce am să spun azi. Sophia sigur i-a zis că am chemat-o acasă. Așa că va veni și el.

Eli se opri și se întoarse.

– Și exact așa ai și intenționat. Știai că o să-i spună.

Ochii ei negri străluciră, și zâmbi rece.

– Și dacă ar fi așa, ce?

– Ești o femeie dificilă, Tereza.

– Da. Mulțumesc.

Eli începu să râdă și clătină din cap, apoi continuă să meargă alături de ea.

– Anunțurile tale de azi sigur vor cauza probleme. Resentimente.

– Așa sper. Se opri să examineze o parte dintre lujerii mai tineri, susținuți de spaliere din sârmă. Doar celui mai puternic i se permite să se dezvolte și să fie instruit. Mulțumirea de sine se transformă în putregai, Eli. Tradiția trebuie respectată, iar noul – explorat. Cercetă terenul cu privirea. Ceața era densă și rece, iar aerul umed. Era sigură că în acea zi soarele nu avea să reușească să răzbată prin ceață. Se gândi că iernile deveneau din ce în ce mai lungi cu fiecare an care trecea. Am plantat cu mâinile mele unii dintre lujerii ăștia de vie, continuă ea. Vlăstari pe care i-a adus tata din Italia.

Pe măsură ce au îmbătrânit, au răsărit lujeri noi din ei. Cei tineri au mereu nevoie de spațiu ca să-și consolideze rădăcinile, Eli, iar celor bătrâni li se cuvine respect. Ceea ce am construit aici, tot ce am construit în timpul de când suntem împreună ne aparține. Voi face cu podgoria - și pentru ea - ceea ce cred de cuviință.

- Așa ai făcut mereu. Iar în cazul acesta, ca-n multe altele, de altfel, sunt de acord cu tine. Totuși, asta nu înseamnă că sezonul care urmează va fi unul ușor.

- Dar va fi de calitate superioară, zise ea. Anul acesta.... Întoarse mâna și răsuci între degete un cârcel gol de viță. Va aduce o producție rafinată și fină. Știu asta. Se întoarse și-și privi nepoata alergând pe pantă spre ei. E atât de frumoasă, Eli.

- Da. Și puternică.

- Va trebui să fie, zise Tereza și înaintă ca să-i prindă mâinile Sophiei într-ale ei. *Buon giorno, cara. Como va?*[1]

- *Bene. Bene.* Se sărutară pe obraji, ținându-se strâns de mâini. *Nonna*[2]. Sophia se lăsă pe spate și studie chipul bunicii ei. Era un chip arătos. Nu la fel de frumos și de blând ca al fetiței de pe etichetă, dar cu siguranță puternic și aproape aprig. Considerase întotdeauna că fața ei fusese sculptată deopotrivă de timp și de ambiție. Arăți minunat. Și tu la fel.

Se întoarse și-l îmbrățișă pe Eli. Cu el totul era mult mai simplu. Era Eli, pur și simplu Eli, singurul bunic pe care-l cunoscuse vreodată. De încredere, iubitor și simplu.

Bărbatul o ridică puțin când o îmbrățișă, încât degetele ei de la picioare părăsiră o clipă pământul. Asta o făcea să râdă și să-l strângă și mai tare în brațe.

- V-am văzut de la fereastră. Făcu un pas înapoi de îndată ce tălpile ei atinseră iar pământul, apoi se aplecă să o mângâie și să o dezmierde pe Sally. Voi trei sunteți ca un tablou. Eu l-aș numi *Podgoria*, continuă ea, îndreptându-se să-i încheie lui Eli haina la gât, ca să-l protejeze de frig. Ce mai dimineață!

[1] „Bună ziua, draga mea. Ce faci?" (în limba italiană, în original) (n.tr.)
[2] „Bunico" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Închise ochii, lăsă capul pe spate și inspiră adânc. Simțea miros de umezeală, mirosul săpunului bunicii ei și al tabacului cu care Eli probabil își căptușise buzunarele.

– Ai avut succes în călătoria ta? întrebă Tereza.

– Am notițe. Și notițele mele au notițe, adăugă ea, apoi îi luă de braț pe amândoi, râzând, ca să poată merge împreună. O să fii mulțumită, *Nonna*. Și îți spun, cu vădită modestie, că am câteva idei strălucite pentru campania de promovare.

Eli se uită spre Tereza și, de îndată ce văzu că nu avea de gând să spună nimic, o bătu pe mână pe Sophia. Se gândi că necazurile aveau să înceapă din clipă în clipă.

– A început curățarea viei. Sophia observă tăieturile proaspete de pe cârceii de viță. Au început și la MacMillan?

– Da. Doar e timpul.

– Pare că mai e mult până la recoltă. Vrei să-mi spui de ce ne-ai chemat pe toți aici, *Nonna*? Știi că ador să vă văd pe tine, pe Eli și pe mama. Dar la Giambelli sunt mai multe de făcut decât doar pregătirea podgoriei.

– Vorbim mai târziu. Hai să luăm micul dejun înainte să se trezească monstruleții ăia ai lui Donato și să ne înnebunească pe toți de cap.

– *Nonna*.

– Mai târziu, zise Tereza încă o dată. Încă nu suntem toți.

Villa Giambelli era așezată pe o colină deasupra mijlocului văii, chiar lângă o pădure care fusese lăsată să crească în voie. Când bătea soarele pe ele, cărămizile dezvăluiau nuanțe de auriu, roșu și ocru. Erau, de asemenea, foarte multe ferestre. Vinăria fusese construită astfel încât să fie o replică a celei din Italia și era încă în folosință, în ciuda faptului că fusese extinsă și modernizată fără milă. De curând, fusese adăugată și o cameră de degustare foarte mare, amenajată atractiv. Cu programare stabilită dinainte, clienții puteau veni acolo să deguste soiurile de vin, cu pâine și brânzeturi. De patru ori pe an erau invitate cluburi de vin la întruniri

extravagante și se putea, de asemenea, organiza vizitarea birourilor de acolo sau din San Francisco.

Vinul cumpărat direct de la fabrică la astfel de ocazii putea fi transportat oriunde în lume.

Pivnițele, cu aerul lor umed și rece, care căptușeau dealurile, erau folosite pentru depozitarea și îmbătrânirea vinului. Câmpurile care adăposteau Villa Giambelli și edificiile sale se întindeau pe mai mult de o sută de hectare, iar în perioada recoltei, mirosul aerului aducea cu el promisiunea vinului.

Curtea centrală era pavată cu marmură de culoarea roșie a vinului Chianti și se lăuda cu o fântână din care Bacchus zâmbea larg, veșnic înălțând paharul. După ce trecea frigul iernii, erau scoase acolo zeci și zeci de ghivece, pentru ca spațiul să fie animat cu felurite flori și parfumuri.

Casa se ridica falnic, cu douăsprezece dormitoare și cincisprezece băi, o seră, o sală de bal și o sală de mese protocolară, care ar fi putut găzdui șaizeci de persoane. Existau încăperi dedicate muzicii și încăperi care celebrau cărțile. Birouri de lucru și de meditație. Între zidurile sale se ascundea și o colecție impresionantă de opere de artă și de antichități, de origine italiană și americană, în fața căreia ar fi pălit oricare alta.

Exista piscină atât în exterior, cât și în interior, precum și un garaj în care puteau încăpea douăzeci de mașini. Iar grădinile erau fantezii devenite realitate. Vasta construcție din piatră era înconjurată cu balcoane și terase, iar o serie de scări private facilitau intrarea și ieșirea familiei, dar și a invitaților.

În ciuda mărimii, a anvergurii și a comorilor inestimabile, Villa Giambelli era și un cămin primitor.

Prima dată când o văzuse, Tyler considerase că era un castel, plin de încăperi uriașe și de pasaje complicate. În acel moment, i se păruse mai degrabă o închisoare, unde era condamnat să-și petreacă mult prea mult timp, împreună cu mult prea mulți oameni. Și-ar fi dorit să fie afară, în aerul rece și umed, ocupându-se de viile sale și sorbind cafea tare din termos. În schimb însă, era blocat în salonul familiei și sorbea un Chardonnay excelent.

Focul trosnea jovial în vatră și prin cameră erau micuțe *hors d'oeuvres*[1], așezate pe platouri colorate, de ceramică italiană.

Pur și simplu nu înțelegea de ce oamenii pierdeau atâta timp pregătind aperitive micuțe, când era mult mai ușor și mai rapid să faci un sendviș. De ce naiba mâncarea trebuia să fie un ditamai evenimentul? Își imagina că ar fi fost linșat pe loc dacă ar fi rostit o asemenea erezie într-o gospodărie italiană.

Fusese obligat să se schimbe din hainele lui de lucru în pantaloni largi și pulover – asta considera el îmbrăcăminte formală. Cel puțin nu se strangulase într-un costum ca... Oare cum îl chema pe tip? Don. Don din Veneția, cu nevastă-sa care se machia prea mult, purta prea multe bijuterii și care părea să aibă mereu un bebeluș gălăgios atașat de una dintre părțile corpului. Femeia aceea vorbea prea mult, și nimeni nu părea să-i acorde atenție, cu atât mai puțin soțul ei.

Francesca Giambelli Russo nu spunea aproape nimic. Ty se gândi că era un contrast bine-venit pe lângă *La Signora*. Nici n-ai fi zis că erau surori. Era slabă, o apariție fantomatică. O femeie ca o himeră, care stătea mereu lipită de scaunul ei și care lăsa impresia că s-ar fi speriat de moarte dacă i s-ar fi adresat cineva în mod direct.

Ty era mereu grijuliu să nu facă asta.

Băiețelul – dacă un demon din iad putea fi numit băiețel – stătea întins pe covor, bușind una de alta două camioane de jucărie. Sally, Border Collie-ul lui Eli, se ascundea sub picioarele Sophiei. Superbe picioare de altfel, observă Ty absent.

Sophia era la fel de aranjată și de elegantă ca întotdeauna – ca o imagine luată de la televizor și așezată cu mâna în lumea tridimensională. Părea absolut fascinată de ceva ce îi spunea Don. Ochii ei mari de ciocolată neagră îl fixau atent. Ty o văzu dându-i discret lui Sally niște gustări. Mișcarea ei păru mult prea abilă și calculată ca să fie pe deplin atentă la conversație.

[1] „aperitive, gustări" (în limba franceză, în original) (n.tr.)

– Poftim. Măslinele umplute sunt excelente. Pilar venise lângă el cu o farfurie mică în mână.

– Mulțumesc. Tyler își mută imediat atenția. Dintre toți membrii familiei Giambelli, Tyler se simțea cel mai în largul său cu Pilar. Aceasta nu-i pretinsese niciodată să converseze despre nimicuri fără rost, doar de dragul de a-și auzi propria voce. Ai idee când o să trecem la subiect?

– Când o să fie gata mama și nici o clipă mai devreme. Sursele mele îmi spun că au fost așezate paisprezece locuri la masă pentru prânz, dar nu reușesc să-mi dau seama pe cine mai așteptăm. Dar, oricine ar fi și despre orice ar fi vorba, Eli pare destul de mulțumit. Acesta e un semn bun.

Începu să se încrunte, dar își aminti repede de maniere.

– Să sperăm.

– Nu te-am mai văzut pe aici de câteva săptămâni, cred că ai fost ocupat, zise ea în același timp în care pronunța el cuvintele, apoi începu să râdă. Normal. Ce-ai mai făcut în afară de treabă?

– Păi, ce altceva ar mai fi?

Pilar clătină din cap și îi oferi din nou măsline.

– Dintre noi toți, tu semeni cel mai mult cu mama. Nu erai cu cineva vara trecută? O blondă drăguță? Pat, Patty?

– Patsy. Nu eram chiar împreună. Mai degrabă... Făcu un gest vag. Știi tu.

– Dragule, chiar ar trebui să ieși mai mult. Și nu doar pentru... știi tu ce.

Cuvintele ei semănau atât de mult cu ceva ce ar fi spus o mamă, încât el nu se putu abține să nu zâmbească.

– Ți-aș putea spune același lucru.

– O, dar eu sunt bătrână și am concepții învechite.

– Cea mai atrăgătoare bătrână din încăpere, ripostă el, făcând-o din nou să râdă.

– Mereu ești drăguț, când vrei.

Acea afirmație, chiar și venită de la un bărbat pe care îl considera un fiu surogat, o înveseli – mai ales într-o perioadă în care era destul de amărâtă.

– Mamă, ai pus monopol pe măsline.

Sophia se ridică şi luă una de pe farfurie. Era foarte energică şi temperamentală, în comparaţie cu mama ei drăguţă şi calmă. Părea genul de femeie care te lovea tare şi pe neaşteptate, dacă te apropiai prea mult.

Sau cel puţin aşa i se păruse mereu lui Ty. Acela era singurul motiv pentru care încercase mereu să păstreze faţă de ea o distanţă sigură şi confortabilă.

– Haide, vorbeşte cu mine. Aveai de gând să mă laşi pentru totdeauna blocată într-o conversaţie cu Don cel Plictisitor? murmură Sophia.

– Biata Sophia! Ei bine, priveşte altfel lucrurile. Probabil e prima dată în săptămâni întregi când reuşeşte să lege cinci cuvinte, fără să-l întrerupă Gina.

– Crede-mă că a recuperat. Dădu peste cap ochii aceia întunecaţi şi exotici. Şi, Ty, tu ce mai faci?

– Bine.

– Munceşti din greu la MacMillan?

– Sigur.

– Ştii vreun cuvânt care are mai mult de două silabe?

– Câteva. Credeam că eşti la New York.

– Am fost, zise ea, imitându-i tonul vocii. Acum sunt aici. Se uită peste umăr imediat ce verişorii ei mai mici începură să plângă şi să ţipe. Mamă, dacă şi eu am fost la fel de nesuferită când eram mică, cum de te-ai stăpânit să nu mă îneci în fântână?

– Tu n-ai fost niciodată nesuferită, draga mea. Dificilă, arogantă şi temperamentală da, dar niciodată nesuferită. Scuză-mă. Îi dădu farfuria Sophiei şi se duse să facă ceea ce ştia ea mai bine. Să fie împăciuitoare.

– Probabil ar fi trebuit să fac eu asta, zise Sophia şi oftă, privind-o pe mama ei mergând la fetiţa supărată. Dar n-am văzut în viaţa mea doi copii mai enervanţi decât ăştia.

– Li se trage de la faptul că sunt răsfăţaţi şi neglijaţi.

– În acelaşi timp? Chibzui o clipă asupra spuselor lui şi-l urmări pe Don ignorându-şi fiul care ţipa şi pe Gina care gângurea prosteşte ca să-l amuze. Bună observaţie, hotărî ea.

Își întoarse apoi atenția înapoi la Ty, pentru că, slavă Domnului, copii aceia nu erau problema ei. Decise că era foarte... bărbat. Părea plămădit din ocrotitorii văii. Și cu siguranță era mai plăcut de privit decât accesul de furie al copilului de patru ani din spatele ei.

Numai dacă ar fi reușit să-l facă să poarte o conversație rezonabilă cu ea! Atunci ar fi fost ocupată până se servea prânzul.

– Ai idee care e subiectul adunării noastre de astăzi? întrebă Sophia.

– Nu.

– Mi-ai spune dacă ai ști?

El ridică din umeri și o privi pe Pilar murmurându-i ceva micuței Tereza și cărând-o în brațe până la fereastră. I se păru că părea în elementul ei. Se gândi că o comparație mai potrivită ar fi fost că semăna cu o Madonă. Și, din cauza acestui fapt, chiar și micuța copilă enervantă avea o aură îmbietoare și emoționantă.

– De ce crezi că fac oamenii copii dacă apoi nu le dau atenție cu adevărat?

Sophia dădu să spună ceva, dar se întrerupse, întrucât tatăl el și Rene intrară în salon.

– Bună întrebare, murmură ea, luându-i paharul din mână și terminând vinul. O întrebare foarte bună.

Pilar se încordă la fereastră, și într-o clipă îi dispăru toată acea plăcere de a face un copil nefericit să se simtă mai bine. Se simți pe dată ponosită, neatrăgătoare, bătrână, grasă și amărâtă. Acela era omul care se lepădase de ea. Și lângă el se afla ultima dintr-un șir lung de înlocuitoare. Mai tânără, mai frumoasă, mai deșteptă, mai sexy.

Pilar știa foarte bine că mama ei nu avea de gând să-i întâmpine, așa că lăsă totuși copilul jos și se duse spre ei.

Zâmbetul ei era cald și natural, iar asta îi înfrumusețea fața mult mai mult decât avea să conștientizeze ea vreodată. Pantalonii și puloverul ei erau mult mai eleganți decât costumul de afaceri pe care-l purta Rene. Manierele ei alese îi ofereau o distincție înnăscută, care strălucea mai tare decât diamantele.

– Ce bine că ai putut ajunge, Tony. Bună, Rene.

– Pilar. Rene zâmbi puțin și-și plimbă mâna pe brațul lui Tony. Diamantul de pe degetul ei străluci când prinse lumina. Aștepta o clipă, ca să se asigure că Pilar văzuse inelul și înțelesese însemnătatea lui. Arăți... odihnită.

– Mulțumesc. I se înmuiară genunchii. Simți că nu se mai putea ține pe picioare, ca și când Rene ar fi lovit-o în spatele genunchilor, cu vârful pantofilor ei de lac de culoare roșie. Intrați, vă rog, luați loc. Ce să vă aduc de băut?

– Nu te agita, Pilar, replică Tony, chiar în clipa în care se apleca să o pupe pe obraz. Mergem s-o salutăm pe Tereza.

– Du-te la maică-ta, zise Ty în șoaptă.

– Poftim?

– Du-te, găsește o scuză și ia-o de aici pe mama ta.

Abia atunci văzu și Sophia diamantul de pe degetul lui Rene și șocul din ochii mamei ei. Îi aruncă farfuria în brațe lui Ty și se deplasă în partea cealaltă a camerei.

– Mamă, ai putea să mă ajuți cu ceva o clipă?

– Desigur... lasă-mă doar să....

– Nu durează mult, continuă Sophia și o trase repede de pe Pilar din cameră. Nu se mai opri până nu ajunse mult în josul holului, în dreptul bibliotecii cu două etaje. Intră, închise ușile în urma ei și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de ele. Îmi pare atât de rău, mamă.

– Of. Încercând să râdă, Pilar își trecu o mână tremurândă pe față. N-aș mai putea zice că am ieșit cu fața curată din asta.

– Te-ai descurcat minunat. Sophia se grăbi spre mama ei, chiar când acesta se lăsa pe brațul unui fotoliu. Dar cunosc expresia asta. Îi cuprinse fața în mâini. Se pare că o cunoștea și Tyler. Inelul e ostentativ și sare-n ochi, la fel ca ea.

– O, draga mea. Avea un râs forțat, dar se chinuia din răsputeri. E nemaipomenit și splendid – exact ca ea. E în regulă. Doar că începuse deja să răsucească pe deget verigheta simplă de aur pe care încă o purta. Serios că e în regulă.

– Pe naiba! O urăsc. Îi urăsc pe amândoi și mă duc chiar acum să le-o spun.

– Să nu faci asta. Pilar se ridică și o prinse de brațe pe Sophia. Oare durerea pe care o vedea atât de limpede în ochii fiicei sale se putea citi și într-ai ei? Oare era vina ei? Oare o trăsese și pe fiica sa după ea în iadul acela îngrozitor pe care-l trăia? Asta nu rezolvă nimic și nu schimbă lucrurile. Nu are nici un rost să urăști, Sophia. Ura nu face altceva decât să te mistuie pe tine.

„Ba nu", gândi Sophia. „Ba nu. Ura te poate căli."

– Înfurie-te! îi ceru ea. Fii furioasă și supărată și înnebunită.

„Fii *cumva*", gândi ea. „Cumva numai nu învinsă și îndurerată. Nu pot suporta așa ceva."

– O faci tu, draga mea. Își plimbă blând mâinile pe brațele Sophiei. Mult mai bine decât aș fi făcut-o eu.

– Cum să intre acolo așa?! Să intre și să ți-o bage așa în ochi. N-avea nici un drept să-ți facă asta, mamă! Nici mie.

– Are dreptul să facă orice vrea. Doar că a făcut-o atât de prost. Se gândi că și asta era tot o scuză. Își petrecuse ultimii aproape treizeci de ani scuzându-l pe Anthony Avano. Îi era greu să se dezvețe de un asemenea obicei. Nu trebuie să te rănească asta. E totuși tatăl tău. Și va rămâne tatăl tău, orice se va întâmpla.

– Nu mi-a fost niciodată tată.

Pilar păli.

– O, Sophia.

– Nu, nu. Furioasă pe sine, Sophia ridică o mână. Ba sunt o nesuferită. Toată treaba asta nu are legătură cu mine, dar nu mă pot abține să n-o fac să pară despre mine. Nu-i nici măcar despre el, zise ea, potolindu-se. El nu-și dă seama, dar ea da. Era perfect conștientă de ceea ce făcea. Și de cum a vrut s-o facă. Și urăsc că a venit așa în casa noastră și se consideră superioara ta – ba nu, la naiba, a noastră. A noastră a tuturor.

– Ignori un aspect, scumpa mea. S-ar putea ca Rene chiar să-l iubească.

– Ei, haide.

– Câtă ironie. Eu l-am iubit, de ce nu l-ar iubi și ea?

Sophia se îndepărta ca un vârtej. Nu voia decât să lovească în ceva, să spargă ceva. Și să ia cioburile acelui

ceva și s-o zgârie pe Rene pe fața aia perfectă. Iubește banii lui, poziția lui socială și blestematul lui de cont bancar.

– Probabil. Dar e genul de bărbat care face femeile să-l iubească, fără să depună nici un efort.

Sophia înțelese imediat nostalgia din vocea mamei ei. Cu toate că ea nu iubise niciodată un bărbat, recunoștea mult prea bine o femeie care iubea. Care *încă* iubea. Iar deznădejdea acelei conștientizări o potoli imediat.

– Nu ai încetat să-l iubești?

– Ar fi bine s-o fac, dacă n-am făcut-o până acum. Îmi promiți ceva? Nu face o scenă.

– Urăsc să renunț la satisfacția asta, dar presupun că dezinteresul rece ar putea avea un impact și mai mare. Într-un fel sau altul, am de gând să-i șterg expresia aia îngâmfată de pe mutră. Se întoarse la mama ei și o sărută pe ambii obraji, apoi o îmbrățișă. Pe ea chiar o putea iubi fără umbre și pete. O să fii bine, mamă?

– Da. Doar asta nu-mi schimbă cu nimic viața, nu? Acel gând era încărcat de vină. Nimic nu se schimbă cu adevărat. Să mergem înapoi.

– Hai să-ți spun ce o să facem, începu Sophia când ajunseră înapoi în hol. O să văd cum îmi schimb programul, ca să-mi eliberez câteva zile. Apoi, noi amândouă o să mergem la spa. O să stăm cufundate în noroi până la gât, o să ne facem masaj facial și o să ne exfoliem, masăm și aranjăm corpurile. O să cheltuim o droaie de bani pe produse de frumusețe pe care n-o să le folosim niciodată și o să lenevim toată ziua în halate de baie.

Ușa toaletei se deschise, chiar când treceau pe lângă ea, și de acolo ieși o brunetă de vârstă mijlocie.

– Toată treaba asta sună extraordinar. Când plecăm?

– Helen. Pilar își duse mâna la inimă când se aplecă să o pupe pe prietena ei pe obraz. M-ai speriat de moarte.

– Scuze. A trebuit să fug până la baie. Începu să-și așeze obsesiv peste șolduri fusta costumului ei gri-închis, parcă ar fi încercat să și le micșoreze și să se asigure că s-au așezat la loc. E de la toată cafeaua pe care am băut-o pe drum încoace. Vai, Sophia, ești superbă. Deci...

Mută servieta dintr-o mână în alta și își îndreptă umerii. Aceiași suspecți neobișnuiți în salon?

– Mai mult sau mai puțin. Nu mi-am dat seama că mama se referea și la tine când a zis că vin avocații. Sophia se gândi imediat că trebuia să fie o treabă foarte serioasă dacă bunica ei o chemase pe judecătoarea Helen Moore.

– Nici Pilar nu știa. Și nici eu, până acum câteva zile. Dar bunica ta a insistat să mă ocup personal de treaba asta. Ochii ageri ai lui Helen se îndreptară imediat spre salon. Era, într-un fel sau altul, implicată în afacerile familiei Giambelli de cel puțin patruzeci de ani. Și o fascinau constant. Așadar, nu v-a spus nimic?

– Așa se pare, murmură Pilar. Helen, dar ea e bine, da? Am considerat treaba asta cu schimbatul testamentului ca fiind o altă parte din etapa asta prin care trece de un an... de la moartea lui *Signore* Baptista.

– Din câte știu eu, din acest punct de vedere, *La Signora* e sănătoasă tun. Helen își aranjă ochelarii cu rame negre și îi zâmbi apoi celei mai vechi prietene a ei. În calitate de avocată a ei, nu pot să divulg mai multe despre motivele sale, Pilar. Chiar dacă le înțeleg pe deplin. E spectacolul ei. Hai să mergem să vedem dacă este gata să se tragă cortina.

capitolul 3

La Signora nu se grăbea niciodată să-și spună replica. Se ocupase personal de alegerea meniului, dorind să dea tonul unui eveniment generos și neprotocolar. Vinurile servite erau de la viile din California, atât Giambelli, cât și MacMillan. Chiar și acest aspect fusese planificat meticulos.

Nu voia să discute afaceri la masă. Spre supărarea Ginei, nu avea de gând nici să lase la masă trei copii prost crescuți. Aceștia fuseseră trimiși în odaia copiilor cu o servitoare, care urma să primească o primă financiară pentru timpul petrecut cu ei și respectul considerabil al Terezei – asta dacă rezista o oră cu ei.

Când în sfârșit binevoi să vorbească și cu Rene, o făcu cu o formalitate de gheață. Și, ca urmare a acestui fapt, încolți în ea o admirație invidioasă pentru verticalitatea femeii. Existaseră alții, mulți alții, care se descurajaseră vizibil în fața răcelii ei.

În afară de familia sa și de Helena, pe care o considera una dintre ei, îl mai invitase și pe cel mai de încredere vinificator al ei, împreună cu soția lui. Paulo Borelli lucra la Giambelli, California, de treizeci și opt de ani. Porecla lui încă era Paulie, în ciuda vârstei pe care o avea. Soția sa, Consuelo, era o femeie durdulie și veselă, cu un râs foarte colorat, care fusese cândva ajutor de bucătăreasă la vilă.

Ultima completare era Margaret Bowers, directorul de vânzări de la MacMillan. Aceasta era o femeie de treizeci și șase de ani divorțată, care în acel moment era plictisită peste măsură de pălăvrăgeala Ginei și-și dorea cu disperare să fumeze o țigară.

Tyler îi întâlni privirea și-i aruncă un zâmbet înțelegător. Uneori Margaret și-l dorea cu disperare și pe el.

După ce masa fu eliberată de mâncare și vinul fu băut, Tereza se lăsă pe spetează.

– Peste un an, Castello di Giambelli celebrează centenarul, începu ea. Toate conversațiile se opriră într-o clipită. Domeniul Giambelli produce vin în Napa Valley de șaizeci și patru de ani. MacMillan o face de nouăzeci și doi de ani. Combinat, asta înseamnă o sută cincizeci și șase de ani de activitate. Cercetă mesenii cu privirea. Cinci generații de producători și negustori de vin.

– Șase, *zia Tereza*, se grăbi Gina să o corecteze. Copiii mei sunt a șasea generație.

– Din câte am văzut eu, copiii tăi au șanse mai mari să devină criminali în serie decât viticultori. Te rog, nu mă întrerupe. Ridică paharul de vin, mirosindu-i aroma și sorbind ușor. În aceste cinci generații, ne-am câștigat pe două continente reputația de a fi producători de vin de calitate. Numele Giambelli *este sinonim* cu vinul. Am pus bazele unor tradiții, pe care le-am îmbinat cu tehnologii noi, fără a sacrifica numele sau însemnătatea lui. Asta nu vom sacrifica niciodată. Acum douăzeci de ani,

am încheiat un soi de parteneriat cu un alt producător de vin de calitate. MacMillan din Napa Valley a mers cot la cot cu Giambelli, California. Acest parteneriat a îmbătrânit frumos. Este timpul să-l decantăm. Nu îl putea vedea pe Tyler, dar îl simți încordându-se. Îl aprecie foarte mult pentru că-și ținu gura, așa că îi întâlni privirea. E nevoie de schimbări, pentru binele amândurora. Astăzi încep următorii o sută de ani. Donato...

Bărbatul deveni imediat atent.

– *Si*, da, se corectă rapid, amintindu-și că *La Signora* prefera să se vorbească limba engleză la masa conacului ei din California. Da, mătușă Tereza.

– Filialele Giambelli, din Italia și California au fost conduse diferit. Separat una de cealaltă. Nu o să mai fie cazul. De-acum vei răspunde în fața directorului-șef al nou-formatei companii Giambelli-MacMillan, care va avea birouri atât în California, cât și în Veneția.

– Dar ce înseamnă asta? Ce înseamnă asta? explodă Gina în italiană, împingându-se în masă într-un mod bizar. Donato e șeful. El este următorul și cel care duce numele mai departe. Este succesorul tău.

– Succesorul meu e cine zic eu.

– Ți-am dat nepoți. Gina își trase o palmă peste burtă, apoi începu să-și agite brațul deasupra mesei, în semn de dezgust. Trei nepoți și vor mai urma și alții. Nimeni în afară de mine și de Donato nu ți-a dat nepoți. Cine o să ducă mai departe numele tău când nu o să mai fi, dacă nu puii mei?

– Negociezi cu pântecele? replică Tereza linear.

– Sunt fertilă, izbucni ea, când până și soțul ei încerca să o liniștească și să o tragă înapoi pe scaun. Mai mult decât tine și decât fiica ta. Voi n-ați făcut decât câte-un copil fiecare. Eu aș putea face doișpe'.

– Să ne apere Dumnezeu pe toți. O să-ți păstrezi casa frumoasă, Gina. La fel și banii de buzunar. Dar în nici un caz nu vei fi vreodată amantă pentru *castello*. *Castello* al meu, adăugă ea cu răceală în glas. Ia ce ți se dă sau o să pierzi mult mai mult.

– Gina, *basta!* Ajunge, îi ordonă Don, dar primi în schimb o palmă peste mână, ca răspuns.

– Ești bătrână, zise Gina scrâșnind din dinți. Într-o zi o să fii moartă, dar eu nu. Așa că vom vedea.

Ieși din cameră furtunos.

– *Zia Tereza, scusi*, începu Donato, dar fu întrerupt de un gest ascuțit.

– Soția ta nu-ți aduce cinste, Donato, iar munca ta nu se ridică la înălțimea așteptărilor mele. Ai anul acesta la dispoziție să corectezi aceste neajunsuri. O să-ți păstrezi funcția în compania Giambelli până la sezonul următoarei tăieri. Atunci vom reevalua. Dacă voi fi mulțumită, vei fi promovat, cu salariul și beneficiile aferente. Dacă nu, vei rămâne în companie doar în acte. Nu voi îndepărta pe cineva care e sânge din sângele meu, dar vei descoperi că viața nu-ți va mai fi la fel de ușoară. S-a înțeles?

Donato simți brusc că îl strângea cravata și că mâncarea pe care tocmai o îngurgitase începuse să i se revolte în stomac.

– Am lucrat optsprezece ani pentru Giambelli.

– Ba doisprezece. În ultimii șase ani n-ai făcut decât să păstrezi aparențele, dar până și acestea au fost inconstante în ultima perioadă. Crezi că nu știu ce faci sau pe unde îți petreci timpul? Crezi că nu știu cu ce *treburi* pleci la Paris, la Roma, la New York și în California pe cheltuiala companiei Giambelli?

Așteptă puțin, ca bomba pe care o aruncase să aterizeze, îi văzu fața acoperită de luciul slab al sudorii și fu încă o dată dezamăgită de el.

– Soția ta e neștiutoare, Donato, dar eu nu sunt. Ai grijă.

– E băiat bun, zise Francesca încet.

– Mai bine zis, a fost. Poate totuși va deveni și un bărbat bun. Margaret, scuză cabotinismul acestei familii. Suntem foarte temperamentali.

– Sigur că da, *La Signora*.

– Dacă te hotărăști să accepți, vei supraveghea și vei coordona directorii de vânzări de la Giambelli-MacMillan, California și Veneția. Acest lucru va implica multe călătorii și multă responsabilitate din partea ta, cu creșterea salarială corespunzătoare, desigur. Va fi nevoie

de tine la Veneția peste cinci zile, ca să-ți organizezi biroul operațional și să te familiarizezi cu operațiunea. Ai până mâine timp să te hotărăști dacă vrei să iei în calcul acest aranjament. Și, dacă da, atunci vom discuta detaliile.

– Mulțumesc, dar nu am nevoie de timp să mă hotărăsc. Margaret încercă să-și păstreze vocea vioaie și lineară, chiar dacă își simțea inima bătând în piept ca un cal nărăvaș. Putem discuta detaliile oricând este convenabil pentru dumneata. Sunt recunoscătoare pentru această oportunitate. Se întoarse apoi spre Eli și încuviință din cap. Vă sunt recunoscătoare amândurora pentru oportunitate.

– Frumos spus. Vom face asta mâine, atunci. Paulie, noi am discutat deja planurile și îți sunt recunoscătoare pentru aportul și discreția ta. Tu vei ajuta la coordonarea operațiunilor din podgorie și cramă. Tu cunoști cei mai buni oameni de aici și de la MacMillan. Vei fi administrator.

– Îl respect foarte mult pe Paulie. Vocea lui Ty era calmă și lineară, în ciuda faptului că temperamentul și frustrarea îl strângeau de gât, precum două mâini. Îi respect abilitățile și instinctul. Am toată admirația pentru operațiunea care se desfășoară aici la domeniu și pentru toți oamenii implicați. Din câte am auzit, același lucru e valabil și pentru Giambelli, Veneția. Dar la MacMillan avem o operațiune și oameni de calitatea întâi. Nu voi permite ca operațiunea și oamenii aceia să stea în umbra alor dumitale, *La Signora*. Ești mândră de ce ai realizat dumneata și ai tăi, de imperiul pe care l-ai moștenit și pe care intenționezi să îl transmiți mai departe. Același lucru e valabil și pentru mine.

– Bun. Atunci ascultă. Și gândește.

Îi făcu semn lui Eli.

– Ty, eu și Tereza n-am ajuns peste noapte la decizia asta și nici n-am luat-o ușor. Discutăm despre asta de mult.

– Nu ești obligat să-mi împărtășești acele discuții, începu Ty.

– Nu. Eli îl întrerupse înainte să iasă la suprafață fierbințeala crescândă pe care o vedea în ochii nepotului său. N-o să fac asta. Împreună cu Helen, am elaborat formele legale și oficiale după care ar trebui să se facă – și se vor face – lucrurile. Am planificat cum să punem cu adevărat în practică această fuziune, spre beneficiul tuturor celor implicați, nu doar pentru sezonul acesta, ci și pentru sezonul de peste o sută de ani. Se aplecă în față. Crezi că vreau binele MacMillan mai puțin decât tine? Că vreau mai puțin pentru tine decât vrei tu pentru tine?

– Nu știu ce vrei. Am crezut că știu.

– Atunci, dă-mi voie să-ți clarific chiar acum și aici. Făcând toate astea, nu ajungem doar cei mai mari producători de vin din lume, ci și cei mai buni din lume. Vei continua să supraveghezi lucrurile la MacMillan.

– Să supraveghez?

– Paulie va fi administrator, iar tu producător, viticultor. Cu câteva adaosuri.

– Tu cunoști cel mai bine câmpurile, Ty, zise Tereza. Îi înțelegea foarte bine resentimentele. Dar asta o mulțumea. Furia aceea fierbinte și sufocantă însemna că MacMillan conta pentru el. Dar trebuia să conteze chiar și mai mult. Cunoști viile și butoaiele. Dar tot ceea ce știi, ceea ce ai învățat se oprește la sticle. E timpul să mergi mai departe. Vinul înseamnă mai mult decât strugurii. Eu și Eli vrem să ne vedem nepoții îmbinați armonios.

– Nepoții? interveni Sophia.

– Când a fost ultima dată când ai lucrat câmpurile? ceru să știe Tereza. Când a fost ultima dată când ai gustat vin care nu provine dintr-o sticlă îmbuteliată luată dintr-un bar sau dintr-o frapieră? Ți-ai neglijat rădăcinile, Sophia.

– Nu am neglijat nimic, ripostă Sophia. Nu sunt viticultor, lucrez în publicitate.

– Vei fi viticultor. Iar tu, zise arătând spre Ty, tu vei învăța ce înseamnă să vinzi, să promovezi și să distribui. Vă veți învăța unul pe altul.

– Ei, haide, *Nonna*...

– Liniște! Aveți un an la dispoziție. Pilar, Sophia nu va mai avea la fel de mult timp să se ocupe de îndatoririle ei obișnuite. Tu vei umple acel gol.

– Mamă... Lui Pilar îi veni să râdă. Dar nu știu nimic despre marketing sau promovare.

– Ai o minte ageră. E timpul s-o folosești. O să avem nevoie de toată familia ca să reușim. Tereza își mută privirea spre Tony. Și de alții, pe lângă. Pentru moment, vei rămâne la vânzări și-ți vei păstra funcția și privilegiile. Dar vei da raportul directorului general, la fel ca Donato și ca toți managerii și directorii de departamente. Din clipa asta, relația noastră e strict una de afaceri. Să nu mai vii neinvitat în casa ori la masa mea.

Era o cădere în gol. Titlul său era una. Salariul și beneficiile lui pe termen lung erau alta. Avea puterea să-l lase în fundul gol. Încercă să se folosească de singurul scut pe care-l avea.

– Sunt tatăl Sophiei.

– Știu foarte bine ce ești.

– Mă scuzați, *signora*. Rene începu să vorbească cu o politețe meticuloasă, dublată de răceală. Îmi dați voie?

– Invitată sau neinvitată, ești un oaspete în casa mea. Ce dorești să spui?

– Înțeleg că prezența mea aici nu e tocmai bine-venită. Intonația vocii ei nu varie nici o secundă, și nu-și luă nici o clipă ochii de la Tereza. Și că dumneata nu aprobi relația mea cu Tony. Cu toate astea, el a fost și rămâne un atu al companiei. Iar eu intenționez să fiu un atu pentru el, care să îți aducă dumitale beneficii.

– Asta rămâne de văzut. Scuzați-ne. Cercetă masa cu privirea. Helen, eu și Eli trebuie să discutăm cu Sophia și cu Tyler. Cafeaua se va servi în salon. Simțiți-vă bine.

– Cum spui tu, începu Sophia, tremurând de furie, în timp ce toți ceilalți oameni părăseau încăperea, așa trebuie să fie. Te-ai obișnuit așa tare cu treaba asta, *Nonna*, încât crezi că poți schimba vieți cu câteva cuvinte?

– Toată lumea are de ales.

– Și, în cazul acesta, care e alegerea? Nemaiputând să stea locului, se ridică. Donato? El nu a lucrat niciodată în afara acestei companii. Toată viața i-a fost absorbită

de ea. Tyler? S-a dedicat trup și suflet podgoriei MacMillan încă de când era copil.

– Pot să vorbesc singur în numele meu.

– Hai, taci! Își îndreptă atenția asupra lui. Ți se face nod la limbă dacă spui cinci cuvinte legate, unul după altul. Și se presupune că ar trebui să te învăț să promovezi și să vinzi vin.

Tyler se ridică și, spre surprinderea ei, îi prinse mâinile în ale lui și i le întoarse cu palmele în sus.

– Ca petalele de trandafir. Moi și răsfățate. Se presupune că eu ar trebui să te învăț să muncești?

– Muncesc la fel de mult și din greu ca tine. Doar pentru că nu transpir și nu mă plimb în cizme murdare de noroi nu înseamnă că nu îmi dau silința.

– Ați început nemaipomenit amândoi. Eli oftă și-și mai turnă niște vin. Nu vreți altceva decât să vă certați. O să vă prindă bine treaba asta. Problema e că nici unul dintre voi n-a fost vreodată nevoit să facă ceva ce nu i se potrivea mănușă. Poate o să dați greș, poate o să cădeți amândoi în fund dacă încercați să faceți altceva. Ceva mai mult.

Sophia ridică bărbia.

– Eu nu dau greș.

– Ai un sezon s-o demonstrezi. V-ar interesa să aflați ce veți primi la sfârșitul lui? Helen?

– Ei bine, a fost totul foarte amuzant până acum. Helen își ridică servieta pe masă. Mâncare, spectacol – și totul la un preț foarte mic. Luă dosarele, le puse pe masă și-și așeză servieta înapoi pe podea. Își aranjă ochelarii. În interesul conciziei și al înțelegerii, o să vă vorbesc simplu și-n cuvinte nespecializate. Eli și Tereza își fuzionează companiile, optimizând la maximum operațiunile, ceea ce va reduce anumite costuri, dar va implica apariția altora. Personal, consider că este o decizie de afaceri foarte înțeleaptă. Amândoi veți avea funcția de vicepreședinte operațional. Fiecare dintre voi va avea variate sarcini și responsabilități, care sunt specificate în contractele pe care le-am adus cu mine. Termenul contractului este de un an. Dacă la încheierea acelui an performanțele voastre sunt inacceptabile, veți

fi retrogradați pe alte funcții. Termenii vor fi negociați la acel moment, dacă va fi cazul. În timp ce vorbea, scoase două contracte groase din dosare. Ty, vei rămâne în continuare la reședința de la MacMillan și vei putea folosi în continuare casa și toate cele aferente. Sophia, va fi nevoie ca tu să te muți aici. Apartamentul tău din San Francisco va fi întreținut de compania Giambelli pe parcursul acestui an, pentru a-l putea utiliza când va fi nevoie să te ocupi de afaceri în oraș. Ty, vei fi și tu găzduit acolo, când vei avea afaceri în oraș. Deplasarea la alte destinații în interesul companiei va fi, bineînțeles, aranjată și suportată de companie. *Castello* din Italia vă stă, de asemenea, la dispoziție, indiferent dacă mergeți acolo în interes de afaceri, de plăcere sau o combinație a celor două. Helen se uită în sus și zâmbi. Până aici nu-i așa rău, nu? Și acum bomboana de pe tort. Sophia, dacă la sfârșitul contractului performanțele tale sunt acceptabile, vei primi douăzeci la sută din companie, o jumătate dintre acțiunile de la *castello* și titlul de copreședinte. La fel, Tyler, dacă performanțele tale vor fi acceptabile, vei primi tot douăzeci la sută, acțiunile casei de unde locuiești acum și titlul de copreședinte. Vi se vor oferi amândurora zece hectare din podgorie, pentru ca, dacă vreți, să vă dezvoltați propriul soi sau, dacă preferați, contravaloarea pe piață a acestora. Făcu o pauză scurtă, apoi făcu adăugirea finală: Pilar va primi și ea douăzeci la sută, dacă va fi de acord cu termenii contractului ei. Asta va da acțiuni egale tuturor. În eventualitatea morții lui Eli sau a Terezei, acțiunile respective se reportează de la soț la soț. În acea zi nefericită în care nici unul dintre ei nu va mai fi printre noi, cele patruzeci de procente din acțiunile lor se vor împărți, după cum urmează: cincisprezece la sută fiecăruia dintre voi și zece la sută lui Pilar. În timp, asta va da fiecăruia dintre voi treizeci și cinci la sută din acțiunile celei mai mari companii producătoare de vin din lume. Tot ce trebuie să faceți ca să le obțineți e să fiți de acord cu termenii acestui contract, timp de un an de zile.

Sophia așteptă până se asigură că putea vorbi, cu mâinile strânse tare în poală. Tocmai i se oferise mai mult

decât și-ar fi imaginat sau decât ar fi cerut vreodată. Și, în același timp, era pusă la respect, ca un copil mic.

– Cine hotărăște dacă performanțele noastre sunt acceptabile sau nu?

– În spiritul corectitudinii, zise Tereza, vă veți evalua lunar unul pe celălalt. Eu și Eli vom face și noi evaluări, iar acestea vor fi adăugate la cele realizate de directorul general.

– Și cine naiba e directorul general? întrebă Tyler.

– Numele lui e David Cutter. Până de curând, directorul de la Le Coeur, actualmente stabilit în New York. Tereza se ridică. Vă lăsăm să vă citiți contractele, să discutați și să vă gândiți. Zâmbi cu căldură. Helen? Cafea?

Rene refuza să se clintească din loc. Învățase un lucru foarte important în cariera ei de model, în scurta ei incursiune în lumea actoriei și în urcarea ei anevoioasă pe scara socială. Și anume, că singura direcție bună te a te deplasa era în sus.

Atâta timp cât știa că avea de câștigat, tolerase insultele bătrânei, primejdia soției înstrăinate și privirea ucigătoare a fiicei. Chiar dacă îi disprețuia, era dispusă să îi tolereze atât cât era nevoie ca să câștige.

Avea pe deget diamantul pe care și-l alesese personal și intenționa ca nunta să urmeze cât de curând. Tony reprezenta intrarea ei în lumea celor ridicol de bogați, și ținea cu adevărat la el. Aproape la fel de mult ca la ideea de a avea averea Giambelli la picioarele ei.

În următorul an, urma să se asigure că avea să facă tot ce era nevoie ca să-i consolideze lui Tony poziția în cadrul companiei Giambelli. Și avea de gând să facă acest lucru în calitate de soție a lui.

– Spune-i chiar acum, ordonă ea, ridicând ceașca de cafea.

– Rene, iubito. Tony își mișcă umerii. Deja putea simți greutatea cătușelor. E un moment mai ciudat.

– Ai avut șapte ani să te ocupi de treaba asta, Tony. Fă-o, și fă-o chiar acum. Făcu semn din cap spre Pilar, cu subînțeles. Dacă nu, o fac eu.

– Bine, bine. O bătu pe mână. Prefera o conjunctură ciudată uneia proaste. Afișă un zâmbet plăcut, se ridică și merse spre locul unde Pilar stătea și încerca să o liniștească pe Francesca. Femeia era vizibil stresată și confuză. Am putea vorbi o clipă, Pilar? Între patru ochi.

Lui Pilar îi trecură prin minte o mie de scuze. În absența mamei ei, ea era gazda, iar salonul era plin de invitați. Mătușa ei avea nevoie de ea. Trebuia să mai ceară și cafea.

Dar toate nu erau decât scuze – și nu făceau altceva decât să amâne inevitabilul.

– Desigur. Murmură mătușii sale câteva cuvinte în italiană, apoi se întoarse spre Tony. Să mergem în birou?

Pilar se gândi că măcar Tony nu o adusese și pe Rene cu el. Când trecură pe lângă ea, Rene îi aruncă o privire dură și strălucitoare, ca piatra pe care o purta pe deget.

Se gândi că aceea era privirea învingătorului. Era absolut ridicol. Doar nu era nici un concurs de câștigat și nici un premiu de pierdut.

– Îmi pare rău că mama a ales să facă acel anunț și să discute de față cu atât de mulți oameni, începu Pilar. Dacă mi-ar fi spus dinainte, aș fi încercat s-o conving să-ți vorbească în privat.

– Nu contează. E mai mult decât evident care sunt sentimentele ei față de mine. Penele lui nu erau așa ușor de ciufulit, iar acele sentimente nu-l atinseseră mulți ani. M-aș fi așteptat totuși la mai mult, din punct de vedere profesional. Dar vom trece și peste asta.

Să treacă mai departe cu ușurință era al doilea lucru pe care-l făcea cel mai bine. Punctul lui forte era capacitatea de a ignora problemele.

Intră în încăpere și se așeză pe unul din fotoliile de piele. Cândva, crezuse că avea să locuiască în acea casă sau cel puțin că urma să aibă un birou de lucru acolo. Se dovedise însă, din fericire, că prefera orașul. În Napa nu prea erau multe de făcut în afară de a privi strugurii crescând.

– Bine atunci, Pilar. Zâmbetul lui era la fel de relaxat și de fermecător ca întotdeauna. Ce mai faci?

– Ce mai fac, Tony? Începu să-i colcăie în gât un râs isteric, dar îl suprimă. Acesta era unul dintre punctele ei forte. Destul de bine. Dar tu?

– Sunt bine. Ocupat, bineînțeles. Ia spune-mi, ce-ai de gând să faci în legătură cu sugestia venită de la *Signora*, de a te implica mai activ în companie?

– Nu a fost o sugestie și nu știu ce am de gând să fac. Ideea aceea încă i se agita prin minte, ca un roi de viespi. N-am avut timp să mă gândesc la asta.

– Sunt sigur că o să iei decizia corectă.

Se aplecă în față, cu o expresie convingătoare pe chip.

Pilar se gândi cu amărăciune că acea expresie facială era parte din abilitățile lui – și din capacitatea de a înșela oamenii. Acea grijă falsă. Acea mimare a interesului.

– Ești o femeie minunată și cu siguranță ai fi un atu pentru companie, în orice funcție. Cred că ți-ar face bine să ieși mai mult și să te ții ocupată. S-ar putea chiar să-ți descoperi vreun talent ascuns. O carieră s-ar putea dovedi fix ceea ce-ți trebuie.

Ea își dorise o familie. Un soț, copii. Dar niciodată o carieră.

– Tony, am venit aici să discutăm despre nevoile mele? Sau despre ale tale?

– De fapt, nu se exclud reciproc. Pilar, cred că ar trebui să privim această direcție oferită de Tereza ca pe o șansă de a o lua fiecare de la zero. Îi luă mâna într-a lui, în acel fel natural, cum o făcea cu toate femeile – protector și provocator în același timp. Poate aveam nevoie de acest imbold. Știu că ideea de a divorța a fost greu de suportat pentru tine.

– Serios?

– Desigur. Se gândi că Pilar avea de gând să îngreuneze lucrurile, și treaba asta i se părea destul de enervantă. Pilar, adevărul e că de ani de zile avem vieți separate.

Ușor, dar ferm, femeia își trase mâna dintr-a lui.

– Te referi la viața pe care am dus-o de când te-ai mutat la San Francisco sau la cea pe care am trăit-o cât încă încercam să salvăm aparențele acestei căsnicii?

El se gândi că îngreuna într-adevăr mult lucrurile.

– Pilar, căsnicia noastră a eşuat. După atâta timp, nu mai are rost să reînviem motivele, învinuirile şi supărările.

– Nu cred că le-am dat niciodată *glas*, Tony. Dar poate a trecut timpul când ar fi contat dacă o făceam.

– Adevărul e că am fost incorect faţă de tine prin faptul că n-am încheiat căsnicia asta din punct de vedere legal. E clar că n-ai putut să începi o viaţă nouă.

– Dar asta n-a fost o problemă şi pentru tine, nu? Se ridică şi merse la şemineu, ca să privească în foc. Oare de ce se lupta cu asta? De ce mai conta pentru ea? Haide măcar să fim sinceri unul cu altul. Ai venit aici azi ca să-mi ceri să divorţăm, şi asta n-are nici o legătură cu deciziile mamei mele. Decizii despre care nu ştiai nimic când i-ai pus lui Rene inelul acela pe deget.

– Chiar şi aşa, ar fi prostesc din partea noastră să pretindem că n-ar fi trebuit s-o facem mai demult. Am amânat divorţul acesta de dragul tău, Pilar. Chiar credea ceea ce spunea. Credea cu adevărat toate cele cuvinte, ceea ce îl făcea să pară cu adevărat sincer. Aşa cum acum îţi cer s-o facem, tot pentru tine. A venit timpul să-ţi vezi de viaţa ta.

– Nu, şopti ea. Nu se întoarse să-l privească. Încă nu putea s-o facă. Ştia că, dacă s-ar fi întors şi ar fi privit în ochii lui sinceri, ar fi ajuns încă o dată să creadă o minciună. Nici în clipa asta nu putem fi sinceri unul cu altul. Dacă vrei să divorţezi, eu n-o să te opresc. Oricum, mă îndoiesc că aş putea şi dacă aş vrea. Cu ea n-o să-ţi meargă la fel de uşor cum ţi-a mers cu mine, adăugă ea, întorcându-se. Dar poate că e un lucru bun. Poate că e ceea ce-ţi trebuie. Cu siguranţă eu nu am fost.

Din cuvintele ei, el nu înţelese nimic altceva decât că putea obţine fără probleme ce voia.

– O să mă ocup eu de tot. În linişte, desigur. Oricum n-ar mai interesa presa, după atâta timp. De fapt, în clipa asta nici nu e nevoie de mai mult decât de semnarea unor acte. Sunt sigur că toată lumea, în afara prietenilor noştri apropiaţi, crede oricum că am divorţat.

Pilar nu scoase nici un cuvânt. Tony se ridică.

– O să fim cu toții mai fericiți după ce vom termina cu asta. O să vezi. Între timp, cred că ar trebui să vorbești cu Sophia. E mai bine să vină de la tine. Ca de la femeie la femeie. Cu siguranță va deveni mai prietenoasă cu Rene după ce o să vadă că ești și tu de acord.

– Chiar subestimezi pe toată lumea, Tony?

El ridică mâinile.

– Părerea mea e că o să fie mai confortabil pentru toată lumea dacă păstrăm lucrurile prietenești. Rene o să fie soția mea și va face implicit parte din viața mea profesională și socială. O să ne mai întâlnim cu toții din când în când. Mă aștept ca Sophia să fie politicoasă.

– Și eu mă așteptam ca tu să-mi fii credincios. Toți avem parte de dezamăgirile noastre în viață. Ai primit ce voiai, Tony. Îți sugerezi să o iei pe Rene și să plecați de aici până își termină mama vinul. Cred că au fost destule neplăceri în casa asta pentru o singură zi.

– De acord. Începu să meargă spre ușă, dar ezitant. Chiar îți doresc tot binele, Pilar.

– Da, te cred. Și, nu știu de ce, dar și eu ție la fel. La revedere, Tony.

După ce el închise ușa în urma lui, femeia se îndreptă cu multă grijă spre un fotoliu. Se așeză foarte încet, de parcă ar fi avut oasele fragile și i s-ar fi sfărâmat dacă făcea vreo mișcare bruscă. Își aminti cum era când avea optsprezece ani. Când era îndrăgostită până peste cap, avea infinit de multe planuri și se simțea strălucitoare. Își aminti și cum se simțise la douăzeci și trei de ani, când pumnalul trădării îi spintecase inima și cum de-abia atunci își pierduse cu adevărat inocența. Și la treizeci de ani, când se lupta să țină cu dinții de zdrențele unui căsnicii care se dezintegra, să crească un copil și să păstreze lângă ea un bărbat care era prea neglijent ca să se mai prefacă măcar că o iubea. Își aminti cum era la patruzeci de ani, când se lăsase învinsă și dezgolită de visuri și de planuri, iar strălucirea se transformase în întuneric. Se gândi că în acel moment aflase cum era să aibă patruzeci și opt de ani, să fie singură și să nu-i fi mai rămas nici o iluzie. Să fie înlocuită, în mod legal,

de o versiune mai tânără, de un model nou și îmbunătățit, la fel cum fusese, neoficial, înlocuită de atâtea ori.

Ridică mâna. Își scoase verigheta până la prima articulație. Purtase inelul acela simplu timp de treizeci de ani, iar în acel moment i se spunea să-l arunce – alături de toate promisiunile pe care le făcuse în fața lui Dumnezeu, a familiei și a prietenilor.

Când o scoase de pe deget, lacrimi începură să-i ardă ochii. Se gândi că, în fond, nu era nimic mai mult decât un cerc gol. Simbolul perfect pentru căsnicia ei. Nu fusese iubită niciodată. Pilar își lăsă capul să cadă pe spate. Cât de umilitor, cât de trist. Să stea acolo în acel moment și să accepte, să recunoască ceea ce refuzase atât de mult timp să accepte și să recunoască. Nu o iubise niciodată nici un bărbat, nici măcar soțul ei.

Când se deschiseră ușile, strânse inelul în pumn și puse pauză lacrimilor.

– Pilar. Helen nu avu nevoie de mai mult de-o privire. Strânse din buze. Bine, hai să uităm de partea cu cafeaua. Simțindu-se ca acasă, Helen se duse la un dulăpior cu băutură și scoase o carafă de coniac. Turnă două degete într-un pahar, apoi se duse și se așeză pe scăunelul de picioare din fața fotoliului pe care stătea Pilar. Ia și bea asta, draga mea. Ești palidă.

Fără să spună nimic, Pilar desfăcu pumnul. Inelul licări o dată, prinzând lumina focului.

– Da, mi-am cam dat seama de asta când târfa aia tot dădea semnale luminoase cu ditamai piatra de pe deget. Se merită unul pe altul. Pe tine nu te-a meritat niciodată.

– E o prostie. E o prostie să fiu atât de tulburată. Nu mai suntem căsătoriți, în adevăratul sens al cuvântului, de ani întregi. Dar au fost treizeci de ani, Helen. Ridică inelul, se uită prin cercul gol și avu sentimentul că-și vedea viața. Îngustă și limitată. Treizeci de ani blestemați. Tipa aceea era în scutece când l-am cunoscut eu pe Tony.

– Asta e marea bubă. Și ce dacă e mai tânără și are sânii mai mari? Helen ridică din umeri. Dumnezeu știe că și doar astea două sunt motive numai bune s-o urăști

de moarte. Sunt de partea ta, și la fel toți ceilalți. Dar ia gândește-te la asta. Dacă stă cu el până ajunge de vârsta noastră, ea o să fie cea care o să-l hrănească cu piureuri și o să *îi* schimbe *lui* scutecele.

Pilar scoase un sunet care era pe jumătate râset, pe jumătate geamăt.

– Urăsc locul acesta în care mă aflu acum și nu știu că să ajung în altă parte. Nici măcar nu am ripostat, Helen.

– Și ce dacă nu ești o războinică? Helen se ridică, se așeză pe mânerul fotoliului și-și puse brațul în jurul umărului lui Pilar. Ești o femeie frumoasă, inteligentă și bună, care a avut parte de o întâmplare nefericită. Să fiu a naibii, scumpo, dacă faptul că ai încheiat acest capitol din viața ta nu-i cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat.

– Doamne, ai început să vorbești ca Tony.

– E, haide, haide, nu-i nevoie să mă insulți. Oricum, el nu era sincer. Eu, da.

– Poate. Poate. Nu pot gândi limpede în clipa asta. Nu mă pot gândi nici la următoarea oră, apoi la următorul an. Doamne, nici măcar nu m-am răzbunat pe el. N-am nici măcar tupeul să mă răzbun.

– Nu-ți face griji, o să te răzbune ea. Helen se aplecă spre Pilar și o sărută pe creștet. Se gândi că nici un bărbat ca Tony n-ar trebui să treacă prin viață fără să plătească pentru păcatele sale. Și, dacă vrei să-l fierbi puțin, te pot ajuta să întocmești un acord de divorț care să-l lase cu cicatrici permanente și cu testicule scorojite.

Pilar zâmbi timid. Știa că se putea baza întotdeauna pe Helen.

– Oricât de distractiv ar putea fi, n-ar face altceva decât să tărăgăneze lucrurile și să-i îngreuneze situația Sophiei. Helen, ce naiba aș putea să fac eu cu viața asta nouă care tocmai mi-a fost aruncată în brațe?

– Ne gândim noi la ceva.

Sophia se gândea și ea destul de mult. Deja o luase durerea de cap, doar citind paginile contractului. Înțelesese esența, chiar dacă o încurcase limbajul specializat. Și esența era că *La Signora* avea controlul, la fel

ca întotdeauna. Pe parcursul următorului an, Sophia trebuia să-și dovedească toate calitățile – ceea ce credea că făcuse deja. Dacă, spre satisfacția bunicii ei, avea să reușească acest lucru, atunci o parte din mult râvnitul control urma să ajungă în mâinile ei.

Adevărul era că și ea își dorea acest lucru. Ceea ce nu-i prea plăcea însă era modul în care trebuia să-l obțină. Dar putea înțelege raționamentul.

Partea cea mai dificilă pentru ea era că aproape întotdeauna reușea să înțeleagă modul de a gândi al bunicii ei. Poate pentru că, în fond și la urma urmei, gândeau destul de asemănător.

Adevărul era că nu se interesase niciodată cu adevărat și în detaliu despre cum se producea vinul. Faptul că iubea viile pentru frumusețea lor și că înțelegea principiile de bază nu era același lucru cu a investi timp, efort și iubire în creșterea și îngrijirea lor. Dacă avea să îi ia într-o zi locul bunicii ei, atunci trebuia să cunoască foarte bine toate acele lucruri.

Da, poate că prefera sălile de consiliu în locul butoaielor de fermentat, dar...

Se uită spre Tyler, care se încrunta și el, citind contractul său. El prefera butoaiele în defavoarea sălilor de consiliu. Presupunea că acest lucru i-ar face o echipă bună în afaceri – sau i-ar pune total în opoziție. Și pentru el erau la fel de multe în joc, cum erau și pentru ea.

Într-adevăr, *La Signora* se dovedise, încă o dată, la fel de strălucită pe cât era de nemiloasă. În acel moment, după ce furia i se limpezise și lăsase loc judecății sănătoase, putea înțelege nu doar că treaba aceea ar fi putut funcționa, ci și că avea toate șansele de reușită.

Asta dacă nu cumva dădea Ty cu bâta-n baltă.

– Nu-ți convine, zise ea.

– Ce naiba ar trebui să-mi convină? A fost o blestemată de ambuscadă.

– De acord. Acesta e stilul lui *Nonna*. Soldații se aliniază în formație mult mai rapid și mai organizat dacă li se ordonă chiar înainte de luptă. Dacă au prea mult timp să stea pe gânduri, există șanse mai mari să dezerteze. Te bate și pe tine gândul să dezertezi, Ty?

Ridică privirea, și Sophia putu vedea lucirea metalică din ochii lui. Dură și rece.

– Conduc de opt ani podgoria MacMillan. N-am de gând să renunț acum.

Nu, nu avea să dea cu bâta-n baltă.

– Bun. Să începem de aici. Tu vrei ceva și eu vreau altceva. Cum obținem ce ne dorim? Sări în picioare și începu să se plimbe. E mai ușor pentru tine.

– De ce?

– Păi, în esență, eu trebuie să renunț la apartamentul meu și să mă mut înapoi acasă. Tu poți să rămâi unde ești. Eu trebuie să fac un curs intensiv în producția de vin, dar tu nu trebuie decât să socializezi și mergi la câteva întâlniri din când în când.

– Păi, și asta ți se pare ușor? Socializarea implică oameni. Nu prea-mi plac oamenii. Și, când merg la întâlniri despre lucruri de care nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, mai e acolo și un tip pe care nu-l cunosc, care se uită peste umărul meu.

– Și peste al meu, izbucni ea. Cine naiba o fi acest David Cutter?

– Un individ la costum, zise Ty plin de dezgust.

– Mai mult decât atât, murmură Sophia. Dacă ar fi crezut că era numai atât, nu și-ar mai fi făcut griji. Știa cum să se poarte cu astfel de oameni. Trebuie doar să aflăm cu cât mai mult. Asta era ceva de care se putea ocupa în foarte scurt timp – și încă foarte detaliat. Și va trebui să găsim o modalitate de a lucra cu el și unul cu celălalt. Ultima parte n-ar trebui să fie așa de grea. Ne cunoaștem de mulți ani.

Ea se mișca foarte rapid, în timp ce lui îi plăcea să ia totul pas cu pas. Dar era cu siguranță al naibii de hotărât să țină pasul cu ea.

– Ba nu. Eu nu te cunosc pe tine, sau ce faci, sau de ce.

Sophia puse palmele pe masă și se aplecă în față. Fața ei splendidă se apropie atunci și mai mult de el.

– Sophia Tereza Maria Giambelli. Eu vând vin. Și o fac pentru că sunt bună la asta. Și, peste un an, o să dețin douăzeci la sută din cea mai mare, mai importantă și mai de succes companie producătoare de vin din lume.

Tyler se ridică încet, imitându-i poziția.

– Va trebui să fii foarte bună la asta, și încă pe-atât. Va trebui să te murdărești pe mâini, să-ți murdărești de noroi cizmele alea de firmă și să-ți strici manichiura aia drăguță.

– Ai impresia că eu nu știu să muncesc, MacMillan?

– Cred că știi să stai în spatele unui birou sau pe un scaun de avion la clasa întâi. Fundul ăla superior al tău va descoperi că viața nu-i va mai fi la fel de comodă în următorul an, Giambelli.

Sophia începu să vadă ceața roșie cu colțul ochilor, semn sigur că temperamentul ei prelua controlul și că urma să facă vreo nebunie.

– Să facem un pariu. Pun pariu pe cinci mii de dolari că la sfârșitul sezonului o să fiu un vinificator mai bun decât o să fii tu director.

– Și cine hotărăște?

– Cineva neutru. David Cutter.

– S-a făcut. Se întinse și-i prinse mânuța firavă în mâna lui mare și aspră. Cumpără-ți niște haine obișnuite și niște cizme bune pentru muncă, nu pentru modă. Mâine la șapte dimineața, fii gata pentru prima lecție.

– Bine. Scrâșni din dinți. Facem pauză la prânz și mergem în oraș pentru prima ta lecție. Poți să folosești o oră să-ți cumperi niște costume decente, care au fost croite în ultimii zece ani.

– Trebuie să te muți aici. De ce mai e nevoie să mergem în oraș?

– Pentru că eu am nevoie de mai multe lucruri de la birou și tu trebuie să te familiarizezi cu programul de acolo. Și, în plus, am nevoie și de lucruri de la apartament. Ai un spate puternic, și nici fundul nu-i de neglijat, adăugă ea, zâmbind aproape imperceptibil. Poți să mă ajuți să mă mut.

– Am ceva să-ți spun.

– O, Doamne. Stai să mă pregătesc sufletește.

– Nu-mi place gura aia spurcată a ta. Nu mi-a plăcut niciodată. Își afundă mâinile în buzunare, pentru că îi venea să-i dea una de fiecare dată când o vedea zâmbind

așa, atotștiutoare – și exact asta făcea și în acel moment. Dar n-am nimic cu tine.

– O, Ty. A fost atât de.... emoționant.

– Taci odată din gură. Își trecu mâna prin păr, apoi o băgă repede înapoi în buzunar. Faci ceea ce faci pentru că te pricepi la asta. Eu fac ce fac fiindcă iubesc ce fac. Asta mi-am dorit dintotdeauna să fac. N-am nimic cu tine, Sophia, dar, dacă o să-mi dau seama că e posibil să-mi pierd podgoria din cauza ta, te voi îndepărta.

Intrigată și provocată în aceeași măsură, începu să-l privească cu alți ochi. Cine ar fi crezut că băiatul bun din vecini putea fi nemilos?

– Bine, am fost avertizată. Să știi că și reciproca e valabilă, Ty. O să fac orice e nevoie ca să protejez ce-mi aparține. Expiră adânc, se uită în jos la contracte, apoi ridică ochii să-i întâlnească privirea. Cred că suntem pe aceeași lungime de undă, atunci.

– Așa se pare.

– Ai un pix?

– Nu.

Sophia merse la un scrin și găsi două într-un sertar. Îi oferi și lui unul, apoi dădu paginile contractului până ajunse la cea pe care trebuia să-și pună semnătura.

– Presupun că putem servi ca martor unul pentru celălalt. Inspiră adânc și ținu o clipă aerul în plămâni. La trei?

– Unu, doi. Trei.

Semnară în tăcere, după care făcură schimb de contracte ca să pună și semnăturile de martori, unul pentru celălalt.

Sophia simțea un freamăt în stomac, așa că umplu ambele pahare și așteptă ca Tyler să-l ridice pe al lui.

– Pentru noua generație, zise ea.

– Pentru un sezon bun.

– Nu putem avea una fără alta. Se uită fix în ochii lui, apoi ciocni paharele. *Salute*[1].

[1] „Noroc" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

capitolul 4

Cădea o ploaie mocănească și extrem de rece, o burniță care străpungea oasele și se instala fix în suflet. Transforma pătura subțire de zăpadă într-o mlaștină noroioasă și lumina zorilor într-o pată sumbră pe cer. Era genul acela de dimineață în care orice persoană înțeleaptă s-ar fi cuibărit în pat la căldură. Sau cel puțin ar fi lenevit la o a doua ceașcă de cafea. Sophia avea să descopere că Tyler MacMillan nu era un om chibzuit.

O trezi telefonul. Strecură șovăielnic o mână de sub pătură, prinse receptorul și-l trase lângă ea, la adăpostul căldurii.

– Ce e?

– Ai întârziat.

– Poftim? N-am întârziat. E încă întuneric afară.

– Nu este întuneric, ci plouă. Scoală-te, îmbracă-te, ieși din casă și vino imediat încoace! În clipa asta, ești pe timpul meu.

– Dar.... Zgomotul tonului de apel o făcu să se încrunte. Ticălosul, murmură ea, neavând suficientă energie să se înfurie cu adevărat.

Rămase nemișcată, ascultând ropotul ploii de la fereastră. Suna de parcă picăturile de ploaie erau învelite în gheață. N-ar fi fost asta o surpriza plăcută?

Căscă, dădu pătura la o parte și coborî din pat. Se gândi că poate în acel moment era într-adevărat pe timpul lui, dar în curând avea să fie pe al ei.

Picăturile de ploaie se scurgeau de pe cozorocul șepcii lui Ty și din când în când i se mai strecurau pe sub guler și-i alunecau pe spate. Chiar și așa, ploaia nu era suficient de puternică încât să nu se poată munci.

O iarnă ploioasă era o binecuvântare. O iarnă rece și umedă era primul pas crucial spre obținerea unei producții formidabile.

Erau multe lucruri pe care le putea controla – munca, deciziile, precauțiile și riscurile asumate. Dar nu putea decât să se roage ca natura să fie și ea de partea lor.

Își agață degetele mari de buzunare când o zări pe Sophia înaintând prin noroi, în cizmele ei de cinci sute de dolari, și se gândi că echipa *lor* tocmai mai crescuse cu un om.

– Ți-am zis să te îmbraci în haine de lucru.

Sophia expiră și privi cum ploaia topea aburii.

– Păi, astea sunt hainele mele de lucru.

Tyler îi studie atent haina de piele, pantalonii moderni și cizmele italiene stilate.

– Ei bine, o să fie până terminăm noi.

– Credeam că ploaia amână tunderea viilor.

– Nu plouă.

– Ce? Sophia întinse o mână cu palma în sus și ascultă răpăitul ploii. Ia uite ce ciudat. Eu am considerat mereu substanța asta udă care cade din cer ca fiind ploaie.

– E burniță. Unde ți-e pălăria?

– Nu mi-am luat.

– O, Doamne. Își scoase șapca enervat și i-o îndesă pe cap. Nici măcar urâțenia aia udă a lui nu o făcea mai puțin stilată. Se gândi că stilul făcea parte din făptura ei, precum oasele. Sunt două motive mari și late pentru care se face curățarea, începu el.

– Ty, știu că există anumite motive pentru care se curăță viile.

– Bine. Explică-mi-le.

– Pentru a dirija creșterea lujerilor, zise ea printre dinți. Și, dacă prima lecție e de teorie, de ce nu o putem ține înăuntru, unde e cald și uscat?

– Pentru că viile sunt afară. Adăugă în gând că un alt motiv era acela că acolo el era șeful. Tundem viile ca să le dirijăm creșterea pentru o cultivare și o culegere mai ușoare și ca să controlăm îmbolnăvirea.

– Ty...

– Liniște. În multe podgorii, se folosesc tehnici de urcare a viței pe spaliere în loc de tăiere manuală. Aici, pentru că agricultura e un experiment nesfârșit, noi le folosim pe amândouă. Palisare verticală, așezarea pe suport în formă de T promulgată la Geneva, dar și alte tipuri. Mai folosim totuși și metoda tradițională de curățare manuală. Al doilea motiv este de a distribui

lemnul astfel încât să putem crește producția, fără a dăuna capacității sale de a produce fructe de cea mai bună calitate.

Când îi spusese să tacă, o făcuse precum un părinte răbdător, care dojenea un copil mic și enervant. Sophia bănuia că era și el conștient de asta, așa că începu să fluture din gene.

– O să fie și un test din asta, profesore?

– Nu-mi cureți și nu-mi palisezi viile până nu știi de ce o faci.

– Curățăm și punem pe spaliere ca să creștem struguri. Și creștem struguri ca să facem vin.

Sophia gesticula în timp ce vorbea. Ty se gândi că mișcările mâinilor ei i se păruseră întotdeauna ca un fel de balet. Grațios și plin de subînțeles.

– Și, continuă ea, apoi eu îl vând, folosind tehnici inteligente și inovatoare de promovare și marketing. Care, nu uita, sunt la fel de importante pentru podgorie ca tunderea ta.

– Bine, dar acum suntem în vie, nu în biroul tău. Aici nu faci nimic fără să nu cunoști cauzele și consecințele.

– Am crezut întotdeauna că asta e mai degrabă o chestiune de șansă. Că ține de noroc, zise ea, făcând gesturi largi. Este un joc cu o miză foarte mare, dar, în esență, un joc.

– Jocurile sunt pentru distracție.

Sophia zâmbi, și lui i se păru că seamănă și mai tare cu bunica ei.

– Nu la modul cum le joc eu, drăguță. Astea de aici sunt vițe mai bătrâne.

Studie lăstarii care se aflau de o parte și de alta a lor. Ploaia îi uda părul, scoțând la suprafață șuvițele acelea roșcovane, de culoarea unui Cabernet bun și vechi.

– Aici trebuiesc curățate doar vârfurile, atunci.

– De ce?

Sophia își aranjă cozorocul.

– Deoarece.

– Deoarece, continuă el, scoțând foarfeca din teaca de la centură, vrem ca noii lăstari să fie distribuiți uniform în vârful viei. O întoarse și îi puse unealta

în mână. Dădu la o parte un lujer, descoperind un altul, spre care îi ghidă mâna, apoi tăie împreună cu ea. Vrem ca vârful și centrul să rămână libere. Pentru că au nevoie de soare.

– Și tăierea automată?

– Se folosește și aceea, dar tu nu o vei face.

O îndreptă spre următorul lujer. I se păru că avea un miros extrem de feminin. Un contrapunct exotic la mirosul de ploaie și de pământ umed.

Oare de ce naiba trebuise să se dea cu parfum ca să muncească viile? Fu pe punctul de a o întreba, dar își dădu la timp seama că nu ar înțelege sau că lui nu i-ar plăcea răspunsul, așa că renunță.

– Tu o să lucrezi manual, îi zise el, dându-și toată silința să nu inhaleze mirosul ei. Lujer după lujer. Plantă după plantă. Rând după rând.

Sophia cercetă șirurile nesfârșite din jurul lor, nenumăratii lujeri de viță-de-vie de care se îngrijeau muncitorii sau care așteptau să fie îngrijiți. Știa foarte bine că tăierea și curățarea viei avea să dureze toată luna ianuarie. Își imagină că avea să se plictisească de moarte de aceea operațiune, încă dinainte de Crăciun.

– Facem pauză la ora douăsprezece, îi aminti ea.

– La unu. Ai întârziat.

– Nu atât de mult.

Întoarse capul, și tot corpul ei se înclină și se atinse de al lui. Era aplecat spre ea și avea brațele în jurul ei, astfel încât mâinile lui să poată ajunge la lujer și la unealtă. Mișcarea fusese neintenționată. Și plină de forță.

Privirile li se întâlniră. Ochii lui erau ușor enervați, în timp ce ai ei păreau plin de considerație. Ea îi simți corpul încordat și, drept răspuns, furnicături în interiorul ei. Un puls ușor accelerat, o adulmecare aproape instinctivă a aerului și amestecul de esențe rezultat.

– Ca să vezi. Cuvintele ei semănau extrem de mult cu torsul unei pisici. Își lăsă privirea să-i alunece spre gura lui și înapoi. Cine ar fi crezut?

– Potolește-te!

Ty se îndreptă și făcu un pas mare în spate, ca un bărbat care s-ar fi trezit pe neașteptate la marginea unui

prăpăstii foarte adânci. Ea pur și simplu își continuă întoarcerea, pentru ca trupurile lor să se atingă din nou. Un al doilea pas în spate l-ar fi făcut să pară laș. Sau prost.

– Nu-ți face griji, MacMillan, nu ești genul meu. Era înalt, dur, simplu. În mod normal, adăugă ea.

– Tu nu ești sigur genul meu. Doar era inteligentă, șireată, periculoasă. Niciodată, sublinie el.

Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, și-ar fi dat seama că ea nu primise acea afirmație ca pe o insultă. Ci ca pe o provocare. Interesul ei blajin și simplu pentru el se ridică pe noi culmi.

– Serios? Și atunci, care e?

– Nu-mi plac deloc femeile îngâmfate, agresive și mofturoase.

Ea zâmbi larg.

– O să-ți placă. Se întoarse înapoi spre lujer. Facem pauză la ora douăsprezece și jumătate. Se mai uită o dată peste umăr, la el. Un compromis. Va trebui să facem multe compromisuri ca să trecem cu bine de sezonul acesta.

– Douăsprezece și jumătate. Își scoase mănușile și i le întinse. Poartă astea. O să-ți umpli de bășici mâinile alea de orășeancă.

– Mersi. Sunt prea mari.

– Descurcă-te cu ele. Mâine să-ți aduci unele care să-ți vină și o pălărie. Nu, nu acolo, zise el imediat ce ea începu să taie alt lujer.

Veni înapoi în spatele ei, puse mâinile pe ale ei și-i înclină unealta în unghiul corect.

Nici nu-i observă zâmbetul slab și satisfăcut.

Chiar și cu mănuși, tot făcu bășici în palme. Când se schimba pentru a merge în oraș în acea după-amiază, bășicile i se păreau mai degrabă enervante decât dureroase. Îmbrăcată și spilcuită, își luă servieta și strigă un rămas-bun în timp ce trânti ușa. Pe drumul scurt până la MacMillan revizui mental ce obligații mai avea și ce îi mai trebuia în acea zi. Avea destul de mult de împachetat, într-un timp foarte scurt.

Trase mașina la intrarea casei cu lespede de piatră și cedru și claxonă rapid de două ori. Ty nu o făcu să aștepte, ceea ce îi conveni. Observă că se schimbase și el, ceea ce era mare lucru. Se gândi să se ocupe mai târziu de garderoba lui, chiar dacă acea cămașă de denim și acei blugi confortabili, decoloraţi, erau departe de ceea ce ar fi considerat ea îmbrăcăminte pentru birou.

Tyler deschise ușa BMW-ului ei decapotabil și se încruntă uitându-se la ea și la capota detașabilă.

– Vrei să mă înghesui în jucăria asta mică?

– E mai spațioasă decât pare. Hai odată, ești pe timpul meu acum.

– Nu puteai să iei și tu o mașină de teren? se plânse, în timp ce se așeza pe scaunul pasagerului. Ea se gândi că Tyler semăna cu un omuleț pe arcuri, imens și capricios, înghesuit într-o cutie mică și dichisită.

– Ba da, dar n-am vrut. Îmi place să conduc mașina mea. Imediat ce Tyler își puse centura și se instală, Sophia își confirmă spusele apăsând piciorul pe pedala de accelerație și făcând mașina să o zbughească în josul străzii.

Îi plăcea felul în care se întrezăreau munții prin ploaie. Ca niște umbre în spatele unei cortine de argint. Și rândurile nesfârșite de viță-de-vie, care așteptau tăcute soarele și căldura, care aveau să le aducă înapoi la viață.

Trecu în mare viteză pe lângă crama MacMillan, cu zidurile ei de cărămidă acoperite de viță-de-vie cățărătoare și cu acoperișul mândru și neînduplecat. Pentru ea, era precum o poartă romantică și minunată care ducea spre misterele ascunse în pivnițe. În interior, la fel ca în crama Giambelli, muncitorii ridicau și răsuceau sticlele vechi de șampanie sau pregăteau camera de degustare, dacă era programată vizita vreunui grup în acea zi. Alții transferau probabil vinul dintr-un cazan în altul, pe măsură ce se așeza și se limpezea.

Știa bine că, în ciuda faptului că podgoria era adormită, era mult de lucru în clădiri, în pivnițe și la vie.

Se gândi că avea și ea multe de făcut la San Francisco. Părăsea valea cu viteza unei femei care tocmai evadase

de la închisoare. Ty se întreba dacă într-adevăr așa se și simțea.

– De ce e cald scaunul meu?

– Poftim? Aa. Se uită la el, râzând. E mica mea încercare de a-ți încălzi fundul, drăguțule. Nu-ți place?

Apăsă pe un buton și opri imediat încălzirea din scaun.

– Prioritatea noastră număr unu, începu ea, este campania centenarului. Sunt multe etape de parcurs, dintre care unele au fost deja puse în mișcare, precum licitația de la începutul săptămânii. Altele sunt încă în stadiu de lucru. Căutăm ceva proaspăt, dar care să onoreze în același timp și tradițiile. Ceva elegant și discret care să placă clienților noștri elitiști și/sau maturi, dar și ceva la modă, care să stârnească interesul pieței mai tinere și/sau mai puțin bogate.

– Da, sigur.

– Ty, aici e nevoie să înțelegi tu cauzele și consecințele. Vânzarea vinului e la fel de importantă ca munca ta. Altfel îl faci doar pentru tine, înțelegi?

El se foi puțin, încercând să-și găsească loc pentru picioare.

– Așa cu siguranță ar fi mult mai ușor.

– Ascultă, tu produci vin de calități diferite. Ai vinul de soi superior, la care costă mai mult producția, îmbutelierea, depozitarea și altele de genul, soiul mijlociu și tot așa, până la vinul vărsat. Procesul acesta cuprinde mai mult decât doar vinul.

– Dar, fără vin, nu mai contează nimic altceva.

– Chiar și așa, zise ea cu o răbdare pe care o considera soră cu eroismul, face parte din meseria mea, și acum și din a ta, să vindem aceste soiuri consumatorului. Consumatorului individual și clienților importanți. Hoteluri, restaurante. Să atragem comercianții de vin, brokerii, și să le arătăm că e necesar să aibă pe lista lor Giambelli sau ceea ce va fi de acum Giambelli-MacMillan. Iar pentru asta trebuie să vând atât ambalajul, cât și ce se află în interior.

– Ambalajul n-are nici o treabă, zise el, fixând-o intenționat cu privirea. Ceea ce-i înăuntru contează și asta înclină balanța.

– Dar ce insultă inteligentă și subtilă! Primești un punct pentru asta. Cu toate acestea, îmbutelierea, marketingul și promovarea sunt cele care ridică în primă fază ștacheta vinului. Printre oameni și printre alte vinuri. Hai mai bine să ne limităm la vin deocamdată, da?

Buzele lui zvâcniră. Tonul ei devenise rece și tăios, semn clar că el chiar reușise să marcheze un punct.

– Bine.

– Trebuie să transformăm *ideea* de vin în ceva care intrigă, care e deopotrivă exclusivist și accesibil. Important, amuzant și sexy. Așa că trebuie să cunosc foarte bine produsul, deci suntem pe picior de egalitate. Dar trebuie să-l mai știu și pe client și, în plus, și direcția în care îndreaptă piața. Și asta trebuie să înveți și tu.

– Studii, statistici, petreceri, sondaje, întâlniri.

Se întinse și-l bătu pe mână.

– Stai liniștit, o să supraviețuiești. Făcu o pauză și încetini un pic. Recunoști minivanul acela?

Tyler se încruntă și se chiorî prin parbriz la mașina neagră, model nou, aflată mai în față, care tocmai vira pe aleea de intrare spre Villa Giambelli.

– Nu.

– Cutter, murmură Sophia. Pun pariu că e Cutter.

– Am putea amâna drumul la San Francisco, ca să aflăm.

Era o idee foarte tentantă, și o amuzase vocea lui Ty, care era plină de speranță. Cu toate acestea, clătină din cap și conduse mai departe.

– Nu, asta i-ar da prea multă importanță. Oricum, o să o trag de limbă pe mama după ce ne întoarcem.

– Vreau să mă ții la curent.

– Suntem amândoi implicați în treaba asta, Tyler. Împreună la bine și la rău. Te țin la curent, și să faci și tu același lucru.

*

Drumul de pe o coastă pe alta era unul destul de lung. Într-un fel, era o altă lume, o lume în care toți oamenii îi erau străini. Își smulsese rădăcinile, pe care reușise cu greu să le afunde în cimentul din New York, sperând că le va putea planta acolo, între dealurile și văile Californiei de Nord.

Dacă ar fi fost asta și numai asta, David nu și-ar fi făcut griji. Considera că era o aventură, o emoție – genul acela de șansă pe care ar fi acceptat-o în tinerețe fără să stea pe gânduri. Doar că în acel moment miza era foarte mare, pentru că avea deja patruzeci și trei de ani și doi copii adolescenți care depindeau de el. Ar fi rămas la La Coeur, în New York, dacă ar fi considerat că era lucrul cel mai bun pentru copiii săi. S-ar fi asfixiat acolo, blocat între geamurile și fierul biroului său. Dar încetase să mai fie sigur în clipa în care fiul său de șaisprezece ani fusese arestat pentru furt din magazin și fiica lui de paisprezece ani începuse să-și coloreze unghiile de la picioare cu ojă neagră. Nu mai era în relații foarte strânse cu copiii lui, iar acest lucru însemna că pierdea și controlul pe care-l avea asupra lor. I se păruse că era un semn atunci când primise acea ofertă de la Giambelli-MacMillan.

„Asumă-ți un risc. E timpul pentru un nou început." Dumnezeu știa că nu era prima dată când făcea acele lucruri. Doar că, în acel moment, era în joc fericirea copiilor lui.

– Locul acesta e în mijlocul pustietății.

David se uită la fiul său în oglinda retrovizoare. Fiica lui, Maddy, care fusese norocoasă în San Francisco, stătea în acel moment pe scaunul din față, chinuindu-se din răsputeri să pară plictisită.

– Cum poate avea pustietatea un mijloc? replică David. M-am întrebat mereu asta.

Îl urmări pe Theo afișând un rânjet superior. De zile întregi, acela era cel mai apropiat lucru de un zâmbet adevărat. David se gândi că semăna cu mama lui. O versiune masculină, mai tânără, a Sylviei. Știa că nici unul dintre ei n-ar fi apreciat observația lui. Mai aveau și asta

în comun, de altfel: amândoi erau absolut hotărâți să fie văzuți ca individualități separate.

Pentru Sylvia, acest lucru însemnase să renunțe la căsnicie și la viața de mamă. Pentru Theo însemna... David se gândi că timpul avea să spună ce anume însemna.

– Dar de ce trebuie să plouă? Maddy se tolăni mai bine pe scaun și încercă să nu-și lase ochii să strălucească de entuziasm când văzu conacul imens de piatră din fața mașinii.

– Păi, are ceva de-a face cu umiditatea care se colectează în atmosferă și apoi...

– Tată, chicoti ea, iar asta îi păru muzică lui David.

În acel loc avea să-și recâștige copiii, indiferent de preț.

– Hai să mergem s-o cunoaștem pe *La Signora*.

– Chiar trebuie să-i spunem și noi așa? Maddy își dădu ochii peste cap. Sună atât de medieval.

– Hai să începem cu doamna Giambelli și vedem mai apoi. Și hai să încercăm să arătăm normali.

– Mad nu poate. Tocilarii nu arată niciodată normal.

– Nici ciudații. Maddy tropăi din mașină cu cizmele ei urâte cu platformă de zece centimetri. Stătea în ploaie și se uita la tatăl ei. Bosumflată, cu părul lung deschis la culoare și cu ochii albaștri cu gene extrem de lungi, arăta ca o prințesă excentrică. Trupșorul ei plăpând – da, era încă o ființă foarte micuță – era învelit și înfășurat în multe straturi de negru. Trei lanțuri argintii îi atârnau din urechea dreaptă – fusese un compromis acceptat de David în clipa în care începuse să vorbească despre a-și pune un cercel în nas sau în alt loc și mai puțin igienic.

Theo era un contrast întunecat. Înalt, masiv și cu părul șaten-închis cârlionțat, încadrându-i dezordonat chipul frumos și alunecându-i până spre umerii încă osoși. Ochii lui erau de un albastru mai deschis, dar prea adesea împovărați și nefericiți pentru gustul tatălui său. În acel moment, umbla greoi în niște blugi prea largi, cu niște pantofi aproape la fel de urâți ca ai surorii lui și cu un sacou care îi atârna mai jos de șolduri.

David își aminti că nu erau altceva decât haine. Haine și păr, dar nimic permanent. În fond, și părinții lui îl bătuseră la cap în adolescență și-l împinseseră în perioada de rebeliune, nu? Și oare nu își promisese că nu avea să facă la fel cu copiii lui?

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, își dorea măcar ca aceștia că poarte haine care să fie pe mărimea lor.

Urcă treptele dispuse ca un evantai ce duceau spre intrarea principală, se opri în fața ușii sculptate a conacului și-și trecu o mână prin părul des, blond-închis.

– Ce e, tată? Ai emoții?

Rânjetul superior trădat de vocea fiului său fu suficient ca să-i întindă la maximum nervii și-așa foarte încordați.

– Nu mă mai sâcâi, bine?

Theo deschise gura, cu o replică sarcastică în vârful limbii, dar întâlni privirea alarmată a surorii lui, apoi văzu expresia încordată de pe chipul tatălui său.

– Hei, te poți descurca cu ea.

– Desigur, zise Maddy ridicând din umeri. E doar o bătrânică italiancă, nu?

Zâmbind slab, David apăsă pe sonerie.

– Exact.

– Stai să-mi pun fața de om normal. Theo își duse mâinile la față, împingând și netezind pielea, trăgându-și în jos colțurile ochilor și răsucindu-și gura. N-o găsesc.

David își puse un braț în jurul gâtului său, iar pe celălalt în jurul lui Maddy. Se gândi că totul avea să fie în regulă. Aveau să fie bine.

– Deschid eu, Maria! Pilar se grăbi prin foaier, cu o duzină de trandafiri albi în brațe. Deschise ușa și văzu un bărbat înalt, ținând de după gât doi copii. Toți trei zâmbeau larg. Bună ziua. Pot să vă ajut cu ceva?

David se gândi că nu era chiar o bătrânică italiancă și dădu drumul copiilor, ezitant. Doar o femeie frumoasă, cu ochi plini de mirare și cu mulți trandafiri în brațe.

– Am venit să o văd pe doamna Giambelli.

Pilar zâmbi și cercetă fețele copiilor, ca să-i includă și pe ei în conversație.

– Suntem foarte multe.

– Tereza Giambelli. Sunt David Cutter.

– A, domnule Cutter. Îmi cer scuze. Îi întinse mâna. Nu mi-am dat seama că sunteți așteptat astăzi. „Sau că aveți familie", gândi ea. Mama ei nu fusese foarte generoasă cu detalii. Intrați, vă rog. Eu sunt Pilar. Pilar Giambelli... Din obișnuință, aproape că-și spuse și numele de căsătorie, dar renunță în mod conștient la idee. Sunt fiica lui *La Signora*.

– Așa îi spui și dumneata? întrebă Maddy.

– Uneori. O să înțelegeți de ce după ce o să o cunoașteți.

– Madeline, fiica mea, și fiul meu, Theodore.

– Theo, murmură el.

– Sunt încântată să vă cunosc, Theo și Madeline.

– Maddy, da?

– Maddy. Poftiți în salon. Arde focul foarte frumos. O să aranjez să vi se aducă și ceva de băut, dacă este în regulă. Ce zi oribilă! Sper că nu ați avut o călătorie îngrozitoare.

– N-a fost așa rea.

– Nesfârșită, îl corectă Maddy. Teribilă. Se uită prin cameră de îndată ce intrară. Se gândi că semăna cu un palat. Era ca o imagine dintr-o carte, unde totul era vopsit în culori vii și părea antic și de valoare.

– Sunt sigură că așa a fost. Dați-mi voie să vă iau hainele.

– Sunt ude, începu David, dar femeia pur și simplu i le luă rapid din mâini și le puse pe brațul ei liber.

– Mă ocup eu de ele. Luați loc, vă rog, și simțiți-vă ca acasă. O să o anunț pe mama că ați venit și am să pun să vi se pregătească ceva fierbinte de băut. Doriți cafea, domnule Cutter?

– Mi-ar plăcea la nebunie, doamnă Giambelli.

– Și mie.

– Ba ție nu, îi spuse el lui Maddy, care se îmbufnă din nou.

– Poate o ciocolată caldă?

– Da, e super. Adică, se corectă imediat ce cotul tatălui ei îi aminti de maniere, da, mulțumesc.

– Și ție, Theo?

– Da, doamnă, mulțumesc.

– Durează un minut.

– Doamne! Theo așteptă ca Pilar să părăsească încăperea, apoi se trânti într-un fotoliu. Probabil sunt superbogați. Locul ăsta arată ca un muzeu sau ceva.

– Nu-ți pune cizmele acolo, îi ordonă David.

– E scăunel pentru picioare, sublinie Theo.

– Picioarele tale nu mai sunt picioare când ți le bagi în cizmele alea.

– Relaxează-te, tată! Maddy îl bătu pe umăr în mod încurajator, dar și înspăimântător de matur. Ești directoru' general sau așa ceva.

– Exact. Într-un salt de trei mii de kilometri, trecuse de la vicepreședinte executiv la director general. Gloanțele ricoșează din mine, murmură el, apoi se întoarse spre ușă când auzi pași.

Dădu să le spună copiilor lor să se ridice. Dar nici nu era nevoie s-o facă. De îndată ce Tereza Giambelli intra într-o cameră, oamenii săreau singuri în picioare.

Uitase că era atât de micuță de statură. Avusese două întâlniri cu ea față în față, la New York. Două întâlniri lungi și cuprinzătoare. Și totuși, rămăsese cu impresia că era o amazoană de fier, nu femeia plăpândă, cu oase mici, care se îndrepta spre el în acel moment. Îi întinse o mână mică, dar puternică.

– Domnule Cutter. Bine ați venit la Villa Giambelli.

– Mulțumesc, *signora*. Aveți o casă minunată, în împrejurimi minunate. Eu și familia mea vă suntem recunoscători pentru ospitalitate.

Pilar reveni în salon în timp util ca să audă discursul spilcuit și formalitatea cu care fusese rostit. Se gândi că nu era ceea ce s-ar fi așteptat să vadă de la un bărbat care ținea jucăuș de gât doi adolescenți istoviți de pe drum. Văzând privirile piezișe ale copiilor săi, se hotărî că nu era nici ceva cu care să fi fost ei obișnuiți.

– Sper că nu ați avut o călătorie dificilă, continuă Tereza, mutându-și atenția spre copii.

– Deloc. Ne-a făcut plăcere. *Signora* Giambelli, dați-mi voie să vi-i prezint pe copiii mei. Fiul meu, Theodore și fiica mea, Madeline.

– Bine ați venit în California. Îi întinse mâna lui Theo. Se gândi că părea cam prostuț strângându-i mâna și agitând-o cu putere, apoi chinuindu-se să nu și-o bage pe a lui în *buzunar*.

– Mersi.

Maddy îi strânse mâna.

– Ne bucurăm să fim aici.

– Sperі să vă bucurați, zise Tereza, zâmbind ușor. Ajunge pentru moment. Vă rog, luați loc. Faceți-vă comozi. Să ni te alături, Pilar.

– Desigur.

– Trebuie să fiți foarte mândri de tatăl vostru, începu Tereza, după ce se așeză. Și de tot ce a realizat.

– A... da, sigur.

Theo se așeză și își aminti să stea drept. Nu știa foarte multe despre slujba tatălui său. În lumea lui, tatăl său se ducea la birou și apoi se întorcea acasă. Și-l bătea la cap despre teme, despre mâncarea pe care o arsese și apoi dădeau comandă de ceva de mâncare. Sau, cum se întâmplase în ultimul an, telefona să spună că întârzia și să le zică să sune el sau Maddy ca să comande ceva.

– Theo e mai interesat de muzică decât de vin sau de comerțul cu vin, afirmă David.

– A. Și cânți?

Theo se gândi că aceea era treaba tatălui său. De ce trebuia să răspundă el la atâtea întrebări? Oricum adulții nu înțelegeau.

– La chitară. Și la pian.

– Va trebui să-mi cânți o dată. Îmi place foarte mult muzica. Ce gen preferi?

– Păi, doar rock. Îmi place techno și alternativ.

– Theo compune muzică, adăugă David și-i făcu cu ochiul fiului său, pe neașteptate. Are materiale foarte interesante.

– Mi-ar plăcea să ascult ceva după ce vă instalați. Și cânți și tu? o întrebă Tereza pe Maddy.

– Am luat lecții de pian. Ridică dintr-un umăr. Dar nu mă dau în vânt după asta. Vreau să devin cercetător științific.

Răsuflarea zgomotoasă a fratelui ei o enervă.

– Pe Maddy o interesează totul. David se porni să vorbească, înainte să înceapă vărsarea de sânge între cei doi frați. Din câte am înțeles, liceul de aici ar trebui să se muleze perfect pe interesele amândurora.

– Artă și știință. Tereza se lăsă pe spate. Atunci, înseamnă că seamănă cu tatăl lor, fiindcă vinul le înglobează pe amândouă. Presupun că o să vrei câteva zile în care să vă instalați, continuă ea, în timp ce era adusă o tavă mobilă cu băuturi și cu prăjiturele. O funcție nouă, o locație nouă și oameni noi. Și, bineînțeles, o școală nouă și o rutină nouă pentru familia ta.

– Tata spune că e o aventură, zise Maddy și primi încuviințarea Terezei.

– Și vom încerca să o facem să fie.

– Sunt la dispoziția dumitale, *signora*, zise David și o privi pe Pilar, care se ridică să servească prăjiturelele și cafeaua. Apreciez foarte mult că ne permiteți să folosim casa de oaspeți. Sunt sigur că va fi o plăcere să ne instalăm acolo.

Pentru că o privea, surprinse clipa în care ochii lui Pilar se măriră considerabil. „Aha, deci asta e o surpriză și pentru tine", gândi el. „Oare de ce?"

– Mulțumesc.

– Serviți cu plăcere, șopti Pilar.

Cafeaua fu servită, și conversația deveni mai lejeră. David se luă după Tereza și lăsă la o parte discuțiile de afaceri. Se gândi că, în fond, era timp suficient pentru a ajunge la alte treburi.

În fix douăzeci de minute, Tereza se ridică.

– Îmi pare rău că soțul meu nu a putut fi aici să vă cunoască pe dumneata și pe copii. Ai putea să ne întâlnim mâine?

– Oricând e bine pentru dumneata, *signora*.

David se ridică.

– La unsprezece atunci. Pilar, le arăți tu casa de oaspeți și te asiguri că au tot ce le trebuie?

– Desigur. Să aduc hainele.

„Ce naiba înseamnă asta?" se întrebă Pilar când se retrase să ia hainele. De obicei știa exact care era pulsul casei. Și totuși, mama ei reușise să strecoare acolo o familie întreagă, fără nici un alt semnal.

Atât de multe schimbări, și toate aveau loc peste noapte. Se hotărî că era momentul să fie mai atentă la tot ce se întâmpla. Nu prea îi convenea să se schimbe atât de mult lucrurile, cu atât mai puțin când totul o lua pe nepregătite. Cu toate acestea, discută relaxată la întoarcere și se mobiliză, ca să fie o gazdă cât mai bună.

– E puțin de mers cu mașina. De fapt, e puțin și pe jos, când e vreme frumoasă.

– Ploile de iarnă sunt bune pentru struguri.

David îi ținu haina să se îmbrace.

– Da, așa mi se tot amintește de fiecare dată când mă plâng de umezeală. Ieși apoi afară. E o linie telefonică directă până aici, așa că trebuie doar să sunați dacă aveți nevoie de ceva sau dacă aveți vreo întrebare. Menajera noastră Maria poate să facă orice. Vă mulțumesc, adăugă ea, când David îi deschise ușa din față a mașinii. Priveliștea e minunată, completă apoi, întorcându-se să vorbească cu copiii, după ce aceștia urcară în spate. Din oricare dormitor ați alege. Și aveți și piscină. Desigur, nu o puteți folosi pe o asemenea vreme, dar sunt bine-veniți să folosiți piscina interioară a casei ori de câte ori vreți.

– O piscină interioară? Theo păru a se mai înveseli la auzul vorbelor ei. Super!

– Asta nu înseamnă să apăreți când vreți doar în costum de baie, îl avertiză tatăl lui. Nu vreți să le lăsați casa la dispoziție, doamnă Giambelli, altfel într-o săptămână ajungeți la terapie.

– Pentru tine nu prea a funcționat, contracară Theo.

– O să fie plăcut să avem iar tineri prin preajmă. Și, te rog, spune-mi Pilar.

– David.

Pe la spatele lor, Maddy se întoarse spre fratele ei și începu să fluture energic din gene.

– Ia-o spre stânga la intersecție, David. Deja se poate vedea casa. E un loc tare frumos, iar ploaia asta îi conferă un aspect de poveste.

– Aia e? Theo se ridică, brusc foarte interesat. E destul de mare.

– Patru dormitoare, cinci băi. Are și o cameră de zi minunată, dar salonul bucătăriei mi se pare mult mai prietenos. Gătește cineva?

– Tata se mai preface din când în când, zise Maddy. Și noi ne prefacem că mâncăm ce pregătește el.

– Șmechero. Deci așa faceți, ei? Tu gătești? o întrebă apoi pe Pilar.

– Da, și chiar foarte bine. Dar destul de rar. Poate că soția dumitale o să aprecieze mai mult bucătăria, după ce vine.

Liniștea completă și imediată care se instală în mașină o făcu pe Pilar să se facă mică pe dinăuntru.

– Sunt divorțat. David parcă mașina în fața casei. Suntem doar noi trei. Hai să vedem casa, luăm mai târziu lucrurile.

– Îmi pare foarte rău, murmură Pilar, după ce copiii săriră din mașină. N-ar fi trebuit să presupun...

– E o presupunere perfect normală. Un bărbat, doi copii. Te aștepți să fie o familie completă. Nu-ți face griji pentru asta. O bătu pe mână în mod prietenesc, apoi se întinse ca să-i deschidă ușa. Știi că o să se certe pentru dormitoare, nu? Sper că nu te deranjează scenele cu țipete.

– Sunt italiancă.

Doar atât zise, apoi coborî în ploaie.

capitolul 5

„Italiancă", gândi David mai târziu. Și superbă. Rezervată și grațioasă în același timp. Nu era doar un artificiu ieftin. Din punctul acesta de vedere, chiar era fiica mamei ei.

David se pricepea să citească oamenii, o calitate excelentă și foarte folositoare pentru a urca pe scara ierarhică

alunecoasă din orice companie de renume. Părerea lui despre Pilar era că era obișnuită să dea, dar și să primească ordine.

Știa că era căsătorită și știa și cu cine, dar, de vreme ce nu mai purta verighetă, se gândi că probabil căsnicia ei cu infamul Tony Avano se terminase sau că avea probleme serioase. Înainte de a-și permite să se gândească la ea într-un fel mai personal, trebuia să afle care din cele două variante era cea adevărată.

Avea și o fiică. Toată lumea din domeniu auzise de Sophia Giambelli. Avea reputația de a fi o bombă și de a deborda de stil și ambiție. Urma să o cunoască mai târziu, și era foarte curios ce părere avea despre instalarea lui ca director general. „S-ar putea să fie nevoie de niște jocuri politice", cugetă el și întinse mână după țigările pe care le avea în buzunar. Doar că trebuia să țină minte că ei nu se aflau acolo doar pentru că-și dăduse demisia cu trei săptămâni și cinci zile în urmă.

Și treaba asta îl măcina teribil.

„Gândește-te la altceva", își ordonă și începu să asculte muzica dată mult prea tare, care venea din camera fiului său. Slavă Domnului că era la celălalt capăt al holului.

Avusese deja loc, bineînțeles, și războiul dormitoarelor. Chiar și așa, copiii săi fuseseră destul de reținuți. Nota acel lucru ca fiind maniere de ochii lumii, adoptate fără tragere de inimă, în fața unei persoane străine. În orice caz, gâlceava fusese neobișnuită și fără vreo încăierare serioasă, în special pentru că toate camerele erau minunate.

Se gândi că, de altfel, casa era extrem de aproape de perfecțiune, cu lemnul și țigla strălucitoare, pereți mătăsoși și mobilier luxuriant. Perfecțiunea, stilul acela elegant-relaxat și ordinea absolută a lucrurilor îi cam dădeau fiori. Dar se aștepta ca fiul și fiica sa să îndrepte în curând acel lucru. Nu erau deloc ordonați. Așa că, oricât de lustruit ar fi fost exteriorul, conținutul avea să ajungă în curând o harababură, ceea ce urma să-i facă pe toți să se simtă ca acasă. Deja obosit de atâta despachetat, se îndreptă încet spre una dintre ferestre și se uită

spre câmpuri. Pilar avea dreptate. Priveliștea era uluitoare. Și, în acel moment, reprezenta terenul lui de joc, așa că avea de gând să-și lase amprenta acolo.

Maddy ieși din camera ei de la capătul holului. Încerca să pară indiferentă după ce se certase cu Theo cu privire la cine ce primea, dar adevărul era că era absolut încântată. Pentru prima dată în viața ei, nu mai era nevoită să împartă baia cu idiotul de frate-său. Și sala ei de baie fusese amenajată superb, cu model în nuanțe închise de albastru și roșu. Flori mari și frumoase. Își imagina că să facă baie acolo trebuia să fie ca și când ar fi înotat în vreo grădină excentrică. Și, în plus, avea un pat baldachin imens în cameră. Încuiase ușa, ca să se poată rostogoli pe el după bunul-plac, în intimitate. Își aminti apoi că nu avea să mai vadă New Yorkul când privea pe fereastră și nici nu putea să-și sune vreo prietenă ca să iasă în oraș. Nu putea să meargă la film oricând avea chef. Nu putea să mai facă nimic din lucrurile cu care era obișnuită. Dorul de casă se instalase incredibil de apăsător și de arzător, provocându-i dureri de stomac. Theo era singura persoană cu care putea să vorbească. După părerea ei, era cea mai proastă variantă posibilă. Dar și singura care-i rămăsese.

Deschisa ușa camerei lui, și fu lovită de muzica dată tare, cântată de Chemical Brothers. Stătea întins pe pat cu chitara în brațe și încerca să nimerească acordurile care bubuiau în casetofon. Camera era deja un dezastru. Își imagină că avea să rămână așa până când creștea și trebuia să plece la colegiu. Era un mare porc.

– Ar trebui să despachetezi.

– Ar trebui să-ți vezi de treaba ta.

Se așeză pe brută, la picioarele patului.

– Nu-i nimic de făcut aici.

– Poate că tata o să urască locul ăsta și o să putem pleca acasă.

– Nici o șansă. N-ai văzut ce s-a ferchezuit pentru bătrâna aia? Și lui îi era dor de casă, așa că lăsă deoparte chitara și alese să stea de vorbă cu năpasta vieții lui. Care-i treaba cu asta?

– Vorbea ca un personaj din filme. Ştii cum arată când se îmbracă la costum pentru vreuna dintre întâlnirile lui de afaceri? Îşi dădu ochii peste cap. Suna la fel cum arată în acele momente. Nimic nu va mai fi la fel de-acum înainte. Se uita la femeia aia.

– Cum?

– La femeia aia, Pilar. Ce fel de nume mai e şi ăsta?

– Cred că-i vreun nume italian sau ceva. Dar cum adică se uita la ea?

– Ştii tu. O scana.

– Du-te de-aici.

– Frate, voi, bărbaţii, nu observaţi nimic. Se ridică, simţindu-se superioară, şi-şi dădu părul pe spate. O scana bine de tot.

– Şi ce dacă? Theo o desconsideră cu o fluturare a mâinii, ridicând uşor din umeri. S-a mai uitat şi la alte femei până acum. Ştii ce? Pun pariu că a şi făcut sex cu unele dintre ele.

– Pe bune, chiar crezi? Când sarcasmul se mai risipi, se ridică de pe pat şi merse la fereastră. Ploaie şi viţă-de-vie, viţă-de-vie şi ploaie. Poate, dacă face sex cu fiica şefei şi-l prinde cineva, o să fie concediat şi o să mergem acasă.

– La care casă? Dacă-şi pierde slujba, n-avem unde să ne ducem. Maturizează-te, Maddy.

Ea îşi retrase capul între umeri.

– Ce nasoală e treaba asta.

– Mie-mi spui?!

Ty gândea fix aceleaşi lucruri despre viaţă în general, când Sophia îl băgă repede într-o întâlnire – o sesiune de brainstorming[1], după cum o numea ea. Îl bombardase cu fel şi fel de nume când trecuseră pe la Departamentul de publicitate. Gesticula, striga ordine şi saluturi în stânga şi-n dreapta şi îşi prelua mesajele din mers.

Bineînţeles că încercarea de a ţine pasul cu Sophia nu-l ajutase deloc să reţină numele acelor persoane.

[1] Termen provenit din limba engleză, tehnică de grup, folosită pentru stimularea gândirii creatoare, bazată pe emiterea liberă de idei, pentru rezolvarea unei probleme. (n.tr.)

Ca să nu mai spunem că toate chipurile oamenilor pe care-i întâlnise îi apăreau într-o ceaţă densă. Femeia asta se mişca la fel de repede ca un mijlocaş care interceptase mingea. Repede şi abil.

În acel moment, se mai aflau în sală alte trei persoane. Ty îi considera pe toţi un fel de Războinici Urbani – cu hainele lor la modă, tunsori ultramoderne, ochelari mici cu rame de sârmă şi tablete în mâini. Erau două femei şi un bărbat. Toţi trei erau tineri şi arătau bine. Habar nu avea care era care, pentru că toţi trei aveau nume androgine.

Avea în mână o cafea foarte excentrică, pe care nici n-o voia de altfel, şi toată lumea vorbea în acelaşi timp şi ronţăia biscuiţi. Începuse să-l doară îngrozitor capul.

– Nu, Kris, caut ceva care să fie subtil şi puternic. O imagine puternică şi cu mesaj emoţional. Trace, fă repede o schiţă: cuplu – tânăr, nesofisticat, spre treizeci de ani. Se relaxează pe o verandă. Tentă sexuală, dar la modul relaxat.

De vreme ce bărbatul blond cu păr buclat luă un creion şi un bloc de desen, Ty presupuse că el era Trace.

– E apus, continuă Sophia, ridicându-se de la birou şi învârtindu-se prin cameră. Finalul zilei. E un cuplu care lucrează, nu au copii, sunt în plină ascensiune, dar aşezaţi la casa lor.

– Leagăn pe verandă, sugeră negresa îmbrăcată într-o vestă roşie.

– Prea cuminte. Prea ca la ţară. Scaun de răchită dublu, mai degrabă, zise Sophia. Pernele să fie în culori tari. Lumânări pe masă. De-alea groase, nu din cele subţiri. Se aplecă peste umărul lui Trace, fredonând o melodie. Bun, bun, dar fă invers. Pune-i să se uite unul la celălalt. Piciorul ei poate sta aşezat pe genunchiul lui. Intimitate prietenească. Lui suflecă-i mânecile şi pe ea îmbrac-o în blugi, ba nu, în pantaloni de bumbac. Se aşează pe marginea biroului, strângând din buze, şi se gândi o clipă. Vreau să aibă o conversaţie. Dar una relaxată, să fie un moment romantic. Se bucură unul de compania celuilalt, după o zi aglomerată.

– Ce-ar fi dacă unul din ei toarnă vinul? Are sticla în mână.

– Hai să încercăm. Vrei să schițezi tu asta, P.J.?

Obraznica P.J., după cum o considera acum Ty, luă repede blocul de desen.

– Ar trebui să adăugați o apă. A doua femeie, o roșcată care părea extrem de plictisită și de enervată, începu să caște.

– Văd că i-am întrerup lui Kris somnul de prânz, zise Sophia dulce, iar Ty prinse privirea rapidă și clocotitoare a roșcatei, pe sub gene.

– Mă plictisesc scenele de suburbie. Măcar apa adaugă un element și sexualitate la nivel subliminal.

– Kris vrea apă. Sophia încuviință din cap, se ridică și începu să se plimbe iar, gândindu-se. Apa e bună. Un lac, un iaz. Putem obține lumină bună din asta. Reflexii. la privește, Ty. Ce părere ai?

El făcu tot posibilul să se adune și să ia un aer inteligent, în timp ce Trace întoarse schița.

– Nu știu nimic despre publicitate. Dar este o schiță drăguță.

– Te uiți la reclame, îi aminti Sophia. Și încă tot timpul, indiferent dacă preiei mesajul lor conștient sau inconștient. Ce-ți spune asta?

– Îmi spune că stau pe verandă și beau vin. De ce nu pot avea copii?

– De ce ar avea?

– Păi, ai un cuplu pe o verandă. De obicei, o verandă presupune o casă. De ce nu pot să fie și copii?

– Pentru că nu vrem copii mici într-o reclamă la băuturi alcoolice, zise Kris, cu o vagă superioritate în voce. Asta înveți la primul curs de publicitate.

– Atunci, niște dovezi că există copii. Știi tu, niște jucării pe verandă. Asta spune că au o familie, că sunt împreună de ceva timp, dar că încă le place să stea împreună pe verandă și să bea un pahar de vin, la sfârșitul zilei. Asta e sexy.

Kris dădu să spună ceva, dar apoi văzu o strălucire apărând în ochii Sophiei, așa că urmă calea înțeleaptă și închise la loc gura.

– Asta e bună. Excelent, zise Sophia. Chiar și mai bine. Aruncă jucării pe verandă, Trace. Lasă sticla de vin pe masa pe care sunt lumânările. Iată cuplul nostru relaxat, dar și sofisticat, din suburbie. „Celebrați apusul", murmură ea. „Este momentul vostru. Relaxați-vă cu Giambelli. Vinul vostru."

– Mai mult relaxat decât sofisticat, bălmăji Kris.

– Pentru sofisticat trebuie să folosim un decor urban. Două cupluri de prieteni, care se întâlnesc într-o seară. Scena are loc într-un apartament. Să fie tineri și frumoși. Arată-mi cum se vede orașul pe fereastră. Lumini și siluete.

– Măsuță de cafea, adăugă P.J., deja desenând. Doi dintre ei stau pe podea. Ceilalți sunt întinși comod pe canapea, și vorbesc toți în același timp. Aproape că putea auzi muzica în surdină. Masa e plină de mâncare. Mâncare comandată. Și acesta e momentul când se toarnă vinul.

– Bun, perfect. Celebrați ziua de marți. Aceleași etichete.

– De ce marți? întrebă curios Ty, deși nu-i stătea în fire.

– Pentru că nimeni nu-și face niciodată cine știe ce planuri marțea. Sophia se așează din nou la marginea biroului și încrucișă picioarele. Faci planuri pentru weekend, în rest profiți de ce se ivește. E ceva spontan să petreci marți seara cu prietenii. Vrem ca oamenii să cumpere o sticlă de vin așa, din imbold. Doar pentru că e marți. Momentul tău, vinul tău. Asta-i esența.

– Vinul e Giambelli-MacMillan.

Sophia încuviință.

– Corect. Trebuie să identificăm și partea asta în campanie. O nuntă. Celebrați căsătoria. Șampanie, flori, un cuplu superb.

– E mai sexy să fie în luna de miere, zise Trace în timp ce finisa conturul schiței. Aceleași elemente, dar într-o cameră de hotel super. Rochia de mireasă atârnă pe ușă, pe un umeraș, iar cuplul nostru se sărută. Au șampanie într-o frapieră cu gheață.

– Dacă se sărută, sigur nu se mai gândesc să bea nimic, comentă Ty.

– Ai dreptate. Fără sărut, dar restul e super. Arată-mi... Începu să miște mâinile. Așteptarea. Mătase, flori și pune-le pahare în mâini. Să se uite ochi în ochi în loc să fie buză-n buză. Mergeți, copii, și creați magie. Vedeți ce puteți să-mi aduceți în următoarele câteva ore. Nu uitați: Momente. Și obișnuite, și deosebite.

Se așeză iar picior peste picior, în timp ce echipa ei părăsea încăperea. Vorbeau toți unii peste alții.

– N-a fost rău, MacMillan. N-a fost rău deloc.

– Bine. Putem să mergem acasă acum?

– Nu. Am o groază de chestii de făcut aici și multe de împachetat înainte să-mi instalez biroul la conac. Știi să desenezi?

– Sigur.

– Asta e un plus. Se ridică rapid de pe birou și se duse să ia un bloc de desen de pe raftul de pe perete.

Ty observă că toate rafturile erau pline cu obiecte. Nu doar obiecte legate de serviciu, ci și tot feluri de nimicuri pe care păreau să le colecționeze oamenii, femeile în special. În fruntea obiectelor care adunau praf păreau să fie broscuțele. Broscuțe mici și verzi, altele mai mari de bronz, unele care dansau, altele îmbrăcate la modă și unele care păreau să se împerecheze.

Nu prea păreau în acord cu femeia îmbrăcată atractiv care gonea ca vântul pe coridoare, purtând tocuri înalte și mirosind ca o noapte în pădure.

– Cauți un prinț?

– Ce? Se uită în spate, în direcția indicată de el. A. Nu, prinții sunt prea greu de întreținut. Pur și simplu îmi plac broaștele. Iată ce văd eu. Un fel de montaj. Viile, dezmierdate de lumina soarelui. Vii îngreunate de struguri. O siluetă solitară plimbându-se prin rândurile de viță-de-vie. Apoi plan detaliat cu coșuri enorme de struguri, proaspăt culeși.

– Nu folosim coșuri.

– Lucrează un pic cu mine, Ty. Simplitate, accesibilitate, tradiție. Mâini noduroase ținând coșul. Și apoi butoiașe. Rânduri întregi de butoiașe, în lumina slabă

a pivnițelor. Misterul, romantismul. Câțiva tipi care arată interesant, îmbrăcați în salopete de lucru, scoțând vin. O să folosim roșu. O revărsare minunată a vinului roșu din butoi. Apoi diferiți muncitori degustând, testând. Și în cele din urmă o sticlă. Poate și două pahare și un tirbușon lângă. Din vie, direct pe masă. O sută de ani de măiestrie. Nu, din viile *noastre,* direct pe masa *voastră.* Se încruntă puțin, închipuindu-și cum ar arăta reclama. Începem cu cei o sută de ani de măiestrie, apoi montajul, apoi apare scris jos: „Din viile noastre, direct pe masa voastră. Tradiția Giambelli-MacMillan continuă".

Se întoarse spre el, se uită peste umărul lui și pufni. Schițase în timp ce ea vorbea, iar rezultatul erau niște cerculețe, oameni desenați din bețe și o coloană diformă, despre care ea presupunea că era o sticlă de vin.

– Ai zis că știi să desenezi.

– N-am zis că desenez frumos.

– Bine, atunci am cam dat de necaz. Desenatul nu-i nici punctul meu forte, dar, comparativ cu tine, sunt da Vinci. Lucrez mai bine când am niște mijloace vizuale. Expiră zgomotos și începu iar să se plimbe prin cameră. Ne descurcăm noi. O să pun echipa să-mi trimită schițe cât noi continuăm. Ne vom coordona programele, ca să putem avea câte o întâlnire săptămânală, ori aici, ori la biroul meu de la conac. Se prăbuși pe brațul unui fotoliu, destul de încruntată. Funcționa în acord cu echipa ei și simțise nemulțumirile. Era ceva de care trebuia să se ocupe imediat. Mai am nevoie de o jumătate de oră aici. Poți să te duci tu înainte la Armani, și ne vedem acolo.

– De ce mă duc la Armani?

– Pentru că ai nevoie de haine.

– Am destule haine.

– Scumpete, hainele tale arată la fel ca desenele tale. Respectă definiția de bază, dar nu vor câștiga nici un premiu. Eu o să-ți aleg ție niște ținute, după care și tu poți să-mi cumperi mie îmbrăcăminte potrivită unui viticultor.

Îl bătu ușor pe umăr, semn că era liber, apoi se ridică.

Tyler vru să se certe puțin cu ea, dar decise să nu mai piardă timpul. Cu cât terminau mai repede și plecau înapoi spre nord, cu atât avea să fie mai fericit.

– Unde e Armani?

Sophia se holbă la el. De ani de zile, omul acesta locuia la o oră distanță de San Francisco. De unde era să știe?

– Vorbește cu asistenta mea. O să te trimită în direcția corectă. O să fiu chiar în urma ta.

– Un singur costum, o avertiză Ty, îndreptându-se spre ușă. Și atât.

– Aham. Se gândi că aveau să mai vadă ei la fața locului. Se duse la birou și ridică receptorul. Kris, poți să vii un minut? Da, acum. Am un program destul de strâns.

Sophia își roti umerii și începu să adune dosare și CD-uri.

Lucra cu Kris de mai bine de patru ani și era perfect conștientă de faptul că existaseră ceva mai multe resentimente, din pricină că, proaspăt ieșită de pe băncile facultății, Sophia preluase funcția de șef de departament. Se înțeleseseră până la urmă, dar știa foarte bine că, în acel moment, Kris cam rămăsese cu buza umflată.

Se gândi că nu avea ce să facă. Trebuia să se ocupe de asta. Se auzi o bătaie rapidă în ușă, și intră Kris.

– Sophia, am multă treabă.

– Știu. Cinci minute. O să-mi fie destul de greu în următoarele luni să jonglez totul între Napa și aici. Sunt într-o situație mai dificilă.

– Serios? Nu s-ar zice.

– Pentru că nu m-ai văzut curățând viile în zori. Ascultă, bunica mea are motivele ei pentru ce face și pentru modul cum procedează. Nu înțeleg nici eu mereu de ce și adesea nu prea îmi convine situația, dar asta e compania ei. Eu doar lucrez aici.

– Bine. Îhî.

Sophia se opri din împachetat, puse palmele pe birou și o privi pe Kris fix în ochi.

– Dacă tu ai senzația că-mi place să-mi împart timpul între munca pe care o iubesc și umblatul aiurea prin vii, atunci ești nebună. Și, dacă ai cumva impresia că Tyler

urmărește să obțină un post în biroul acesta, să știi că te înșeli.

– Scuză-mă, dar el deja *are* o poziție în biroul acesta.

– Una despre care crezi că ar trebui să fie a ta. Nu o să te contrazic, dar îți spun că e ceva temporar. Am nevoie de tine aici. N-o să pot să mai vin în fiecare zi și n-o să mai pot participa la toate întâlnirile sau să deleg sarcini. Kris, în esență, tocmai ai fost promovată. Nu vei primi o funcție nouă, dar o să fac tot ce-mi stă în putință să mă asigur că vei fi recompensată pentru responsabilitățile suplimentare care ți-au fost puse în brațe.

– Nu mă interesează banii.

– Dar banii nu strică, încheie Sophia. Funcția și titulara lui Tyler sunt doar formalități. Nu știe nimic despre promovare și marketing, Kris, și nici nu-l interesează deloc.

– Azi-dimineață a fost destul de interesat cât să facă sugestii și comentarii.

– Ia stai o clipă. Sophia se gândi că era răbdătoare, dar că nu avea să se lase călcată în picioare. Te aștepți să stea pur și simplu aici ca un idiot? Are dreptul să-și exprime opinia, și, din întâmplare, chiar a făcut niște sugestii foarte bune. A fost aruncat pe de munte, fără parașută, și se descurcă și el cum poate. Învață din asta.

Kris era extrem de iritată. Era de zece ani în companie și se săturase să tot fie dată la o parte, în favoarea altor descendenți.

– Are parașută, și la fel și tu. Te-ai născut cu una. Dacă vreunul din voi o dă în bară, își revine. Vezi tu, asta nu se aplică și pentru noi, restul.

– N-o să mă apuc să discut probleme personale, de familie, cu tine. O să spun că ești un membru valoros al organizației Giambelli, în prezent Giambelli-MacMillan. Îmi pare rău dacă ai senzația că aptitudinile și talentele tale au fost trecute cu vederea sau subapreciate. Voi face tot ce pot să îndrept asta. Dar sunt aranjamente care trebuiesc făcute, și ar fi spre binele tuturor să n-o dăm în bară în următoarele luni. Trebuie să mă pot baza pe tine, Kris. Spune-mi, dacă nu se poate, dacă e necesar să fac alte aranjamente.

– O să-mi fac treaba. Kris merse la ușă și o deschise zgomotos. Și pe a ta.

– Bun, murmură Sophia după ce ușa se trânti. A fost tare amuzant. Oftă, apoi ridică iar receptorul. P.J., vino un minut.

– Nu, *vrem ceva* clasic. Pentru început, costumul acesta cu dungi fine.

– Bine, grozav. Îl luăm pe ăsta. Hai să mergem!

– Tyler. Sophia își mușcă buzele și-l mângâie pe obraz. Du-te și probează-l, ca un băiat ascultător.

El prinse de încheietură.

– Mami?

– Da, dragule?

– Încetează!

– Dacă te-ai fi uitat și singur în ultimele treizeci de minute, am fi fost deja cu un picior afară. Acesta, zise ea, întinzându-i un costum maro foarte frumos, cu dungi fine, și acesta. Ultimul ales era un costum negru clasic, din trei piese. Ca să evite să-i aude văicărelile, merse să se uite la niște cămăși. Shawn? Îi făcu semn unuia dintre asociați, pe care-l știa din vedere. Prietenul meu, domnul MacMillan, va avea nevoie de consiliere.

– O să am eu grijă de el, doamnă Giambelli. Apropo, tatăl dumneavoastră și logodnica lui au fost pe aici chiar azi-dimineață.

– Serios?

– Da, făceau cumpărături pentru luna de miere. Dacă vă căutați ceva special pentru nuntă, avem un nou sacou de seară, care ar arăta splendid pe dumneavoastră.

– Nu prea am timp astăzi, reuși ea să spună. O să vin să-l văd cu prima ocazie.

– Să mă anunțați. Vă trimit mai multe articole, să le vedeți. Merg să văd ce face domnul MacMillan.

– Mersi. Luă la întâmplare o cămașă elegantă și se uită îndelung la modelul crem pe crem.

Se gândi că tatăl ei nu irosea nici un minut. Făcea cumpărături pentru luna de miere, când încă nici nu se finalizase divorțul. Răspândea vestea în lung și-n lat.

Poate. Poate chiar era mai bine că ieșea puțin din rutină. Așa, nu avea să mai dea la fiecare colț peste oameni care să vorbească despre nunta tatălui ei.

Oare de ce se lăsa afectată de acest lucru? Și, dacă ea se simțea așa, oare cât de greu îi era mamei sale?

Se gândi că nu avea nici un rost să se enerveze și începu să caute printre cămăși, ca o femeie care cernea și căuta aur în râu. Nu avea nici un rost să fie îmbufnată.

Sau să se gândească prea mult.

Se mută de la cămăși la cravate. Avea deja un munte de variante când ieși Tyler din cabina de probă.

Arăta enervat, un pic îngrozit și absolut splendid.

„Uite ce descoperi dacă scoți fermierul din vâlcea", gândi ea. „Un bărbat falnic, cu umeri lați și coapse suple, într-un costum italian."

– Dar vai! Înclină capul, aprobator. Te prezinți bine, MacMillan. Lasă moda pe seama italienilor și n-ai cum să greșești. Shawn, cheamă croitorul și hai să începem spectacolul.

Se apropie de el cu două cămăși, cea cu model crem pe crem și una maro-închis, și le puse pe lângă sacou.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Ty.

– Nimic. Amândouă se potrivesc de minune.

O prinse din nou de încheietură și o ținu până când se uită la el.

– Ce s-a-ntâmplat, Sophia?

– Nimic, repetă ea, tulburată de faptul că vedea că fierbea pe interior. Nimic important. Arăți minunat, adăugă ea, forțându-și un zâmbet. Ești tare viguros și sexy.

– Sunt doar haine.

Își duse mâna în dreptul inimii și făcu un pas înapoi.

– MacMillan, dacă tu chiar crezi asta, avem mult până să ajungem pe teren comun. Apucă o cravată și o așează peste cămașă. Da, clar. Cum îți vin pantalonii? începu ea și întinse mâna ca să verifice talia pantalonilor.

– Te superi?

Îi dădu mâna la o parte, vizibil agitat.

– Dacă voiam să te apuc, întindeam mâna mai jos. Ce-ar fi să probezi și costumul negru? Croitorul își poate face de lucru cu tine.

Mormăi puțin de dragul aparențelor, dar fu fericit să scape în intimitatea cabinei de probă. Nimeni nu avea să își mai facă de lucru cu el nici un minut.

Nu îl atrăgea Sophia. Absolut deloc. Doar că îl tot studia și-l tot atingea. Doar era și el om, la urma urmei. Bărbat, mai exact. Și avusese o reacție bărbătească perfect normală.

Pe care nu avea de gând s-o împărtășească acum cu vreun croitor sau cu vreun vânzător slăbănog pe nume Shawn. Avea de gând să se liniștească, apoi să-i lase să măsoare ce aveau de măsurat. Avea de gând să cumpere tot ce îi băga pe gât Sophia și să termine odată cu chinul acela. Își dorea să poată ști ce se întâmplase în timpul de când intrase prima dată în cabina de probă și până ieșise. Orice s-ar fi întâmplat, adusese nefericire în ochii aceia mari și căprui ai ei. Genul acela de nefericire care îl făcea să-și dorească să-i ofere un umăr pe care să plângă. În timp ce dădu jos costumul cu dungi și-l luă pe cel negru, se asigură pe sine că și aceea din urmă era tot o reacție perfect normală. Nu-i plăcea să vadă pe nimeni și nimic suferind.

Cu toate acestea, trebuia să-și înăbușe orice reacție normală față de ea, în acele circumstanțe.

Se privi în oglindă și clătină din cap. Oare pe cine naiba încercau să păcălească îmbrăcându-l într-un costum fercheș format din trei piese? Era un fermier prost, și era fericit să fie așa. Făcu apoi greșeala de a se uita la etichetă. Până în acel moment nu îți imaginase niciodată că o înșiruire de cifre chiar putea opri inima-n loc.

Era încă șocat și deloc excitat când Shawn intră în cabina de probă, împreună cu croitorul.

– Consideră asta o investiție, îl sfătui Sophia, în timp ce părăseau orașul și se îndreptau spre nord. Și, scumpete, să știi că arătai fabulos.

– Taci din gură. Nu mai vorbesc cu tine.

„Doamne, chiar era drăguț", gândi ea. Cine ar fi crezut?

– N-am cumpărat tot ce mi-ai spus? Chiar și tricoul ăla urât de flanel.

– Ba da, și pe tine cât te-a costat? Cămăși, pantaloni, o pălărie și ghete. Sub cinci sute de dolari. Factura mea a fost de aproape douăzeci de ori mai mare decât a ta. Nu pot să cred că am fost jecmănit de zece mii de dolari.

– Da, dar o să arăți întru totul ca un director. Știi, dacă te-aș fi cunoscut purtând costumul acela negru, te-aș fi dorit rău de tot.

– Serios? Încercă să-și întindă picioarele, dar nu reuși în mașinuța aia. Azi-dimineață nu-l purtam și tot mă doreai.

– Nu. Am avut o criză temporară de dorință. E cu totul altceva. Dar un bărbat îmbrăcat într-un costum frumos din trei piese are ceva ce-mi place la nebunie. Pe tine ce te excită?

– Femeile dezbrăcate. Sunt un bărbat simplu.

Sophia începu să râdă și apăsă accelerația, fericită că se afla pe o porțiune de drum deschis.

– Ba nu ești. Am crezut că ești, dar nu-i așa. Te-ai descurcat bine azi la birou. Nu te-ai dat bătut.

– Cuvinte și imagini. Ridică din umeri. Ce mare brânză?

– Ei, haide, nu strica momentul. Ty, nu ți-am zis nimic înainte să intrăm, pentru că nu voiam ca părerile tale să fie influențate de opiniile sau de experiențele mele, dar cred că ar trebui să-ți descriu pe scurt personalitățile oamenilor cu care o să lucrezi cel mai mult.

– Tipul e mereu de acord. Se pricepe la ce face, și-i place să muncească. Cel mai probabil e singur, ca să nu-l împingă nimeni spre ambiții mai mari. Și-i place să lucreze cu femei frumoase.

– Ești pe aproape. Se uită spre el, impresionată. Și destul de precis pentru cineva care pretinde că nu-i plac oamenii.

– Faptul că nu-i plac n-are nimic de-a face cu faptul că-i pot citi. Hai să trecem la voioasa P.J. Se abătu de la subiect când o văzu uitându-se spre el și râzând. Ce e? întrebă puțin nelămurit.

– Voioasa P.J. Asta e perfect.

– Da, ei bine, are foarte multă energie. O intimidezi, dar încearcă să nu lase să se vadă lucrul acesta. Vrea

să ajungă ca tine când se va face mare, dar e destul de tânără ca să se răzgândească până atunci.

– E ușor de lucrat cu ea. Ia orice îi arunci și-l face să strălucească. E bună la a găsi viziuni proaspete și a învățat să nu-i fie frică să strivească o idee venită de la noi, dacă nu i se pare grozavă. La ea să te duci dacă dai de belele și eu nu-s prin apropiere să te scot din ele.

– Pentru că roșcata deja mă urăște de moarte, încheie Tyler. Și nici pe tine nu te place prea mult. Ea nu vrea să ajungă ca tine când se face mare. Vrea să fie în locul tău acum, și n-ar deranja-o prea tare dacă ai suferi un accident brusc și sângeros care să te scoată din schemă, ca să poată prelua ea frâiele.

– Ai învățat destul de multe în prima ta zi de școală. Kris e foarte bună la concepte și campanii, iar, dacă e ceva în care crede cu adevărat, atunci se pricepe și la detalii. Nu-i un manager prea bun, pentru că nu știe cum să se poarte cu oamenii și tinde să fie prea arogantă cu membrii personalului. Și da, ai dreptate, în clipa asta te urăște pentru că exiști în ceea ce consideră ca fiind spațiul ei. Nu-i nimic personal.

– Ba este. Mereu e personal. Pe mine nu mă îngrijorează, dar, dacă aș fi în locul tău, mi-aș păzi spatele. I-ar plăcea să-ți lase amprenta unui toc pe fund.

– A încercat și nu a reușit. Sophia începu să bată leneș cu unghiile în volan. Sunt mai dură decât mă consideră oamenii.

– M-am prins deja de asta.

Ty se așeză cât putu de comod. Aveau să vadă exact cât era de dură după câteva săptămâni de muncă pe câmp.

Urma să fie o iarnă lungă și friguroasă.

capitolul 6

Pilar aproape că reușise să adoarmă, când, la două noaptea, sună telefonul. Se trezi speriată, luă receptorul și răspunse, așteptându-se la ce era mai rău.

Un accident? O moarte? O tragedie?

– Alo. Da?

– Târfă ignorantă! Crezi că mă poți speria?

– Poftim? Îi tremura mâna când și-o trecu prin păr.

– N-am de gând să te tolerez sau să înghit încercările tale jalnice de-a mă hărțui.

– Cine e?

Se întinse să aprindă lumina, iar fulgerul neașteptat o făcu să clipească.

– Știi al naibii de bine cine e. Ai al dracului de mult tupeu să mă suni să-ți împrăștii mizeriile tale. Taci, Tony! O să-i zic tot ce am de zis.

– Rene? Recunoscând vocea împăciuitoare a soțului ei pe fundal, Pilar se chinui să-și limpezească mintea și să poată gândi, în ciuda inimii care amenința să-i sară din piept. Ce înseamnă asta? Ce s-a întâmplat?

– Ia nu mai face atâta pe nevinovata! Poate c-o merge cu Tony, dar cu mine nu ține. Știu foarte bine ce ești. Tu ești târfa, scumpo, nu eu. Tu ești mincinoasa nenorocită și ipocrita naibii. Dacă mai suni vreodată...

– N-am sunat eu. Străduindu-se să-și păstreze calmul, Pilar își trase pătura până la bărbie. Nu știu despre ce vorbești.

– Ori tu, ori târfa de fii-ta – mi-e totuna. Să-ți fie clar. Ai zburat din peisaj, și încă de patru ani. Ești o femeie penibilă, frigidă și uscată. Virgină de cincizeci de ani ce ești! Eu și Tony ne-am întâlnit deja cu avocații și facem oficial și legal ceea ce toată lumea știa de ani de zile. Nu există nici un bărbat pe lumea asta care să te vrea, poate doar pentru banii lu' maică-ta.

– Rene, Rene! Oprește-te! Oprește-te acum! Pilar?

Pilar auzi vocea lui Tony, deși îi vuia capul.

– De ce faci asta?

– Îmi pare rău. Cineva a sunat aici și i-a spus lucruri îngrozitoare lui Rene. E foarte supărată. Trebuia să strige, ca să acopere țipetele acesteia și să se poată face auzit. I-am zis, desigur, că n-ai face așa ceva, dar ea... E foarte supărată, repetă el, părând cam amețit. Trebuie să închid. Te sun mâine.

– Ea e supărată, șopti Pilar și începu să se legene ascultând tonul de apel care-i țiuia în ureche. Normal că trebuie consolată. Dar eu? Cum rămâne cu mine?

Închise şi aruncă păturile, înainte de a ceda primului impuls, de a se ghemui sub ele în poziţie defensivă.

Tremura când îşi puse un halat şi căută înnebunită în sertarul cu lenjerie intimă după pachetul de ţigări pentru urgenţe. Îndesă pachetul în buzunar, împinse uşile şi ieşi în noapte.

Avea nevoie de aer. Avea nevoie de o ţigară. Dar cel mai mult avea nevoie de linişte, îşi dădu Pilar seama în timp ce fugea în jos pe scările de piatră.

Nu era de-ajuns că singurul bărbat pe care îl iubise şi căruia i se dăruise nu o preţuise? Că nu o respectase suficient cât să nu-şi încalce jurămintele? Chiar trebuia să fie, în acel moment, năpăstuită de ultima femeie care o înlocuise? Chiar trebuia să fie trezită în mijlocul nopţii, să se ţipe la ea şi să fie înjurată?

Se îndepărtă de casă prin grădini, rămânând în umbre, ca să nu fie văzută, dacă ar fi fost cumva cineva treaz în casă şi-ar fi privit pe fereastră.

„Aparenţele", gândi ea, furioasă să descopere că avea obrajii uzi de lacrimi. Trebuia să păstreze aparenţele cu orice preţ. Nu s-ar fi cuvenit ca vreuna dintre servitoare să o vadă pe doamna Giambelli fumând la miezul nopţii în tufăriş. Nu ar fi făcut bine nimănui s-o vadă pe doamna Giambelli încercând să-şi astâmpere căderea nervoasă cu tutun.

Se gândi cu amărăciune că erau o groază de oameni care ar fi putut s-o sune pe Rene. Şi probabil ar fi meritat ofensele rostite de fiecare dintre ei. După intonaţia vocii lui, Pilar înţelesese că Tony cam ştia cine era persoana care sunase. Presupuse cu amărăciune că era mai uşor s-o lase pe Rene să creadă că acea persoană era o soţie părăsită decât vreo amantă mai nouă. Era mai uşor s-o lase pe Pilar, care deja suferise îndelung, să primească palmele şi insultele.

– Nu am cincizeci de ani, murmură Pilar, chinuindu-se cu bricheta. Şi nu sunt o nenorocită de virgină.

– Nici eu.

Se răsuci şi scăpă din mână bricheta. Aceasta căzu cu un sunet de metal care se loveşte de piatră. Furia

se războia cu umilința când David Cutter ieși dintre umbre și păși în lumina lunii.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Se aplecă după brichetă. Dar m-am gândit că ar fi mai bine să-ți dau de știre că sunt aici, înainte să continui conversația.

La lumina flăcării brichetei, îi studie obrajii pătați de lacrimi și genele ude. Îi tremurau mâinile, așa că le studie și pe acelea.

– Nu puteam să dorm, continuă el. Casă nouă, pat nou. Am ieșit la o mică plimbare. Vrei să mă duc mai încolo?

Pilar presupuse că educația o împiedicase să nu se retragă repede și umilă.

– Nu fumez. Cel puțin, nu oficial.

– Nici eu. Cu toate acestea, inhală adânc aerul plin de fum. M-am lăsat. Mă omoară treaba asta.

– Eu n-am fumat niciodată oficial. Așa că mă strecor afară din când în când și păcătuiesc.

– Secretul tău e în siguranță cu mine. Sunt foarte discret. Uneori funcționează foarte bine să te descarci în fața unui străin. Când o văzu clătinând din cap, își agăță degetele mari de buzunarele blugilor. E frumoasă noaptea după ploaie. Vrei să ne plimbăm?

Pilar voia să fugă înapoi înăuntru și să se îngroape sub pături până trecea acea nouă spaimă. Erau multe motive care o făceau să știe că rușinea trecea mai repede dacă te ridicai și mergeai mai departe. Așa că se plimbă alături de el.

– Tu și familia v-ați instalat cu bine? întrebă ea când ajunseră să meargă unul lângă celălalt.

– Suntem bine. E o perioadă de acomodare. Fiul meu a dat de necaz la New York. Copilării, dar care au făcut să existe un precedent. Am vrut să schimb foaia.

– Sper să fie fericiți aici.

– Și eu la fel. Scoase o batistă din buzunarul blugilor și i-o înmână în liniște. Abia aștept ziua de mâine, ca să mă uit mai bine la vii. Sunt splendide și acum, vag luminate de lună și pudrate cu îngheț.

– Te pricepi la asta, murmură ea. La a te purta de parcă n-ai fi dat peste o femeie isterică în mijlocul nopții.

– Nu mi-ai părut deloc isterică. Doar tristă și furioasă.

„Și frumoasă", gândi el. Avea halatul alb și noaptea era neagră. Ca într-o fotografie stilizată.

– Am primit un telefon care m-a neliniștit.

– A pățit cineva ceva?

– Nimeni în afară de mine, dar și asta tot din vina mea.

Se opri, stinse țigara și o îngropă sub resturile de plante de pe marginea potecii. Apoi se întoarse și se uită lung la el. Hotărî că avea un chip frumos. O bărbie puternică și ochi limpezi. Își aminti că erau de culoare albastră. Un albastru-închis, care părea aproape negru în întunericul nopții. Un zâmbet abia schițat îi dădea în acel moment de înțeles că știa că îl studia și că medita. Era suficient de răbdător și de încrezător încât s-o lase să facă asta.

Pilar își aminti apoi de modul cum zâmbise când avea brațele în jurul copiilor săi. Un bărbat care-și iubea copiii și-i cunoștea atât de bine încât să poată vorbi străinilor, cum era mama ei, despre interesele lor îi inspira cu adevărat încredere.

În orice caz, era greu să păstreze aparențele când stătea în grădină cu un bărbat, în mijlocul nopții, îmbrăcată în halat.

– Te-ai hotărât? o întrebă el.

– Cred că da. În orice caz, aproape că locuiești cu familia mea, așa că o să auzi tot felul de lucruri. Eu și soțul meu suntem separați de mai mulți ani. M-a informat recent, extrem de recent, că urmează să divorțăm. Viitoarea lui mireasă e foarte tânără. Frumoasă și tăioasă. Și... foarte tânără, repetă ea, aproape râzând. Cred că e ridicol că mă deranjează atât de mult treaba asta. În orice caz, e o situație ciudată și dificilă.

– O să fie și mai ciudat și mai dificil pentru el, dacă se uită vreodată cu adevărat la ceea ce a pierdut.

Îi luă o clipă să poată accepta acel compliment.

– Foarte drăguț din partea ta să spui asta.

– Ba nu, nu e. Ești frumoasă, elegantă și interesantă. Își dădu repede seama că nu era obișnuită să audă astfel de cuvinte, după felul în care îl privea, cu ochii

mari. Încă un lucru extrem de interesant. E mare lucru ca un bărbat să renunțe la toate astea. Divorțul e dificil, adăugă el. E un soi de moarte, mai ales dacă ai luat totul foarte în serios de la bun început. Chiar și atunci când nu mai ai decât iluziile, e un șoc cumplit să le vezi spulberate.

– Da. Se simți dintr-odată alinată. Da, așa este. Tocmai am fost informată că avocații vor finaliza în scurt timp formele legale. Deci cred că ar trebui să încep să adun rămășițele.

– Poate ai putea să începi prin a îndepărta câteva din drum. Îi atinse umărul. Lăsă degetele acolo, chiar dacă o simți încordându-se puțin și retrăgându-se ușor. E toiul nopții. Unele dintre regulile zilei nu se mai aplică la trei dimineața, așa că am să fiu sincer cu tine. Mă simt foarte atras de tine.

Pilar simți un gol în stomac. Nu-și dădea seama dacă era plăcere sau de neliniște.

– Mă simt flatată.

– N-ai de ce, este adevărul. Un tip la o petrecere te flatează pentru că încearcă să se dea la tine. Crede-mă, știu, zise el și zâmbi, la fel de larg și sincer ca atunci când îl văzuse prima dată.

Îi apăru iar golul în stomac, doar că mai mare, mai adânc. Înțelese, stupefiată, că era o pură atracție animalică.

– Am adunat multe lingușeli de-a lungul timpului. Așa cum presupun că tu le-ai deviat de cele mai multe ori. Așa că îți spun sincer. Zâmbetul îi dispăru, iar ochii lui, întunecați de umbre, deveniră serioși și liniștiți. În clipa în care ai deschis ușa, m-am simțit de parcă m-ar fi lovit trăsnetul. Nu m-am mai simțit așa de mult.

– David. Pilar mai făcu un pas în spate. Însă, când el o prinse de mână, nu mai avu puterea să se mai retragă.

– Nu o să încerc să mă dau la tine. Dar recunosc că m-am gândit la asta. Continua să o privească, fix și intens, în timp ce sângele începuse să gonească prin venele lui Pilar. Probabil de-asta nici n-am putut dormi.

– Abia dacă ne cunoaștem. Și eu sunt...

„O virgină de cincizeci de ani." Nu, asta chiar nu era. Dar era pe aproape. Destul de aproape.

– Foarte adevărat. Nu intenționam să zic nimic atât de repede, dar mi s-a părut momentul potrivit. O femeie frumoasă, îmbrăcată într-un halat alb, o rază de lună în grădină. Nu-i poți cere unui bărbat să reziste la orice. Și, oricum, îți dă ceva la care să te gândești.

– Da, asta așa e. Ar trebui să plec.

– Ai vrea să iei masa cu mine? Îi duse mâna în dreptul buzelor lui – și pentru asta păruse să fie momentul potrivit. Se bucură de tremurul ușor al mâinii ei și de parfumul lor. Curând?

– Nu știu. Își trase mâna dintr-a lui și se simți deodată ca o fetiță prostuță și stângace. Eu... Noapte bună!

Se grăbi înapoi pe potecă, și rămăsese deja fără suflu până să ajungă la scări. Simțea fluturași în stomac și că inima mai avea puțin și-i ieșea din piept. Erau senzații pe care nu le mai trăise de atât de mult timp, că se simțea aproape rușinată de ele acum.

Dar nu mai era deloc furioasă. Sau tristă.

Era abia miezul nopții în New York când Jeremy DeMorney răspunse la telefon. Considera că omul de la celălalt capătul era doar o unealtă, pe care o putea mânui după bunul-plac.

– Sunt gata. Gata să trec la următoarea etapă.

– Bine. Zâmbind, Jerry își turnă un pahar de coniac. Ți-a luat foarte mult timp să te hotărăști.

– Am mult de pierdut.

– Dar și mai mult de câștigat. Giambelli se folosește de tine. Te-ar da afară fără să clipească, dacă asta ar servi scopurilor lor. Și tu știi asta, și știu și eu asta.

– Încă am o poziție sigură. Reorganizările nu au schimbat acest lucru.

– Pentru moment. Nu cred că m-ai fi sunat dacă nu ai fi fost îngrijorat.

– M-am săturat, asta-i tot. M-am săturat să nu-mi fie apreciate eforturile. Nu-mi place să fiu supravegheat și evaluat de străini.

– Normal. Sophia Giambelli și Tyler MacMillan sunt pregătiți să ocupe poziții tradiționale. Și le vor ocupa, indiferent dacă își câștigă sau nu acest drept. Și mai e și David Cutter. E un tip inteligent. La Coeur regretă că l-a pierdut. O să se uite serios la toate aspectele și sectoarele companiei. Și asta ar putea face să apară anumite... discrepanțe.

– Am fost atent.

– Nimeni nu e suficient de atent. Ce-ai de gând să mai pui la bătaie acum? Și va trebui să fie ceva mai mult decât suma despre care am vorbit înainte.

– Centenarul. Dacă există probleme în timpul fuziunii, iar trecerea la următorul an va presupune vărsare de sânge, asta va distruge încetișor fundația companiei. Și pot face multe lucruri în acest sens.

– Cum ar fi, să otrăvești un bătrân, de exemplu?

– A fost un accident.

Panica și acel vag semn de văicăreală din vocea lui îl făcură pe Jerry să zâmbească. Totul era absolut perfect.

– Deci așa i se spune acum?

– A fost ideea ta. Ai spus că doar o să-l facă să se simtă rău.

– O, eu am foarte multe idei. Leneș, Jerry își examină atent unghiile. Compania La Coeur îl plătea pentru ideile sale – mai exact, pentru cele mai puțin radicale – la fel de mult ca pentru faptul că numele lui de familie era DeMorney. Dar tu ai făcut-o și tot tu ai dat-o în bară.

– De unde era să știu că are probleme cu inima?

– După cum spuneam, nimeni nu e niciodată suficient de atent. Dacă aveai de gând să omori pe cineva, mai bine o omorai direct pe babă. Fără ea, restul n-ar fi în stare să astupe găurile din baraj la fel de repede cum le-am face noi.

– Nu sunt un criminal.

– Aici te contrazic. „Exact asta ești", gândi Jerry, „și tocmai din acest motiv vei face totul și orice vreau eu". Continuă apoi cu voce tare: Mă întreb... oare dacă polițiștii italieni ar primi o scrisoare și un telefon, ar fi destul de interesați încât să exhumeze cadavrul lui Baptista și facă și câteva teste? Ai ucis, zise Jerry după o pauză

destul de lungă. Ar fi bine să fii gata să faci orice e nevoie ca să-ți aperi spatele. Dacă vrei să-ți ofer în continuare ajutorul și susținerea mea financiară, va trebui să-ncepi să-mi arăți ce poți face pentru mine. Poți începe prin a-mi face rost de copii după toate actele. Forme legale, contracte, planuri și campanie publicitară. Vreau fiecare etapă a acestora. Și înregistrările producătorilor din Veneția și din Napa.

– E riscant. O să dureze ceva.

– Vei fi plătit în conformitate cu gradul de risc. Și cu timpul consumat. Era un om răbdător și foarte bogat – așa că și le putea permite pe amândouă. Și avea să le investească pe amândouă ca să îngroape Giambelli. Să nu mă mai contactezi până nu ai să-mi spui ceva folositor.

– Am nevoie de bani. Nu pot obține ce îmi ceri fără...

– Dă-mi ceva ce să pot folosi. Și atunci o să te plătesc. BLL[1], prietene, așa merge treaba.

– Sunt doar vii cu struguri. Mare scofală.

– O să fie mare scofală pentru noi. Viile, îl informă David pe fiul său bosumflat, sunt cele care o să-ți cumpere burgerii și cartofii prăjiți în viitorul apropiat.

– O să-mi cumpere și o mașină?

David se uită la el în oglinda retrovizoare.

– Nu-ți forța norocul, amice.

– Tată, nu poți trăi aici, în Orașul de Nicăieri, fără să ai cu ce te deplasa.

– De îndată ce încetezi să mai respiri, mă duc să caut cel mai apropiat târg de mașini la mâna a doua.

Cu trei luni în urmă – „la naiba", gândi David –, chiar și cu trei săptămâni în urmă, afirmația aceea ar fi adus cu ea tăcere glacială sau o remarcă disprețuitoare din partea fiului său. Dar răspunsul din acel moment al lui Theo îi încălzi inima tatălui său – se prinse de gât, scoase ochii din orbite și se prăbuși pe bancheta din spate, gâfâind.

[1] Prescurtare pentru expresia „Banii La Livrare" (n.tr.)

– Știam eu că ar fi trebuit să facem cursurile alea de prim ajutor, zise David absent, intrând pe podgoria MacMillan.

– E în regulă. Dacă moare, rămân mai mulți cartofi prăjiți pentru noi.

Pe Maddy nu o deranja să iasă din casă așa devreme. Nu o deranja nici să se plimbe cu mașina pe dealuri și prin văi. Ceea ce o deranja însă era că nu avea nimic de făcut. În acel moment, cea mai mare speranță a ei era aceea că tatăl ei avea să cedeze și să-i cumpere o mașină lui Theo. Atunci, putea să-l bată la cap pe fratele ei s-o ducă undeva. Oriunde.

– Drăguț palat. David opri mașina și coborî ca să se uite la câmpurile de viță-de-vie și la muncitorii care lucrau în acea dimineață înghețată, ca să curețe și să taie lujerii. Și astea, toate astea, copii, continuă el punându-și un braț în jurul fiecăruia din ei, de îndată ce i se alăturară, toate astea nu vor fi niciodată ale voastre.

– Poate vreunul dintre ei are vreo fată mișto. Ne-am putea căsători, și apoi tu o să lucrezi pentru mine.

David se cutremură.

– Mă sperii, Theo. Hai să vedem cum stă treaba pe aici.

Ty îi observă pe cei trei oameni care veneau printre rânduri și înjură încet. Se gândi că erau turiști, care sperau să viziteze împrejurimile și încercau să găsească un ghid prietenos. Nu avea timp să fie prietenos. Și nici nu voia ca niște străini să se plimbe prin câmpurile lui.

Porni să le taie calea, dar se opri și o cercetă pe Sophia. Se gândi că acela era terenul ei. N-avea decât să se ocupe ea de oameni, cât se ocupa el de vii.

Se duse la ea, observă în silă că-și făcea treaba – și chiar bine.

– Se apropie niște turiști, zise el. De ce nu iei o pauză să-i conduci la cramă și la camera de degustat? Ar trebui să fie cineva care să le facă turul obișnuit.

Sophia se îndreptă și se întoarse să-i cerceteze pe nou-veniți. Trase concluzia că tatăl și fiul aveau un stil

vestimentar lejer, în timp ce fiica o luase pe un drum greșit spre țara în care se purta stilul goth.

– Da, sigur că îi duc. Se gândi că avea să bea și o ceașcă bună și fierbinte de cafea, pentru osteneală. O privire rapidă asupra câmpurilor și o explicație succintă despre ceea ce înseamnă această etapă de tăiere și curățare vor fi o introducere minunată, înainte de a vizita crama, care-l va face, cu siguranță, pe tată să tânjească să desfacă vreo câteva sticle.

– Nu vreau ca niște civili să tropăie pe câmpurile mele.

– Nu mai fi așa teritorial și supărăcios. Sophia afișă un zâmbet strălucitor, îl prinse intenționat de mână pe Ty și începu să-l târască spre familia care se apropia.

– Bună dimineața! Bine ați venit la Podgoria MacMillan. Eu sunt Sophia. Eu și Tyler suntem fericiți să vă răspundem la orice întrebări. În acest moment, se face curățarea de iarnă. O etapă esențială, chiar crucială, a procesului de vinificare. Faceți turul văii?

– Într-un fel, da. David se gândi că femeia avea ochii bunicii ei. Aceeași formă și aceeași profunzime. Ai lui Pilar erau mult mai blânzi și mai luminoși, cu reflexii aurii. De fapt, chiar speram să vă întâlnesc. Eu sunt David Cutter. Aceștia sunt copiii mei. Theo și Maddy.

– Ah.

Sophia se replie rapid și acceptă mâna întinsă a lui David, în ciuda faptului că mintea ei deja gândea mult în avans. Se gândi să venise acolo ca să-i verifice, dar că acel lucru putea funcționa de minune în favoarea ambelor părți.

Până în acel moment, cercetările ei scoseseră la iveală doar că David Cutter era un bărbat divorțat, părinte singur a doi copii, care în ultimii douăzeci de ani urcase pe scara ierarhică de la La Coeur, cu o mână fermă și extrem de competentă.

Avea să afle mai multe după o întâlnire față-n față.

– Ei bine, bun venit din nou. Bun venit tuturor. Ați vrea să intrați în cramă sau în casă?

– Mi-ar plăcea să văd câmpurile mai întâi. A trecut ceva timp de când n-am mai asistat la procesul de curățare

a viilor. Apreciind cu acurateţe starea de spirit, precauţia şi resentimentele, David se întoarse spre Tyler. Aveţi o podgorie minunată, domnule MacMillan. Şi un produs de calitate superioară.

– Ai dreptate. Am de muncă.

– Trebuie să-l scuzaţi pe Tyler. Sophia strânse din dinţi şi îşi înfăşură braţul ca o sfoară în jurul braţului său, ca să-l ţină pe loc. Are o vedere destul de limitată, şi-n clipa asta nu vede altceva decât viile. Şi, în plus, nu are cine ştie ce aptitudini sociale. Nu-i aşa, MacMillan?

– Viile n-au nevoie de vorbărie.

– Toate lucrurile în creştere se dezvoltă mai bine cu stimuli auditivi. Maddy nici nu tresări văzând reacţia enervată a lui Tyler. De ce curăţaţi viile iarna? ceru ea să ştie. De ce nu toamna sau primăvara devreme?

– Curăţarea şi tăierea se fac în sezonul în care viile sunt în stare latentă. Adormite.

– De ce?

– Maddy, începu David.

– E în regulă. Ty se uită mai bine la ea. Se gândi că avea o faţă inteligentă, în ciuda faptului că se îmbrăca precum ucenicul unui vampir. Aşteptăm primul îngheţ serios, care face viile să intre în hibernare. Curăţarea şi tăierea le pregătesc pentru noua creştere, care va avea loc în primăvară. Tăierea în timpul iernii scade, de asemenea, productivitatea. Căutăm calitate, nu doar cantitate. Viile excesiv de bogate produc prea mulţi struguri de calitate inferioară. Se uită înapoi la David. Cred că nu aveţi prea multe podgorii în Manhattan.

– Exact. E şi unul dintre motivele pentru care am acceptat oferta asta. Mi-a fost dor de câmpurile de viţă-de-vie. Acum douăzeci de ani, am petrecut un ianuarie foarte friguros şi umed în Bordeaux, curăţând viile pentru La Coeur. Am mai lucrat câmpurile din când în când în ultimii ani, ca să mă menţin în formă. Dar nimic care să se compare cu acea iarnă extrem de lungă.

– Ai putea să-mi arăţi cum se face? îl întrebă Maddy pe Tyler.

– Păi...

– Hai să-ţi arăt eu. Făcându-i-se milă de Tyler, Sophia interveni bucuroasă. Ce-ar fi ca tu şi Theo să veniţi cu mine? Hai să ne uităm mai de-aproape cum se face treaba asta, înainte de a intra în cramă. E un proces de-a dreptul fascinant, chiar dacă etapa asta pare să fie una foarte simplă. E nevoie de precizie şi de extrem de multă practică. Hai să vă arăt.

Duse încet copiii cât mai departe de cei doi bărbaţi, astfel încât să iasă din raza în care puteau auzi ce se discuta.

– Theo o să se împiedice de limbă în curând. David oftă. E o femeie foarte frumoasă. Nu pot să-l condamn.

– Da, arată bine.

Avertizarea din intonaţia vocii lui îl făcu pe David să se străduiască să nu rânjească. Încuviinţă din cap, sobru.

– Şi eu sunt suficient de bătrân cât să-i fiu tată, aşa că n-ai de ce să te îngrijorezi.

Din punctul lui de vedere, Cutter era exact tipul de bărbat care îi plăcea Sophiei. Mai în vârstă, mai inteligent, mai stilat. Sub îmbrăcămintea aceea dură se ascundea foarte mult stil. Doar pentru că era fermier nu însemna că Ty nu putea vedea acel lucru.

Dar asta era irelevant în acel moment.

– Nu e nimic între mine şi Sophia, zise el, extrem de sigur.

– În regulă. Hai să lămurim lucrurile, vrei? Nu sunt aici ca să-ţi stau în drum sau să mă amestec în rutina ta. Tu eşti vinificatorul, MacMillan, nu eu. Dar intenţionez să-mi fac bine treaba şi să fiu la curent cu fiecare pas şi cu fiecare etapă prin care trece podgoria.

– Tu ai birourile. Eu am câmpurile.

– Nu, nu chiar. Am fost angajat să coordonez şi să supraveghez. Şi am fost angajat deoarece cunosc bine viile. Nu sunt doar un om la costum şi, sincer, mi s-a cam luat să încerc să fiu unul. Te deranjează?

Luă rapid foarfeca de la centura lui Tyler şi se întoarse spre cel mai apropiat rând. Fără mânuşi, dădu la o parte lujerii de viţă-de-vie şi apoi tăie.

O făcu rapid şi eficient. Şi corect.

– Cunosc viile, repetă David, întinzându-i unealta lui Tyler. Dar asta nu înseamnă că sunt ale mele.

Enervat, Tyler luă foarfeca și o puse înapoi în husă, ca și când ar fi vârât o sabie înapoi în teacă.

– Bine, hai să mai lămurim câteva lucruri atunci. Nu-mi place să se uite cineva peste umărul meu și să știu că urmează să-mi dea note, ca la liceu. Sunt aici să fac vin, nu să-mi fac prieteni. Nu știu cum mergeau lucrurile la La Coeur și, sincer, nici nu mă interesează. Eu mă ocup de podgorie.

– Te ocupai, zise David linear. Acum ne ocupăm împreună, indiferent dacă ne convine sau nu.

– Nu ne convine, zise scurt Tyler și se îndepărtă.

„Încăpățânat, inflexibil și teritorial", cugetă David. Urma să aibă loc o mică bătălie, extrem de interesantă. Se uită spre locul unde Sophia îi întreținea pe copii. Lui Theo îi tropăiau hormonii și mai, mai că erau gata să emită fulgere roșii încărcate de energie sexuală. Obosit, David se gândi că asta avea doar să complice și mai mult treburile.

Se apropie de ei și privi aprobator cum fiica lui tăia un lujer de viță-de-vie.

– Bună treabă. Mulțumesc, îi spuse Sophiei.

– Cu plăcere. Presupun că o să vrei să se ne întâlnim să te pun la curent cu planurile mele pentru campania de promovare. Tocmai îmi instalez biroul la conac. E în regulă pe după-amiază? Să zicem la ora două?

Se gândi că era o tipă foarte inteligentă. Făcea primul pas, ca să-și delimiteze terenul. Ce mai familie!

– Sigur, e bine pentru mine. O să-i iau pe ăștia doi de pe capul tău.

– Vreau să văd și restul, zise Maddy. Oricum n-am nimic de făcut acasă. E plictisitor.

– Încă n-am terminat de despachetat.

– Vă grăbiți să terminați? Sophia puse mâna pe umărul lui Maddy. Dacă nu, poți să-i lași cu mine pe Theo și pe Maddy. O să mă întorc la conac cam într-o oră, și aș putea să-i duc eu atunci. Stați în casa de oaspeți, nu?

– Da. David se uită la ceas. Mai avea ceva timp înainte de întâlnire. Dacă nu te încurcă.

– Deloc.

– Bine. Ne vedem mai târziu. Hei, voi doi, să nu faceți necazuri.

– Parcă am căuta să dăm de necaz, murmură Maddy.

– Dacă nu, zise Sophia, chiar când David se îndepărta, înseamnă că nu vă distrați suficient.

Îi plăcea pe copii. Avalanșa de întrebări a lui Maddy i se păruse interesantă și, în plus, o ținea activă. Și i se părea drăguț că acel adolescent făcuse o pasiune pentru ea, la prima vedere.

De asemenea, cine putea ști mai multe despre un bărbat, despre cum se comporta, cum gândea și cum își făcea planurile, dacă nu copiii săi? Se gândi că o dimineață petrecută cu adolescenții lui David Cutter avea să fie deopotrivă interesantă și extrem de informativă.

– Hai să-l luăm pe sus pe Ty, sugeră Sophia, și să-l obligăm să ne ducă la o plimbare prin cramă. Nu știu la fel de multe despre activitățile MacMillan cât știu despre cele de la Giambelli. Puse deoparte unealta. O să avem cu toții ceva de învățat.

Pilar se învârtea agitată prin biroul judecătoarei Helen Moore și încerca să nu-și facă prea multe griji. I se părea că viața ei începuse deja să scape de sub control. Și habar nu avea cum să recapete acel control. Ba, mai rău, nu mai știa cât de mult control voia să aibă asupra propriei vieți. Era sigură doar de faptul că primii pași fuseseră deja făcuți. Se săturase până peste cap să se simtă folosită și lipsită de valoare.

Cel mai mult avea nevoie de un prieten.

Abia dacă le văzuse pe mama și pe fiica ei în acea dimineață. Intenționat. I se părea o dovadă de lașitate să-i evite pe cei care-i erau cei mai apropiați. Dar avea nevoie de timp să analizeze pagubele, să ia o decizie și să poată trece peste acea suferință ridicolă care încă o râcâia.

Lăsă mâna, instinctiv, ca să se joace cu verigheta. Se simți străfulgerată când își dădu seama că nu mai era acolo. Începând din acel moment, trebuia să se obișnuiască să aibă acel deget dezgolit. Ba nu, fir-ar! Avea de gând să meargă chiar în acea zi în oraș și să-și cumpere

un inel ridicol de scump, bătător la ochi, pe care să şi-l pună pe al treilea deget de la mâna stângă.

Îşi spuse că acela avea să fie un simbol. Al libertăţii şi al unui nou început. Sau al eşecului. Suspină învinsă şi se prăbuşi într-un fotoliu, chiar în clipa în care Helen intra grăbită.

– Scuze, ne-am mai întins un pic.

– E în regulă. Arăţi mereu extrem de distinsă şi de înspăimântătoare în roba aceea.

– Dacă reuşesc vreodată să dau jos aceste şapte kilograme pe care le am în plus, o să încep să port un costum de baie foarte sumar, pe sub ea. Îşi scoase roba şi o agăţă. În acel moment nu purta nici un costum de baie, ci un costum maro.

„Prea respectabil", gândi Pilar. „Prea rigid. Şi foarte potrivit cu Helen."

– Apreciez foarte mult că ţi-ai făcut timp pentru mine azi. Ştiu că eşti foarte ocupată.

– Avem două ore la dispoziţie. Helen se aşeză confortabil în scaunul din spatele biroului, îşi scoase pantofii şi-şi roti degetele de la picioare. Vrei să ieşim să mâncăm de prânz?

– Nu chiar. Helen... ştiu că nu eşti un avocat specializat în divorţuri, dar... Tony face demersurile legale că să se termine totul cât mai repede. Nu ştiu ce să fac.

– Pot să mă ocup de asta, Pilar. Sau pot să-ţi recomand pe cineva. Ştiu câţiva rechini foarte abili, care s-ar putea ocupa fără greş.

– M-aş simţi mult mai bine dacă te-ai ocupa tu. Şi dacă ar fi totul cât mai simplu cu putinţă. Şi curat.

– Cam dezamăgitor. Helen ridică paharul, încruntată. Mi-ar plăcea să-l las pe Tony cu sânge ţâşnindu-i pe urechi. O să am nevoie de actele tale financiare, începu ea, luând un carneţel galben judecătoresc pentru a-şi face notiţe. Din fericire, te-am terorizat cu ani în urmă să-ţi separi finanţele de ale lui. Dar o să-ţi ţinem fundul acoperit. E foarte posibil să aibă pretenţii financiare, imobiliare şi aşa mai departe. *Nu* o să fii de acord să-i dai nimic. Îşi lăsă în jos ochelarii, ca să se uite peste rame la Pilar, cu o privire care băga spaima-n avocaţi.

Vorbesc serios, Pilar. Nu primeşte nimic. Tu eşti partea vătămată. El e cel care cere divorţul. El vrea să se recăsătorească. Aşa că o să iasă din căsnicia asta fix cu ce-a intrat. N-am de gând să te las să-i permiţi să profite de pe urma ta. Ai înţeles?

– Nu e vorba despre bani.

– Nu pentru tine. Dar el trăieşte pe picior mare şi o să vrea să continue să trăiască aşa. Câte nu i-ai dat în ultimii zece ani, sau mai mult?

Pilar se foi, simţindu-se brusc inconfortabil.

– Helen...

– Exact. Împrumuturi care n-au fost niciodată rambursate. Casa din San Francisco, casa din Italia. Mobilierul din amândouă.

– Am vândut...

– *El* a vândut, o corectă Helen. N-ai vrut să mă asculţi atunci, dar o să mă asculţi acum. Altfel îţi găseşti alt avocat. Nu ţi-ai recuperat niciodată partea din proprietăţile imobiliare, pentru care, de altfel, s-a plătit cu banii tăi. Şi ştiu al naibii de bine şi că şi-a însuşit o mulţime dintre bijuteriile şi bunurile tale personale. Asta se opreşte aici. Îşi puse la loc ochelarii şi se lăsă pe spate. Gesturile şi limbajul corporal se schimbară de la cele ale unui judecător la cele ale unei prietene. Pilar, te iubesc, şi tocmai de-aceea am să-ţi spun asta. L-ai lăsat să te trateze ca pe un preş. Ce dracului, numai că nu ţi-ai cusut „Bun venit" pe ţâţe şi nu l-ai invitat să calce pe tine. Iar pentru mine şi pentru toţi ceilalţi care te iubesc a fost un chin să vedem asta.

– Poate că aşa am făcut. Nu avea de gând să plângă în acel moment, ci doar să asimileze noua suferinţă. L-am iubit. Şi o parte din mine a crezut că, dacă avea suficientă nevoie de mine, era posibil să mă iubească şi el. Aseară s-a întâmplat ceva, care a schimbat lucrurile. Sau poate m-a schimbat pe mine.

– Spune-mi.

Pilar se ridică, începu să se plimbe prin birou şi-i povesti lui Helen despre apelul telefonic pe care-l primise în miez de noapte.

– Când i-am ascultat scuzele alea indolente și felul în care mă desconsidera, ca s-o împace pe Rene, după ce ea sărise la gâtul meu... m-am simțit dezgustată de tot ce are legătură cu noi. Și, mai târziu, după ce m-am liniștit, mi-am dat seama de ceva. Nu-l mai iubesc, Helen. S-ar putea să nu-l mai fi iubit de ani de zile. Și asta mă face o persoană demnă de milă.

– Ba nu mai e cazul, să știi. Helen ridică receptorul. Hai să comandăm ceva de mâncare. O să-ți explic ce trebuie făcut. Și chiar o să faci ce-ți spun, scumpo. Te rog. Îi întinse mâna. Lasă-mă să te ajut. Să te ajut cu adevărat.

– Bine. Pilar oftă. Bine. O să dureze mai mult de o oră?

– N-ar trebui. Carl? Comandă-mi două sendvișuri de pui, cu garnitură de salată, două cappuccino și o sticlă mare de apă minerală. Mersi.

Închise.

– Perfect. Pilar se așeză din nou. E vreun bijutier bun și extrem de scump pe aici?

– De fapt, chiar da. De ce?

– Dacă ai timp, înainte să intri iar în sală de judecată, poate mă ajuți să-mi aleg ceva simbolic și bătător la ochi. Ridică mâna stângă. Ceva care s-o înnebunească pe Rene când o să-l vadă.

Helen încuviință din cap.

– Așa te vreau.

capitolul 7

Duminica se întindea precum un balsam pe o mâncărime ușoară, dar sâcâitoare. Nu avea de gând să-și petreacă dimineața curățând viile, îmbrăcată în lână și flanel. Nu avea de gând să-l lase pe Ty să-i sufle în ceafă, așteptând să facă vreo greșeală. Putea să meargă în oraș, să facă la repezeală niște cumpărături și să se întâlnească apoi cu diverși oameni. Putea să-și aducă aminte cum era să aibă o viață.

Cu toate acestea în minte, Sophia se gândi să-și sune una dintre prietene și să aranjeze câteva ore de socializare. Se hotărî apoi să petreacă acel timp liber cu mama ei. Decise, de asemenea, să-și petreacă următoarea zi liberă cu prietenii. Putea să meargă peste weekend în San Francisco, să dea o petrecere la apartamentul ei sau să iasă într-un club. Dar, în acel moment, avea de gând s-o bată la cap pe mama ei să petreacă o zi ca fetele.

Sophia bătu repede la ușa mamei ei, apoi intră fără să mai aștepte un răspuns. Nu trebuise niciodată să aștepte când venea vorba despre mama ei.

Patul era deja făcut și draperiile trase, ca lumina soarelui să poată invada camera. Când intră, Maria tocmai ieșea din baia alăturată.

– Mama?

– O, e de mult în picioare. Cred că e în seră.

– O găsesc eu. Sophia făcu un pas în spate, ezitant. Maria, abia dacă am văzut-o toată săptămâna. E bine?

Maria strânse din buze, în timp ce se agita inutil în jurul trandafirilor de pe scrinul lui Pilar.

– Nu doarme bine, din câte am putut să-mi dau seama. Ciugulește ca o vrăbiuță și și asta numai dacă insiști. Am certat-o chiar ieri pe tema asta, dar spune că e stresul sărbătorilor. Ce stres? Maria aruncă mâinile în sus. Mama dumneavoastră iubește Crăciunul. Bărbatul acela o neliniștește. Nu vreau să-l vorbesc de rău pe tatăl dumneavoastră, dar, dacă-mi îmbolnăvește copila, va trebui să-mi dea socoteală.

– Liniștește-te, murmură Sophia. O să avem noi grijă de ea, Maria. Merg s-o caut chiar acum.

– Aveți grijă să mănânce.

Alergând pe scări, Sophia se gândea că se apropia Crăciunul. Și era scuza perfectă. Avea să-i ceară mamei ei s-o ajute cu niște cumpărături de ultim moment. În graba ei, se opri totuși să studieze puțin casa. Crăciunițele mamei ei, cu florile lor albe și roșii în formă de stea, erau aranjate luxuriant prin foaier, în zeci de vase de argint, alături de crenguțe de vâsc. Ușile erau și ele împodobite cu verdeață proaspăt răsucită cu luminițe albe și panglică roșie. Cei trei îngeri Giambelli erau

expuși pe masa lungă și îngustă din salonul familiei. Se gândi că fețele sculptate ale îngerilor le reprezentau pe Tereza, Pilar și Sophia, fiecare la vârsta de doisprezece ani. Semănau foarte mult. Era mereu un mic șoc, dar și o imensă bucurie să îi vadă. Erau un semn al continuității, al legăturii de sânge incontestabilă dintre cele trei generații. Fusese absolut încântată cu mulți ani în urmă, când primise și ea îngerașul ei. Încântată să-și vadă propriul chip pe acel corp grațios, cu aripi. Trecu ușor degetul peste cei trei îngeri și constată că încă era extrem de încântată.

Într-o bună zi, avea să fie sarcina ei să comande un îngeraș pentru copilul ei. „Ce gând ciudat", cugetă ea. Nu neplăcut, dar cu siguranță ciudat. Când avea să vină vremea, ea urma să fie cea care avea să dea naștere următoarei generații.

Rămăsese un pic în urmă cu acele îndatoriri familiale, în comparație cu femeile de dinaintea ei. Pe de altă parte, nu era ceva ce putea include în programul fiecărei luni calendaristice. Să se îndrăgostească. Să se căsătorească. Să facă un copil. Nu, încă nu era un moment potrivit ca acele lucruri să fie incluse în programul vieții ei. Își imagina că avea să se bucure de toate cu bărbatul potrivit, la momentul potrivit. Dar era atât de ușor, mult prea ușor, să greșească. Iar dragostea, căsătoria și copiii nu puteau fi tăiate de pe lista vieții cu nonșalanță, precum o programare la dentist.

Asta dacă nu cumva erai Anthony Avano, se corectă ea în gând, enervată de resentimentul asociat imediat acelui gând. Era un aspect în privința căruia nu intenționa să-i calce pe urme tatălui ei. Avea să-și păstreze alegerea și promisiunile care veneau odată cu ea.

Așa că, pentru moment, trebuiau să rămână doar trei îngeri.

Se întoarse și studie camera. Pe suporturi argintii și aurii erau lumânări și și mai multă verdeață, aranjară artistic. Lângă fereastră se ridica falnic ca un rege un mare brad de Crăciun – unul dintre cei patru care erau împodobiți în mod tradițional la conac –, înfrumusețat cu ghirlande de cristal și cu ornamente prețioase aduse

din Italia. Erau deja cadouri ascunse sub brad, şi toată casa mirosea a pin şi a ceară de lumânări.

Se gândi vinovată că nu-şi dăduse seama când trecuse timpul. Şi trecuse ceva. Mama şi bunica ei, precum şi tot personalul munciseră extraordinar de mult să împodobească întreaga casă pentru sărbători, în timp ce ea se îngropase în muncă.

Ar fi trebuit să ajute, ar fi trebuit *să-şi facă timp* pentru asta. „Ai uitat să adaugi asta pe lista treburilor importante, nu-i aşa Sophia?" gândi ea şi se cutremură. Petrecerea anuală de Crăciun se apropia cu paşi repezi, şi ea nu ajutase deloc, nici cu planificarea, nici cu pregătirile.

Avea să îndrepte situaţia numaidecât.

Ieşi pe uşa laterală. Imediat ce ajunse afară şi simţi vântul rece, regretă că nu se oprise să-şi ia o haină. Aşa că alergă pe aleea care şerpuia şi făcu repede dreapta spre seră.

Căldura umedă şi plăcută de acolo era îmbietoare.

– Mamă?

– Aici jos. Sophia, stai să-mi vezi narcisele. Arată spectaculos. Cred că o să le duc în foaier, împreună cu crinii. Dau un aer festiv. Pilar se opri şi se uită în sus. Unde ţi-e haina?

– Am uitat s-o iau.

Sophia se aplecă şi o sărută pe obraz pe mama ei, apoi se uită îndelung la flori.

Puloverul vechi al mamei ei avea mânecile suflecate şi era înnodat la talie. Purta părul strâns la baza cefei.

– Ai început să slăbeşti.

– A, ba nu. Pilar îndepărtă acel gând printr-o fluturare a mâinilor acoperite cu mănuşi pătate. Ai vorbit cu Maria, nu-i aşa? E convinsă că mă topesc pe picioare dacă nu mă îndop de trei ori pe zi. Să ştii că am furat deja două fursecuri cu zahăr pe drum încoace şi mă aştept să se vadă pe şolduri dintr-o clipă în alta.

– Ar trebui să-ţi ajungă până la prânz. Cu care fac cinste, apropo. Am rămas foarte în urmă cu cumpărăturile. Ajută-mă!

– Sophia. Clătinând din cap, Pilar îşi mută atenţia de la narcise şi începu să se agite în jurul lalelelor, pe care

le creştea forţat. Se gândea că urmau să înflorească şi să aducă o pată de culoare zilelor mohorâte de iarnă. Ai început cumpărăturile pentru sărbători în iunie şi le-ai terminat în octombrie. Aşa cum faci mereu şi ne faci pe toţi să te invidiem pentru asta.

– Bine, m-ai prins. Sophia se sui cu fundul pe tejgheaua de lucru. Chiar şi aşa, mor de nerăbdare să mă duc în oraş şi să mă distrez câteva ore. A fost o săptămână infernală. Hai să fugim de aici o zi.

– Abia ce am fost în oraş acum câteva zile. Pilar se încruntă şi lăsă deoparte lalelele. Sophia, te-a copleşit această nouă ordine a lucrurilor, instaurată de bunica ta? Te trezeşti în zori în fiecare zi şi apoi petreci ore întregi închisă în biroul tău de aici. Ştiu sigur că nu te mai întâlneşti nici măcar cu prietenele tale.

– Lucrez bine sub presiune. Oricum, aş avea nevoie de o asistentă, şi tu ar trebui să ocupi acel post.

– *Haide*, ştim amândouă că nu ţi-aş fi de folos.

– Nu, eu chiar nu ştiu asta. Bine, trecem la Planul B. Te pun la treabă. Ai terminat împodobirea casei, care arată minunat, apropo. Îmi pare rău nu te-am ajutat.

– Ai fost ocupată.

– N-ar fi trebuit să fiu *atât* de ocupată. Oricum, acum este timp de lucru în birou, care se traduce de data asta în planificarea petrecerii. Aşa că va trebui să mă pui la curent cu tot ce s-a făcut până acum, pentru că asta intră în îndatoririle unei asistente. Bun, zi-mi, ce flori vrei să luăm înăuntru? Te ajut să le duci, apoi ne apucăm de treabă.

Pilar se gândi că fata îi dădea dureri de cap.

– Sophia, serios.

– Da, serios. Tu eşti stagiar. Eu sunt şefa. Se dădu jos de pe tejghea şi-şi frecă mâinile. Acum pot să-mi scot pârleala pentru toţi anii în care ai făcut pe şefa cu mine. Mai ales între vârstele de doisprezece şi cincisprezece ani.

– Nu, nu anii cu schimbări hormonale. Nu poţi fi atât de crudă.

– Punem pariu? M-ai întrebat dacă acest sistem nou e prea mult pentru mine. Nu e. Dar cu siguranţă este

pe punctul de a deveni prea mult. Nu sunt obișnuită să-mi îndosariez singură, și să dau telefoane, și să scriu la mașină. Din moment ce nu vreau să recunosc față de *Nonna* sau față de MacMillan că mă simt un pic presată, m-ai putea ajuta tu.

Pilar expiră adânc și-și scoase mănușile.

– Faci asta ca să mă ții ocupată, la fel cum Maria mă bate la cap să mănânc.

– Parțial, recunoscu Sophia. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că petrec în fiecare zi o groază de timp făcând clasica muncă de birou. Dacă aș reuși să scap de sarcina asta, poate aș avea șanse să încep să mă văd iar cu bărbați, în deceniul ăsta. Mi-e dor de bărbați.

– Bine, dar să nu dai vina pe mine dacă nu mai găsești nimic prin dosare. Pilar își lăsă părul liber și-și trecu degetele prin el. N-am mai făcut muncă elementară de birou de când aveam șaisprezece ani, și și atunci m-am descurcat atât de prost, că mama m-a concediat.

Se întoarse, începu să râdă, apoi observă că Sophia se holba la mâna ei.

Rușinată, Pilar aproape că-și ascunse la spate mâna și rubinul de cinci carate pe care-l purta pe deget.

– E puțin cam mult, nu-i așa?

– Nu știu. Cred că m-a orbit strălucirea lui. Sophia îi luă mâna mamei ei și examină piatra și superbele diamante incrustate în jur. Uau! *Magnifico.*

– Voiam ceva. Ar fi trebuit să-ți spun, dar ai fost atât de ocupată... La naiba! Pilar încercă să-i explice. M-am folosit de programul tău încărcat ca să evit să stau de vorbă cu tine. Îmi pare rău.

– Mamă, nu trebuie să-ți ceri scuze față de mine fiindcă ți-ai cumpărat un inel. Doar că... cred că acesta ar putea fi considerat mai degrabă un mic monument.

– Eram furioasă. N-ar trebui să fac niciodată nimic când sunt furioasă. Ca să se țină ocupată, Pilar începu să-și strângă uneltele de grădinărit. Scumpo, Helen se ocupă de divorț în locul meu. Ar fi trebuit să...

– Foarte bine. Ea n-o să-l lase să ia și pielea de pe tine. Nu te uita așa la mine, mamă. Toată viața mea ai avut

grijă să nu-l vorbești de rău pe tata. Dar nu sunt oarbă și nici proastă.

– Nu. Cuprinsă de tristețe, Pilar lăsă deoparte micul fărâș de grădină. Nu, n-ai fost niciodată nici una, nici alta.

În fond, fiica ei văzuse și înțelesese mult mai mult decât ar fi trebuit să o facă un copil.

– Dacă îl lași, o să-ți ia toți banii și orice altceva care nu e fixat în pământ. Nu s-ar putea abține. Mă simt mai bine să știu că mătușa Helen are grijă de interesele tale. Acum hai să ducem florile astea în casă.

– Sophia. Pilar puse mâna pe brațul fiicei ei când aceasta ridică un ghiveci de crini. Îmi pare rău că ai de suferit din cauza asta.

– Tu nu m-ai făcut niciodată să sufăr. El... întotdeauna. Cred că nu se poate abține nici de la asta. Ridică un al doilea ghiveci. Rene o să-și înghită limba când va vedea piatra aia.

– Știu. Asta era și ideea.

De peste cincizeci de ani, Giambelli California organiza petreceri de Crăciun luxuriante pentru familie, prieteni, angajați și asociați. Lista de invitați crescuse odată cu compania.

Urmând tradiția stabilită de filiala italiană a companiei, petrecerea se ținea în ambele locuri, în ultima sâmbătă de dinainte de Crăciun. Casa își deschidea porțile pentru familie și prieteni, iar crama – pentru angajați. În funcție de cât de sus se aflau poziționați în lanțul trofic, asociații erau invitați în locația corespunzătoare.

Invitațiile la casa principală era prețuite ca aurul și erau adesea privite ca un simbol care atesta statutul sau succesul. Cu toate acestea, familia Giambelli nu se zgârcea nici cu festivitățile care aveau loc în cramă. Mâncarea era elegantă și din belșug, vinul curgea după bunul-plac al invitaților, iar decorațiile și ospitalitatea erau de prima mână.

Fiecare membru al familiei trebuia să-și facă apariția la ambele locații.

Urmând acea tradiție de când avea cincisprezece ani, Sophia știa foarte bine că petrecerea de la cramă era

mereu mult mai distractivă. Și cu mai puțin oameni enervanți.

Deja putea auzi una dintre progeniturile verișoarei ei Gina urlând din toți rărunchii la capătul holului. Speranța ei că Don și familia lui aveau să rămână în Italia fusese spulberată cu o seară înainte de sosirea acestora.

Și totuși, nici măcar prezența lor nu putea fi la fel de enervantă ca prezența tatălui ei, însoțit de Rene. Mama ei rămăsese fermă pe poziții și susținuse că trebuiau invitați și ei, ajungând chiar la discuții aprige cu *La Signora* pe această temă. Consolarea era că invitația lor era valabilă doar pentru cramă.

Fixându-și cerceii în formă de lacrimă, cu diamant, se gândi că acel lucru avea să-i cam stea în gât lui Rene. Făcu un pas în spate și studie rezultatul în oglindă. Rochia argintie strălucitoare se potrivea perfect cu acel sacou cambrat, scurt. Scobitura gâtului era locul perfect pentru colierul cu diamante. Atât colierul, cât și cerceii fuseseră ai străbunicii ei. Se răsuci, ca să verifice linia rochiei, apoi invită înăuntru persoana care tocmai bătuse la ușă.

– Uită-te la tine! Helen intră, frumoasă și durdulie, în rochia ei roz pal. Strălucești toată!

– Arată minunat, nu-i așa? Sophia mai făcu o piruetă de pur amuzament. Am cumpărat-o de la New York, gândindu-mă că o s-o port acolo, dar a trebuit s-o scot la datorie în seara asta. Nu e prea mult cu diamantele?

– Diamantele nu sunt niciodată prea mult. Draga mea. Închise ușa. Voiam să vorbesc cu tine un minut. Nu vreau să-ți amintesc de asta acum, înainte de a socializa cu sute de oameni, dar Pilar mi-a zis că o să vină și Tony, și Rene.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a finalizat divorțul. Ieri. După atâția ani, n-a fost nimic mai mult decât o formalitate. De vreme ce Tony era foarte grăbit și n-a complicat situația cu negocieri financiare, n-a presupus altceva decât completarea unor acte.

– Înțeleg. Sophia își luă plicul de seară, îl deschise și îl închise. I-ai spus mamei?

– Da. Adineauri. E bine. Sau cel puțin rezistă cum poate. Știu că e foarte important pentru ea să faci și tu la fel.

– Nu-ți face griji pentru mine, mătușă Helen. Se apropie de ea și o luă de mâini. Ai fost de neclintit. Nu știu ce s-ar fi făcut mama fără tine.

– Trebuie să-și vadă de viața ei.

– Știu.

– Și tu la fel. O strânse de mâini pe Sophia. Nu-i da lui Rene satisfacția de a vedea că te doare vreun pic toată situația asta.

– N-o s-o fac.

– Bine. Acum, trebuie să cobor și să fiu cu ochii pe soțul meu. Dacă-l las prea mult timp singur pe acolo pe James, o să fure aperitive și o să strice prezentarea organizatorului. Deschise ușa și aruncă o privire în spate. Tony a făcut puține lucruri splendide în viața lui. Tu ești unul dintre ele.

– Mulțumesc.

Rămasă singură, Sophia răsuflă adânc, după care-și îndreptă umerii și merse înapoi în fața oglinzii. Deschise geanta și-și scoase rujul. Își făcu buzele de un roșu criminal, ca sângele.

David sorbea dintr-un Merlot tare, socializa cu mulțimea ce se adunase între zidurile falnice ale cramei, încerca să ignore acordurile formației care-i bucura urechile fiului său și cerceta împrejurările, căutând-o pe Pilar.

Știa că membrii familiei Giambelli aveau să-și facă apariția. Fusese pus în temă în ceea ce privea fastul și protocolul festivităților de sărbători. El trebuia să-și împartă timpul între cele două petreceri, ceea ce se considera că era atât un privilegiu, cât și o îndatorire – deși nu i se spusese chiar cu cuvintele astea. Aflase rapid că aproape fiecare sarcină din cadrul organizației venea sub imperiul amândurora.

Nu se putea plânge în această privință. Pentru el toate veneau ca o promovare – și era exact lucrul de care avea nevoie. Era foarte bine recompensat din punct de vedere financiar, fapt pentru care era recunoscător.

În plus, era asociat cu o companie pe care o respecta. Și asta însemna mult pentru el. Tot ce văzuse în ultimele săptămâni îi confirmase faptul că Giambelli-MacMillan era o organizație solidă, orientată spre familie, condusă extrem de eficient și cu foarte puține sentimente. Nu era rece, ci doar foarte calculată.

Acolo, produsul era rege și regină. Banii erau respectați și așteptați, dar nu reprezentau scopul principal. În ultimii ani pe care-i petrecuse la La Coeur, descoperise că acolo lucrurile stăteau fix invers. Iar în acel moment – privindu-și fiul distrându-se cu adevărat și fiica interogând un biet vinificator –, era cu adevărat mulțumit. Mutarea aceasta fusese exact ce le trebuia.

– David. Mă bucur să te văd.

Se întoarse. Fu puțin surprins să se uite la chipul zâmbitor al lui Jeremy DeMorney.

– Jerry, nu știam că vei fi aici.

– Încerc să nu ratez nici o petrecere anuală a familiei Giambelli și vizitez mereu crama înainte de a merge la conac. Foarte democratic din partea lui *La Signora* să invite reprezentanți ai concurenței.

– E o adevărată doamnă.

– E unică. Și cum ți se pare să lucrezi pentru ea?

– Sunt abia la început de drum. Dar mutarea a decurs bine. Mă bucur să pot scoate copiii din oraș. Cum merg lucrurile la New York?

– Reușim să ne descurcăm și fără tine. Mica înțepătură din replica lui era îndulcită ușor de un zâmbet arogant. Îmi pare rău, încă regretăm pierderea. Mare păcate că te-am pierdut, David.

– Nimic nu durează la infinit. A mai venit cineva de la La Coeur?

– Duberry a zburat din Franța. O cunoaște pe bătrână de o sută de ani. Pearson reprezintă o organizație locală. Câțiva directori de la alte firme de vinuri. Avem o ocazie minunată de a-i bea vinul și de a ne spiona între noi. Ai vreo bârfă pentru mine?

– După cum am spus, sunt abia la început de drum. Vorbea relaxat, dar devenise și un pic precaut. Obișnuința lui Jerry de a bârfi și de a înjunghia pe la spate

era unul dintre motivele pentru care îi fusese cu atât mai ușor să plece de la La Coeur. E o petrecere grozavă, oricum. Scuză-mă, am văzut pe cineva pe care aștept de mult.

„Poate de o viață", gândi David în vreme ce se depărta de Jeremy și-și făcea loc prin mulțime, încercând să ajungă la Pilar.

Era îmbrăcată în albastru. O rochie de catifea de un albastru-închis și un șirag de perle. Avea un aer cald și regal. Ar fi spus chiar și extrem de încrezător dacă n-ar fi observat licărirea de panică din ochii ei.

Își întoarse apoi capul ușor și îl fixă cu privirea. Și, să-l ajute Dumnezeu, dar o văzu cum roșește. Sau cel puțin cum chipul i se îmbujoră. Îl înnebunea ideea că era posibil ca acea roșeață să fi apărut din cauza lui.

– Te-am urmărit cu privirea. Îi luă mâna înainte ca ea să se poată opune. Ești ca regina de la balul școlii. Știu că trebuie să socializezi, dar vreau să-ți răpesc un minut mai întâi.

Pilar se simțea de parcă fusese ridicată pe un norișor cald.

– David...

– Nu poți socializa fără vin. Pur și simplu nu se poate. O trase ușor mai în față. Vom vorbi despre afaceri, despre vreme. Nu o să-ți spun că ești frumoasă... decât de vreo cincizeci sau șaizeci de ori. Poftim. Luă un pahar de șampanie de pe tavă. Nu s-ar cuveni să bei altceva, la modul cum arăți.

Lui Pilar îi reveniră fluturașii în stomac.

– Nu pot să țin pasul cu tine.

– Nici eu nu pot să țin pasul cu mine. Ești agitată din cauza mea. Își atinse ușor paharul de al ei. Mi-aș cere scuze pentru asta, dar aș minți. E mai bine ca o relație să înceapă cu sinceritate, nu crezi?

– Nu. Da. Încetează! Încercă să râdă. În costumul lui negru elegant și cu părul blond strălucind în lumină, arăta ca un prinț sofisticat al timpurilor moderne. Își spuse că era un gând prostesc pentru o femeie de vârstă mijlocie. Sunt și copiii tăi aici?

– Da. S-au plâns că-i tărăsc aici, dar acum se distrează pe cinste. Ești foarte frumoasă. Cred că am menționat că o să-ți spun asta, nu?

Pilar mai că începu să chicotească, dar își aminti că era o femeie de patruzeci și opt de ani, nu o fătucă de optsprezece, și că trebuia să se comporte în consecință.

– Da, cred că ai menționat.

– Presupun că n-ai fi de acord să găsim un colțișor întunecat, unde să ne sărutăm.

– Nu. Sub nici o formă.

– Atunci, nu ai altă soluție decât să dansezi cu mine și să-mi dai șansa să te fac să te răzgândești.

O descumpăni gândul că el chiar credea că ar fi putut s-o facă să se răzgândească. Că își dorea s-o sărute. Își spuse ferm că așa ceva era complet deplasat. Ridicol. Era cu mulți ani mai în vârstă decât el.

Dumnezeule, oare ce trebuia să facă în acel moment? Sau să spună? Sau să simtă?

– Îți trec o mie de gânduri prin minte, murmură el. Mi-aș dori să mi le împărtășești pe toate.

– Doamne! Își duse mâna la stomac – acolo unde un ghem moale și lipicios se strecurase printre fluturași. Te pricepi extrem de bine la treaba asta.

– Mă bucur că spui asta, pentru că încep să mă simt stângaci de fiecare dată când te văd.

– Pe mine m-ai păcălit. Inspiră adânc și se adună. David, ești un bărbat foarte atrăgător...

– Așa crezi? Neputând să se mai stăpânească, îi atinse părul. Adora felul în care i se ondula lângă obraz. Ai putea să detaliezi?

– Și foarte fermecător, adăugă ea, chinuindu-se să-și țină vocea lineară. Mă simt flatată, dar nu te cunosc. Și în plus... Își mută privirea, și zâmbetul îi îngheță. Bună seara, Tony. Rene.

– Pilar, arăți minunat.

Tony se aplecă să o sărute pe obraz.

– Mulțumesc. David Cutter, Tony Avano și Rene Foxx.

– Rene Foxx Avano, o corectă Rene, torcând, aproape ca o pisică. Ridică mâna și flutură degetele, ca să facă verigheta incrustată cu diamante să sclipească. De azi.

Pilar constată că nu se simțea ca înjunghiată în inimă, așa cum își imaginase că avea să fie. Simți mai degrabă o arsură, un șoc care o enerva la fel de mult pe cât o durea.

– Felicitări! Sunt sigură că veți fi fericiți împreună.

– O, chiar suntem. Rene îl luă de braț pe Tony. Zburăm la Bimini, imediat după Crăciun. O să fie grozav să mai scăpăm de frig și de ploaie. Chiar ar trebui să-ți faci și tu timp pentru o vacanță, Pilar. Arăți destul de palidă.

– Ciudat. Eu mă gândeam că arată chiar plină de viață în seara asta. Câștigând teren, David îi ridică mâna lui Pilar și apoi îi sărută degetele. Chiar delicioasă. Tony, mă bucur că am avut ocazia să te cunosc înainte să pleci din țară. David strecură delicat un braț în jurul taliei lui Pilar. Mi-a fost foarte greu să dau de tine zilele trecute, Tony. Aruncă spre Rene o privire prea puțin binevoitoare. Acum înțeleg de ce. Anunță-i pe cei de la biroul meu de planurile tale de călătorie, da? Aveam multe afaceri de discutat.

– Oamenii mei știu foarte bine ce planuri am.

– Se pare că ai mei nu. Scuzați-ne, vă rog. Trebuie să facem turul înainte de a merge spre conac.

– Ai fost cam neprietenos, șopti Pilar.

– Și ce dacă?

În acel moment îi dispăruse farmecul pe care-l avea când flirta, înlocuit de o forță rece și nemiloasă. Pilar se gândi că asta nu era mai puțin atractivă.

– Dincolo de faptul că nu-mi place de el din principiu, eu sunt directorul general, și ar fi trebuit să fiu informat dacă unul dintre vicepreședinți urmează să plece din țară. Se ferește de mine de zile întregi și-mi evită telefoanele. Nu-mi place treaba asta.

– Pur și simplu nu e obișnuit să dea raportul – ție, sau oricui altcuiva.

– Va trebui să se adapteze la noua situație. Se uită peste creștetul capului ei și-l zări pe Tyler. Și alții la fel. Ce-ar fi să ajuți puțin la liniștirea apelor și să mă prezinți unora dintre oamenii care se întreabă ce naiba caut aici?

*

Ty încerca să rămână invizibil. Ura petrecerile. Erau prea mulţi oameni cu care trebuia să stea de vorbă şi prea puţini care aveau cu adevărat ceva de spus. Îşi făcuse deja planul. Avea să petreacă o oră în cramă şi o oră în casa principală. După aceea, putea să se strecoare să meargă acasă, să se uite puţin la emisiunile lui de sport preferate şi apoi să se culce.

După părerea lui, muzica era prea tare, crama prea aglomerată şi mâncarea prea luxoasă. Nu că-l deranja să se uite la oameni, mai ales când erau aranjaţi la patru ace şi se străduiau să arate mai bine decât cei cu care vorbeau.

Era ca şi când ar fi urmărit un spectacol de teatru. Şi, atâta timp cât putea rămâne în siguranţă în public, se mai descurca o vreme.

Observase şi micul moment dramatic care avusese loc între Pilar şi Rene. Tyler ţinea la Pilar îndeajuns încât să-şi sacrifice siguranţa locşorului său singuratic ca să meargă lângă ea – asta dacă nu ar fi fost deja acolo David Cutter. Cutter îl enerva din principiu, dar nu într-atât încât să nu aprecieze faptul că acţionase rapid. Acea sărutare a mâinii fusese o mişcare foarte bună, care păruse să-i enerveze pe Rene şi pe Avano.

Şi, indiferent de ceea ce spusese, cu siguranţă îi şterse repede lui Avano zâmbetul acela idiot de pe faţă. Sorbindu-şi vinul, Tyler se gândi că Avano era un mare nemernic. Dar putea deveni unul chiar periculos cu Rene împingându-l de la spate. Aproape că merita să-l aibă în apropiere pe Cutter, dacă îl putea ţine la respect.

Aproape.

– De ce stai aici singur?

Tyler se uită în jos şi se încruntă la Maddy.

– Pentru că nu aş fi vrut să fiu aici.

– Atunci, de ce ai venit? Eşti adult. Poţi să faci orice vrei.

– Dacă vei continua să gândeşti aşa, micuţo, o să ai parte de multe dezamăgiri.

– Cred că doar îţi place să fii supărăcios.

– Nu, chiar *sunt* supărăcios.

Fata își țuguie buzele și încuviință din cap.

– Bine. Îmi dai o înghițitură de vin?

– Nu.

– În Europa, copiii sunt învățați să aprecieze vinul.

Spusese acele cuvinte atât de grandios, stând acolo înfășurată în multe straturi de negru și încălțată cu o pereche de pantofi extrem de urâți, încât pe Tyler mai că îl pufni râsul.

– Atunci, du-te în Europa. Pe aici treaba asta se cheamă a contribui la delincvența juvenilă.

– Am fost în Europa, dar nu prea-mi amintesc multe. O să mă duc înapoi. Poate o să locuiesc la Paris o vreme. Tocmai discutam cu domnul Delvecchio, vinificatorul. El spunea că vinul e un miracol, dar, de fapt, e doar o reacție chimică, nu-i așa?

– Amândouă sunt adevărate. Și nici una.

– Trebuie să fie. Aș vrea să fac un experiment, și mă gândeam că poate m-ai putea ajuta.

Tyler se uită chiorâș la ea, o fetiță frumoasă, îmbrăcată oribil, dar cu o minte foarte curioasă.

– Cu ce? De ce nu vorbești cu tatăl tău?

– Pentru că tu ești vinificatorul. Mă gândeam să iau niște struguri, să-i pun într-un castron și să văd ce se întâmplă. Și în alt castron aș pune struguri de același soi, doar că pe ăștia aș face experimente. Genul de lucruri pe care le faci și tu.

– Eu mănânc strugurii dintr-un castron, zise el, dar fata reușise să-i stârnească interesul.

– Vezi tu, un castron ar rămâne neatins, și acolo ar avea loc miracolul domnului Delvecchio. În timp ce pe strugurii din celălalt castron i-aș prelucra folosind aditivi și tehnici speciale. Pentru a grăbi reacția chimică. Și apoi aș analiza să văd care a funcționat mai bine.

– Chiar și dacă folosești același tip de struguri, tot apar variațiuni de gust.

– De ce?

– Păi, în perioada asta n-ai putea găsi decât struguri cumpărați de la magazin. Și e posibil ca aceia să nu provină din aceeași vie. Și, chiar și dacă ar fi din aceeași sursă, tot ar exista variațiuni de gust, în funcție de tipul

solului, de fertilitate, de gradul de umiditate şi de momentul când au fost culeşi. De felul cum au fost culeşi. Nu poţi gusta strugurii culeşi direct din vie, pentru că au fost deja culeşi. Mustul din cele două castroane poate să fie diferit chiar şi dacă laşi în pace ambele castroane.

– Ce-i acela must?

– Suc. „Hmm, interesant, vin la castron", se gândi el. Dar, dacă chiar vrei să încerci, să foloseşti un castron de lemn. Lemnul o să adauge personalitate mustului. Nu multă, doar puţin.

– O reacţie chimică, zise Maddy zâmbind larg. Vezi? E vorba despre ştiinţă, nu despre religie.

– Copilă, vinul e toate astea şi încă mult mai mult.

Fără să se gândească, îi oferi paharul lui.

Fata sorbi delicat, uitându-se în stânga şi-n dreapta, în caz că tatăl ei se afla prin apropiere. De dragul experimentului, lăsă vinul să i se rostogolească pe limbă, înainte de a-l înghiţi.

– E bunicel.

– Bunicel? El clătină din cap şi apoi îi luă paharul. Ce bei tu acolo e un Pinot Noir vechi. Doar un barbar ar spune că e „bunicel".

Maddy zâmbi fermecător, pentru că ştia că îi atrăsese atenţia.

– Ai vrea să-mi arăţi o dată butoaiele de vin şi maşinăriile?

– Da, sigur.

– Domnul Delvecchio spune că vinurile albe se fac în oţel inoxidabil şi cele roşii în lemn. N-am apucat să-l întreb. De ce?

„Nu-i aşa că era foarte drăguţ?" gândi Sophia. Marele şi morocănosul MacMillan absorbit de conversaţia pe care o purta cu acea Morticia în miniatură. Şi, dacă lucrurile chiar stăteau cum păreau, însemna şi că se simţea bine. Şi arăta bine făcând asta.

Iar acest fapt o făcea să se bucure şi mai mult că venise singură. Dacă ar fi venit cu cineva ar fi trebuit să-i acorde acelui bărbat toată atenţia sa. Fiind singură,

îi era mult mai ușor să se plimbe, să socializeze și să se bucure de compania oricui o intriga mai mult.

Se gândi că în acel moment persoana cu pricina era Tyler.

Avea să dureze ceva până reușea să-și croiască drum spre el. La urma urmei, avea multe obligații sociale de onorat. Dar, de îndată ce începu să interacționeze cu mulțimea, se asigură să-l aibă mereu în raza vizuală.

– Sophia. Splendidă ca întotdeauna.

– Jerry. Sărbători fericite! Se aplecă și-l sărută pe ambii obraji. Cum merg afacerile?

– Am avut un an grozav. Strecură un braț pe după umerii ei și începu să o conducă spre bar, prin grupurile mari de oameni. Și ne așteptăm să avem unul la fel. O păsărică mi-a șoptit că pui la punct o campanie de promovare absolut strălucită.

– Păsărelele astea vorbesc mult prea mult, nu-i așa? Îl fulgeră cu privirea pe barman. Șampanie, te rog. Mi-a șoptit și mie, altă păsărică din stol, că urmează să lansezi un sortiment nou. Calitate de mijloc și cu America drept public țintă.

– Cineva va trebui să împuște păsărelele alea. Am văzut în revista *Vino* recenzia Cabernetului tău din '84.

– Un soi excelent.

– Și licitația v-a mers foarte bine. Sophia, să-ți fie rușine că m-ai lăsat baltă când ai fost la New York. Știi că mereu de-abia aștept să te văd.

– N-am avut ce să fac. Dar am să mă revanșez data viitoare când ajung în oraș.

– Mă bazez pe asta.

Sophia ridică paharul și sorbi din vin.

Era un bărbat atrăgător, stilat și fin. Foarte puțin încărunțit la tâmple, ceea ce îi dădea o notă de distincție, și mai avea și o gropiță absolut fermecătoare în bărbie.

Nici unul dintre ei nu aducea vorba despre tatăl ei sau despre secretul prost păstrat al infidelității soției lui Jerry. În schimb, conversația rămânea relaxată, prietenoasă și asezonată cu multe flirturi.

Sophia se gândi că se înțelegeau foarte bine unul pe celălalt. Competiția permanentă dintre Giambelli

și La Coeur era aprigă și adesea palpitantă. Iar Jeremy DeMorney era genul care ar folosi orice mijloace pentru a-și mări avantajul.

Ea admira acest lucru.

– Plătesc chiar și pentru cină, îi zise ea. Și pentru vin. Vin Giambelli-MacMillan, desigur. La urma urmei, ne dorim ce e mai bun, nu?

– Și poate după acea am putea să bem un coniac La Coeur, la mine în apartament.

– Ei bine, știi ce părere am despre amestecul afacerile cu... afaceri.

– Ești o femeie crudă, Sophia.

– Tu ești un bărbat periculos, Jerry. Ce-ți fac copiii?

– Copiii sunt bine. Mama lor i-a trimis în Saint Moritz de sărbători.

– Probabil ți-e dor de ei.

– Desigur. Mă gândeam că aș putea petrece o zi sau două pe aici, înainte de a pleca acasă. Ce-ar fi ca noi doi să amestecăm plăcerea cu... plăcerea?

– Sună tentant, Jerry, dar am foarte mult de lucru. Cred că abia după ce trece primul an o să am vreme să respir. Surprinse cu coada ochiului o mișcare rapidă și o văzu pe mama ei strecurându-se la toaletă. Cu Rene la câțiva pași în urma ei. Că tot a venit vorba despre treabă, am ceva de făcut chiar în clipa asta. Mi-a făcut plăcere să te văd.

– Și mie, răspunse el, după ce ea începu să-și croiască drum prin mulțime.

Se gândi că ar fi fost și mai plăcut s-o vadă ruinată. Pe ea și pe toată familia ei. Se gândi că îndeplinirea acelei dorințe ar fi însemnat amestecarea afacerilor cu afaceri. Și a plăcerii cu plăcerea.

Cu un pas în urma lui Pilar, Rene se împinse prin ușa sălii de baie cu pereți lambrisați.

– Ai reușit să aterizezi în picioare, nu-i așa?

Rene se sprijini de ușă, ca să descurajeze pe oricine ar fi vrut să li se alăture.

– Ai obținut ce-ai vrut, Rene. Deși aproape că-i tremurau mâinile, Pilar își deschise geanta de seară și-și

scoase rujul. Își dorise doar două minute de intimitate, înainte de a face ultimele tururi de onoare și a se duce la conac. N-ar trebui să mai fiu o problemă pentru tine.

– Fostele soții sunt mereu o problemă. Hai să-ți spun un lucru: nu o să tolerez să mă suni pe mine, sau pe Tony, ori să fim victimele abuzului tău nevrotic.

– Nu am sunat eu.

– Ești o mincinoasă. Și o lașă. Și-acum încerci să te ascunzi în spatele lui David Cutter. O prinse de încheietură și-i ridică mâna. Inelul cu rubin începu să strălucească precum flăcările în lumină. Ce-a trebuit să faci să-l păcălești să-ți ia ăsta?

– Rene, eu n-am nevoie de un bărbat care să-mi cumpere bijuterii – sau orice altceva. Asta e principala diferență dintre noi.

– Nu, o să-ți zic eu care-i diferența dintre noi. Eu încerc deschis să obțin ceea ce vreau. Te înșeli dacă ai impresia că o să-l las Tony să piardă tot, doar pentru că tu te-ai plâns familiei tale. N-o să-l îndepărtezi, și n-am să-l las nici pe David Cutter ăla al tău să-l îndepărteze. Și, dacă încerci să o faci, ei bine, doar gândește-te câte informații interesante ar putea oferi Tony concurenței.

– Amenințările la adresa familiei sau a afacerilor n-o să te ajute să-i consolidezi poziția lui Tony. Sau pe a ta.

– Mai vedem asta. Acum, eu sunt doamna Avano. Și, în seara asta, domnul și doamna Avano se vor alătura familiei și celorlalți directori importanți la conac. Sunt sigură că invitația noastră a fost greșită.

– N-o să reușești altceva decât să te faci de râs, îi spuse Pilar.

– Eu nu mă rușinez așa ușor. Ține minte asta. Tony deține o bucată din Giambelli, și eu am o bucată din el. Sunt mai tânără ca tine și cu mult mai tânără ca mică-ta. Eu o să mai fiu aici după ce voi o să muriți

– Serios? Pilar se întoarse intenționat spre oglindă și continuă să se dea cu ruj. Cât crezi că o să-i ia lui Tony să te înșele?

– N-ar îndrăzni. Rene zâmbi, foarte sigură pe sine și pe puterea pe care o avea asupra lui. Știe că o să-l omor dacă o face. Eu nu sunt nevasta răbdătoare și pasivă.

Tony mi-a povestit cât de proastă erai la pat. Râdem pe seama asta. Să-ți dau un sfat? Dacă vrei să-l mai ții în preajmă pe Cutter, pasează-i-l fiicei tale. Ea pare o tipă care știe cum să distreze un bărbat în pat.

Când se întoarse Pilar, Sophia deschise ușa.

– Ia uite ce amuzant. Discuții între fete? Rene, ești foarte curajoasă să porți nuanța aia de verde, la ce ten ai.

– Du-te dracului, Sophia!

– Intelectuală ca de obicei, constat. Mamă, e nevoie de tine la conac. Sunt sigură că Rene ne va scuza. Va avea nevoie de mult loc și de intimitate ca să-și repare fața.

– Ba dimpotrivă, o să vă las pe voi două aici, ca să poți s-o ții de mână pe maică-ta, când cedează nervos și începe să plângă neajutorată. N-am terminat, Pilar, adăugă Rene când deschise ușa. Tu, în schimb, da.

– Foarte amuzant. Sophia cercetă chipul mamei ei. Ciudat, nu pari să cedezi nervos și nici pe punctul de a plânge, neajutorată sau altfel.

– Nu, am terminat-o cu ei. Pilar își puse rujul înapoi în geantă și o închise ferm. Sophia, draga mea, tatăl tău s-a căsătorit cu ea azi.

– Ei, la naiba! Sophia oftă adânc, apoi o îmbrățișă pe mama ei și-și odihni capul pe umărul lui Pilar. Crăciun fericit!

capitolul 8

Sophia aștepta momentul potrivit. Voia să-l prindă singur pe tatăl ei și să-i spună ce avea de spus. Nu voia s-o facă într-un moment în care Rene era agățată de el precum iedera otrăvitoare de trunchiul unui copac. Își promisese că avea să fie calmă, matură și extrem de clară. Nu avea opțiunea de a-și pierde cumpătul.

În timp ce aștepta, socializă cu mulțimea și dansă o dată cu Theo, care fusese atât de amuzant, încât aproape o făcuse să uite că era într-o dispoziție proastă.

Acționă când o văzu pe Rene pe ringul de dans, împreună cu Jerry.

Nu o surprinse deloc să-l găsească pe tatăl ei ascuns la o masă din colţ, flirtând cu Kris. Se simţi puţin revoltată la început, dar nu o surprindea deloc faptul că acesta începuse să cocheteze cu o altă femeie, chiar în ziua nunţii lui.

Pe măsură ce se apropia, surprinse semnalele subtile – o atingere uşoară, o privire plină de subînţeles şi de promisiuni – care îi dădură de înţeles că ceea ce se întâmpla era mai mult decât un flirt nevinovat, iar acest lucru chiar o surprinse.

În acel moment, era sigură că tatăl ei o înşela pe Rene – cu Kris. Şi totuşi, aşa era el. Îi stătea atât de mult în fire să facă lucruri de genul acesta, încât această descoperire nu o tulbură deloc pe Sophia.

Nu ştia care dintre cei trei oameni implicaţi în acel triunghi sentimental era cel mai mare prost, dar în acel moment nu era problema ei.

– Kris, îmi pare rău că stric acest moment de tandreţe, dar trebuie să vorbesc cu tata. Între patru ochi.

– Şi mie îmi pare bine să te văd. Kris se ridică. A trecut aşa de mult timp de când nu te-ai mai deranjat să treci pe la birou, că aproape uitasem cum arăţi.

– Nu cred că trebuie să-ţi dau ţie raportul, dar o să îţi trimit o poză.

– Ei, haide, prinţesă, începu Tony.

– Nu întinde coarda. Sophia îşi păstră tonul liniştit, linear, dar privirea pe care i-o aruncă tatălui său îl făcu pe acesta să se înroşească şi să închidă gura. Hai să punem toată situaţia asta pe seama nebuniei petrecerii de Crăciun. Kris, o să avem o întâlnire la mine în birou, când o să mi-o permită programul. Hai să lăsăm deoparte afacerile în seara asta, în favoarea chestiunilor personale. Consideră că ai avut noroc că te-am văzut eu înaintea lui Rene. Şi acum, trebuie să discut cu tata nişte treburi de familie.

– Cu tine la conducere, familia ta nu o să mai aibă mult timp o afacere. Intenţionat, Kris se aplecă şi-şi plimbă uşor degetul pe dosul palmei lui Tony. Pe mai târziu, şopti ea şi plecă.

– Sophia, ți-ai făcut o impresie total greșită. Eu și Kris doar discutam amical la un pahar.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

– Păstrează-ți minciunile pentru Rene. Eu te cunosc de prea mult timp. De suficient timp cât să nu mă intereseze deloc curvele tale. Te rog să nu mă întrerupi, zise ea înainte ca el să poată verbaliza vreo obiecție. Nu o să dureze mult. Am auzit că ar trebui să te felicit. Sau cel puțin așa ar dicta regulile de bune maniere. Așa că primește nenorocitele alea de felicitări!

– Haide, Sophia. Se ridică, se întinse să îi prindă mâna, dar ea o retrase repede ca el să nu poată ajunge. Știu că nu prea îți place de Rene, dar...

– Nu-mi pasă câtuși de puțin de Rene, și-n clipa asta aș zice cam același lucru și despre tine.

Expresia de pe chipul lui arăta că era sincer șocat și rănit. Sophia se gândi că exersase expresia aceia în oglindă când se bărbierea.

– Nu vorbești serios. Îmi pare rău că ești supărată.

– Ba nu-ți pare. Îți pare rău doar că te-am prins la înghesuială. Te-ai căsătorit azi și nici măcar nu te-ai obosit să-mi spui. Și asta e una.

– Prințesa mea, a fost o ceremonie simplă și restrânsă. Nici eu, nici Rene nu am crezut că tu...

– Taci din gură. Chiar dacă răspunsul lui fusese unul rapid și împăciuitor, ea cunoștea prea bine adevărul. Tatălui ei nici măcar nu îi trecuse prin cap că ar fi trebuit să-i spună. Vii la o petrecere de familie – și, sub mantia afacerilor, asta este o întrunire de familie – etalându-ți noua soție și, pe lângă asta, și noua amantă. Și, de parcă asta n-ar fi de-ajuns, ai comis una și mai și, fiindcă nici măcar n-ai avut decența să-i spui mai întâi mamei despre căsătorie. Asta e a doua.

Ridicase vocea suficient cât să facă niște capete să se întoarcă. Neliniștit, Tony se apropie mai mult de ea. O prinse de braț, o mângâie, apoi o trase ușor.

– Hai să mergem afară, și o să-ți explic. Nu e nevoie să faci o scenă aici.

– O, ba da. E chiar foarte mare nevoie. Și încerc cu disperare să rezist tentației de a face acest lucru. Și, hai

să-ți zic de ce, nenorocitule. Pentru că i-ai vârât-o mamei sub nas pe femeia aia. Îl împunse cu degetul în piept, când temperamentul ei preluă controlul. Ai lăsat-o pe Rene s-o strângă cu ușa, să vomite răutăți pe ea, să facă tot felul de scene și s-o rănească, în timp ce tu stai aici și bălești după altă femeie – una care e suficient de tânără să-ți fie fiică. Asta dacă nu ai uitat definitiv că ai deja una. Și cu asta sunt trei, lua-te-ar dracu'. Trei lovituri, așa că ești eliminat. Stai departe de ea și ține-te departe și de mine. Păstrează distanța și asigură-te că și *nevastă-ta* face la fel. Altfel te asigur că o să te fac să suferi. O să te fac să sângerezi.

Îi întoarse spatele și plecă, înainte ca el să își poată reveni din uimire. Surprinse zâmbetul superior, amuzat de pe fața lui Kris. Făcu doi pași înspre ea, neștiind clar ce avea de gând să facă. Într-o clipită, cineva o prinse de braț și o trase înapoi în mulțime.

– E o idee proastă, zise Ty încet și-și trecu mâna de pe brațul pe talia ei, ca să o poată ține aproape. E o idee îngrozitor de proastă să omori membri ai personalului, chiar la petrecerea de Crăciun. Hai să mergem afară.

– Nu vreau să merg afară.

– Dar ai nevoie. E frig. O să te răcorești. Până acum, n-ai distrat decât câțiva oameni care erau suficient de aproape să audă cum i-ai sărit la gât lui Avano. Bine lucrat, apropo. Dar, la cum fumegi, cred o să ajungi să faci spectacol pentru toți oamenii de la petrecere.

Aproape că o împinse pe ușă afară.

– Nu mă mai împinge și nu mai trage de mine. Nu suport să mă ia cineva pe sus.

Se eliberă din strânsoarea lui, se răsuci și aproape îl pocni.

– Hai, dă! Prima lovitură e gratis. După aceea, încep să dau și eu.

Sophia inspiră adânc, apoi expiră. Inspiră iar, continuând să se uite la el. Cu fiecare răsuflare, rochia ei strălucitoare arunca scântei în lumina lunii.

Ty se gândi că era scandaloasă și splendidă. Și periculoasă, precum o mână de dinamită cu fitilul deja aprins.

– Aşa, foarte bine, zise el încuviinţând. Încă un pic şi o să începi să vezi dincolo de furia care-ţi clocoteşte în ochi.

– Nemernicul!

Se îndepărtă de zidurile încărcate de iederă ale cramei şi de tufărişul acoperit cu luminiţe festive. De râsete şi de muzica dată tare, care făcea ferestrele înalte şi înguste să vibreze. Se opri la umbra bătrânilor chiparoşi, unde putu spumega în intimitate, până se linişti la loc. Tyler o auzi bolborosind în limba italiană. Putu înţelege câte ceva, dar nimic care să sune prea plăcut.

– Nu m-am putut abţine.

Se întoarse spre Tyler, care o aştepta să se calmeze. Lăsă mâinile agitate pe lângă corp.

– Da, presupun că n-ai putut. Ai fost mereu un copil neastâmpărat. Pentru că era frig şi ea începuse să tremure, îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri.

Îşi pierduse cumpătul mai devreme, iar în acel moment începea să se calmeze. Totuşi, se simţea pustiită şi avea senzaţia că pe interior era toată numai carne vie.

– Nu-mi pasă de relaţia lui cu Kris, chiar dacă asta îmi complică slujba. Pot să mă împac cu situaţia – şi cu ea. Dar a făcut-o pe mama să sufere.

– Se descurcă şi singură, Sophia. O să fie bine. Îşi băgă mâinile în buzunare, înainte să cedeze nevoii de a o lua în braţe şi de a o mângâia, ca s-o liniştească. Părea îngrozitor de nefericită. Îmi pare rău că te-a făcut să suferi.

– Mda, ei bine, ce altceva e nou? Explozia de furie o lăsase cu o durere de cap nesuferită şi cu stomacul sensibil. Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc că m-ai scos de acolo înainte să sar la gâtul spectatorilor nevinovaţi.

– Dacă te referi la Kris, să ştii că nu mi-a lăsat impresia că ar fi doar o spectatoare. Mai degrabă, o manipulatoare. Dar, oricum ar fi, nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

Se întoarse şi-i văzu chipul. Tyler începuse să se ruşineze. Lucrul acela i se păru absolut încântător, aşa că se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

– Chiar şi aşa, mulţumesc. Auzi, dar nu ţipam, nu-i aşa? Nu mă mai controlez când apucă pandaliile.

– Nu chiar. Și oricum, formația cânta tare.

– Asta e bine. Ei bine, cred că mi-am terminat treaba aici. Ce-ar fi să mă conduci la conac? Poți să te asiguri că nu mai fac vreo criză de nervi.

– Da, cred că aș putea. Să-ți aduc haina?

– Nu, e în regulă. Sophia zâmbi și-și strânse mai tare pe lângă corp haina lui. Doar o am pe a ta.

Grădinile conacului străluceau feeric, acoperite cu mii de luminițe. Terasele încălzite erau împodobite cu flori și copăcei ornamentali. Grupaje de mese invitau oaspeții să se strecoare afară și să se bucure de noapte și de muzica plăcută ce răsuna dincolo de ușile și ferestrele sălii de bal.

Pilar folosi asta ca scuză să se furișeze afară. Voia să aibă un moment de intimitate, înainte să intre înapoi și să-și facă datoria de a socializa cu invitații. Se gândi chiar să-și aprindă una dintre țigările pentru situații de urgență.

– Te ascunzi aici?

Tresări o clipă în colțul umbros în care se afla, apoi se relaxă când văzu că era tatăl ei vitreg.

– M-ai prins.

– Și eu încercam să mă ascund. Cu o mișcare exagerată, își lungi gâtul și se uită în toate părțile, apoi șopti: Ai la tine?

Lui Pilar îi veni să râdă, și se simți minunat.

– Numai una, șopti și ea. Putem s-o împărțim.

– Aprinde-o, tovarășă. Mama ta e ocupată. Avem timp să fumăm una repede.

Pilar aprinse țigara, și stătură tovărășește în umbre, pasând-o de la unul la altul.

Se simțea relaxată alături de el. Se sprijini de peretele casei și se uită afară. Câmpurile străluceau de luminițe, evidențiind degetele goale și cârlionții răsuciți ai viților-de-vie. În spatele lor, muzica fermecătoare începea să crească în intensitate.

– E o petrecere minunată.

– Ca întotdeauna. Cu suficient regret pentru amândoi, Eli stinse mucul de țigară. Tu, mama ta și Sophia

v-aţi întrecut pe voi anul acesta. Sper că Tereza ţi-a spus cât de recunoscători îţi suntem pentru toată munca pe care-i depuso pentru evenimentul acesta.

– Mi-a spus. În felul ei.

– Atunci, lasă-mă să-ţi mulţumesc şi eu, în felul meu. Eli îşi strecură braţele în jurul ei şi o ghidă într-un dans. O femeie frumoasă ar trebui să aibă mereu partener de dans.

– O, Eli. Îşi odihni mâinile pe umerii lui. Ce m-aş face fără tine? Sunt un dezastru.

– Ba nu. Pilar, când m-am căsătorit eu cu mama ta, erai deja o femeie în toată firea, cu un copil al tău. Am încercat să nu mă amestec în viaţa ta.

– Ştiu.

– O face Tereza destul pentru amândoi, zise el, şi o făcu să chicotească. Cu toate astea, continuă el, am să-ţi spun ce gândesc. N-a fost niciodată suficient de bun pentru tine.

– Eli...

– Şi nu avea să fie vreodată. Ţi-ai irosit mulţi ani cu Tony Avano, dar te-ai ales cu o fiică minunată de pe urma lui. Preţuieşte asta şi nu-ţi petrece tot restul vieţii întrebându-te de ce nu a mers.

– S-a căsătorit cu Rene. Aşa, pur şi simplu.

– Cu atât mai bine. Încuviinţă din cap când ea se retrase să-l privească nedumerită. Pentru tine, pentru Sophia şi pentru toţi cei implicaţi. Se potrivesc, aşa cum sunt. Şi căsnicia asta nu face decât să-l îndepărteze şi mai mult din viaţa ta. Dacă ar fi după mine, ar zbura şi din afacere. De tot. Şi bănuiesc că exact asta se va întâmpla în următorul an.

– E bun la ceea ce face.

– Şi alţii o să fie la fel de buni, fără să-mi provoace o indigestie. Mama ta a avut motivele ei pentru care l-a păstrat în firmă. Dar acele motive nu mai sunt la fel de importante cum erau odată. Uită-l, zise Eli, sărutând-o părinteşte pe creştet. O să se prăbuşească... sau o să supravieţuiască. Dar, orice s-ar întâmpla, nu mai e problema ta.

*

Tony asculta de pe terasa de dedesubt și simți cum i se încordează maxilarul. Încă îl ustura acel atac al fiicei lui. Și continua să-și spună că fusese deplasat și complet nepotrivit. Ar fi trecut mai ușor peste cele întâmplate dacă incidentul n-ar fi avut loc în public. În public, la un eveniment de afaceri.

Își spuse că nici afacerile nu mai erau ca odinioară.

Nu credea cu adevărat că familia Giambelli avea să-l dea afară. Dar știa că aveau să-i facă viața mai grea.

Aceștia credeau că era prost și că fusese neglijent. Dar se înșelau. Avea deja un plan care urma să-i asigure siguranța financiară. Dumnezeu știa că avea nevoie de bani, și încă de mulți. Rene începuse deja să-i secătuiască resursele.

Bineînțeles că fusese imprudent din partea lui să se implice într-o relație cu Kris. Făcea tot posibilul să o încheie, într-un mod delicat, doar că până în acel moment fusese ceva mai problematic decât anticipase. I se părea absolut flatant că o femeie așa de tânără și de frumoasă precum Kris era atât de atașată de el și nu voia ca ei doi să se despartă. „Frumoasă, dar și furioasă", își aminti apoi. Suficient de furioasă încât să o sune pe Rene în toiul nopții.

Totuși, considera că rezolvase bine acea problemă. Rene presupusese că Pilar fusese cea care sunase, iar el n-o corectase. În fond, de ce ar fi făcut-o?

Sorbi din vin, se bucură de frumusețea nopții și, după cum îi era felul, își alungă din minte problemele înainte ca acestea să prindă contur. Hotărî că avea să se ocupe și de Kris. Promisiunea că urma s-o ajute să-i ia locul Sophiei în cadrul companiei Giambelli înăbușise furtuna. La fel cum cumpărarea unui fleac drăguț liniștea de obicei apele și cu Rene. Se gândi că, în astfel de situații, îi era de-ajuns să cunoască slăbiciunile persoanei cu care avea de-a face. Cunoscându-le și folosindu-le, își putea păstra poziția, iar situația rămânea neschimbată. Intenționa să continue să-și trăiască viața așa cum considera de cuviință și cum considera că merita. Venise momentul să-și abordeze sursele și afle un pic de acolo și-un pic de dincolo. Și să privească spre viitor.

*

Sophia se plimba prin cercul ei de prieteni, făcând tot posibilul s-o evite pe verișoara ei Gina. Femeia devenise mai mult decât un parazit. Ajunsese la statutul de rușine. Nu numai că era îmbrăcată în ceva ce părea să fie un cort roșu de Crăciun, împopoțonat cu douăzeci de kilograme de paiete, dar ciripea de zor despre cât de genial era soțul ei oricărei persoane pe care o putea prinde la înghesuială.

Sophia observă că, în schimb, Don stătea foarte aproape de bar. Era pe jumătate beat și încerca să rămână invizibil.

– Mama ta e bine?

Sophia se opri și-i zâmbi lui Helen.

– Ultima dată când am văzut-o, da. Bună seara, unchiule James.

Se întoarse și-l îmbrățișă strâns pe unchiul ei. James Moore fusese una dintre constantele din viața sa și adesea îi fusese un tată mai bun decât tatăl ei biologic. Se lăsase pe tânjeală în ultima vreme și devenise durduliu – și rămăsese cu tot mai puțin păr –, dar, cu toate acestea, ochii lui verzi sclipeau la ea din spatele ramelor argintii. Arăta ca unchiul preferat al tuturor și era unul din cei mai buni și mai străluciți avocați ai apărării din California, specializat în drept penal.

– E cea mai frumoasă fată din încăpere, nu-i așa, Helen?

– Întotdeauna.

– N-ai mai venit să mă vizitezi de săptămâni întregi.

– O să mă revanșez pentru asta. Îl sărută a doua oară pe obraz. *La Signora* m-a ținut ocupată.

– Am auzit. Ți-am adus un cadou.

– Iubesc cadourile. Dă-mi-l chiar acum.

– E chiar acolo, stând la povești cu roșcata.

Sophia se uită în direcția indicată și chicoti de bucurie când îl văzu pe Lincoln Moore.

– Credeam că Linc e încă în Sacramento.

– Îți povestește el, îi spuse James. Du-te la el. Și convinge-l să te ia de nevastă de data asta.

– James. Helen ridică din sprâncene. Noi mergem să o căutăm pe Pilar. Distracție plăcută!

Lincoln Moore era înalt, brunet și foarte chipeș. Pentru Sophia, era cel pe care-l considera aproape un frate. În variate stadii ale vieților lor, amândoi folosiseră ca un avantaj faptul că ea era cu două luni mai mare decât el. Prietenia mamelor lor făcuse ca ei doi să crească împreună, și, datorită acestui fapt, nici unul dintre ei nu se simțise copil singur la părinți.

Sophia se strecură în spatele lui, își trecu brațul prin al lui și o întrebă pe roșcată:

– Tipul ăsta se dă la tine?

– Sophia. Râzând, Lincoln o luă în brațe și o roti. Este sora mea surogat, îi spuse el roșcatei. Sophia Giambelli, Andrea Wainwright. Prietena mea. Poartă-te frumos.

– Andrea. Sophia îi întinse mâna. O să vorbim noi.

– Ba deloc. Minte despre mine, să știi. Acesta este hobby-ul ei.

– Îmi pare bine să te cunosc. Linc mi-a povestit multe despre tine.

– Și el minte. Ați venit amândoi din Sacramento?

– Nu, de fapt eu sunt stagiar la spitalul Saint Francisc, la secția de urgențe.

– Accidentare de la baschet. Linc ridică mâna dreaptă și-i arătă atela pe care o avea la degetul drept. L-am dislocat când încercam să blochez o pasă. Andy s-a uitat la rană, m-a bandajat... și apoi m-am dat la ea.

– De fapt, s-a dat la mine înainte să-i pansez rana. Dar, din moment ce n-am putut să-i disloc și celelalte degete, iată-mă aici. Și e o petrece minunată.

– Locuiesc iar în San Francisco, îi spuse Linc Sophiei. M-am hotărât să accept propunerea tatei de a lucra la firma lui. Vreau să capăt un pic de experiență adevărată în lege, înainte de a mă implica mai mult în treburi politice. Sunt un excelent funcționar al legii. Ei bine, nu chiar excelent, dar o să-mi asigure ce am nevoie până trec examenul la barou.

– E grozav! Linc, e minunat! Sunt sigură că părinții tăi sunt absolut încântați să te aibă din nou acasă. Trebuie să ne facem timp să stăm la povești, da?

– Absolut. Am auzit că eşti destul de ocupată în momentul de faţă.

– Niciodată prea ocupată pentru tine. Când dai examenul la barou?

– Luna viitoare.

– E genial, să ştii, îi spuse lui Andy. Şi asta poate fi o mare belea.

– Nu începe, Sophia.

– Distracţie plăcută! Îl zări pe Ty intrând – şi părea extrem de nefericit. Mă cheamă datoria. Să nu fugiţi înainte să vorbiţi cu mama. Ştii că te adoră. Sophia îi atinse uşor haina. Dumnezeu ştie de ce.

– Nu o să fugim. Te sun.

– Ai face bine s-o faci. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Andrea.

– Şi mie. Andy ridică privirea spre Linc. Deci aşa, eşti genial?

– Da. E un blestem.

Zâmbind larg, o trase pe ringul de dans.

– Zâmbeşte, MacMillan.

Ty se uită în jos la Sophia.

– De ce?

– Pentru că o să dansezi cu mine.

– De ce? Oftă când Sophia îl luă de mână. Scuze, am stat prea mult cu Maddy Cutter. Copila aia pune extrem de multe întrebări.

– Păreaţi să vă înţelegeţi OK. Ştii că am dansa mai bine dacă m-ai şi atinge.

– Da. Îşi puse mâna pe talia ei. E un copil interesant şi inteligent. L-ai văzut pe bunicul meu?

– De ceva timp, nu. De ce?

– Vreau să-i văd şi pe el, şi pe *La Signora*. După aceea cred că, gata, pot să plec acasă.

– Eşti un mare petrecăreţ. Îşi trecu mâna peste umărul lui şi-l trase jucăuş de păr. Se gândi că avea foarte mult păr. Era des şi dezordonat. Bucură-te un pic de viaţă, Ty. E Crăciunul.

– Încă nu. Încă mai e mult de lucru până la Crăciun. Şi după aceea.

– Hei. Îl trase de păr ca să îl facă să nu-l mai caute cu privirea prin mulțime pe bunicul său și să se uite, în schimb, la ea. În seara asta nu e nimic de lucrat, și, în plus, îți sunt datoare că ai sărit să mă salvezi.

– Nu tu aveai probleme, ci toți ceilalți.

Ty nu căuta recunoștință, ci să se țină la distanță. O distanță sigură. Era mereu periculoasă, dar, când se lipea așa de un bărbat, devenea de-a dreptul mortală.

– Trebuie să mă uit pe niște diagrame și altoaie. Ce ți se pare amuzant? ceru să știe, când ea începu să chicotească.

– Mă întrebam cum ai fi dacă te-ai relaxa vreodată. Pun pariu că ești un sălbatic, MacMillan.

– Păi, mă relaxez, murmură el.

– Spune-mi ceva. Își plimbă degetele pe la baza cefei lui, bucurându-se de modul în care în ochii lui albaștri ca un lac începea să licărească enervarea. Ceva ce n-are nimic de-a face cu vinul sau cu munca.

– Păi, ce altceva mai există?

– Artă, literatură, o experiență amuzantă din copilărie, o fantezie secretă sau o dorință.

– Fantezia mea din momentul ăsta e să plec de-aici.

– Poți mai mult. Haide! Spune-mi primul lucru care îți vine în minte.

– Să-ți scot rochia asta și să văd dacă ai un gust la fel de bun ca parfumul. Așteptă o clipă. Bun, asta te-a făcut să taci.

– Doar o clipă și doar pentru că mă gândeam la reacția mea. Imaginea asta m-a intrigat mult mai mult decât credeam. Lăsă capul pe spate și-i studie fața. O, da, îi plăceau ochii lui – mai ales în acel moment, când erau plini de scântei fierbinți. De ce crezi?

– Am răspuns la suficiente întrebări pentru o seară.

Începu să se îndepărteze, dar îl opri mâna ei, care se înfipse în umărul lui.

– Ce-ar fi să ne îndeplinim îndatoririle aici și apoi să mergem la tine?

– E așa simplu pentru tine?

– Poate fi.

– Nu și pentru mine, mersi. Vocea lui deveni nepăsătoare și rece ca gheața, apoi își întoarse privirea, căutându-l iar pe bunicul lui prin mulțime. Dar cred că ai multe alte variante pe aici, dacă ai chef de o aventură de-o noapte. Mă duc acasă.

Făcu un pas în spate, apoi plecă.

Sophia avu nevoie de vreo zece secunde să se adune și de încă vreo trei ca furia să înceapă să clocotească în ea. Întârzierea îi permise lui Ty să părăsească încăperea și să înceapă să coboare pe scări, până ca ea să-l urmeze.

– A, nu, nu, nu, șuieră în șoaptă și se duse după el. Intră aici.

Intrară în salonul familie și trânti ușile.

– *Cazzo! Culo!*[1] Nenorocitule!

Chiar și în acele clipe, vocea ei era joasă și controlată. Tyler nu trebuia să știe cât de mult o duruseră cuvintele lui.

– Ai dreptate. O întrerupse înainte să apuce să-și verse tot veninul de pe limbă. A fost deplasat, și-mi pare rău.

Scuzele, prezentate în tăcere, îi transformară furia în lacrimi, dar și le stăpâni cu stoicism.

– Sunt o curvă după părerea ta, pentru că mă gândesc la sex la fel ca un bărbat.

– Doamne, nu! Nu voise ca ea să creadă asta, ci doar să o enerveze la fel de mult cum îl enerva ea. „Atunci, pleacă naibii de lângă ea", își spuse. Nu știu ce cred.

– Ar fi fost mai bine dacă mă prefăceam reticentă, nu-i așa? Dacă te lăsam pe tine să mă seduci. Dar, pentru că sunt sinceră, sunt o femeie ieftină.

– Nu. Ty o prinse de brațe, sperând că acel gest avea să-i liniștească pe amândoi. M-ai excitat. Mereu mă exciți. N-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Nimic din toate alea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu plânge.

– *Nu* o să plâng.

– Bine. Bine. Uite ce e, ești frumoasă, scandaloasă și nu ești de nasul meu. Am reușit să nu mă ating de tine până acum și nu o s-o fac nici de acum încolo.

[1] Înjurături în limba italiană (n.tr.)

– O faci chiar acum.

– Scuze. Își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp. Scuze.

– Vrei să spui că m-ai insultat pentru că ești laș?

– Uite ce e, Sophia. Mă duc acasă și o să mă îmbăt. Mâine ne apucăm iar de treabă și uităm de tot ce s-a întâmplat în seara asta.

– Nu prea cred. Deci te excit, da? Sophia îl împinse ușor și se mută mai aproape de el, dar Ty făcu un pas în spate. Și răspunsul tău la asta e să mă jignești.

– A fost un răspuns greșit. Ți-am zis că îmi pare rău.

– Nu e de ajuns. Încearcă asta.

Sări pe el înainte ca el să apuce să mai facă ceva. În acel moment, nu putea decât să reacționeze.

Gura ei era fierbinte, moale și foarte mătăsoasă. Se hrănea răzbunătoare cu a lui. Corpul ei era excitant și extrem de feminin. Se apăsa intim de al lui.

I se goli mintea. Avea să poată recunoaște asta mai târziu – mintea lui trecuse de la deschis la închis precum un întrerupător, lăsându-l fără nici o apărare în fața saltului felin al dorinței carnale. Gustul ei se potrivea cu mirosul. Măcar atâta lucru află.

Era o femeie întunecată și periculoasă.

O trase mai aproape de el înainte să se poată abține. Sistemul lui se supraîncălzi rapid, răspunzând la mușcătura ei ascuțită. Într-un moment era încolăcită în jurul lui, precum un soi exotic de viță-de-vie cățărătoare, și-n următorul îl eliberase complet, lăsându-l cu mintea buimacă.

– Descurcă-te cu asta. Își plimbă ușor un deget pe buza de jos, apoi se întoarse și deschise ușile, împingându-le.

– Ia stai naibii un minut. O prinse de braț și o întoarse spre el. Nu știa exact ce avea de gând să facă. Știa doar că nu avea să fie deloc plăcut.

Văzu apoi șocul teribil de pe chipul ei. Înainte să poată reacționa, Sophia îl împinse și se grăbi la masa lungă și îngustă din cameră.

– *Dio! Madonna*[1], cine ar face așa ceva?

[1] „Dumnezeule! Sfântă Fecioară" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Apoi văzu și el cei trei îngeri Giambelli. De pe fețele lor se scurgea o substanță roșie, precum sângele care țâșnea din răni deschise. Pe pieptul fiecăruia erau scrise mesaje nemiloase, în aceeași nuanță violentă de roșu.

TÂRFA nr. 1
TÂRFA nr. 2
TÂRFA nr. 3

– Stai jos, Sophia. Îi iau eu de aici înainte să-i vadă mama sau bunica ta. Îi duc acasă și îi curăț.

– Nu, nu, o fac eu. Cred că e ojă. Un subterfugiu feminin, zise ea încet. Strânse figurinele și se gândi că nu avea nici un rost să-și piardă cumpătul. Oricum, în acel moment, nu-și mai putea găsi furia sub toată acea tristețe. Probabil a fost Rene. Sau Kris. Amândouă le urăsc pe femeile Giambelli în acest moment.

– Lasă-mă să mă ocup eu în locul tău. Își așează mâinile pe umerii ei. Oricine a făcut asta știa că avea să te rănească. O să curăț îngerașii și o să-i pun la loc, înainte să observe cineva.

Sophia voia să împingă îngerașii aceia în mâinile lui mari și puternice și pe ea odată cu ei. Tocmai din acest motiv, se îndepărtă de el.

– Mă ocup eu de ai mei, și, oricum, tu te grăbești să ajungi acasă.

– Sophia.

Tonul vocii lui trăda atâta răbdare și blândețe, încât o făcu să ofteze.

– Trebuie să o fac eu. Și trebuie să mai fiu un pic supărată pe tine. Așa că pleacă.

O lăsă singură, dar, odată ajuns afară, se întoarse și urcă înapoi scările de piatră care duceau spre sala de bal. Decise să mai stea o vreme. Ca să se asigure că acei trei îngerași de lemn aveau să fie singurii răniți în seara aceea.

Sophia curăță cu grijă figurinele în camera ei. După cum bănuise, substanța era chiar ojă roșie. Un vandalism meschin și urât. Din fericire, nu și permanent.

„Familia Giambelli nu poate fi distrusă atât de ușor", gândi ea. „Suntem mai duri de-atât." Și se gândi că și ea era suficient de dură încât să ignore urâțenia gestului și să-l dezamăgească pe făptaș. Le duse înapoi jos și le așeză la loc. Descoperi că acel simplu gest o ajutase să se calmeze. Constată că îi fusese mai ușor să îndure asta decât să se liniștească după tot ce se întâmplase cu Tyler.

Gândindu-se că era un imbecil, se duse spre o oglindă veche, unde-și pudră nasul, împrospătându-se. Imbecilul acela știa destul de bine să sărute, dacă își punea asta în minte și se străduia un pic... Dar asta nu-l făcea să fie mai puțin idiot. Spera să sufere. Să petreacă o noapte lungă, transpirat și stânjenit. Dacă a doua zi părea tras la față și nefericit, poate avea să se mai gândească dacă să-l ierte.

Sau nu.

Se privi în oglindă și-și trecu un deget pe buze. Când se deschiseră ușile, se grăbi să bage mâna în geantă după ruj.

– Sophia.

– *Nonna.* Se uită repede spre cei trei îngeri. Arătau așa cum ar fi trebuit să arate. Făceam câteva mici reparații. Mă întorc imediat.

Tereza închise ușa în urma sa.

– Te-am văzut fugind după Tyler.

– Hmm.

Doar atât zise și-și rujă atent buzele.

– Crezi că nu recunosc privirea aia din ochii tăi doar pentru că sunt bătrână?

– Ce privire, *Nonna*?

– Sânge clocotind.

Sophia ridică ușor din umeri, apoi își îndreptă iar atenția spre buzele ei.

– Am avut o mică neînțelegere.

– Nu e nevoie să te dai iar cu ruj după o neînțelegere.

Sophia începu să râdă și se întoarse spre ea.

– Ce ochi ageri ai, bunico. Chiar am avut o neînțelegere, și am rezolvat-o în felul meu. E legal și etic să-l sărut pe Ty, *Nonna*. Nu suntem rude de sânge.

– Te iubesc, Sophia. Și îl iubesc și pe Tyler.

Sophia își îndulci glasul. Auzea așa rar cuvintele acelea de la Tereza.

– Știu.

– Nu v-am pus împreună ca să vă răniți unul pe altul.

– Dar de ce ne-ai pus împreună?

– Pentru binele familiei. Fusese o zi foarte lungă, așa că Tereza cedă tentației și se așeză. Sângele clocotitor poate încețoșa judecata. Acesta e un an crucial, și avem deja parte de o revoltă, dinainte să înceapă. Ești o femeie frumoasă și tânără.

– Unii spun că semăn cu bunica mea.

Tereza își permise un zâmbet blând. Se uită apoi și ea spre cele trei figurine sculptate, și ochii i se îmbunară.

– Poate puțin. Semeni mai mult cu bunicul tău. Era frumos, ca un tablou. M-am măritat cu el din datorie, dar nu a fost nici o povară. Și era și un om bun la suflet. Frumusețea e o armă. Ai grijă cum o folosești, altfel, fără acea bunătate, se va întoarce împotriva ta.

Sophia se așeză.

– Sunt... dură, *Nonna*?

– Da. Tereza întinse mâna și o atinse ușor pe a Sophiei. Asta nu e un lucru rău. O femeie moale e prea ușor de influențat și de rănit. După cum s-a întâmplat în cazul mamei tale. E fiica mea, Sophia, adăugă ea rece când nepoata ei se încordă, așa că am să spun ceea ce gândesc. Tu nu ești moale și mergi pe drumul tău. Sunt mulțumită de tine. Îți spun doar că și duritatea se poate sfărâma, dacă nu ai grijă. Ai grijă.

– *Nonna*, ești mulțumită de mine pentru că, mergând pe drumul meu, urmez de fapt voința ta?

– Poate. Ești o Giambelli. Sângele vorbește.

– Sunt și Avano.

Tereza înclină ușor capul, iar vocea ei deveni nemiloasă:

– Doar ești dovada vie a legăturii de sânge celei mai puternice, nu? Ai ceva din tatăl tău. Este un om alunecos, și poți să fii și tu alunecoasă. E ambițios, și la fel și tu. Dar nu i-ai moștenit și slăbiciunile. Lipsa inimii l-a

distrus la fel de mult ca lipsa de curaj. Tu ai și inimă, și curaj, așa că poți fi dură, fără să te sfărâmi.

– Știu că-l urăști, zise Sophia încet. În seara asta, și eu simt la fel.

– Ură e un cuvânt foarte puternic. N-ar trebui să-l folosești împotriva tatălui tău, oricum ar fi și indiferent de ce-a făcut. Eu nu-l urăsc pe Anthony Avano. Tereza se ridică. Acum nu mai am nici un sentiment față de el. A făcut ultima alegere care mă mai interesa. O să ne mai întâlnim o ultimă dată, și apoi nu o să mai existe pentru mine.

– Intenționezi să-l dai afară.

– A ales după cum a crezut de cuviință, repetă Tereza. Și acum va afla consecințele faptelor sale. Nu trebuie să-ți faci tu griji. Îi întinse mâna. Vino, ar trebui să fii la petrecere. Să o găsim pe mama ta și să le arătăm tuturor trei generații de femei Giambelli.

Era foarte târziu când Tony intră în apartament. Se întrebă dacă, după atâta timp, mai știa cineva că avea o cheie.

Adusese cu el propria sticlă de vin – o alegere din pivnița lui personală. Vinul Barolo avea să țină lucrurile la un nivel civilizat. Discuțiile de afaceri – pentru că nu îi trecu nici o clipă prin minte cuvântul *șantaj* – trebuiau purtate mereu într-o manieră civilizată.

Desfăcu sticla de vin la bucătărie și o lăsă pe tejghea să respire un pic, cât merse să ia două pahare. Fu dezamăgit să nu găsească fructe proaspete în frigider, dar se mulțumi cu o bucată de brânză brie.

Prezentarea conta, chiar și la trei dimineața.

Noroc că programase întâlnirea pentru o asemenea oră, căci îi luase destul de mult s-o calmeze pe Rene. Chiar și după drumul înapoi în oraș, mai petrecuse o oră bătându-l la cap despre familia Giambelli, despre felul în care se purtaseră cu ea și despre viitorul lui în cadrul companiei. Și despre bani.

Bineînțeles, banii erau subiectul principal. Dar chiar nu o putea învinui pentru asta. Stilul lor de viață presupunea foarte mulți bani. Spre deosebire de Pilar, Rene

nu adusese în relație fonduri financiare nelimitate. Și, tot spre deosebire de fosta lui soție, actuala cheltuia banii de parcă încerca să scape repede de ei, până nu devenea demodat să ai bani în buzunar.

„Nu contează", gândi el, în timp ce aranja pe o farfurie brânză și biscuiți. Exista o modalitate simplă și civilizată de a crește fluxul banilor.

Familia Giambelli intenționa să-l dea afară. În acel moment, era foarte sigur de acel lucru. Nici Pilar, nici Sophia nu aveau să-i mai ia partea. Știuse de la bun început că exista acea posibilitate, dar hotărâse s-o ignore și să spere că totul urma să fie bine. Sau, mai degrabă, recunoscu atunci, în intimitatea acelui moment, îi permisese lui Rene să-l strângă cu ușa. Dar încă avea alternative. Multe alternative. Prima dintre ele avea să sosească din clipă în clipă.

Acea primă afacere era doar o măsură provizorie, menită să-i mai câștige niște timp. Mai avea și alte variante, care puteau fi extinse la nevoie. Avea multe contacte și mulți potențiali clienți.

Tereza Giambelli urma să regrete că îl subestimase. Foarte mulți oameni aveau să regrete. El avea să aterizeze în picioare, în cele din urmă, așa cum făcuse întotdeauna. Nu avea nici o îndoială în această privință.

Se auzi o bătaie în ușă, fapt ce-l făcu să zâmbească. Turnă vin în două pahare, apoi le așeză pe o tavă, împreună cu sticla și cu farfuria cu brânză și biscuiți. Așeză tava pe măsuța de cafea din camera de zi.

Își închise butonii și-și netezi părul, după care se îndreptă spre ușă, pregătit să înceapă negocierile.

Partea a doua

Creșterea

Nu averea și odihna, ci dezvoltarea și devenirea formează caracterul perfecțiunii, așa cum îl concepe cultura.

MATTHEW ARNOLD

capitolul 9

– Nu știu de ce a trebuit să ne întoarcem aici.

– Pentru că mai aveam nevoie de câteva lucruri. Sophia recunoscu, în sinea ei, că ar fi mai putut amâna, dar nu avea de ce să irosească o călătorie la San Francisco fără să se oprească pe la apartamentul ei. Și, în plus, i se făcuse milă de Ty și luase jeepul lui Eli. Uite ce e, continuă ea, ți-am explicat că la început va trebui să verific birourile. Kris nu va accepta schimbarea. Trebuie să ne vadă pe amândoi împreună, ca o echipă.

– Ce mai echipă!

– Mă ocup eu. Parcă pe locul ei și trase frâna de mână. Cred că ar trebui să încheiem un armistițiu de sărbători. Ty, în clipa asta chiar nu am timp să mă cert cu tine. Sophia coborî din mașină, trânti portiera și-și aruncă cheile în servietă. Care e problema ta?

– N-am nici o problemă. Tu ești problema.

Ty merse pe partea ei și se sprijini de aripa mașinii. Se gândi că de două zile era tare irascibilă. Era suficient pentru oricine să se perpelească atâta timp. Nu credea că era din cauza incidentului care avusese loc între ei la petrecerea de Crăciun. Doar ieșise învingătoare atunci.

– Suntem o echipă, ai uitat? Încă ești supărată din cauza îngerașilor?

– Nu. Doar am rezolvat-o cu ei, nu? Sunt ca noi.

– Mda, normal că te ocupi de tot. Atunci care-i problema?

– Vrei să știi care-i problema? Bine, îți spun. Urăsc că trebuie să mă trezesc în zori în fiecare zi și să tropăi pe câmpuri în frig. Dar o fac oricum. După aceea, mă duc și mă ocup de treburile pentru care m-am pregătit. Dar sunt obligată să fac asta de la conac și din birourile de aici, unde adjuncta mea nu doar că s-a culcat cu taică-meu, dar mai e și pe punctul de a porni o revoltă.

– Concediaz-o!

– O, da, ce idee bună. Începu să-şi bată tâmpla cu degetul, iar vocea îi trăda disprețul. Oare de ce nu m-am gândit şi eu la asta? Poate pentru că am început reorganizările de câteva săptămâni, suntem în mijlocul unei campanii de promovare intense şi importante şi n-am pe nimeni altcineva calificat care să-i preia atribuțiile? Da, să ştii, cred că ăsta s-ar putea să fie motivul pentru care nu i-am concediat fundu' acela de trădătoare nemernică.

– Ascultă, răsfățato, dacă ai nisip în pantofi, pur şi simplu îl scuturi.

– Nu am timp, se răsti ea şi-şi scoase agenda să-i demonstreze. Fierbea de mânie. Ai vrea să arunci un ochi aici şi să-mi vezi programul pentru următoarele şase săptămâni?

O îndesă înapoi în servietă.

– Bine, deci eşti presată de timp. Ridică din umeri. Ia-ți liber diminețile ca să faci ce-ai de făcut. Te acopăr eu în vie.

Sophia se întoarse şi-l fulgeră cu privirea.

– Nu mă acoperă nimeni, MacMillan. Dar fii sigur că sunt presată. Ar trebui s-o instruiesc pe mama, pe care n-o interesează mai deloc care-i treaba cu relațiile publice. Am fost nevoită să anulez trei întâlniri cu trei bărbați extrem de interesanți, pentru că sunt îngropată în muncă. Viața mea socială se duce pe apa sâmbetei. Şi de două zile n-am reuşit să trec de nenorocita de Rene, ca să vorbesc cu tata, care n-a mai dat pe la biroul *său*. Şi e absolut necesar să vorbesc cu el în următoarele patruzeci şi opt de ore, despre unul dintre clienții noştri cei mai importanți, altfel cineva – care din păcate n-o să fiu eu – va trebui să ia avionul spre San Diego ca să ajungă la întâlnirea programată peste aproximativ *patruzeci şi nouă* de ore.

– Dar Margaret? Credeam că preia ea majoritatea clienților importanți.

– Crezi că n-am încercat asta deja? Mă crezi proastă? Obosită, frustrată şi sătulă până peste cap, mărşălui spre liftul din garaj şi apăsă furioasă butonul. A plecat în Italia ieri după-amiază. Nici ea, nici cei de la biroul

ei nu au fost puși la curent cu clientul Twiner, pentru că a fost mereu în grija tatălui meu. Și, fiindcă nu vreau să afle careva de la Twiner că avem o problemă, am tot jonglat cu ei în ultimele zile.

– Pe tine nu te acoperă nimeni, sublinie Ty. Dar tu-i aperi fundul lui Avano.

– Nu, gata, nu o s-o mai fac. Dar o să protejez numele de Giambelli, și tocmai de-asta l-am acoperit cât am putut de mult. Nu-mi convine situația, sunt plină de nervi și mai am și o durere de cap idioată.

– Bine. Spre surprinderea amândurora, după ce urcară în lift, Ty se întinse să-i maseze umerii foarte încordați. Ia o pastilă și apoi le rezolvăm pe rând.

– N-are nici un drept să mă împiedice să vorbesc cu propriul meu tată. Nici pe plan personal, nici profesional.

– Așa e, nu are. Ty presupuse că, de fapt, aceea era problema adevărată. Este un joc de putere. Nu obține ceea ce vrea până n-o să știe că te enervează. Lasă-l pe el deoparte.

– Dacă îl las deoparte, o să-l facă să pară.... Ah, la naiba! Chiar *este* un prost. Sunt așa furioasă pe el că mă pune în situația asta. Dacă nu rezolv asta până la sfârșitul zilei...

– O să rezolvi până la sfârșitul zilei.

– Da. Expiră adânc și coborî din lift la etajul ei. Se întoarse să se uite la el. De ce ești așa drăguț cu mine?

– Te ajută. În plus, Twiner e un client important. Nu-mi petrec chiar tot timpul pe podgorie, zise el când ea ridică din sprâncene. Dacă mi-ai fi spus că încerci să dai de tatăl tău, te-aș fi ajutat cu asta. Așadar, nu te-ai dus la Cutter.

Sophia strânse din buze.

– Nu. Dar bănuiesc că știe deja că se întâmplă ceva. Și o să înțeleagă în curând și care e cauza.

– Atunci, va trebui să fim mai rapizi decât el. Muncă de echipă, ai uitat?

– Spui asta doar pentru că îl placi și mai puțin decât pe mine.

– Și ce vrei să zici cu asta?

Sophia începu să râdă și bagă cheia în ușă.

– E un motiv la fel de bun ca oricare altul. Trebuie doar să iau câteva lucruri, inclusiv niște dosare mai vechi, pe care vreau să i le dau mamei să le studieze. Și cred că am și niște notițe despre Twiner care s-ar putea să astupe gaura asta. O să fii înapoi acasă până la cină. Se opri și se întoarse spre el. Asta dacă nu cumva, zise ea, adăugând un mic zâmbet, ai vrea să comandăm de mâncare și să mai încercăm și alte activități de echipă.

– Încetează!

– Ți-a plăcut să mă săruți.

– Și, când eram copil, îmi plăceau merele verzi. Dar am aflat că sunt groaznice pentru sănătate.

– Eu sunt coaptă.

Tyler se întinse pe lângă ea și răsuci mânerul ușii.

– Mie-mi spui...

Sophia îl strânse prietenește de braț și se întoarse spre ușă.

– Începe să-mi placă de tine, MacMillan. Ce naiba o să facem în legătură cu asta? Împinse ușa, făcu un singur pas înăuntru și îngheță. Tată?

Aruncă o privire scurtă, nevăzând altceva decât o pată vagă, înainte ca Ty să o împingă înapoi pe ușă afară. Însă imaginea aceea încețoșată îi rămase întipărită în minte, fiind tot ce putea vedea.

Tatăl ei prăbușit în fotoliu, chipul lui din profil, argintiul strălucitor de la tâmplele lui, partea din față a cămășii scorojită și întunecată. Și ochii. Ochii lui frumoși și inteligenți, acum neclari și bulbucați.

– Tata. E... trebuie să... tatăl meu.

Era deja palidă și începuse să tremure. Ty o lipi de peretele de lângă ușa apartamentului ei.

– Ascultă-mă, Sophia. Folosește telefonul mobil. Sună la 911. Chiar acum.

– O ambulanță. Se chinui să-și limpezească mintea de ceața care începuse să i-o împânzească și dădu să se lupte cu Ty. Are nevoie de o ambulanță. Trebuie să mă duc la el.

– Nu. O prinse de brațe și o scutură rapid. N-ai cum să-l ajuți. Renunță la ideea de a intra el să vadă

cum se simțea Tony. Nu o putea lăsa singură pe Sophia. Și văzuse deja de-ajuns cât să-și dea seama că nu se mai putea face nimic.

O trase pe Sophia pe podea, îi deschise servieta și-i căută telefonul.

– Trebuie să sun la poliție.

Sophia lăsă capul pe genunchi, în timp ce Tyler dădea toate informațiile necesare operatorului de la urgențe. Nu putea gândi. Nu voia să gândească încă. Într-un fel sau altul, trebuia să se liniștească și să răzbată.

– Sunt bine. Avea vocea liniștită, aproape calmă, chiar dacă mâinile nu o ascultau și tremurau continuu. Știu că e mort. Trebuie să mă duc la el.

– Nu. Se așeză lângă ea pe jos și-i cuprinse umerii cu brațul, atât pentru a o liniști, cât și pentru a o ține locului. Nu trebuie. Nu te duci. Îmi pare rău, Sophia. Nu ai ce să faci acolo.

– Mereu e ceva ce poate fi făcut. Ridică privirea. Avea ochii pustii. De un pustiu arzător. Cineva l-a omorât pe tata, și trebuie să pot să fac ceva. Știu cum era. Vocea i se frânse și toate lacrimile pe care le ținea în gât izbucniră ca un vulcan. Dar tot e tatăl meu.

– Știu. O strânse tot mai tare, până lăsă capul pe umărul lui. În timp ce plângea, se gândea că puteau face ceva. Puteau să aștepte.

Nu o părăsi nici o clipă. Sophia își spuse că nu trebuia să uite că, indiferent de ce se întâmplase între ei – sau nu se întâmplase –, Tyler rămăsese lângă ea.

Stătea pe canapea în apartamentul de vizavi de al ei. Își aminti că fusese la câteva petreceri acolo. Cuplul gay care locuia în acel apartament dădea petreceri minunate. Iar Frankie, un artist grafician care lucra în mare parte a timpului de acasă, le deschisese ușa apartamentului său – ei și poliției. Și, Dumnezeu să-l binecuvânteze, se retrăsese discret în dormitor ca să le ofere intimitate.

Fără îndoială, vestea avea să se răspândească prin clădire ca un incendiu pornit de la un tablou electric. Dar în acel moment îi era prieten. Sophia își propuse să țină minte și acest aspect.

– Nu știu ce căuta la mine în apartament, zise încă o dată Sophia. Încercă să studieze chipul omului care îi punea întrebări. Dar, la fel ca numele său – detectivul Lamont? Sau Claremont? –, și trăsăturile acestuia era neclare.

– Tatăl dumneavoastră sau altcineva avea cheia?

Numele lui era Claremont. Alexander Claremont.

– Nu, eu... Da. Sophia ridică un deget și și-l lipi de tâmplă, parcă încercând să-și limpezească mintea. Tata. I-am dat o cheie la puțin timp după ce m-am mutat aici. La apartamentului lui se făceau renovări, și eu urma să fiu plecată din țară. M-am oferit să-l las să stea la mine cât eram plecată. Nu cred că mi-a mai dat cheia înapoi. Nu m-am mai gândit la asta de atunci.

– Folosea des apartamentul dumneavoastră?

– Nu. Nu l-a folosit nici când i l-am oferit, ci a stat la un hotel.

„Sau cel puțin așa a zis", gândi ea. Oare îi folosise apartamentul și atunci, și de atunci? Nu existaseră oare momente când, revenind dintr-o călătorie, avusese senzația că trecuse cineva pe acolo cât fusese ea plecată?

Mici lucruri nelalocul lor.

Nu, era un gând prostesc. Probabil fuseseră cei de la curățenie. Tatăl ei n-ar fi avut nici un motiv să-i folosească apartamentul. Doar îl avea pe al lui, cu Rene.

„A înșelat-o pe mama ta", îi murmură o voce în minte. „A înșelat-o pe Rene."

– Domnișoară Giambelli?

– Îmi pare rău. Ce spuneați?

– Vrei niște apă? Sau altceva?

Tyler întrerupse discuția, ca să-i dea o clipă în care să se adune.

– Nu, nu, mersi. Îmi pare rău, domnule detectiv. Tot pierd firul discuției.

– E în regulă. Am întrebat când a fost ultima dată când ați avut contact cu tatăl dumneavoastră.

– Sâmbătă noapte. A fost o petrecerea la noi la podgorie. E un eveniment anual. A fost și tata acolo.

– La ce oră a plecat?

– N-aș ști să spun. Au fost foarte mulți oameni prezenți. Nu și-a luat rămas-bun de la mine.

– A participat singur?

– Nu, a fost cu el soția lui. Rene.

– Tatăl dumneavoastră e căsătorit?

– Da, s-a căsătorit chiar în ziua cu petrecerea. Rene Foxx. Nu ați luat legătura cu ea?

– Nu știam de existența ei. O găsesc la adresa tatălui dumneavoastră?

– Da, eu... Da, zise încă o dată, înghițind cuvintele care aproape i se rostogoliseră de pe limbă.

– Aveți o armă, domnișoară Giambelli?

– Nu.

– Spuneți-mi, nu exista nici un pistol în apartamentul dumneavoastră?

– Nu. Nu-mi plac armele.

– Tatăl dumneavoastră avea o armă?

– Nu cred. Din câte știu eu, nu.

– Când ați fost pentru ultima dată în apartamentul dumneavoastră?

– Acum mai bine de o săptămână. După cum v-am spus, voi sta mai mult în Napa pentru următoarele câteva luni. Am venit azi aici, după ce eu și domnul MacMillan am plecat de la birourile din centru, pentru că voiam să mai iau niște lucruri.

– Cum era relația cu tatăl dumneavoastră?

Sophia se încordă. Tyler stătea lângă ea, așa că îi simți tensiunea.

– Era tatăl meu, domnule detectiv. O să vă scutesc de timpul de a mă întreba dacă eu l-am omorât. Nu, nu l-am omorât. Și nu știu nici cine a făcut-o – sau de ce.

Vocea lui Claremont rămase lineară:

– Tatăl dumneavoastră avea dușmani?

– Evident.

– Pe care îi cunoșteați, zise el rapid.

– Nu. Nu știu pe nimeni care să-l fi omorât.

Claremont se uită în jos la carnețelul său, părând să studieze niște notițe.

– De cât timp sunt divorțați părinții dumneavoastră?

– Sunt separați din punct de vedere legal de peste șapte ani.

– Separați?

– Da. Nu mai locuiesc împreună în adevăratul sens al cuvântului de când eram copil.

– Această Rene Foxx este a doua soție a tatălui dumneavoastră?

– Da, așa e.

– Abia se căsătoriseră, acum câteva zile.

– Așa mi s-a spus.

– Când au divorțat părinții dumneavoastră, domnișoară Giambelli?

Sophia simți un gol rece în stomac. Nu voia să-l lase să vadă că era agitată.

– Cred că hotărârea s-a semnat cu o zi înainte ca tata să se căsătorească cu Rene. A fost doar o formalitate, domnule detectiv. Se ridică, deși îi tremurau genunchii. Îmi pare rău, trebuie să merg la familia mea. Nu vreau să afle vestea de la știrile de seară sau de la vreun necunoscut. Trebuie să ajung acasă. Îmi puteți spune ce se va întâmpla cu tata acum? Ce aranjamente sunt necesare?

– Ne vom continua ancheta. Partenera mea lucrează vizavi cu echipa de criminaliști. Voi discuta aranjamentele cu ruda cea mai apropiată.

– Sunt singurul copil al tatălui meu.

– Din punct de vedere legal, soția sa e cea mai apropiată rudă, domnișoară Giambelli.

Ea deschise gura, apoi o închise. Când ridică mâna, Tyler o prinse și o ținu pur și simplu într-a lui.

– Înțeleg. Desigur. Trebuie să mă duc acasă. Ty.

– Mergem.

– Am câteva întrebări și pentru dumneavoastră, domnule MacMillan.

– V-am dat adresa mea. Tyler aruncă o privire dură peste umăr, în timp ce o conducea pe Sophia la ușă. Știți unde mă găsiți.

– Da. Claremont începu să bată cu degetele în carnețelul său imediat ce se închise ușa. Asta da. Avea un presentiment că el și partenera lui aveau să facă foarte curând o plimbare la țară.

Merse la uşa dormitorului. Era sigur că, dacă ar fi deschis-o, vecinul ar fi căzut în cameră cu urechea înainte. Cu toate acestea, bătu. Se gândi că era mai bine să ţină lucrurile prieteneşti, cât mai existau întrebări care necesitau răspuns.

Lui Alexander Claremont îi plăceau vinul franţuzesc, pantofii italieneşti şi bluesurile americane. Crescuse în San Francisco, fiul mijlociu al unei familii de clasă mijlocie, care muncise din greu să ofere o viaţă şi o educaţie bună celor trei copii. Fratele lui mai mare era medic pediatru, iar cel mai mic – profesor la Berkeley. Alex Claremont plănuise să devină avocat.

Dar se născuse să fie poliţist. Legea era altceva în mâinile unui poliţist decât în mâinile unui avocat. Pentru avocaţi, era acolo ca să fie îndoită, răsucită, manipulată şi adaptată, ca să se potrivească nevoilor clientului.

Înţelegea acest lucru şi, la un nivel elementar, chiar respecta asta.

Pentru un poliţist însă, era o linie clară. Claremont adora acea linie. În acel moment, la nici două ore de când ajunsese la locul crimei, se gândea întocmai la acel lucru.

– Ce părere ai despre fiică?

Nu răspunse imediat, dar partenera sa era obişnuită cu asta. În acel moment, ea conducea, pentru că ajunsese prima la maşină.

– E bogată, zise după ceva timp. Stilată. E dură la suprafaţă. Nu a zis nimic din ce n-a vrut să zică. A gândit mult. Se întâmplă multe. Dar tot a fost atentă la ce spune. Familie mare şi importantă. Scandal mare şi suculent.

Maureen Maguire frână la semafor. Bătea cu degetele în volan. Ea şi Claremont erau două extreme. După părerea ei, tocmai asta îi ajutase să depăşească probleme iniţiale de cu trei ani în urmă şi-i făcea să lucreze bine împreună.

Era albă. Pe cât de albă putea fi o femeie caucaziană. De origine irlandeză, cu pistrui, păr blond, ochi albaştri blânzi şi o gropiţă pe obrazul stâng. La treizeci şi şase

de ani, era cu patru ani mai mare decât Claremont. Avea o căsătorie confortabilă, spre deosebire de partenerul ei, care era exagerat de singur, și era femeia tipică din suburbie, în timp ce el era un orășean convins.

– Nu l-a văzut nimeni pe tip intrând. Nu e nici o mașină. Verificăm companiile de taxi să vedem dacă au lăsat pe cineva acolo. După cum arăta cadavrul, era mort de cel puțin treizeci și șase de ore. Avea în buzunar cheia de la apartament, trei sute de dolari și ceva mărunt bani gheață și multe carduri. Avea un Rolex de aur și butoni de aur cu diamante. În apartament existau multe lucruri care ar fi putut fi luate. Nu a fost un jaf.

Bărbatul o fulgeră cu privirea.

– Pe bune?!

– Tăiam de pe listă varianta asta. Două pahare de vin, unul plin, altul pe jumătate gol. Doar pe unul erau amprente – pe al lui. A fost împușcat în locul unde stătea. Nu există urme de încăierare. După unghiul împușcăturii, criminalul stătea pe canapea. Dădeau o mică petrecere cu vin și brânză, apoi oh, scuză-mă, poc, poc, poc. Ești mort.

– Tipul a divorțat și s-a recăsătorit în decurs de o zi. Episod romantic eșuat?

– Poate. Maguire își țuguie buzele. E greu de spus de la locul crimei. Trei gloanțe, aș zise de calibru douăzeci și cinci. Trase de aproape. Nu fac prea mult zgomot, dar tot mă mir că n-a auzit nimeni nimic, și într-o asemenea clădire modernă.

Parcă mașina și se uită în sus la următoarea clădire modernă.

– Curios, nu? Proaspătul soț nu vine acasă, și noua lui mireasă nu anunță poliția că a dispărut.

– Hai să aflăm de ce.

Rene tocmai venise după trei ore petrecute la salonul de înfrumusețare pe care-l frecventa. Nimic nu o îmbuna mai bine decât o sesiune lungă de răsfăț. Poate doar

cumpărăturile. Dar rezolvase şi acest lucru cu o vizită scurtă la Neiman[1], unde se tratase regeşte.

Se gândi că Tony avea să plătească, şi încă foarte scump, pentru acea insultă.

Mai dispăruse aşa, câteva zile bune, şi-n alte rânduri când pusese presiune pe el cu câte ceva. Partea bună era că se întorcea mereu şi de fiecare dată cu câte un cadou frumos în mână. Şi, bineînţeles, era de acord cu ceea ce-i ceruse ea de la început. Nu o deranja foarte tare, pentru că îi lăsa timp pentru ea. În plus, în acel moment, totul era curat şi legal. Ridică mâna stângă şi studie strălucirea inelului pe care-l purta. Era doamna Anthony Avano şi avea de gând să rămână în acea postură.

Sau să-l lase fără un sfanţ după divorţ.

Zâmbi când auzi soneria. Trebuia să fie Tony, care se întorcea cu coada între picioare. Ştia că nu era indicat să-şi folosească cheia când se întorcea după o perioadă de absenţă. Ultima dată când făcuse greşeala aceea, Rene scosese un pistol la el. Tony al ei avea o calitate foarte importantă: învăţa repede.

Deschise uşa, pregătită să-l facă să implore, dar se încruntă la cei doi care-şi ţineau ridicate spre ea insignele.

– Doamnă Avano?

– Da. Despre ce e vorba?

– Suntem detectivul Claremont şi partenera mea, detectiv Maguire, de la Poliţia din San Francisco. Putem intra puţin?

– De ce?

– Vă rog, doamnă Avano, putem intra puţin?

– Tony a ajuns cumva la închisoare? şuieră ea printre dinţi şi se trase un pas în spate. Ce naiba a făcut?

– Nu, doamnă, nu este la închisoare, interveni Maguire. Îmi pare rău, doamnă Avano. Soţul dumneavoastră e mort.

– Mort? Rene pufni enervată. Dar e ridicol! Aţi făcut o greşeală.

---

[1] Magazin foarte scump de haine şi accesorii de firmă, deţinut de Neiman Marcus Group (n.tr.)

– N-am făcut nici o greșeală, doamnă Avano, zise Claremont. Putem să luăm loc?

Rene simți un junghi în stomac și se dădu mai în spate.

– Vă așteptați să cred că Tony e mort? Că pur și simplu a murit?

– Ne pare foarte rău, doamnă. Ce-ar fi să ne așezăm?

Maguire dădu să o ia de braț, dar Rene se smulse. Era un pic mai palidă la față, dar privirea îi era extrem de alertă în continuare. Și de plină de furie.

– A fost vreun accident?

– Nu, doamnă. Ne puteți spune când l-ați văzut ultima dată pe soțul dumneavoastră? Sau când ați vorbit cu el?

Rene îl țintuia cu o privire dură pe Claremont.

– Sâmbătă noaptea, duminică dimineață devreme, cred. Ce-a pățit Tony?

– Nu v-ați făcut griji când n-ați primit vești de la el?

– Ne-am certat, izbucni ea. Tony pleacă adesea îmbufnat după aceea. Nu-s maică-sa.

– Nu, doamnă. Maguire încuviință. Sunteți soția lui. V-ați căsătorit de curând, nu-i așa?

– Da, așa e. Dar ce-a pățit? Am dreptul să știu ce s-a întâmplat.

– Anthony Avano a fost împușcat și ucis.

Ea dădu capul pe spate și apoi la loc, foarte rapid, și îi reveni culoarea în obraji.

– Știam eu! L-am avertizat că o să facă vreo nebunie, dar n-a vrut să mă asculte. Doar ne hărțuia. Nu poți să ai încredere în oamenii ăia liniștiți.

– Cine anume, doamnă Avano?

– Soția lui. Inspiră adânc, se întoarse, apoi se grăbi să-și ia paharul. Fosta lui soție. Pilar Giambelli. Nenorocita aia l-a omorât. Dacă nu ea, atunci curva aia mică de fiică-sa.

Nu știa cu ce să o ajute. Stătea pe locul din dreapta, cu ochii închiși. Totuși, știa foarte bine că nu dormea. În acel moment, liniștea ei era ca o foaie foarte subțire

întinsă bine, și nu știa ce o să iasă de dedesubt dacă cumva o rupea.

O lăsă să stea învăluită în liniște pe drumul lung înapoi spre nord.

Energia și vitalitatea care o caracterizau pe Sophia dispăruseră. Asta îl îngrijora cel mai mult. Era ca și cum ar fi avut o păpușă pe scaunul de lângă el. Poate era un fel de balon – un gol între șoc și următorul stadiu al durerii. El nu cunoștea astfel de lucruri. Nu pierduse niciodată nici o persoană importantă pentru el. Și cu siguranță nu pierduse pe nimeni atât de brutal și de brusc.

Sophia deschise ochii, exact în clipa în care intră pe alee. De parcă ar fi simțit că ajunsese acasă. Ținea degetele strânse în poală. Când văzu că începuseră să i se albească mâinile, Tyler se gândi că se spărsese balonul.

– Intru cu tine.

Ea dădu să refuze. Era un răspuns încăpățânat de mă-descurc-și-singură. Îi venea greu să recunoască faptul că nu știa dacă era în stare să facă ceva singură, deocamdată. În plus, el făcea parte din familie. Iar ea avea nevoie de familie.

– Mersi. Mama. Înghiți apăsat când mașina de teren se opri la baza scărilor de piatră. O să-i fie foarte greu mamei.

– Sophia. Puse mâna peste a ei și o strânse când ea încercă să și-o retragă. Sophia, zise din nou, până când se uită la el. Oamenii cred mereu că trebuie să fie puternici. Dar nu-i așa.

– Cei din familia Giambelli, da. Mă simt amorțită, Ty. Și mi-e teamă de ce se va întâmpla în mine după ce n-o să mai fiu așa. Mi-e frică să încep să gândesc. Mi-e frică să încep să simt. Nu pot să fac decât următorul lucru.

– Atunci o să facem următorul lucru.

Tyler ieși din mașină și veni pe partea ei. Și făcu un gest care o făcu să-și simtă gâtlejul arzând – o luă de mână.

Casa era primitoare și parfumată de la florile mamei ei. Sophia privi cu ochi străini foaierul întunecat.

Nu se schimbase nimic. Cum era posibil să nu se fi schimbat nimic?

O văzu pe Maria venind din hol. Sophia se gândi că totul în jurul ei se mișca la fel ca într-un vis. Chiar și ecoul pașilor era ca un vis.

– Maria, unde e mama?

– Sus. Lucrează în biroul dumneavoastră. Domnișoară Sophia?

– Și *La Signora*?

Neliniștită, Maria se uită spre Tyler.

– E pe câmp cu domnul Mac.

– Trimite pe cineva după ei, te rog. Trimiți pe cineva să-i cheme pe bunicii mei?

– Da, imediat.

Maria plecă grăbită, iar Sophia se îndreptă spre scări. Mâna ei o strânse pe a lui Tyler. Putea auzi muzică venind din biroul ei. Ceva ușor și spumos. Ajunse în pragul ușii și o zări pe mama ei, cu părul prins la spate, aplecată deasupra tastaturii calculatorului.

– Cum adică am făcut o acțiune nepermisă? La naiba, te urăsc.

În alte circumstanțe, acea frustrare uimită ar fi amuzat-o pe Sophia. Dar, în acel moment, și asta, și absolut totul o făcea să vrea să plângă.

– Mama?

– Oh, slavă Domnului! Sophia, am făcut ceva aici. Nu știu ce. Exersez de o oră, dar tot nepricepută sunt la calculator. Se împinse de la birou, ridică privirea – și îngheță. Ce este? Ce s-a întâmplat? Cunoștea fiecare linie, fiecare curbă și fiecare expresie a fiicei ei. Simți cum i se strânge stomacul și se grăbi prin cameră. Ce s-a întâmplat?

– Mamă. „Totul se va schimba acum", gândi Sophia. Nimic nu mai avea să fie la fel după ce spunea ce avea de spus. Mamă, e tata.

– E rănit? S-a îmbolnăvit?

– E... Nu putea pronunța cuvintele. În schimb îi dădu drumul la mână lui Tyler și o îmbrățișă strâns pe mama ei.

Junghiul din stomac o făcu e Pilar să înlemnească. Totul în interiorul lui Pilar se opri.

– O, Doamne, Dumnezeule! Își lipi fața de părul Sophiei și începu să se legene. Nu. O, copilă, nu.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău, mamă. Noi l-am găsit. În apartamentul meu. Cineva... cineva l-a omorât acolo.

– Cum? Stai! Tremurând, Pilar se trase înapoi. Nu!

– Stai jos, Pilar.

Tyler le conducea deja pe amândouă spre canapeaua mică de la perete.

– Nu, nu. Nu se poate să fie așa. Trebuie să...

– Stai jos, repetă Tyler, și le așeză pe amândouă cât putu de ușor. Ascultă-mă. Uite-te la mine. Așteptă cât Pilar o prinse de mână pe Sophia. Știu că e greu pentru amândouă. Avano era în apartamentul Sophiei. Nu știm de ce. Părea să se fi întâlnit cu cineva.

Pilar clipi. Mintea ei începu să alunece, de parcă ar fi căzut pe o scară fără trepte.

– În apartamentul Sophiei? De ce spui asta? Cum adică?

– Era o sticlă de vin pe masă. Două pahare. Memorase fiecare detaliu din imaginea aceea. Eleganță tăcută, moarte dezolantă. E foarte probabil ca persoana cu care s-a întâlnit acolo să-l fi ucis. Poliția a interogat-o deja pe Sophia.

– Sophia. Degetele i se încleștară pe mâna fiicei ei. Poliția.

– Și o să mai aibă întrebări pentru ea. Pentru tine. Poate pentru noi toți. Știu că e greu, că ți-e greu să gândești limpede, dar trebuie să te pregătești pentru întâlnirea cu ei. Cred că ar trebui să chemi un avocat. Pentru amândouă.

– Nu vreau un avocat. N-am nevoie de avocat. Pentru numele lui Dumnezeu, Ty, Tony a fost ucis.

– Exact. În apartamentul fiicei lui, la câteva zile după ce a divorțat de tine și s-a căsătorit cu altcineva. La câteva zile după ce Sophia s-a certat cu el în public.

Vinovăția încolți în acel moment în sufletul Sophiei. Un sentiment înfiorător și nemilos.

– La naiba, Ty, dacă vreuna dintre noi voia să-l omoare, am fi făcut-o acum mulți ani.

Tyler își mută privirea spre Sophia. Observă că își recăpătase energia. O energie izvorâtă din furie. Hotărî că asta trebuia să fie un plus.

– Asta ai de gând să spui și poliției? Asta o să le spui și reporterilor care o să înceapă să sune să pună întrebări? Te ocupi cu publicitatea, Sophia. Gândește!

Ea respira mult prea repede. Nu se putea opri. Ceva din interiorul ei voia să explodeze, să spargă acea pieliță fragilă de control, să dea buzna afară și să urle. Simți apoi tremurul mâinii mamei ei și își înfrână pornirea.

– Bine. Dar nu încă. Nu acum. Avem dreptul să jelim mai întâi. O trase pe mama ei mai aproape. Avem dreptul să fim oameni înainte de toate.

Se ridică și merse spre ușă. Își simțea picioarele țepene și fragile.

– Ai vrea să te duci jos să vorbești cu *Nonna* și cu Eli? Spune-le ce trebuie să știe. Vreau să fiu singură cu mama.

– Bine. Pilar. Se aplecă și o atinse pe genunchi. Îmi pare rău.

În timp ce ieșea, întâlni privirea Sophiei. În clipa în care închise ușile, nu văzu în ochii ei nimic altceva decât un abis întunecat și pustiu.

capitolul 10

Ty avea dreptate, dar Sophia urma să se gândească mai târziu la asta. Era posibil să-i fie de ajutor să își ocupe mintea cu mărunțișuri. Reporterii începură să sune la mai puțin de zece minute după ce îi dăduse mamei ei tragica veste și înainte să apuce să coboare să vorbească și cu bunica sa.

Știa ce cale aveau să adopte. Unitate. Și era pregătită să înfrunte poliția, ca să atenueze lovitura pentru mama ei. Nu avea să vorbească nimeni cu reporterii până nu scria o declarație de presă adecvată. Și nu aveau nici să dea interviuri. Era perfect conștientă de faptul

că uciderea tatălui ei urma să provoace un circ mediatic, dar familia Giambelli nu avea să intre în arenă și să facă spectacol. Ceea ce însemna că avea de dat multe telefoane către membrii familiei și ai angajaților importanți. Cu toate acestea, primul telefon urma să fie către Helen Moore – la naiba cu Tyler, care avusese dreptate.

Aveau nevoie de consultanță juridică.

– Am sunat-o pe mătușa Helen, îi spuse Terezei.

– Foarte bine. Tereza stătea în salonul din față, cu spatele perfect drept și cu chipul netulburat. Ce face mama ta?

– A vrut să fie singură câteva minute.

Tereza încuviință din cap, apoi ridică mâna și o luă pe a Sophiei. Era o conexiune. Și era de-ajuns.

– În cine ai cea mai mare încredere din echipa ta să se ocupe să scrie declarația de presă și să filtreze apelurile telefonice?

– În mine. Vreau s-o fac chiar eu, *Nonna*.

– Bine. Tereza o strânse rapid de mână, apoi îi dădu drumul. Îmi pare rău că suferi, *cam*. Tyler ne-a spus tot ce știe. Nu-mi place faptul că ți s-au pus întrebări înainte să apuci să vorbești cu Helen sau cu James.

– Nu am nimic de ascuns. Nu știu nimic. Tata a fost împușcat când stătea pe fotoliul din apartamentul meu. Cum să nu le spun ceva ce i-ar putea ajuta să descopere cine l-a ucis?

– Dacă nu știi nimic, n-ai ce să le spui care să fie de ajutor. Opri discuția despre poliție cu un gest nerăbdător. Tyler, adu-i Sophiei niște vin.

Când sună din nou telefonul, lovi cu mâna mânerul fotoliului.

– Mă ocup eu, începu Tyler.

– Nu, vreau ca nimeni din familie să nu vorbească astăzi cu presa. Sophia își frecă fruntea și-și ordonă să gândească. Ar trebui să-l chemi pe David. Roagă-l să vină. Explică-i tu cele întâmplate, cât mă apuc eu de declarația de presă. Deocamdată, vom spune doar atât: familia e rezervată și nu face comentarii.

– Mă duc să-l chem, atunci. Tyler se apropie de ea, o luă de bărbie și îi înălță chipul. N-ai nevoie de vin. Ai nevoie de o pastilă.

– N-am nevoie nici de una, nici de alta. Sophia se trase în spate. Am nevoie de o jumătate de oră, îi zise bunicii ei.

– Sophia. Eli plecă de lângă Tereza ca să o îmbrățișeze pe nepoata lui. Ia-ți un moment de respiro.

– Nu pot.

– Bine, atunci fă ce e mai bine pentru tine. Eu încep să dau telefoane.

– Pot să fac eu asta.

– Poți, dar o s-o fac eu. Și ia o pastilă.

– Bine, de dragul tău.

Pastila și faptul că se ținea ocupată se dovediră de folos. O oră mai târziu, scrisese prima variantă a comunicatului de presă și îl pusese la curent și pe David.

– Mă ocup eu de presă, Sophia. Tu ai grijă de tine și de mama ta.

– O să depășim situația asta. Trebuie să știi că sigur o să apară vreun reporter cu inițiativă care o să încerce să se apropie de conac sau de podgoria MacMillan. Ai copii, și la un moment dat o să se facă legătura între ei și familie.

– O să vorbesc cu copiii mei. N-o să spună nimic tabloidelor, Sophia.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să insinuez asta. Dar sunt copii. Ar putea fi hărțuiți sau prinși cu garda jos.

– O să vorbesc cu ei, repetă el. Știu că ți-e greu. Nu pot să-mi imaginez cât de greu îți e să treci prin asta. La fel și mamei tale. Se ridică. Dacă pot să vă ajut cu ceva, nu trebuie decât să-mi spui.

– Apreciez asta. Ezită și-l măsură din priviri. În acel moment, trebuiau lăsate la o parte resentimente meschine sau politicile companiei. Bunicii mei au încredere în tine, altfel n-ai fi aici. Așa că o să fac și eu același lucru. O să-ți aranjez un loc aici în casă, ca să te poți ocupa de apelurile telefonice. Ți-aș da biroul meu, dar s-ar putea să am nevoie de el.

Începu să meargă spre uşă, dar se opri în mijlocul camerei. Lui David i se păru că arăta pustiită. De parcă tocmai i s-ar fi oprit vreun mecanism interior, vreun resort.

– Ce-ar fi să te odihneşti puţin?

– Nu pot. Dacă rămân în mişcare, pot să fac faţă situaţiei. Ştiu ce gândeau oamenii despre el. Ştiu ce se va spune despre el în şoaptă la cocktailuri şi ce va apărea în presă. „Ce gândeam *cu* despre el. Ce *i-am* spus eu. O, Doamne, nu te gândi la asta acum." Pe el n-o să-l afecteze, dar o să o rănească pe mama. Aşa că nu mă pot opri. Se grăbi spre ieşire. Cred că cel mai bine ar fi să te instalezi în bibliotecă, începu ea. Acolo o să ai intimitate, şi eşti aproape dacă ai nevoie de ceva la care nu ne-am gândit deja.

Coborî treptele. Era deja la jumătatea lor, când Maria deschise uşa poliţiei. Claremont se uită peste capul menajerei şi o văzu pe Sophia.

– Domnişoară Giambelli.

– Domnule detectiv. E în regulă, Maria. Mă ocup eu. Aveţi informaţii noi? întrebă ea şi continuă să coboare.

– În acest moment, nu. Am vrea să mai vorbim o dată cu dumneavoastră. Şi cu mama dumneavoastră.

– Mama se odihneşte. David, acesta e detectivul...

– Claremont, termină el propoziţia. Şi partenera mea, detectiv Maguire.

– David Cutter, detectivii Claremont şi Maguire. Domnul Cutter este directorul general de la Giambelli-MacMillan. Vă conduc în salon şi vin şi eu imediat.

– Mama dumneavoastră este acasă, domnişoară Giambelli?

– Am spus că mama se odihneşte. Nu poate vorbi cu dumneavoastră în acest moment.

– Sophia. Pilar coborî scările, ţinându-se cu o mână de balustradă. Helen era chiar în spatele ei. E în regulă. Vreau să ajut cu ce pot.

– Doamna Avano, începu Helen, grijulie să folosească numele de căsătorie al lui Pilar, e dispusă să vă răspundă la întrebări. Sunt sigură că veţi lua în consideraţie

starea ei emoțională. Sunt judecătoarea Moore, adăugă ea rece, încuviințând. O veche prietenă de familie.

Claremont auzise de ea. Și fusese cândva interogat nemilos de soțul ei. Se gândi că-și pregătiseră deja avocații.

– Sunteți avocata doamnei Avano, doamnă judecător Moore?

– Sunt aici să-mi susțin prietena. Și, dacă e nevoie, și să o să sfătuiesc.

– Să mergem să ne așezăm, zise Pilar. Sophia, o rogi tu pe Maria să pregătească niște cafea?

– Desigur.

Claremont se gândi că femeia era rafinată și civilizată. În acel moment, înțelegea de unde moștenise fiica ei stilul. Dar și femeile stilate ucideau, la fel la oricare altele.

Mai ales atunci când erau date la o parte pentru o versiune mai tânără. Cu toate astea, răspundea direct la întrebări. Nu-l văzuse pe decedat și nu vorbise cu el de la faimoasa petrecere. Nu mai fusese la apartamentul fiicei ei de mai bine de o lună. Nu avea nici cheie. Nu deținea nici un pistol, dar, înainte să o poată opri judecătoarea, recunoscuse că existau arme în casă.

– Ați fost supărată când soțul dumneavoastră a finalizat divorțul pentru a se căsători cu Rene Foxx?

– Da. Pilar aprobă, chiar în clipa în care Helen deschisese gura să spună ceva. Ar fi o prostie să neg asta, Helen. Normal că am fost supărată. Nu mi se pare că finalul unei căsnicii e motiv de sărbătoare. Chiar dacă această căsătorie ajunsese să fie doar o formalitate. Era tatăl fiicei mele.

– V-ați certat?

– Nu. Colțurile gurii i se curbară în jos, și-i aminti lui Claremont de o Madonă în suferință. Era greu să te certi cu Tony. Se fofila pe lângă argumente. I-am dat ceea ce voia. Doar nu puteam face altceva, nu?

– Eu m-am ocupat de divorț pentru doamna Avano, adăugă Helen. A fost amiabil, de ambele părți. Din punct de vedere legal, a fost ceva foarte simplu.

– Și totuși ați fost supărată, afirmă Maguire. Suficient de supărată încât să dați săptămâna trecută telefon la reședința fostului dumneavoastră soț în toiul nopții și să faceți amenințări și acuzații.

– Nu am făcut așa ceva. Pentru prima dată, ochii ei căpătară o strălucire războinică. N-am telefonat la apartamentul lui Tony și nici n-am vorbit cu Rene. Ea a presupus că am fost eu.

– Doamnă Avano, ne e foarte ușor să verificăm lista apelurilor telefonice.

– Vă rog s-o faceți. Spatele i se îndreptă și vocea și se înăspri. Oricât de mult mi-ar fi displăcut alegerile lui Tony, au fost, până la urmă, alegerile lui. Nu am obiceiul să sun pe nimeni în toiul nopții, cu atât mai puțin să fac acuzații și amenințări.

– Actuala doamnă Avano susține altceva.

– Atunci se înșală sau minte. Ea m-a sunat pe mine în toiul nopții și m-a acuzat de fapta aceasta. A fost abuziv și neliniștitor. Veți găsi acel apel în lista înregistrărilor telefonice, dar nu veți găsi nici unul de la mine.

– Ce motiv ar avea să mintă?

– Nu știu. Pilar oftă și-și frecă tâmplele. Poate nu mintea. Sunt sigură că cineva chiar a sunat-o, și probabil a presupus că am fost eu. Era nervoasă. Nu mă place din principiu.

– Știți la ce oră a plecat de aici domnul Avano în noaptea petrecerii?

– Nu. Sinceră să fiu, în seara aceea i-am evitat cât am putut de mult pe el și pe Rene. Pentru mine era o situație ciudată și inconfortabilă.

– Știți cumva de ce s-ar fi dus la apartamentul fiicei dumneavoastră la... Compania de taxi le dăduse un răspuns. Claremont se uită pe carnețel, parcă pentru a-și reîmprospăta memoria. La ora trei dimineața?

– Nu.

– Unde erați în acel moment?

– În pat. Majoritatea invitaților au plecat până la ora unu. M-am dus în cameră cândva înainte de două. Singură, adăugă ea, anticipând întrebarea. I-am urat noapte

bună Sophiei, apoi m-am culcat, pentru că eram obosită. Avusesem o zi lungă.

– Am putea discuta o clipă între patru ochi? întrebă Helen și le făcu un semn cu mâna detectivilor, indicându-le să plece din cameră.

– Se poate ajunge într-o oră de aici la San Francisco, speculă Maguire pe hol. Nu are nici un alibi pentru momentul în cauză. Și are un motiv destul de bun.

– De ce să te întâlnești cu fostul în apartamentul fiicei?

– Ca să rămână totul în familie.

– Poate, răspunse Claremont și intră înapoi, când judecătoarea îi chemă.

– Domnilor detectivi, doamna Avano ezită să spună anumite informații. Anthony Avano a fost soțul ei mulți ani și au o fiică împreună. Se teme să nu spună ceva care să-i păteze reputația. Totuși, după cum am sfătuit-o, e mai constructiv să împărtășească aceste informații acum, deoarece ar putea fi de ajutor la anchetă. Și mai mult de atât... Mai mult de atât, Pilar, zise ea încet, o să afle cât de curând din alte surse cum stau lucrurile.

– Bine. Se ridică și făcu câțiva pași prin cameră. M-ați întrebat dacă știu de ce s-ar fi dus la apartamentul Sophiei. Nu pot fi sigură de asta, dar... Tony avea o slăbiciune pentru femei. Unii oameni beau, alții joacă jocuri de noroc și alții au aventuri. Tony avea multe aventuri. E posibil să fi aranjat să se întâlnească acolo cu cineva ca să pună punct unei aventuri sau...

– Știți cu cine putea avea o relație?

– Nu, nu mă mai interesează asta de mult. Dar sigur a fost cineva. Știa cine a sunat-o pe Rene în noaptea aceea. Sunt sigură de asta. Iar la petrecere părea agitat. Era ceva neobișnuit pentru Tony. Rar îl tulbura ceva. A fost destul de nepoliticos cu David Cutter și deloc sociabil, cum îi stătea în fire. Privind în retrospectivă, cred că avea ceva probleme. Nu știu. N-am vrut să știu, așa că n-am făcut nimic în acest sens. Dacă aș fi făcut... nu am de unde să știu dacă ar fi contat în vreun fel. Asta e dureros.

Claremont se ridică.

– Apreciem cooperarea dumneavoastră, doamnă Avano. Am dori să vorbim cu ceilalți membri ai familiei acum, cu domnul Cutter și cu angajații dumneavoastră care au fost aici în seara petrecerii.

Și voia în mod deosebit să mai vorbească o dată cu Sophia. O interogă singur, în timp ce partenera lui vorbea cu David Cutter.

– Nu mi-ați spus că ați avut o dispută aprinsă cu tatăl dumneavoastră în seara în care a fost ucis.

– Nu, pentru că nu m-ați întrebat. Acum, că mă întrebați, aș dori să clarific. O dispută are loc între doi oameni atunci când există un lucru asupra căruia nu cad de acord. Nu a fost nici o dispută.

– Atunci cum ați descrie ce s-a întâmplat?

– Cuvinte aspre. Cuvinte aspre care trebuiau spuse de mult. Îmi e greu, domnule detectiv, să știu că acelea au fost ultimele cuvinte pe care i le voi mai spune vreodată. Îmi e greu, chiar dacă au fost adevărate și chiar dacă am vorbit serios. Eram furioasă. S-a căsătorit la câteva ore după ce a finalizat divorțul de mama. Nu s-a obosit să-mi spună ce planuri are sau să aibă buna-cuviință de a o informa pe mama și a venit la un eveniment de familie cu o nouă soție la braț. A fost nepăsător și insensibil din partea lor – exact așa cum era și el. I-am spus toate astea.

– Eu am fost informat că l-ați amenințat.

– Serios? E posibil. Eram furioasă, rănită și rușinată. Rene tocmai o încolțise pe mama și o atacase – verbal. Nu avea nici un motiv s-o facă, doar primise ce voia. El a permis să se întâmple asta. Tata era absolut strălucit când venea vorba despre a lăsa lucrurile să se întâmple și a rămâne neștiutor în fața răului produs.

Vestea se răspândi repede. Prin țară și dincolo de Atlantic. Donato stătea în biroul de la etajul întâi al casei sale, bea coniac și se gândea. Era în sfârșit liniște în casă, deși se aștepta ca, din clipă în clipă, bebelușul să se trezească și să înceapă să zbiere că voia țâță.

Gina dormea. Și, dacă n-ar fi existat obișnuitul circ de la miez de noapte, s-ar fi furișat să-și viteze amanta

și să petreacă o oră relaxantă cu ea. Dar era mai bine să nu riște.

Tony Avano era mort.

Întâlnirea cu Margaret Bowers, programată pentru a doua zi dimineață, trebuia să fie amânată – și asta avea să se întâmple. Asta îl ajuta să câștige timp. Preferase să-și păstreze relațiile de afaceri cu Tony. Cu Tony Avano știa mereu exact cum stăteau lucrurile.

În acel moment, Tony era mort, așa că aveau să apară multe răsturnări de situație. Aveau să existe vorbe, bârfe, întârzieri și obstacole. Putea folosi asta în avantajul său.

Trebuia, desigur, să se întoarcă în California. Trebuia să le ofere lui Pilar și Sophiei sprijinul și condoleanțele lui. Și să o asigure pe *La Signora* că avea să facă tot ce-i cerea aceasta, astfel încât producția Giambelli să continue fără probleme.

De vreme ce mai erau doar două zile până la Crăciun, avea să o convingă pe Gina că era mai bine ca ea să rămână acasă, ca să nu-i agite pe copii. Da, era foarte bine. Și o putea lua cu el pe frumoasa lui doamnă, să-i țină companie.

Nimeni nu avea să știe. Da, asta urma să-i dea timp să se gândească la ce trebuia făcut și cum.

„Bietul Tony", gândi el și ridică paharul. „Odihnească-se în pace!"

Jeremy DeMorney dădu mai încet sonorul la știrile de seară și-și scoase sacoul. Se bucura că încheiase mai devreme seara. Era mult mai bine să fie singur, acasă, decât în public, în momentul în care vestea avea să se răspândească.

Tony Avano, nemernicul acela de nimic, era mort.

Într-un fel, aproape că era păcat. Atmosfera din acel moment îl făcuse gata de a fi cules. Și Jerry aștepta de mult momentul acela. Își imagina că lăsase în urmă o fostă soție îndurerată, o văduvă veselă și o fiică amărâtă. Toate acestea erau mai mult decât ar fi meritat.

În timp ce se dezbrăca, Jerry se gândea dacă să meargă înapoi la moșie, ca să participe la ceremonia

de comemorare pe care urma să o țină familia Giambelli. Se răzgândi imediat. Era un pic prea bine cunoscut faptul că răposatul și neregretatul Avano se culcase cu nevasta lui.

Rezolvaseră situația în mod civilizat, desigur. Nu se mai punea la socoteală buza spartă pe care Jerry i-o dăruise soției sale adulterine drept cadou de despărțire. Divorț, înțelegere financiară și o interacțiune manierată în public, de ochii lumii.

Jerry se gândi că toți excelau în a se preface și în a păstra aparențele.

Avea să trimită personal un mesaj familiei prin care să-și exprime condoleanțele și regretele. Se hotărî că era mai bine pentru toți să păstreze pentru moment distanța față de familia Giambelli.

Avea să facă următoarea mutare când urma să fie pregătit. Pentru moment, avea să țină și el un priveghi. Să fie al naibii dacă nu avea de gând să deschidă o sticlă de șampanie și să celebreze crima.

Sophia petrecu aproape o săptămână ocupându-se de moartea tatălui ei ca de o sarcină de afaceri. Își puse emoțiile pe pauză, dădu telefoane, făcu aranjamente, puse întrebări, găsi răspunsuri și-și urmări mama ca un uliu.

Când se izbea de un zid – ceea ce se întâmplase de multe ori – făcea tot posibilul să-l escaladeze sau să construiască un tunel pe dedesubtul lui. Poliția îi dădea aceeași replică iar și iar. Că ancheta era în desfășurare. Că, în acel moment, se urmăreau toate pistele.

Se gândi că o tratau cu dispreț, la fel cum se purtau cu un reporter oarecare. Sau cu un suspect.

Rene refuza să-i răspundă la telefon, și se săturase să îi lase zeci de mesaje pe robotul telefonic. Mesaje compătimitoare, îngrijorate, politicoase, furioase și aspre. Tatăl ei urma *să aibă parte* de o slujbă de comemorare. Cu sau fără acordul și cooperarea văduvei lui.

Îi enumeră mamei ei câteva scuze, cum că apăruseră niște probleme la biroul din San Francisco și că trebuia să se ocupe de ele, și se pregăti să plece în oraș.

Tyler venea cu mașina pe alee, chiar când ea ieși din casă.

– Unde te duci?

– Am treabă.

– Unde?

Încercă să treacă pe lângă el și să meargă la garaj, dar el se așeză în calea sa.

– Uite ce e, mă grăbesc. Du-te și tunde o vie.

– Unde pleci?

Îi venea să facă o criză de nervi, dar nu se putea așa ceva.

– Trebuie să dau o fugă în oraș. Am ceva de rezolvat.

– Bine. Luăm mașina mea.

– Azi nu am nevoie de tine.

– Muncă de echipă, ai uitat? Știa cum arăta o femeie care se deplasa pe marginea prăpastiei și nu avea de gând s-o lase să conducă.

– Mă descurc, MacMillan. Oare de ce naiba nu-i spusese că se ducea la cumpărături?

– Da, tu te descurci cu orice. O prinse cu o mână de braț, iar cu cealaltă deschise portiera. Urcă.

– Te-ai gândit vreo secundă că poate vreau să fiu singură?

– Te-ai gândit vreo secundă că poate nu-mi pasă? Ca să rezolve problema, o luă pe sus pur și simplu și o așeză pe scaunul din dreapta. Pune-ți centura, îi ordonă în timp ce trânti portiera.

Sophia se gândi serios să deschidă ușa printr-o lovitură și apoi să se repeadă și asupra lui. Dar îi era teamă că n-avea să se mai oprească. Fierbea de mânie pe dinăuntru – de o durere arzătoare și furioasă. Și își aminti, așa cum își promisese, că fusese lângă ea în cel mai îngrozitor moment.

Tyler urcă la volan. Poate pentru că o cunoștea de mai bine de o jumătate din viață. Poate pentru că în ultimele săptămâni fusese mai atent la ea decât în ultimii douăzeci de ani. Indiferent care ar fi fost motivul, Tyler se gândi că știa mult prea bine fața aceea. Iar calmul aparent nu era o mască adevărată, cel puțin nu în acea clipă.

– Deci. Porni de pe loc, apoi se uită spre ea. Unde te duci de fapt?

– Mă duc la poliție. Nu-mi dau nici un răspuns la telefon.

– Bine.

Băgă mașina în viteza întâi și porni pe alee.

– N-am nevoie de un câine de pază, Ty, sau de un umăr mare și lat pe care să plâng.

– Bine. Continuă să conducă. Ca să știi, aș prefera să n-ai nevoie nici de un sac de box.

Ca răspuns, Sophia își încrucișă mâinile la piept și se uită în față. Munții erau învăluiți de ceață și dantelați cu zăpadă, precum o fotografie ușor neclară. Priveliștea aceea uluitoare nu o înveselea însă cu nimic. În mintea ei, nu vedea nimic altceva decât foaia aceea ruptă dintr-o revistă de specialitate pe care o primise prin poștă, cu o zi în urmă.

Fotografia cu ea, bunica și mama ei, care fusese publicată în revistă cu multe luni în urmă, fusese pângărită la fel ca micuții îngeri Giambelli. Doar că de data asta fusese folosit un stilou roșu. O cerneală roșie ca sângele le mâzgălea fețele și le numea târfe criminale.

Sophia se întreba dacă nu cumva acesta fusese răspunsul lui Rene la nenumăratele apeluri telefonice. Oare femeia aia își imagina că un astfel de truc copilăresc avea să o sperie? Nu se lăsa speriată așa ușor. Când o arsese în flăcările din șemineu, se simțise dezgustată și furioasă, dar nici o clipă speriată.

Și totuși, o zi mai târziu, tot nu-și putea șterge imaginea din minte.

– Eli ți-a cerut să mă dădăcești? vru ea să știe.

– Nu.

– Bunica?

– Nu.

– Atunci cine?

– Uite care-i treaba, Sophia. În afaceri, primesc ordine când e cazul. Dar niciodată în viața mea personală. Și asta e viața mea personală. Ai înțeles?

– Nu. În acel moment, își mută privirea de la munți, studiind ceva la fel de fascinant – profilul lui Tyler. Nici

măcar nu-ți plăcea de tata și nici după mine nu ești înnebunit.

– Nu-mi plăcea de taică-tău. O zise simplu, fără să se scuze și fără vreo urmă de plăcere în glas. Tocmai din acest motiv pe Sophia nu o deranjă afirmația. Încă nu m-am hotărât în privința ta. Îmi place, în schimb, foarte mult de mama ta și n-o suport pe Rene și nici faptul că a încercat să pună poliția pe urmele lui Pilar. Și, una peste alta, poate și pe ale tale.

– Atunci, o să fii încântat să afli că a doua mea oprire de azi e la Rene. Trebuie să mă cert un pic cu ea pe tema slujbei memoriale.

– Vai, ce amuzant o să fie. Și crezi că asta o să implice și smuls de păr și mușcături?

– Pe voi, bărbații, chiar vă excită treburile astea, nu? E o chestie bolnavă.

– Da.

El suspină, greu și visător, și o făcu să râdă. Era primul râs adevărat de zile întregi.

Sophia își dădu seama că nu mai călcase niciodată într-o secție de poliție adevărată. Imaginea ei despre cum arăta una era absolut fictivă, așa că se aștepta la coridoare întunecate și umede, cu linoleum uzat pe jos, birouri zgomotoase și înghesuite, indivizi dubioși cu priviri posomorâte și miros de cafea proastă băută din pahare de carton.

În secret, abia așteptase acea experiență.

Găsi în schimb o atmosferă de birou, podele curate și holuri mari, care miroseau vag a dezinfectant. Nu ar fi spus că era o liniște de mormânt, dar, când se îndreptă, împreună cu Tyler, spre divizia detectivilor, își putea auzi tocurile pocnind în contact cu podeaua.

Zona detectivilor era înțesată cu birouri utilitare. Din păcate, nici unul nu era vechi și ponosit, după cum sperase. Exista, într-adevăr, miros de cafea, dar era un iz proaspăt și bogat. Văzu arme, deci tot era ceva. Detectivii le purtau prinse la curele sau în hamuri. I se păru puțin ciudat, ținând cont că se afla într-o încăpere mare

și bine luminată, unde sunetul principal era cel al tastelor de la calculator.

Uitându-se prin sală, dădu cu ochii de Claremont. Se uită spre o ușă din lateralul camerei, apoi se ridică și merse spre ei.

– Domnișoară Giambelli.

– Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre tatăl meu. Despre aranjamente și despre ancheta pe care o desfășurați.

– Când am vorbit la telefon...

– Știu ce mi-ați spus la telefon, domnule detectiv. Aproape nimic. Cred că am dreptul să primesc mai multe informații și cu siguranță am dreptul să știu când veți elibera corpul tatălui meu. Vă spun de pe acum că următorul meu pas va fi să merg mai sus de dumneavoastră. O să încep să-mi folosesc toate relațiile. Și, credeți-mă, familia mea are multe relații.

– Știu. Haideți să mergem în biroul locotenentului.

Făcu semn într-acolo, apoi înjură în barbă când ușa laterală se deschise și partenera lui ieși împreună cu Rene.

Arăta splendid în negru. Palidă și cu părul ei strălucitor ca soarele strâns într-un coc la baza cefei. Era imaginea perfectă a văduvei din înalta societate. Sophia se gândi că se studiase mult în oglindă înainte să plece și că nu rezistase tentației de a îndulci negrul cu o broșă delicată cu diamante, în formă de stea.

Sophia se holbă un moment îndelungat la broșă, după care își mută atenția la Rene.

– Ce caută ea aici? ceru să știe Rene. V-am spus că mă hărțuiește. Că mă sună constant și mă amenință. Strânse o batistă în pumn. Vreau să cer un ordin de restricție împotriva ei. Împotriva tuturor. L-au omorât pe bietul meu Tony.

– Repeți de mult numărul acesta, Rene? o întrebă Sophia rece. Ar trebui să mai lucrezi un pic la el.

– Vreau protecția poliției. L-au omorât pe Tony din cauza mea. Sunt italieni. Au legături cu Mafia.

Sophia începu să râdă. Porni de la un chicot care continuă să escaladeze până când nu se mai putu opri. Făcu câțiva pași înapoi și se așeză pe banca lipită de perete.

– O, da, așa e, ai perfectă dreptate. Acasă la bunica mea e o pepinieră de crimă organizată. Și, pentru a o deconspira, era nevoie fix de un fost model, o panaramă ahtiată după averi, care nu vrea altceva decât să urce pe scara socială.

Sophia nu știa când râsul ei se transformase în plâns, dar avea obrajii plini de lacrimi.

– Vreau să-mi îngrop tatăl, Rene. Lasă-mă să fac asta. Lasă-mă să iau parte la asta, și după aceea nu trebuie să ne mai vedem sau să ne mai vorbim vreodată.

Rene își băgă batista înapoi în geantă. Se deplasă prin încăperea în care se făcuse brusc extrem de liniște. Așteptă ca Sophia să se ridice.

– El îmi aparține mie. Și n-o să iei parte la nimic.

– Rene.

Sophia ridică mâna, dar inspiră adânc în clipa când brațul îi fu îndepărtat cu violență.

– Domnișoară Avano, zise Claremont când o luă de braț, și în vocea lui se simțea avertismentul.

– Nu vreau să mă atingă. Dacă tu sau altcineva din *familia* ta mă mai sună vreodată, o să aveți de-a face cu avocații mei.

Rene ridică semeață capul și părăsi încăperea.

– De ciudă, murmură Sophia. Doar de ciudă.

– Domnișoară Giambelli. Maguire o atinse pe braț. Mai bine luați un loc și vă aduc niște cafea.

– Nu vreau cafea. Îmi spuneți dacă ați făcut vreun progres în anchetă?

– Nu avem nimic nou. Îmi pare rău.

– Când va fi eliberat corpul tatălui meu?

– Rămășițele tatălui dumneavoastră vor fi eliberate în dimineața asta, celei mai apropiate rude.

– Înțeleg. Mi-am irosit timpul – și pe al dumneavoastră. Scuzați-mă. Ieși și scoase furioasă telefonul din geantă. Încercă prima dată să sune la Helen Moore, dar i se spuse că judecătoare prezida un caz și nu era disponibilă.

- Crezi că ea poate s-o oprească pe Rene?
- Nu ştiu. Trebuie să încerc. Sună apoi la biroul lui James Moore, dar fu dezamăgită să afle că acesta era într-o şedinţă. Cu o ultimă speranţă, ceru să discute cu Linc.
- Linc? Sunt Sophia. Am nevoie de ajutor.

Pilar stătea în grădină, pe o bancă de piatră. Era frig, dar Dumnezeu ştia că avea nevoie de aer. Se simţea captivă în casă, aşa cum nu se mai simţise niciodată. Prinsă între pereţi şi ferestre, păzită de oamenii care o iubeau cel mai mult. Se gândi că era supravegheată la fel de mult ca un invalid care ar fi putut muri în orice clipă.

Toţi credeau că era îndurerată, şi-i lăsase să creadă acest lucru. Se întrebă dacă acela era cel mai grav dintre toate păcatele ei. Că lăsa pe toată lumea să creadă că era copleşită de durere.

Când de fapt ea nu simţea nimic. Nu putea simţi nimic.

Nimic cu excepţia celui mai teribil lucru, o foarte vagă uşurare.

Simţise şoc, amărăciune şi durere, dar trecuseră toate repede. Îi era extrem de ruşine de lipsa ei de sentimente, aşa că îşi evita familia cât putea de mult. Atât de ruşine, că petrecuse aproape tot Crăciunul închisă în camera ei, incapabilă să-şi aline copilul, de teamă că acel copil avea să observe ipocrizia mamei sale.

Pilar se întreba cum putea o femeie trece atât de uşor de la iubire la indiferenţă şi apoi la cruzime? Oare acea lipsă de pasiune şi de compasiune existase mereu în ea? Şi oare acel neajuns fusese cel care-l îndepărtase de ea pe Tony? Sau poate tot ce făcuse el, atât de nepăsător în timpul căsniciei lor, ucisese în ea orice capacitate de a mai nutri vreun sentiment?

De fapt, nu conta deloc. El era mort, şi ea se simţea goală pe dinăuntru. Se ridică, se întoarse să plece spre casă, dar se opri când îl văzu pe David pe potecă.

- Nu am vrut să te deranjez.
- E în regulă.
- Am încercat să nu-ţi stau în cale.

– Nu e nevoie.

– Eu am crezut că era. Arăți obosită, Pilar.

„Și singură", adăugă în gând.

– Cred că toți suntem. Știu că ai avut multe sarcini în plus zilele astea. Sper că știi cât de recunoscători îți suntem pentru asta. Fu cât pe ce să facă un pas în spate când el se apropie de ea, dar se forță să stea în loc. Cum a fost Crăciunul pentru tine?

– Agitat. Să spunem doar că abia aștept să vină luna ianuarie, ca să înceapă copiii școala. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, nu chiar, mulțumesc. Intenționa să se scuze și să fugă iar să se ascundă în camera ei. Dar era ceva la el care n-o lăsa s-o facă. Și, privindu-l, se auzi rostind câteva cuvinte: Sunt atât de inutilă aici, David. Nu pot s-o ajut pe Sophia. Știu că încearcă să se țină ocupată cu munca, să nu se mai gândească la cele întâmplate. De aia și petrece atât de mult timp încercând să mă instruiască la biroul de aici. Dar pur și simplu stric totul.

– E o nebunie să spui așa ceva.

– Ba nu. Așa e. N-am lucrat niciodată cu adevărat la un birou, exceptând o scurtă perioadă acum mai bine de douăzeci de ani. Totul s-a schimbat. Nu pot face să meargă blestematul ăla de calculator, nu știu limbajul și în cea mai mare parte a timpului nu știu nici de ce fac ce fac. În loc să mă certe pentru prostiile pe care le fac, Sophia mă mângâie pe cap, pentru că nu vrea să mă supere. De fapt, ea e cea supărată, și eu nu pot face nimic s-o ajut. Își apăsă degetele de tâmple. Așa că fug. Mă pricep al naibii de bine la treaba asta. Și, în clipa asta, plec de aici, ca să nu fiu nevoită să dau ochii cu ea. Se îmbolnăvește din pricina lui Tony, încercând s-o oprească pe Rene să-i ia corpul. Nu își poate plânge durerea. Nu-și îngăduie s-o facă. Nu există nici o încheiere și n-o să fie până când poliția nu... Are atâta nevoie de ceremonia asta, de ritual. Și Rene nu vrea să permită ca acesta să aibă loc.

– Trebuie să treacă peste tragedie în felul ei. Știi și tu asta. Așa cum și tu trebuie să faci la fel, dar în felul tău.

– Nu ştiu ce înseamnă în felul meu. Ar trebui să intru. Trebuie să găsesc cuvintele potrivite.

Fiindcă nu voia să o lase singură, David o conduse spre casă.

– Pilar, tu crezi că Sophia nu ştie cât de mult înseamnă pentru tine?

– Ba ştie. La fel de bine cum ştie cât de puţin înseamnă pentru tatăl ei. Este greu pentru un copil să trăiască cu asta.

– Ştiu. Şi totuşi, reuşesc să o facă.

Se opri pe terasa laterală şi se întoarse spre el.

– Te temi vreodată că nu eşti de-ajuns pentru ei?

– În fiecare zi.

Pilar râse slab.

– E îngrozitor din partea mea, dar mă simt uşurată să te aud spunând asta. Deschise uşa laterală şi o zări pe Sophia, stând pe canapea, albă ca varul la faţă, cu Linc Moore lângă ea, strângând-o de mână.

– Ce este? Pilar înaintă grăbită şi se ghemui în faţa fiicei ei. O, scumpa mea, ce e?

– Am ajuns prea târziu. Linc a încercat. A obţinut chiar şi un ordin temporar de restricţie, dar a fost prea târziu. L-a incinerat, mamă. Aranjase deja asta, înainte să...

– Îmi pare rău. Încă ţinând-o de mână pe Sophia, Linc se întoarse spre Pilar. L-a dus direct la crematoriu. Începuse deja, înainte să avem ordinul temporar de restricţie.

– Nu mai e, mamă.

capitolul 11

Viile dormeau sub vraja iernii lungi. Câmpurile care se întindeau hectar după hectar sorbeau picăturile de ploaie, se întăreau sub îngheţuri şi se înmuiau apoi încă o dată, sub mângâierea razelor calde, care le tachinau.

Pentru agricultor şi recoltă, tot anul era un ciclu ce se repeta iar şi iar, cu mici variaţii şi surprize. Plăcerile şi tragediile erau absorbite în întreg.

Viaţa era o spirală continuă, care curgea ciclic.

Spre începutul lui februarie, ploi abundente întârziau ciclul de curățare, aducând cu ele deopotrivă frustrare și promisiunea unei recolte bogate, ca urmare a iernii ploioase. Câmpurile și munții erau învăluite în ceață.

Luna februarie era o lună a așteptării. Unora li se părea deja că așteptarea dura de o veșnicie.

Tereza avea biroul ei la etajul al treilea al vilei Giambelli. Prefera etajul al treilea, pentru că era mai departe de zumzetul casei. Și, în plus, iubea priveliștea de la fereastră, căci putea vedea tot ce îi aparținea.

În fiecare zi urca scările, fiind un exercițiu bun pentru corp, apoi lucra trei ore în biroul ei. Niciodată mai puțin de atât, dar, în ultimele zile, din ce în ce mai mult. Era o încăpere plăcută. Tereza era de părere că un mediu confortabil creștea productivitatea. Considera, de asemenea, că era importat să se răsfețe în privințele care contau pentru ea.

Biroul fusese al tatălui ei. Era vechi, lucrat din lemn de stejar închis la culoare și cu sertare adânci. Asta însemna tradiție. Pe el erau așezate un telefon cu două lunii și un calculator performant. Asta însemna progres. Sub birou, bătrâna Sally sforăia liniștită. Asta însemna că era acasă.

Credea cu toată ființa ei în aceste trei lucruri. Și, din acest motiv, în biroul ei se aflau în acel moment soțul ei și nepotul său, fiica și nepoata ei, precum și David Cutter și Paulo Borelli. Se gândi că era o îmbinare perfectă a celor vechi cu cele noi. Aștepta să fie servită cafeaua. Ploaia bătea în acoperiș și în ferestre ca niște mici pumni molatici.

– Mulțumesc, Maria. Acesta era semnalul care marca încheierea interacțiunilor sociale și începutul discuțiilor de afaceri. Tereza își încrucișă brațele, în timp ce menajera ieși și închise ușa. Îmi pare rău, începu ea, că nu ne-am putut întâlni cu toții mai devreme. Pierderea tatălui Sophiei și circumstanțele morții sale au amânat anumite aspecte ale afacerilor. Iar boala recentă a lui Eli a împiedicat ținerea acestei întruniri.

În acel moment se uită spre el. Încă i se părea că arăta oarecum fragil. O speriase cât de repede o simplă răceala se transformase în febră cu frisoane.

– Sunt bine, zise Eli, mai mult pentru a o liniști pe ea decât pe ceilalți. Un pic șubred în balamale, dar îmi revin. Un bărbat nu are de ales decât să-și revină, atunci când are atâtea asistente învârtindu-se pe lângă el.

Tereza zâmbi, pentru că știa că era ceea ce-și dorea el, dar putea auzi șuieratul slab din pieptul său.

– Cât Eli se refăcea, l-am ținut la curent cât de mult am putut cu privire la mersul afacerilor. Sophia, am raportul și predicțiile tale în legătură cu campania centenarului. Vom mai discuta despre asta între patru ochi, dar aș vrea să pui pe toată lumea la curent.

– Desigur. Sophia se ridică și deschise un portofoliu care conținea machete ale reclamelor, precum și rapoarte detaliate privind mesajul principal, statistici de consum și locații selectate. Prima etapă a campaniei va începe în iunie, cu amplasarea de panouri publicitare în locurile indicate în mape, începu ea și distribui mapele. Am creat o campanie cu trei piloni, care vizează consumatorii noștri elitiști, pe cei din linia de mijloc și pe cei care sunt cel mai greu de prins, tinerii, băutorii ocazionali, cu un buget limitat.

Deși ea continuă să vorbească, Tyler nu o mai asculta. Mai auzise prezentarea aceea. Să-l ajute Dumnezeu, dar participase la diverse stadii ale dezvoltării acesteia. Expunerea prelungită îl învățase cât de valoros era ceea ce făcea ea, dar, cu toate acestea, nu se putea convinge să-l intereseze cu adevărat.

Prognozele meteo de lungă durată anunțau o tendință de încălzire. O încălzire prea rapidă și de durată ar fi păcălit o parte dintre soiurile de struguri să iasă din hibernare. Trebuia să fie foarte atent la acel lucru – la semnele subtile care prevesteau cele mai mici schimbări la muguri, la sângerarea ușoară provocată de tăiere.

O înflorire timpurie era sinonimă cu apariția pericolului de a degera.

Era pregătit să se ocupe de asta la momentul potrivit, dar....

– Văd că încă îl ținem treaz pe Tyler, zise Sophia dulce și-l readuse la realitate.

– Nu, nu chiar. Dar, de vreme ce mi-ai întrerupt siesta, etapa a doua are nevoie de participarea publicului. Degustări de vin, tururi ale podgoriei, evenimente sociale, licitații, gale – atât aici, cât și în Italia –, lucruri care să genereze publicitate. Se ridică să-și mai ia cafea. Sophia știe foarte bine ce face. Cred că nimeni nu ar contrazice asta.

– Și pe câmpuri? întrebă Tereza. Sophia știe ce face și acolo?

Tyler își luă un răgaz și sorbi din cafea.

– Se descurcă destul de bine pentru un ucenic de muncitor.

– Ty, te rog, oprește-te, o să mă faci să mă rușinez cu atâta complimente lingușitoare.

– Foarte bine, murmură Tereza. David? Ai ceva comentarii de făcut la adresa campaniei?

– Inteligentă, stilată și meticuloasă. Singura mea grijă, ca tată de adolescenți, este că reclamele care vizează piața între douăzeci și unu și treizeci de ani fac vinul să arată ca o mare distracție.

– Ceea ce și este, sublinie Sophia.

– Și ceea ce vrem să pară a fi, aprobă el. Dar sunt precaut. Făcând reclamele atât de minunate și de atractive pentru un public tânăr, există riscul să fie prea ademenitoare pentru cei și mai tineri. Aici vorbește tatăl din mine, recunoscu el. Dar am fost și un băiat tânăr. Și dacă și când voiam, beam până mi se făcea rău – și asta fără să fiu influențat de vreo reclamă.

Pilar scoase un sunet slab, dar apoi se domoli. Dar, cum David stătea lângă ea – se asigurase să stea unul lângă celălalt –, o auzi.

– Pilar? Păreri?

– Nu, eu doar... Ei bine, de fapt, cred că e o campanie minunată și știu cât de mult a muncit Sophia la ea – și Tyler, bineînțeles, și restul echipei. Dar cred că David are dreptate despre această... să-i spunem a treia ramură. E greu să vinzi ceva care atrage un grup-țintă tânăr fără

a ispiti și vârste nepotrivite. Dacă am putea concepe un fel de atenționare...

– Atenționările sunt plictisitoare și diluează mesajul, începu Sophia, dar își ținu imediat buzele și se așeză la loc. Asta dacă nu le facem amuzante, spirituale, responsabile și cumva să se îmbine bine cu mesajul. Lasă-mă să mă gândesc la asta.

– Bun. Acum, Paulie.

În acel moment, Sophia era cea care nu asculta ce spunea administratorul despre vii, despre degustarea din butoaie și din canistre a diferitelor sortimente.

„Vârstă", gândi ea. Vârstă. Rafinament. Coacere. Perfecțiune. Dar tot mai avea nevoie de clenci. Răbdare. Vinul bun se face cu multă răbdare. Recompense. Vârstă, recompense, răbdare. Găsise esența.

O mâncau degetele să scoată o foaie de hârtie și să înceapă să mâzgălească. Lucra mai bine dacă așternea cuvintele pe hârtie și le vedea acolo. Se ridică să mai ia niște cafea. Fiind cu spatele la ceilalți, își luă repede câteva notițe pe un șervețel.

Paulie termină și veni rândul lui David. În loc să înceapă cu predicțiile de vânzare, analiza costurilor, estimările și numerele la care se aștepta Sophia, bunica ei dădu deoparte raportul scris al acestuia.

– Ne ocupăm de asta mai târziu. În acest moment, aș vrea să aud evaluarea făcută de tine oamenilor-cheie din această încăpere.

– Aveți rapoarte și cu evaluări, *La Signora.*

– Da, aprobă ea și doar ridică din sprâncene.

– Bun. Tyler n-are nevoie de mine în câmp, și știe și el asta. Faptul că asta face parte din îndatoririle mele și că ofer o pereche de mâini competente nu par să-i potolească împotrivirea. O împotrivire pentru care nu pot să-l învinuiesc, dar care stă uneori în calea eficienței. În afară de asta, viile MacMillan sunt conduse la fel de bine ca oricare altele cu care am fost vreodată asociat. Același lucru e valabil și-n cazul viilor Giambelli. Mai e nevoie de mici ajustări, dar munca lui de contopire a operațiunilor și de coordonare a oamenilor e excelentă. Sophia se descurcă destul de bine în vie, deși nu este

punctul ei forte. La fel cum promovarea și vânzarea nu sunt punctele forte ale lui Tyler. Din faptul că ea duce greul acolo, iar el în vie rezultă un amestec echitabil de bun și surprinzător de interesant. Cu toate astea, există unele dificultăți la birourile din San Francisco.

– Sunt conștientă de dificultăți, zise Sophia. Mă ocup de ele.

– De ea, o corectă David. Sophia, ai o angajată dificilă, furioasă și necooperantă, care de câteva săptămâni încearcă să-ți submineze autoritatea.

– Am stabilit o întâlnire cu ea pentru mâine după-amiază. Îmi cunosc oamenii, David. Știu cum să mă ocup de ei.

– Te interesează să afli de unde știu exact cât de dificilă, furioasă și necooperantă a fost Kristin Drake? Așteptă o clipă. A început să vorbească și cu alte companii. CV-ul ei a ajuns pe vreo șase birouri în ultimele două săptămâni. Una dintre sursele mele de la La Coeur îmi spune că atunci când crede că are ascultare de la urechea potrivită, începe să facă mai multe afirmații și acuzații.

Sophia asimilă trădarea și dezamăgirea, apoi încuviință:

– O să mă ocup de ea.

– Ai grijă s-o faci, o sfătui Tereza. Dacă o angajată nu poate fi loială, să fie măcar demnă. Nu vom tolera ca un membru al personalului să folosească bârfe și aluzii ca monedă de negociere a unei poziții într-o altă companie. Și Pilar?

– Învață, zise David. Afacerile nu sunt punctul ei foarte, cred că o folosiți greșit, *La Signora.*

– Poftim?

– După părerea mea, fiica dumneavoastră ar fi mai potrivită ca purtător de cuvânt, ca om de legătură pentru companie. Astfel, farmecul și eleganța ei n-ar fi irosite, ca în clipa de față, lucrând la un calculator. Mă mir că nu îi cereți lui Pilar să ajute cu tururile și cu degustările, unde vizitatorii s-ar bucura de compania ei și de avantajul suplimentar de a avea contact direct cu un membru al familiei. Este o gazdă excelentă, *La Signora.* Nu e însă și un funcționar excelent.

– Vrei să spui că am făcut o greşeală aşteptându-mă ca fiica mea să înveţe care-i treaba cu afacerile companiei?

– Da, răspunse el simplu şi-l făcu pe Eli să înceapă un acces de tuse.

– Îmi cer scuze, îmi cer scuze. Flutură din mână, de îndată ce Tyler sări în picioare să-i pună un pahar de apă. Am încercat să înghit râsetele alea. N-ar fi trebuit. Iisuse, Tereza, are dreptate, şi o ştii şi tu prea bine. Luă paharul de la Tyler, sorbi cu grijă, până i se uşură presiunea din piept. Urăşte să se înşele în vreo privinţă şi nu se întâmplă aproape niciodată. Sophia? Cum se descurcă mama ta ca asistentă aici?

– Nu prea a avut timp să... E groaznică, recunoscu Sophia şi începu să râdă. Of, mamă, îmi pare atât de rău, dar pur şi simplu eşti cea mai groaznică asistentă de birou de pe lume. Nu te-aş putea trimite în oraş să lucrezi cu echipa mea nici într-un milion de ani. Ai idei, adăugă ea, îngrijorată că mama sa nu spunea nimic. Ca astăzi, de exemplu, cu ideea legată de o atenţionare pe care să o introducem. Dar nu le spui decât dacă eşti pusă la zid – şi atunci nu ştii cum să le implementezi. Şi, mai mult decât toate astea, urăşti fiecare minut în care eşti închisă în birou.

– Îmi dau silinţa. E evident că dau greş, zise ea şi se ridică.

– Mamă...

– Nu, e în regulă. Prefer să fii sinceră decât să mă protejezi. Daţi-mi voie să uşurez situaţia pentru toţi cei implicaţi. Îmi dau demisia. Acum, dacă mă scuzaţi, mă duc să fac ceva la care mă pricep. Cum ar fi, să stau undeva arătând elegantă şi fermecătoare.

– Mă duc să vorbesc cu ea, începu Sophia.

– Ba nu. Tereza ridică o mână ca s-o oprească. Este o femeie-n toată firea, nu un copil care trebuie împăcat. Stai jos. Să terminăm întrunirea.

Ridicându-şi cafeaua, Tereza se gândi că era încurajator să vadă că fiica sa dădea dovadă de o izbucnire temperamentală şi de un pic de coloană vertebrală.

În sfârşit.

*

Nu avea timp să oblojească orgoliul rănit al nimănui, dar, de vreme ce considera că avusese partea lui de vină, David o căută pe Pilar. În ultimele săptămâni, Maria devenise una dintre sursele lui de noutăți, și tot de la ea afla și care era dinamica familiei. Cu ajutorul ei, o găsi pe Pilar în seră, purtând un sorț și mănuși de grădină, schimbând ghivecele unor plante pe care le îngrijise de când erau butași.

– Ai o clipă?

– Am tot timpul din lume, zise ea, fără să-l priveze de o privire și de un strop de căldură. Nu fac nimic.

– Într-un birou, într-adevăr, nu faci nimic care să te mulțumească sau care să îndeplinească un scop. Asta-i cu totul altceva. Îmi pare rău că evaluarea mea te-a supărat, dar...

– Dar afacerile sunt afaceri.

Se uită fix la el.

– Da. Sunt afaceri. Tu vrei să bați la calculator și să îndosariezi, Pilar? Să participi la întâlniri despre campanii de publicitate și strategii de marketing?

– Vreau să mă simt utilă. Aruncă jos cazmaua ei mică. Se întrebă dacă nu cumva credeau cu toții că era precum florile pe care le îngrijea. Sau oare chiar și ea credea asta? Că era ceva care necesita un climat controlat și o mânuire atentă, ca să nu facă nimic altceva decât să stea și să dea bine într-un decor frumos? Am obosit. Am obosit și m-am săturat până peste cap ca lumea să mă facă să mă simt de parcă nu am nimic de oferit. Nici o abilitate, nici un talent, nici un pic de creier.

– Atunci, înseamnă că n-ai ascultat cu atenție.

– O, ba da, te-am auzit. Își smulse mănușile din mâini și le aruncă. Eu trebuie să fiu fermecătoare și elegantă. Ca un fel de păpușă frumos aranjată, care poate fi pusă jos când trebuie și unde trebuie, dar în restul timpului e ținută în dulap. Ei bine, nu, mulțumesc. Am stat ascunsă suficient de mult timp.

Încercă să treacă pe lângă el. Își smulse brațul când el încercă să o prindă. Apoi se uită șocată cum el pur și simplu o prinse de celălalt braț și o ținu locului.

Nu o manevra nimeni. Așa ceva efectiv nu se făcea.

– Ia stai.

– Ia-ți mâinile de pe mine.

– Într-un minut. În primul rând, farmecul este un talent. Eleganța e o abilitate. Și e nevoie de multă minte ca să știi ce trebuie spus și în ce moment, astfel încât să-i faci pe oameni să se simtă bine-veniți. Ești bună la treaba asta, așa că de ce să nu te folosești de asta? În al doilea rând, dacă tu consideri coordonarea turiștilor și a clienților la degustări și tururi ca fiind o muncă ușoară... ei bine, vei descoperi că nu-i deloc așa, dacă vei avea vreodată curajul să încerci.

– N-am nevoie să-mi spui tu...

– Ba se pare că da.

Pilar aproape rămase cu gura căscată de uimire când el o întrerupse. Asta era altceva care se întâmpla foarte rar. Atunci, își aminti cum David îl pusese la punct pe Tony în noaptea petrecerii. Și, în acel moment, folosea cu ea același ton rece și tăios.

– Îți amintesc că nu lucrez pentru tine.

– Ba îți amintesc eu, o contră el, că, în esență, asta faci, zise sec. Sugerez să-ți pui în valoare talentele acolo unde trebuie. Trebuie să cunoști bine afacerea ca să te ocupi de tururile cramei și să ai răbdare să răspunzi iar și iar la aceleași întrebări. Să vinzi produsul fără să pară că îl vinzi. Să fii amabilă și amuzantă și să oferi informații. Și, înainte să începi, trebuie să te uiți lung și bine la tine și să încetezi să te mai vezi ca nevasta părăsită a unui bărbat căruia nu-i pasă de nimic altceva decât de el însuși.

Pilar rămase cu gura căscată și buzele începură să-i tremure, înainte de a spune ce voia.

– Ce lucru îngrozitor ai zis.

– Poate. Dar e timpul să ți-o spună cineva. Mă deranjează să văd cum oamenii se irosesc. Tu te-ai tot irosit, și începe să mă enerveze treaba asta.

– N-ai nici un drept să-mi spui astfel de lucruri. Funcția ta de la Giambelli nu-ți dă dreptul să fii nemilos.

– Funcția mea din cadrul companiei nu-mi dă voie să spun lucrurilor pe nume. Și nu-mi dă nici dreptul pentru asta, adăugă și o lipi de el. Dar asta e ceva personal.

Era mult prea șocată ca să-l oprească sau să reușească să protesteze în vreun fel. Iar în clipa următoare gura lui se lipi de a ei, apăsat și cu furie, și nu avea nimic altceva de făcut decât să simtă.

Gura unui bărbat – fierbinte, fermă. Mâinile unui bărbat – puternice și pline de dorință. Șocul de a avea trupul lipit de al lui, de a simți fierbințeala, liniile acelea. Pericolul sexual.

Sângele i se urcă la cap, într-un val uriaș de putere. Iar corpul și inima ei, înfometate de iubire, se aruncară în potopul plăcerii. Gemu ușor și-l îmbrățișă. Se loviră de masa ei de lucru și dărâmară câteva ghivece. Lutul se izbi de pământ cu un sunet de săbii ce se izbesc una de alta. Nervi, nevoi de atâta timp adormite, reveniră la viață și începură să sfârâie prin trupul ei. Părea că totul în ea se trezea deodată, amenințând să o copleșească – i se înmuiară genunchii și gura ei deveni sălbatică sub atingerea buzelor lui.

– Ce? Avea respirația întretăiată și abia reuși să ia o gură de aer, când el o ridică și o trânti pe bancă. Ce facem?

– Ne gândim mai târziu la asta.

Trebuia să o atingă, avea nevoie să-i simtă carnea sub palme. Deja începuse să-i tragă de pulover, animat de o energie sexuală care-l făcea să se simtă ca un adolescent într-o camionetă.

Picăturile de ploaie se loveau de pereții de sticlă, iar aerul era cald și umed, parfumat de flori, de pământ și de mirosul ei. Se cutremura sub el, cu zvâcniri rapide și dure. Sunete slabe și delicioase îi fredonau în gât.

David își dorea să o înfulece, să o înghită cu totul și să se gândească mai târziu la detalii. Nu-și amintea când simțise ultima dată acea dorință feroce de a face sex.

– Pilar. Lasă-mă...

Se chinui să desfacă nasturele pantalonilor ei.

Ea cu siguranță și-ar fi uitat și numele dacă nu l-ar fi rostit el. Ar fi uitat totul și s-ar fi predat pur și simplu dorințelor carnale. Dar sunetul o trezi și o aduse înapoi la realitate. Și aduse și primul moment de panică.

– Stai. Asta e... Nu putem.

Se împinse ușor în el, chiar când capul îi căzu pe spate și întregul corp i se cutremură ca reacție la dinții lui care o zgâriau ușor pe gât.

– Pilar. Nu-și putea recăpăta suflul și nu-și putea găsi echilibrul. Te doresc.

Oare câți ani trecuseră de când nu mai auzise acele cuvinte? De câți ani nu mai văzuse dorința în ochii unui bărbat? Pilar se gândi că de prea mulți – atât de mulți ani, încât, acum, că se întâmpla, nu mai avea puterea să gândească sau să reacționeze.

– David. Nu sunt pregătită pentru asta.

Mâinile lui erau încă pe ea, prinse de încheieturile ei, chiar sub pulover, unde pielea caldă încă fremăta.

– N-aș fi zis.

– Nu mă așteptam... Se gândi că avea mâini atât de puternice. Puternice și cu palme aspre. Atât de diferite de ale lui... Te rog, ai putea să te dai înapoi?

David rămase exact unde era.

– Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Din clipa în care ai deschis ușa.

Plăcerea se revărsă în ea, urmată de panică, apoi de confuzie.

– Eu...

– Nu, zise el scurt. Nu spune că te simți flatată.

– Dar sigur că sunt. Ești un bărbat atrăgător și... Și nu mai putea *gândi* limpede atunci când o atingea. Te rog. Ai vrea să te dai la o parte?

– Bine. Făcu un mare efort pentru a se supune. Știi că ce s-a întâmplat aici nu se întâmplă mereu sau cu oricine.

– Cred că ne-am luat reciproc prin surprindere, începu ea și, precaută, se dădu jos de pe bancă.

– Pilar, nu mai suntem copii.

– Nu, nu mai suntem.

O tulbură faptul că trebui să-și așeze puloverul și că își aminti cum se simțise când mâinile lui se strecurase-ră pe sub el. Pe ea.

– Asta e doar una dintre probleme. Eu am patruzeci și opt, și tu ești... Ei bine, tu nu ai.

David crezuse că, în situația în care se aflau acum, nu ar fi existat nimic care l-ar fi putut face să râdă. Dar asta reuși.

– Doar n-o să folosești câțiva ani ca scuză.

– Nu e o scuză. E un fapt. Și alt fapt este că ne cunoaștem de foarte puțin timp.

– De opt săptămâni și două zile. Și tot de atâta timp îmi imaginez cum ar fi să te ating. Își plimbă degetele prin părul ei, în timp ce ea se uita cu ochii mari la el. Nu am plănuit să sar pe tine în seră și să-ți smulg hainele de pe tine între ghivece cu răsaduri. Dar mi-a plăcut. Vrei ceva mai convențional? Te iau la șapte să mergem la cină.

– David. Soțul meu e mort de doar câteva săptămâni.

– Fostul soț, zise el tăios. Nu-l pune între noi. Nu voi tolera așa ceva.

– Aproape treizeci de ani nu pot fi trecuți cu vederea peste noapte, indiferent de circumstanțe.

David o luă de umeri și o ridică pe vârfuri, până să înțeleagă ea cât de tare se înfuriase.

– Tony Avano nu mai e elementul tău de confort, Pilar. Obișnuiește-te cu această idee. Și obișnuiește-te cu mine. O sărută adânc și apăsat, apoi o lăsă. La șapte, zise el și ieși în ploaie.

David hotărî că acel nemernic nu avea să-i complice viața din mormânt. Și nici pe a lui Pilar. Merse cu pași mari și ușor încovoiat, și sub piele îi clocotea furia.

Nu avea să permită așa ceva. Trebuia să poarte o discuție directă, și toate umbrele și secretele aveau să fie scoase la lumină. Foarte curând.

Pentru că se uita încruntat la propriile picioare, iar Sophia se uita în jos când alerga prin ploaie, se izbiră tare unul de altul.

– Ups, zise ea și își duse o palmă la pălăria pe care și-o pusese ca să o protejeze de ploaie. Am crezut că ai plecat acasă.

– Am avut ceva de făcut înainte. Tocmai am încercat să o seduc pe mama ta în seră. Ai vreo problemă cu asta?

Mâna ei căzu pe lângă corp.

– Poftim?

– Ai auzit ce-am spus. Sunt atras de mama ta și tocmai am dat curs acestei atracții. Intenționez să o fac din nou cât de curând posibil. E o problemă pentru tine?

– Aa..

– Nici o replică rapidă? Nici o ripostă inteligentă?

Chiar și uimită și șocată cum era, Sophia tot putea recunoaște un bărbat furios și frustrat.

– Nu, îmi pare rău. Încă procesez.

– Ei bine, atunci trimite-mi o înștiințare după ce termini de procesat.

Plecă furtunos, iar Sophia aproape putea vedea aburi împrăștiindu-se în jurul lui. Împărțită în două, între șoc și îngrijorare, își aranjă iar pălăria și fugi spre seră.

Dădu buzna înăuntru și o găsi pe Pilar în picioare, uitându-se la banca ei de lucru. Câteva ghivece erau împrăștiate, altele zăceau răsturnate și câteva răsaduri erau pur li simplu zdrobite.

Sophia bănui cam ce se petrecuse și pe unde.

– Mamă?

Pilar tresări, apoi își luă rapid mănușile de grădinărit.

– Da?

Sophia înaintă încet. Mama ei era foarte roșie în obraji și avea părul răvășit, ca și când un bărbat își trecuse mâinile prin el.

– Tocmai m-am întâlnit cu David.

Pilar scăpă mănușile din degetele-i amorțite și se aplecă repede să le ia.

– Da?

– A zis că a încercat să te seducă.

– Ce a zis? Nu panica îi strângea în acel moment gâtlejul, ci o groază absolută.

– Și, după cum arăți, a început destul de bine.

– A fost doar... Descumpănită, Pilar își apucă șorțul, dar nu prea își amintea cum să și-l pună. Am avut o neînțelegere, și s-a supărat. Nu merită să vorbim despre asta.

– Mamă. Sophia luă cu grijă mănușile și șorțul și le puse deoparte. Simți ceva pentru David?

– E, haide, Sophia, ce întrebare e asta?

„Una la care nu răspunzi", gândi ea.

– Hai să încercăm așa. Te simți atrasă de el?

– E un bărbat atrăgător.

– De acord.

– Nu suntem, adică eu nu sunt... Ajunsă la capătul răbdării, Pilar își propti mâinile de banca. Sunt prea bătrână pentru asta.

– Nu fi ridicolă. Ești o femeie frumoasă, în floarea vârstei. De ce să n-ai parte de o idilă romantică?

– Nu caut o idilă romantică.

– Atunci sex.

– Sophia!

– Mamă! zise Sophia pe același ton îngrozit și o îmbrățișă. Mă îndreptam înspre seră, gândindu-mă că te-am jignit și că ești supărată. Dar, în schimb, te găsesc îmbujorată și ciufulită, după ceea ce presupun că a fost o tăvăleală bună cu noul și foarte sexy-ul nostru director general. E minunat!

– Nu e minunat și nu se va repeta. Sophia, am fost căsătorită aproape treizeci de ani. În acest moment al vieții mele, nu mai pot pur și simplu că adun rămășițele și să mă arunc în brațele altui bărbat.

– Tata nu mai e, mamă. Sophia continua s-o țină strâns în brațe, dar vocea i se îndulci. Îmi e greu să accept asta și mai ales felul în care s-a întâmplat și faptul că nu pot nici măcar să-mi iau rămas-bun de la el. E greu, chiar și știind că nu m-a iubit niciodată.

– O, Sophia, ba da, te-a iubit.

– Ba nu. Se trase înapoi. Sau cel puțin nu așa cum am vrut sau cum aveam nevoie. Dar tu m-ai iubit mereu. Nu a fost acolo când am avut nevoie de el. Și n-a fost acolo nici pentru tine. Acum ai ocazia să te bucuri de cineva care o să-ți acorde atenție.

– O, draga mea.

Pilar se întinse să-i mângâie obrazul fiicei ei.

– Îmi doresc asta pentru tine. Și aș fi foarte supărată și furioasă să știu că ai dat cu piciorul la asta pentru ceva ce n-a existat cu adevărat. Te iubesc. Vreau să fii fericită.

– Știu. Pilar o sărută pe obraji pe fiica ei. Știu. Este nevoie de timp de acomodare. Și, of, *cara*[1], problema nu e doar tatăl tău, sau ce ni s-a întâmplat nouă, sau ce a pățit el. Vina e și la mine. Nu știu cum să fiu cu altcineva și nici dacă vreau să fiu cu cineva.

– Și cum o să afli dacă nu încerci? Sophia dădu să se așeze pe bancă, apoi se răzgândi, date fiind acele circumstanțe. Îți place de el, nu-i așa?

– Ei bine, da, sigur că da. Se gândi că era ceva mai mult decât faptul că îl plăcea. O femeie nu se rostogolea aproape goală în pământ de flori cu un bărbat pe care doar îl plăcea. E un om foarte bun, continuă ea. Un tată foarte bun.

– Și tu ești atrasă de el. Are un fund minunat.

– Sophia!

– Dacă îmi spui că n-ai observat, va trebui să încalc o poruncă din cele zece și să-mi numesc mama o mincinoasă. Și mai e și zâmbetul acela. Rânjetul lui.

– Are ochi blânzi, murmură Pilar, uitând de ea și făcându-și fiica să ofteze.

– Da, are. O să ieși cu el?

Pilar își făcu de treabă strângând ghivece.

– Nu știu.

– Du-te! Explorează și tu un pic. Vezi cum e. Și ia unul dintre prezervativele din noptiera mea.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu!

– Sau mai bine nu lua unul. Sophia își puse un braț în jurul taliei lui Pilar și începu să chicotească. Ia două.

capitolul 12

Maddy îl privea cu agerime pe tatăl ei cum își făcea nod la cravată. Era cravata gri cu dungi bleumarin, pe care o folosea la Prima Întâlnire. Știa că le spusese că ieșea să ia cina cu doamna Giambelli, pentru ca ea și Theo să creadă că era o întâlnire de afaceri. Dar cravata îl dădea de gol.

[1] „Draga mea" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Nu știa exact ce părere avea despre asta. Dar în acel moment se distra copios enervându-și tatăl.

– E un simbol al autoexprimării.

– Nu e igienic.

– E o veche tradiție.

– Nu e o veche tradiție a familiei Cutter. Nu-ți pui cercel în nas, Madeline. Și cu asta, basta.

Fata oftă și se îmbufnă. În realitate, nu avea nici cea mai mică intenție să-și pună cercel în nas. Voia, în schimb, să-și dea o a treia gaură în urechea stângă. Asta era strategia ei și încerca să obțină un compromis, lucrând de la nas în jos – sau, mai exact, în stânga. Se gândi că, dacă ar fi știut adevărul, tatăl ei ar fi apreciat asta.

– E corpul meu.

– Până nu împlinești optsprezece ani, nu e. Și, până în acea zi fericită, e al meu. Du-te și bate-l la cap pe fratele tău.

– Nu pot. Nu vorbesc cu el.

Se rostogoli pe spate pe patul tatălui ei și-și ridică picioarele-n tavan. Ca de obicei, era toată îmbrăcată în negru, dar începuse să se cam plictisească de acea culoare.

– Atunci, pot să-mi fac un tatuaj în schimb?

– Da, sigur. Mergem și ne facem toți în weekendul acesta. Se întoarse spre ea. Cum arăt?

Maddy înclină capul și cugetă.

– Mai bine decât de obicei.

– Ești o adevărată alinare pentru mine, Maddy.

– Dacă iau zece la referatul științific, pot să-mi dau gaură în nas?

– Dacă ia Theo vreodată vreun zece, s-ar putea să mă gândesc să-l las pe el să-și pună cercel în nas.

Din moment ce ambele afirmații erau la fel de exagerate, Maddy începu să râdă.

– Hai, măi, tată!

– Trebuie să plec. O ridică de pe pat, ținând-o de talie cu un braț, și o cără afară din cameră, cu picioarele târșâind pe podea.

Acel obicei, vechi de când putea ține Maddy minte, reușea mereu să-i umple pieptul de fericire.

– Dacă nu pot să-mi pun cercel în nas, pot măcar să-mi mai dau o gaură în urechea stângă? Pentru un cercel mic?

– Dacă ești așa de hotărâtă să-ți mai găurești corpul, o să mă gândesc la asta.

Se opri în fața ușii lui Theo și ciocăni cu mâna liberă.

– Dispari, ciudato.

David se uită în jos la Maddy.

– Presupun că se referă la tine.

Împinse ușa dormitorului și-l găsi pe fiul său întins pe pat, cu telefonul la ureche. Ar fi trebuit să fie la birou și să-și facă temele.

David simți două emoții contradictorii. Pe de o parte, era enervat că fiul său nu-și făcuse temele, mai mult ca sigur, iar pe de altă parte se simțea ușurat că Theo își făcuse deja prieteni noi la școală, care să interfereze cu temele.

– Te sun înapoi, murmură Theo și închise telefonul. Am făcut și eu o pauză.

– Da, de o lună, comentă Maddy.

– Aveți o groază de chestii pe care le puteți băga la microunde pentru cină. V-am lăsat numărul de la restaurant scris pe carnețelul de lângă telefon și aveți și numărul meu de mobil. Să nu sunați dacă nu e urgent. Să nu vă bateți, să nu aduceți străini dezbrăcați în casă și să nu vă atingeți de dulapul cu băuturi alcoolice. Terminați-vă temele. Fără telefon sau televizor până nu terminați. Și să nu dați foc la casă. Am omis ceva?

– Să nu găsești sânge pe covor, adăugă Maddy.

– Exact. Dacă sângerați, faceți-o pe gresie.

O sărută pe creștet pe Maddy, apoi o lăsă jos.

– Mă întorc pe la miezul nopții.

– Tată, am nevoie de o mașină.

– Mhm. Și eu am nevoie de un conac în sudul Franței. Ca să vezi! Stingerea la unsprezece, adăugă el când se întoarse să plece.

– *Îmi trebuie* neapărat ceva cu care să mă deplasez, strigă Theo după el, apoi înjură încet când îl auzi pe tatăl

său coborând scările. Eşti ca şi mort aici în pustiu fără o maşină.

Se aruncă înapoi pe pat şi se holbă la tavan. Maddy doar clătină din cap.

– Eşti un mare idiot, Theo.

– Tu eşti o urâtă, Maddy.

– N-o să primeşti niciodată o maşină dacă o să continui să-l baţi la cap. Dacă te ajut să obţii o maşină, trebuie să mă duc la mall de douăsprezece ori – şi fără răutăţi pe tema asta.

– Cum o să mă ajuţi tu să fac rost de o maşină, tocilară mică?

Începuse să se gândească deja că nu ar fi o idee atât de rea să accepte ajutorul surorii lui. Era foarte aproape de a obţine ce-şi dorea.

Maddy începu să se plimbe prin cameră, simţindu-se în largul ei.

– Întâi batem palma. Apoi mai vorbim.

Tereza nu era de părere că la un anumit moment părintele trebuia să-şi ia mâna de pe propriul copil şi să privească în tăcere ce se întâmpla. La urma urmei, o mamă ar fi stat pe ţărm privindu-şi copilul, indiferent de vârsta acestuia, scufundându-se neputincios în mare, fără să sară după el?

Instinctul matern nu dispărea pur şi simplu când fata ajungea la majorat. După părerea Terezei, a fi mamă era o treabă ce nu se termina niciodată. Indiferent dacă asta îi convenea sau nu copilului.

Faptul că Pilar era o femeie în toată firea care avea şi ea o fiică deja mare nu o împiedică pe Tereza să intre în camera ei. Şi cu siguranţă nu o împiedică nici să-i spună ce avea pe suflet în timp ce o privea pe Pilar pregătindu-se pentru ieşirea în oraş.

Pentru seara în oraş cu David.

– Oamenii o să înceapă să vorbească.

Pilar se chinuia cu cerceii. Fiecare etapă a actului normal de îmbrăcare căpătase proporţii enorme.

– Doar iau cina.

„Cu un bărbat", gândi ea. Un bărbat atrăgător, care îi spusese verde în față că voia să se culce cu ea. *Dio*[1].

– Oamenii găsesc motiv de bârfă într-o clipită. Și o să se vorbească mult timp despre faptul că tu și David socializați împreună.

Pilar își luă colierul de perle. Oare perlele erau prea formale? Sau poate prea de modă veche?

– Și asta te neliniștește, mamă?

– Pe tine te neliniștește?

– Păi, de ce m-ar neliniști? Nu am făcut nimic care să intereseze pe nimeni.

Avea impresia că avea degetele supradimensionate și stângace, așa că se chinuia cu încuietoarea.

– Ești o Giambelli. Tereza traversă camera, luă șiragul de perle din mâna lui Pilar și închise încuietoarea. Asta este de-ajuns. Crezi că nu ai făcut nimic care să intereseze pe nimeni pentru că ai ales să-ți întemeiezi o familie și să crești o fată?

– Tu ți-ai întemeiat o familie, ai crescut o fată și ai condus și un imperiu. Eu nu m-am ridicat la înălțime. Acest lucru a fost clarificat azi.

– Te porți prostește.

– Serios, mamă? Se întoarse spre ea. Acum mai puțin de două luni, m-ai aruncat în mijlocul afacerii, și în cel mai scurt timp am demonstrat că n-am talent pentru așa ceva.

– N-ar fi trebuit să aștept atât de mult până s-o fac. Dacă nu te-aș fi aruncat în vâltoare, n-ai fi demonstrat nimic. Acum mulți ani, am venit aici cu scopuri clare în minte. Să conduc Giambelli și să mă asigur că ajunge cea mai bună din lume. Să mă căsătoresc, să am copii și să mă asigur că cresc sănătoși și fericiți. Ca un automatism, începu să aranjeze sticlele și ghivecele de pe măsuța de toaletă a lui Pilar. Că într-o zi o să las în mâinile lor tot ce-am ajutat să construiesc. Nu mi-a fost dat să am toți copiii la care am visat. Îmi pare rău pentru asta, dar nu și că ești fiica mea. Poate să-ți pară rău că nu ți-a fost dat să-ți împlinești dorințele de a avea o căsnicie fericită

[1] „Doamne" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

și mai mulți copii. Dar, Pilar, îți pare rău că Sophia e fiica ta?

– Sigur că nu.

– Crezi că sunt dezamăgită de tine. Îi întâlni ochii lui Pilar în oglindă – erau calmi și limpezi. Și am fost. Am fost dezamăgită că i-ai permis unui bărbat să-ți guverneze viața, că l-ai lăsat să te facă să te simți mai puțin decât ești. Și pentru că n-ai făcut nimic să schimbi asta.

– L-am iubit foarte mult timp. Poate că asta a fost greșeala mea, dar nu-i poți dicta inimii.

– Crezi că nu? întrebă Tereza. În orice caz, nu pot șterge cu buretele nimic din tot ce ți-am spus. Și, privind în urmă, îmi dau seama că greșeala mea a fost că te-am lăsat să rămâi în derivă. Dar asta s-a terminat acum, și ești prea tânără să nu-ți făurești scopuri noi. Vreau să te implici în moștenirea ta, să faci parte din ceea ce mi-a fost transmis mie. Ba chiar insist să fie așa.

– Nici măcar tu nu mă poți transforma în femeie de afaceri.

– Atunci, transformă-te în altceva, zise Tereza nerăbdătoare și se întoarse cu fața la Pilar. Nu te mai considera o imagine a ceea ce a văzut în tine un bărbat și fii... pur și simplu. Te-am întrebat dacă te deranjează că oamenii o să vorbească. Mi-aș fi dorit să spui să-i ia dracu' pe oameni. Lasă-i să vorbească. E timpul să le dai ceva despre care să vorbească.

Surprinsă, Pilar clătină din cap.

– Vorbești ca Sophia.

– Atunci ascultă. Dacă îl vrei pe David Cutter, chiar și pentru moment, atunci ia-l. O femeie care stă și așteaptă să i se dea se trezește de regulă cu mâna goală.

– E doar o simplă cină, începu Pilar, apoi se opri, de îndată ce intră Maria.

– Domnul Cutter e jos.

– Mulțumesc, Maria. Spune-i că domnișoara Pilar coboară imediat. Tereza se întoarse iar spre fiica ei. Recunoscu și aprobă ușoara panică din ochii lui Pilar. Aveai exact aceeași expresie pe chip la șaisprezece ani, când te aștepta un tânăr în foaier. Mă bucur să o revăd.

Se aplecă în față și-și lipi buzele de obrazul fiicei ei. Să ai o seară minunată!

Rămasă singură, Pilar avu nevoie de un moment ca să se adune. În drum spre ieșire, își aminti că nu mai avea șaisprezece ani și că era doar o cină. Avea să fie o ieșire simplă, civilizată și cel mai probabil foarte plăcută. Și atâta tot.

Se opri emoționată în capul scărilor ca să-și verifice geanta și să se asigure că nu uitase nimic. Clipi șocată când atinse în geantă două pachete de prezervative.

Se gândi că Sophia i le pusese acolo, apoi închise ezitând geanta. Pentru numele lui Dumnezeu! Râsul care îi gâdila gâtul era tânăr și nebunesc. Când îi permise să iasă, se simți ridicol de ușurată.

Coborî, nerăbdătoare să vadă ce avea să urmeze.

Chiar era o întâlnire. Pilar recunoscu în sinea ei că nu era nici un alt cuvânt care să descrie ce se întâmpla. Nimic altceva nu aducea serii o strălucire trandafirie și nu-i stârnea fluturi în stomac. Chiar dacă trecuseră zeci de ani de când nu mai ieșise la o întâlnire, își amintea totul cu limpezime.

Era posibil să fi uitat cum era să stea la masă, la lumina lumânărilor, și să vorbească cu un bărbat. Doar să vorbească. Ba, mai mult de atât, ca acel bărbat s-o asculte și să îi acorde *atenție*. Să-i vadă buzele ridicându-se într-un zâmbet ca răspuns la ceva spus de ea. Amintindu-și toate acestea, experimentându-le din nou, era ca și când i s-ar fi oferit o înghițitură de apă rece ca gheața, înainte să-și dea seama cât de însetată era.

Nu că intenționa să lase să se nască între ei ceva mai mult decât prietenie. De fiecare dată când își permitea să-și aducă aminte ce-i ascunsese propria ei fiică în geantă, i se umezeau palmele.

Totuși, o prietenie cu un bărbat atrăgător și interesant avea să fie minunată.

– Pilar! Ce mult mă bucur să te văd.

Pilar recunoscu norul de parfum și intonația veselă a vocii, înainte de a ridica ochii.

– Susan. Deja începuse să afișeze zâmbetul social. Arăți minunat. Susan Manley, David Cutter.

– A, nu, nu, nu te ridica. Susan, de un blond strălucitor și proaspăt ieșită de la recuperare, în urma celui mai recent lifting facial, flutură mâna spre David. Tocmai mă întorceam la masă, după ce mi-am pudrat nasul, și te-am văzut. Eu și Charlie suntem aici cu niște clienți de-ai lui din alt oraș. Incredibil de plictisitori, de altfel, zise ea făcându-i cu ochiul. Chiar îi spuneam Laurei acum câteva zile că ar trebui să ne mai vedem. A trecut așa mult timp. Mă bucur să te văd în oraș și arătând atât de bine, draga mea. Știu că ai trecut printr-o perioadă îngrozitoare. A fost un șoc pentru noi toți.

– Da. Pilar simți usturimea rapidă a înțepăturii și ușoara atenuare a plăcerii stârnite de seara pe care o petrecea. Apreciez susținerea ta.

– Mi-aș dori doar să fi putut face mai mult. Dar să nu mai vorbim despre lucruri triste. O strânse ușor de braț pe Pilar, măsurându-l din priviri pe însoțitorul ei. Sper că mama ta e bine.

– Da, foarte bine, mulțumesc.

– Trebuie să mă duc. Nu pot să-l las pe bietul Charlie chinuindu-se singur cu cei doi. Mi-a făcut plăcere, domnule Cutter. Pilar, te sun săptămâna viitoare să luăm prânzul.

– De-abia aștept, răspunse Pilar, apoi își luă vinul, în vreme ce Susan se îndepărta. Îmi pare rău. Într-un fel, valea asta se aseamănă foarte mult cu un oraș mic. E greu să te duci undeva fără să dai de cunoscuți.

– Și de ce îți ceri scuze pentru asta?

– E ciudat. Așează jos paharul de vin, dar își lăsă degetele să lunece în sus și-n jos pe piciorul lui. Și, după cum a prezis mama, oamenii o să vorbească.

– Serios? Îi luă mâna de pe pahar. Atunci, hai să le dăm un motiv să vorbească. Îi apropie mâna de buzele lui și ciuguli ușor încheieturile degetelor. Îmi place de Susan, zise David, în timp ce Pilar îl privea. Mi-a dat ocazia să fac asta. Se întrebă apoi cu voce tare: Ce crezi că o să-i spună Laurei mâine când o s-o sune?

– Pot doar să-mi imaginez. David. Simțea fiori prin tot brațul. Chiar și când își trase mâna dintr-a lui, continuă să simtă acei fiori pe piele. Nu caut... nimic.

– Asta e foarte amuzant – nici eu nu căutam. Până te-am văzut pe tine. Se aplecă ușor, intim. Să facem ceva păcătos.

Pilar simți cum i se urca iar sângele în cap.

– Ce anume?

– Haide să – vocea lui scăzu într-o șoaptă seducătoare – comandăm desertul.

Respirația pe care Pilar o blocase în plămâni ieși odată cu un râs șuierător.

– Perfect.

Și totul chiar se dovedi perfect. Drumul spre casă, noaptea, sub cerul acoperit de stele și sub clarul unei luni albe reci, era magic. Muzica se auzea ușor pe fundal, în timp ce dezbăteau, cu ardoare, o carte pe care o citiseră de curând amândoi. Mai târziu avea să se gândească la cât de ciudat fusese să se simtă atât de relaxată și de excitată în același timp.

Aproape suspină când văzu luminile conacului. Se gândi că mai avea puțin și ajungea acasă. Începuse seara aproape devorată de emoțiile pe care le avea și o încheia în acel moment, regretând că nu putea dura mai mult.

– Copii încă nu dorm, zise David, observând casa de oaspeți, care era luminată ca un cazinou din Las Vegas. Va trebui să-i omor.

– Da, chiar am observat ce tată violent și înspăimântător ești. Și cum copiii tăi se tem de tine.

El îi aruncă o privire.

– Chiar nu m-ar deranja să-i văd tremurând în fața mea din când în când.

– Cred că e mult prea târziu pentru asta. Deja ai crescut doi copii fericiți și echilibrați.

– Încă lucrez la asta. Începu să bată cu degetele în volan. Theo a dat de ceva necazuri când eram la New York. A furat din magazine și fugea din apartament. Și notele lui, care n-au excelat niciodată, au scăzut și mai mult.

– Îmi pare rău, David. Anii adolescenței sunt dificili pentru oricine. Și cu atât mai grei dacă ești părinte singur. Ți-aș putea spune niște povești despre Sophia la acea vârstă de să ți se facă părul măciucă. Fiul tău e un tânăr drăguț. Îmi închipui că acele acte au fost răzvrătiri caracteristice vârstei.

– Mi-au dat imboldul de care aveam nevoie. I-am lăsat un pic prea multă libertate, pentru că-mi era mai ușor așa. Ziua nu avea îndeajuns de multe ore și eu nu mai aveam suficientă energie la sfârșitul ei. Lui Maddy i-a fost mai greu decât lui Theo când a plecat mama lor, așa că am compensat mai mult cu ea.

– Să încerci să faci cât doi, zise ea. Da, știu totul despre asta.

– Și cu doi copii nu e deloc ușor. Oricum, acesta e unul dintre motivele pentru care am vrut să cumpăr dubița și să conduc prin toată țara, în loc să ne urcăm toți trei într-un avion. Ne-a dat ocazia să petrecem ceva timp împreună. Pentru unitatea familiei, nimic nu se compară cu un drum de cinci mii de kilometri într-un vehicul închis – mă rog, asta dacă supraviețuiești călătoriei.

– Foarte curajos din partea ta.

– Vrei să vorbim despre curaj? Luă ușor curba spre conac. Sunt degustătorul-șef al unui experiment cu vin pe care-l face Maddy. E oribil.

Pilar chicoti.

– Ai face bine să ne spui dacă avem ceva concurență pe piață.

Începu să se întindă spre mânerul ușii, dar mâna lui poposi pe umărul ei și o opri.

– Vin pe partea ta. Hai să termină seara asta așa cum se cuvine.

Emoțiile ei reveniră. Cât el ocoli mașina, Pilar se gândi ce anume voise să spună cu asta. Oare trebuia să-l invite înăuntru ca să se giugiulească în foaier? Cu siguranță nu. Nici nu se punea problema de așa ceva.

David tocmai ajunsese în dreptul portierei ei. Aveau să-și ureze noapte bună și poate să se sărute – un sărut foarte scurt. „Ca între prieteni", își aminti ea și se pregăti să se iasă – când el îi deschise ușa.

– Mulțumesc. A fost o cină minunată – și o seară superbă.

– Și pentru mine. O luă de mână și nu fu deloc surprins să constate că era foarte rece. Văzuse precauția revenindu-i în ochi de îndată ce deschisese portiera. Dar nu-l deranja absolut. Doar nu avea să se simtă cocoș pentru că emoționase o femeie.

– Vreau să ne mai vedem, Pilar.

– O. Da, desigur. Noi...

– Singuri, zise el, întorcând-o spre el când ajunseră pe verandă. Nu pentru afaceri. Singuri. O trase mai aproape. Din motive foarte personale.

– David...

Gura lui o acoperi din nou pe a ei. Tandru de data asta. Convingător. Nu cu acel fulger fierbinte brusc și șocant care-i trezise brutal toate dorințele latente, ci cu o căldură lentă și pătrunzătoare, care deznoda cu răbdare fiecare firicel de tensiune din interiorul ei. O detensionă pe deplin, până își simți oasele moi, precum ceara topită.

Când se retrase, mâinile lui erau pe chipul ei. Degetele îi dezmierdară pomeții, apoi se plimbară ușor în jos pe gât.

– O să te sun.

Ea încuviință și întinse orbește mâna în spate după ușă.

– Noapte bună, David!

Pilar intră și închise ușa. Deși își tot repeta că era o nebunie, aproape că putea simți cum plutea în sus pe scări.

În pivnițe, Sophia se simțea mereu ca în paradisul unui contrabandist. Toate acele spații mari și răsunătoare erau pline cu butoaie imense în care vinul îmbătrânea. Îi plăcuse întotdeauna să petreacă timp acolo. Chiar și când era copil, unul dintre vinificatori o lăsa să stea la o masă micuță și să guste un pahar mic de vin dintr-unul dintre butoaie.

Învățase de foarte tânără să diferențieze un soi de calitate superioară de unul obișnuit, prin văz, miros și gust.

Să înțeleagă diferențele subtile care-l făceau pe unul mai bun decât altul. Nu-i mai plăcea vinul obișnuit, dar ce era rău în asta? Căuta, recunoștea și pretindea calitate pentru că fusese învățată să nu tolereze nimic altceva.

În acel moment, nu se gândea la vin, chiar dacă se scoseseră mai multe soiuri din cazanele de îmbătrânire și se pregătiseră pahare pentru degustare. În clipa aceea, se gândea la bărbați. Îi plăcea să creadă că-i studiase de-a lungul timpului. Recunoștea un soi inferior, unul care avea să lase probabil în urmă un gust amar și unul care avea să-și dovedească în timp calitățile. Credea că acela era și motivul pentru care ea nu avusese niciodată o relație de durată sau serioasă cu un bărbat. Nici unul dintre cei pe care-i încercase nu avea aroma și gustul potrivite ca s-o convingă că urma să fie mulțumită cu un singur soi.

Deși era sigură de abilitatea ei de a face alegerea potrivită pentru ea și de a se bucura de seriile de degustări fără consecințe, nu avea la fel de multă încredere în abilitățile mamei ei în acel domeniu.

– E a treia lor întâlnire în două săptămâni.

– Mmm. Ty apropie un pahar de vin roșu de foc, ca să-i verifice culoarea. La fel ca bunicul lui – și ca *La Signora* –, și el rămăsese loial metodelor vechi și tradiționale. Îi dădu două puncte pentru culoare și claritate și notă indicatorii superiori pe graficul său.

– Mama și David.

Ca să-i atragă atenția, Sophia îi trase ușor un pumn în mână.

– Ce-i cu ei?

– Ies din nou în seara asta. A treia oară în două săptămâni.

– Și de ce e asta treaba mea?

Sophia expiră zgomotos.

– E vulnerabilă. Nu pot să spun că nu-mi place de el, fiindcă îmi place. Deși nu prea vreau. Chiar am și încurajat-o la început, când s-a arătat interesat de ea, dar am crezut că o să fie doar o mică aventură.

– Sophia, s-ar putea să te surprindă asta, dar lucrez acum și nu vreau să vorbesc despre treburile personale ale mamei tale.

Învârti ușor vinul, apoi băgă nasul în pahar și inhală. Era întru totul concentrat pe ceea ce făcea.

– Încă n-au făcut sex.

Tresări vizibil și pierdu buchetul vinului.

– La naiba, Sophia!

– Nu mi-aș mai fi făcut griji dacă ar fi făcut sex până acum. Ar fi însemnat că era pur și simplu vorba despre atracție fizică. Cred că se transformă într-o relație. Și cât de multe știm, de fapt, despre David? Altfel decât din punct de vedere profesional. E divorțat, și nu știm de ce. Ar putea fi un crai sau un oportunist. Dacă ne gândim un pic, a început să umble după mama chiar după ce tata...

Tyler mirosi din nou vinul și notă cifrele.

– Mie mi se pare că spui că nu crezi că mama ta l-ar atrage prin felul ei de-a fi.

– Fii sigur că nu spun asta. Insultată, Sophia înhăță un pahar de Merlot și se uită la el prin lumină. E frumoasă, inteligentă, fermecătoare și în orice alt mod și-ar putea dori un bărbat să fie o femeie.

Își aminti că, în ciuda tuturor acestor calități, nu fusese și cum își dorise tatăl ei. Simțindu-se dezgustată de ea însăși, notă mostra ca fiind tulbure.

– Nu mi-aș mai face griji dacă ar vorbi cu mine despre asta. Dar nu-mi spune altceva decât că ea și David se bucură unul de compania altuia.

– O, pe bune?

– Hai, taci! Sophia mirosi vinul ei, își scrise părerea, după care îl gustă, lăsându-l să se odihnească pe gingii. Îl atinse cu vârful limbii ca să vadă cât de dulce era, înainte de a-l plimba dintr-o parte în alta și a-l lăsa să atingă toată limba, să aprecieze aciditatea și conținutul de tanin.

Îl roti în gură, permițând gusturilor variate să se îmbine, apoi îl scuipă.

– E încă tânăr.

Tyler gustă și el vinul și constată că era de acord cu ea.

– Îl mai lăsăm un pic să îmbătrânească. Multe lucruri devin ce sunt menite să devină dacă le lași în pace o vreme.

– Ai dat-o oare în filosofie?

– Vrei o părere adevărată sau doar să fiu de acord cu tine?

– Cred că cer prea mult dacă mi le doresc pe amândouă.

– Așa... Tyler luă următorul pahar și-l ridică în lumină. Cu toate astea, se uita la Sophia. Recunoscu că era greu să n-o facă. Să nu se uite, să nu se întrebe. Se aflau într-o pivniță răcoroasă și umedă, cu un foc care trosnea, înconjurați de mirosuri de lemn și pământ și de umbre care se înclinau și dansau.

Unii oameni ar fi considerat asta o atmosferă romantică. Se chinuia din răsputeri să nu fie unul dintre acei oameni. La fel cum se chinuia să nu se gândească la ea ca la o persoană. Mai exact, ca la o femeie. Își aminti că pentru el era, cel mult, un partener. Și încă unul de care se putea lipsi.

Iar în acel moment partenera sa era îngrijorată. Poate credea că își făcea griji inutil sau că-și băga nasul unde nu-i fierbea oala, dar știa cu certitudine un lucru despre Sophia: că își iubea mama fără rezerve.

– Fosta soție i-a părăsit pe el și pe copii.

Privirea Sophiei se ridică de la vinul pe care-l ținea și o întâlni pe a lui.

– I-a părăsit?

– Da, a decis că există o lume mare dincolo de ei și că merita s-o descopere. Nu putea s-o exploreze – sau să se exploreze pe ea – dacă era legată de doi copii și de un soț. Așa că a plecat.

– De unde știi asta?

– Maddy vorbește cu mine. Apoi se simți vinovat pentru că dezvăluise lucruri care îi fuseseră spuse. Copila nu spusese foarte multe despre viața ei de familie, dar îndeajuns cât Tyler să-și poată forma o opinie clară. Nu pălăvrăgește despre asta, doar că mai lasă să-i scape una, alta din când în când. Din câte am înțeles eu, mama lor nu prea îi caută, așa că David e cel care se ocupă

de tot de când a plecat ea. Theo a dat de ceva necazuri, iar Cutter a acceptat funcția asta de aici ca să-l scoată din oraș.

– Deci e un tată bun. Sophia știa mult prea bine cum era să fii părăsit de un părinte. Dar asta nu înseamnă că e bun și pentru mama.

– Asta trebuie să decidă ea, nu? Dacă tot cauți defecte tuturor bărbaților pe care-i întâlnești, normal că le găsești.

– Nu asta fac.

– E exact ce faci.

– Nu trebuie să caut prea insistent, în cazul tău, afirmă ea cu voce dulceagă. Sunt mult prea evidente.

– Norocul nostru, atunci.

– Dar e mai bine decât ce faci tu. Tu nu te uiți deloc. E mai ușor pentru tine să te lași absorbit de vii decât de o ființă umană.

– Vorbești despre viața mea sexuală? Probabil am sărit un pas.

– Tu n-ai nici o viață sexuală.

– Comparativ cu tine, da, n-am. Lăsă jos paharul ca să-și facă notițe. Pe de altă parte, cine ar avea? Treci prin bărbați ca un cuțit prin brânză. Iei o felie lungă și lentă, pe care o rontăi și apoi o arunci. Te înșeli crezând că Pilar s-ar putea ridica la standardele tale.

– Înțeleg. Se simți îngrozitor de rănită. Vorbise din nou despre ea ca și când ar fi fost o femeie ieftină. Sau ca tatăl ei. Vrând să-l pedepsească pentru asta, se apropie mai mult de el. Dar încă n-am trecut și prin tine, nu-i așa, Ty? Nici măcar n-am făcu prima tăietură. Este din cauză că ți-e teamă să încerci o femeie care privește sexul la fel ca bărbații?

– Nu vreau să încerc o femeie care se gândește la orice la fel ca un bărbat. Din punctul ăsta de vedere, am o gândire limitată.

– De ce nu-ți lărgești orizonturile? Își ridică ușor – ispititor – capul. Te provoc, îl necăji ea.

– Nu mă interesează.

La fel de provocatoare, își înfășură brațele în jurul gâtului său, strângându-le mai tare când el ridică mâinile să i le dea la o parte.

– Care din noi joacă la cacealma?

Avea ochii întunecați și arzători. Mirosul ei se strecură în jurul lui și îl pătrunse. Printr-o mișcare seducătoare, își atinse buzele de ale lui.

– De ce nu mă guști? întreabă ea încet.

Era o greșeală, dar n-ar fi fost prima. O prinse de șolduri și-și plimbă mâinile pe lateralele corpului ei. Buchetul ei era desăvârșit, dar subtil. O tortură intenționată și eficientă pentru orice bărbat.

– Uite-te la mine, îi ceru el și îi sărută gura pe care i-o oferise.

Luă ce și cum dori. Îndelung, ușor, adânc. Lăsă gustul ei să-i alunece pe limbă, la fel ca un vin bun, apoi să se deplaseze leneș, dar neîndoielnic plăcut, prin toată ființa lui.

Buzele lui se frecară de ale ei. Cumva, întorsese totul cu susul în jos, și ispititul devenise ispită. Conștientă de asta, nu putu rezista. Exista mai mult decât își imaginase. Mai mult decât i se oferise sau de cât acceptase.

O privea intens. În timp ce se juca cu gura ei, înnebunind-o și tulburându-i corpul, o privea cu răbdarea unei pisici. Chiar și numai acest lucru stârnea în ea o emoție electrizantă, nouă și tulburătoare.

Își plimbă din nou mâinile pe laterale corpului ei. Palmele lui late abia dacă se atinseră de sânii ei. Apoi o îndepărtă.

– Mă enervezi, Sophia. Nu-mi place chestia asta.

Se întoarse să ia o înghițitură din sticla de apă, folosită pentru curățarea gurii între degustări.

– Un vinificator e și un om de știință. Sophia inspiră, și aerul i se păru brusc foarte dens. Ai auzit de reacții chimice.

Tyler se întoarse și-i întinse sticla.

– Da. Și un vinificator bun nu se grăbește niciodată, pentru că unele reacții chimice nu fac nimic altceva decât mizerie.

Acea mică înțepătură o dezamăgi la fel de mult pe cât o ustură.

– Chiar nu poți doar să spui că mă dorești?

– Ba da, pot s-o spun. Te doresc atât de tare, că uneori mă doare orice răsuflare când ești prea aproape de mine.

Sophia se gândi că așa stăteau lucrurile și acum, când gustul ei încă era proaspăt în gura lui.

– Dar, când o să mă culc cu tine, o să te uiți la mine la fel cum te-ai uitat adineauri. Nu o să fie doar încă o partidă de sex, cu încă un bărbat. O să fiu eu, și știi prea bine asta.

Sophia simți fiori pe piele. Fu nevoită să se oprească să-și frece brațele cu mâinile ca să alunge acea senzație.

– De ce o faci să sune ca o amenințare?

– Pentru că asta și este.

Se îndepărtă de lângă ea, luă următorul pahar de vin și se întoarse la muncă.

capitolul 13

Claremont studie dosarul Avano. Petrecea o mare parte din timpul său liber analizând informațiile, probele, scena crimei și rapoartele medicului legist. Aproape că știa pe dinafară declarațiile și interogatoriile.

După aproape opt săptămâni, majoritatea oamenilor considerau că ancheta ajunsese într-un punct mort. Nu existau suspecți viabili, piste palpabile sau răspunsuri clare.

Și asta îi stătea ca un ghimpe în coaste. Nu credea în crime perfecte, ci în șanse ratate. Oare el ce ratase?

– Alex.

Maguire se opri pe la biroul lui și se așeză pe colț. Deja își pusese haina ca să se apere de vitregiile aduse de luna februarie în San Francisco. Copilul ei cel mai mic avea de predat a doua zi un referat la istorie, pe soțul ei îl chinuia o răceală și în seara aceea urmau să mănânce la cină resturi de friptură.

Acasă la ea nu avea să fie nimeni vesel sau fericit, dar trebuia să fie acolo.

– Du-te acasă, îi zise ea.

– Tot timpul rămâne o treabă neterminată, se plânse el.

– Da, dar nu reușești să găsești întotdeauna piesele lipsă. Cazul Avano rămâne deschis, și se pare că o să fie așa o vreme dacă nu avem noroc și ne pică ceva în brațe.

– Nu-mi place să stau după noroc.

– Da, ei bine, eu pentru el trăiesc.

– Folosește apartamentul fiicei lui pentru o întâlnire, începu Claremont, ignorând oftatul îndelung al partenerei lui. Nu-l vede nimeni intrând, nimeni nu aude împușcăturile și nimeni nu mai vede pe nimeni altcineva intrând sau ieșind.

– Pentru că s-a întâmplat pe la trei dimineața. Vecinii dormeau și, fiind obișnuiți cu zgomotele orașului, nu aude nimeni un pistol de calibru douăzeci și cinci descărcându-se.

– Pistol mic. Pistol de femeie.

– Pardon? zise ea, bătând ușor cu palma arma ei de nouă milimetri.

– Pistol de femeie civilă, se corectă el, aproape zâmbind. Vin și brânză. O întâlnire în miez de noapte într-un apartament gol. Se pare că se furișa de nevastă-sa. Victima e un bărbat căruia îi plăcea să-și înșele soția. Pare să fi fost mâna unei femei. Și poate că asta e șmecheria. Poate că totul a fost aranjat să pară ca și când ar fi fost o femeie.

– I-am verificat deja și pe bărbați.

– Poate ar trebui să ne mai uităm o dată. Fosta doamnă Avano, spre deosebire de văduva Avano, a fost văzută socializând cu un anume David Cutter.

– Mie asta îmi spune doar că i s-au îmbunătățit gusturile la bărbați.

– A rămas căsătorită cu un nemernic afemeiat aproape treizeci de ani. De ce?

– Uite cum stă treaba, soțul meu nu mă înșală și-l iubesc la nebunie. Dar uneori mă întreb de ce mai sunt căsătorită legal cu el. E catolică, termină Maguire și oftă

iar, ştiind că nu avea să ajungă acasă prea curând. Femeie catolică credincioasă de origine italiană. Nu avea cum să-i vină uşor să divorţeze.

– Dar i-a acordat divorţul când l-a cerut.

– Nu i-a stat în cale. Sunt lucruri diferite.

– Da, şi, fiind o femeie catolică divorţată, nu se putea recăsători, nu? Sau să se vâre în pat cu alt bărbat, cu aprobarea Bisericii.

– Aşa că-l omoară ca să-şi elibereze calea? E cam exagerat, Alex. Pe scala de păcate catolică, crima e mai gravă decât divorţul.

– Sau poate a făcut-o altcineva pentru ea. Cutter este adus în companie, *peste* Avano. Asta sigur a provocat tensiuni. Lui Cutter îi place de nevasta înstrăinată şi de curând divorţată a lui Avano.

– L-am verificat deja pe Cutter, pe toate părţile. E curat ca lacrima.

– Poate. Sau poate până acum nu a avut un motiv întemeiat să-şi murdărească mâinile. Bun, deci am aflat că Avano avea probleme financiare. Dacă nu cumva văduva e o actriţă demnă de premiul Oscar, aş zice că treaba asta a fost o surpriză foarte neplăcută pentru ea. Aşadar, urmărind ipoteza că Avano îşi ţinea pentru el problemele financiare şi că era genul care trăia pe picior mare, la cine s-ar fi dus pentru ajutor? Cu siguranţă nu la vreunul dintre prietenii săi din înalta societate, continuă Claremont. Că apoi nu putea să-şi mai arate faţa la următorul bal de caritate. Se duce la Giambelli, de care a tot fost salvat periodic, ani la rând. Poate la fosta lui soţie.

– Şi, urmând firul poveştii tale, dacă ea a fost de acord să-l ajute, Cutter s-a înfuriat din cauza asta. Şi, dacă n-a fost de acord şi Avano a făcut urât, atunci Cutter s-a înfuriat din cauza astălaltă. Dar e cale lungă de la a te înfuria până la a împuşca de trei ori pe cineva. Cu toate acestea, femeia luă în calcul noua ipoteză. În acel moment, era ceva de rumegat, mai ales că până atunci nu avuseseră mare lucru. Cred că mâine stăm de vorbă cu David Cutter.

*

David își împărțea orele de lucru dintr-o zi între birourile din San Francisco, biroul său de acasă, vii și cramă. Avea doi adolescenți de crescut și o slujbă foarte solicitantă, fapt care îi prelungea de multe ori programul de muncă la paisprezece ore pe zi.

Nu mai fusese nicicând atât de fericit.

La La Coeur își petrecea majoritatea timpului la birou. Și mai călătorea din când în când, ca să stea de partea cealaltă a biroului altcuiva. Muncise într-un domeniu care-l interesa și care-i adusese respect și un salariu bun.

Și se plictisise până la exasperare.

La Giambelli-MacMillan nu numai că i se permitea să folosească o abordare practică, dar i se și cerea asta, ceea ce transforma fiecare zi într-o mică aventură. În acel moment, își afunda degetele în diverse aspecte ale afacerii cu vin, care până atunci fuseseră studiate doar în teorie sau pe hârtie.

Distribuție, îmbuteliere, transport, marketing. Și mai presus de toate se aflau chiar strugurii. Din vie pe masă.

Și ce mai viță-de-vie! Le putea vedea întinzându-se și desfășurându-se, învăluite în pâcla văii. Lineare și himerice, amestecând lumini și umbre. Magia acelor locuri se simțea cel mai puternic la răsăritul zorilor, când chiciura strălucea pe podgorii, și la miezul nopții, când luna le presăra cu lumina ei rece.

Când se plimba printre rânduri și inhala misterul aerului umed, înconjurat de brațele înmănuncheate ale viților-de-vie, se simțea ca și când ar fi trăit într-un tablou. Unul pe care putea și voia să-și lase amprenta propriilor tușe.

Exista o poezie aparte a romantismului acelor locuri, de care până atunci uitase, blocat în spatele clădirilor de oțel și sticlă din New York. Încă mai întâmpina greutăți în viața familială. Theo se răzvrătea și încălca regulile impuse de el, cam în fiecare zi. Începuse să i se pară că băiatul era pedepsit cam jumătate din viața lui. Adesea se gândea că aşchia nu sărea departe de trunchi. Dar asta nu prea îl alina când erau în toiul certurilor. Începuse să se întrebe de ce propriul său tată, pus față

în față cu un copil așa posac, încăpățânat și certăreț, nu-l închisese pur și simplu în pod până împlinea douăzeci și unu de ani.

Nici cu Maddy nu era mai ușor. Părea să fi renunțat la ideea de a-și pune cercel în nas. În acel moment, încerca să-l convingă s-o lase să-și facă șuvițe. Îl uimea în permanență faptul că o fată așa inteligentă ca ea voia mereu să-și facă modificări ciudate la corp. Nu avea nici cea mai mică idee cum să înțeleagă modul de a gândi al unei fete de paisprezece ani. În plus, nici nu era absolut sigur că voia s-o facă.

Dar începuseră să se acomodeze la noua situație. Își făceau prieteni noi. Își găseau un nou ritm.

I se părea puțin ciudat că nici unul din copiii săi nu comentase cu privire la relația pe care o avea cu Pilar. În mod obișnuit, râdeau de el fără milă pe seama ieșirilor cu femei. Se gândea că poate presupuseseră că erau întâlniri de afaceri. Și era chiar mai bine să-i lase să creadă asta.

Se surprinse visând cu ochii deschiși. Se întâmpla asta adesea când îi zbura gândul la Pilar. Clătină din cap și-și schimbă poziția în scaun. Nu era un moment potrivit pentru așa ceva. Peste douăzeci de minute avea o întâlnire cu șefii de departamente și trebuia să-și revizuiască notițele. Timpul era foarte scurt, așa că fu nemulțumit când poliția îl întrerupse.

– Domnilor detectivi. Cu ce vă pot ajuta?

– Cu câteva minute din timpul dumneavoastră, îi spuse Claremont, în timp ce Maguire măsura biroul din ochi, ca să-și facă o idee de ansamblu.

– Câteva minute e exact tot ce vă pot oferi. Luați loc.

Maguire observă că fotoliile erau mari și confortabile. Din piele. Din biroul generos de pe colț, ferestrele mari ofereau o priveliște minunată asupra orașului San Francisco. Un sediu de seamă pentru cineva care nu făcea altceva decât să stea la birou. De asemenea, arăta extrem de masculin, fiind amenajat în nuanțe de crem și vișiniu, cu un birou mare și lustruit de mahon.

Se întrebă dacă biroul fusese ales să se potrivească omului sau invers.

– Presupun că are legătură cu Anthony Avano, începu David. Ați făcut vreun progres în anchetă?

– Cazul este încă deschis, domnule Cutter. Cum ați descrie relația dumneavoastră cu domnul Avano?

– Nu am avut nici una, detectiv Claremont, răspunse David scurt și la obiect.

– Amândoi erați directori în cadrul aceleiași companii și amândoi lucrați cu precădere în clădirea asta.

– Pentru foarte scurt timp. Eram la Giambelli de mai puțin de două săptămâni când a fost ucis.

– Aveați timp să vă formați o părere despre el în două săptămâni, adăugă Maguire. Ați avut întâlniri, discutați chestiuni de afaceri.

– Așa ați crede, nu-i așa? Dar nu, încă nu avuseserăm nici o întâlnire cu el și am purtat o singură discuție, la petrecerea din seara de dinainte să fie ucis. A fost prima dată când l-am văzut față în față, și n-am avut prea mult timp să discutăm afaceri.

Claremont observă că bărbatul nu menționă nimic despre părerea pe care și-o făcuse despre el. Dar aveau să ajungă și la asta.

– De ce nu l-ați cunoscut până atunci?

– Probleme cu programul.

Tonul vocii lui era amabil.

– Ale dumneavoastră sau ale lui?

David se lăsă pe spate. Nu prea îi plăcea direcția spre care se îndreptau întrebările sau ce insinuau.

– Aparent, ale lui. Am încercat de mai multe ori să-l contactez, dar fără succes. În perioada dintre sosirea mea și moartea lui, Avano nu a venit la birou, cel puțin nu atunci când eram eu aici, și nici nu mi-a răspuns la telefoane.

– Probabil v-a enervat treaba asta.

– Da. David încuviință din cap spre Maguire. Și m-am ocupat de asta în timpul scurtei noastre întâlniri de la cramă. I-am spus foarte clar că mă așteptam să-și facă timp să ne întâlnim în timpul programului de serviciu. În mod evident, asta nu s-a întâmplat.

– V-ați întâlnit în afara programului de serviciu?

– Nu. Nu-l cunoșteam, domnilor detectivi. Nu aveam nici un motiv să-mi placă sau să nu-mi placă de el – sau să mă gândesc la el în mod special.

David își păstră vocea lineară și ușor nepăsătoare, ca atunci când voia să încheie o întâlnire de afaceri plictisitoare.

– Înțeleg că trebuie să studiați fiecare pistă în anchetă, dar aș zice că ați ajuns la fundul sacului dacă mă considerați pe mine suspect de crimă.

– Vă întâlniți cu fosta lui soție.

David simți un gol în stomac, dar chipul îi rămase impasibil, și se aplecă în față încet.

– Exact. Fosta lui soție, care îi era deja *fostă* când a fost ucis și tot fostă când am început să ies cu ea, în public. Nu cred că am încălcat vreo normă legală sau morală.

– Conform informațiilor noastre, fosta doamnă Avano nu avea obiceiul să aibă astfel de întâlniri, *în public*, cu bărbați – până recent.

– Asta, îi zise David lui Maguire, poate pentru că nu a întâlnit nici un bărbat cu care să vrea să aibă asemenea întâlniri, până de curând. Găsesc că e flatant, dar nicidecum motiv pentru crimă.

– Dar să fii părăsită pentru o femeie mai tânără poate fi, zise Maguire încet și privi cum ochii reci ai lui David deveniră arzători de furie. Trase concluzia că între cei doi era ceva mai mult decât o întâlnire de socializare. Tipul era cu adevărat îndrăgostit.

– Care e, până la urmă? ceru să știe David. Pilar l-a omorât pentru că el voia să fie cu o femeie mai tânără sau dă dovadă de insensibilitate pentru că e interesată de alt bărbat așa curând după ce fostul ei soț a fost ucis? Cum faceți să acoperiți ambele variante?

Maguire observă că David se putea controla, chiar dacă era furios. Că era genul acela de om care putea sorbi liniștit din vin în timp ce trăgea trei gloanțe într-un om.

– Nu acuzăm pe nimeni, continuă ea. Vrem doar să ne formăm o imagine cât mai clară.

– Dați-mi voie să vă ajut atunci. Timp de douăzeci de ani, Avano a trăit o viață separată, așa cum a vrut. Pilar Giambelli și-a trăit și ea viața, doar că în mod admirabil. Orice treburi ar fi avut Avano în noaptea aceea, erau ale lui și nu aveau nimic de-a face cu ea. Iar faptul că eu și domnișoara Giambelli ne întâlnim este doar treaba noastră.

– Presupuneți că Avano avea treburi în seara aceea. De ce?

– Nu presupun nimic. David se ridică și înclină capul spre Claremont. Vă las pe voi să faceți asta. Am o ședință.

Claremont rămase pe loc.

– Știați că domnul Avano avea probleme financiare?

– Finanțele lui Avano nu erau problema sau grija mea.

– Ar fi fost dacă aveau legătură cu Giambelli. Nu ați fost curios de ce vă evita domnul Avano?

– Am fost adus din afara companiei. Era de așteptat să apară resentimente.

– Vă disprețuia.

– E posibil. N-am apucat să discutăm despre asta.

– Cine se eschivează acum? Claremont se ridică și el. Dețineți o armă de foc, domnule Cutter?

– Nu, nu dețin. Am doi copii adolescenți. În casa mea nu există și n-au existat vreodată arme de nici un fel. În noaptea când a fost ucis Avano, eram acasă cu copiii mei.

– Asta se poate verifica.

David strânse pumnii.

– Ar fi știut dacă aș fi plecat din casă. Se gândi că nu avea să permită ca poliția să-i interogheze copiii. Nu pentru o scursură a umanității cum fusese Avano. Doar atât vom discuta până mă consult cu un avocat.

– Este dreptul dumneavoastră. Maguire se ridică și își jucă asul din mânecă. Vă mulțumim pentru timpul acordat, domnule Cutter. Vom mai discuta cu domnișoara Giambelli despre finanțele fostului ei soț.

– Cred că văduva lui ar trebui să știe mai multe.

– Pilar Giambelli a fost căsătorită cu el mai mult timp, continuă Maguire, și, în plus, face parte din compania pentru care lucra.

David își vârî mâinile în buzunare.

– Știe mai puțin despre afacere decât oricare dintre voi doi. Cu gândul la ea, David făcu alegerea. În ultimii trei ani, Avano a delapidat în mod sistematic fonduri de la Giambelli. Conturi de cheltuieli crescute, cifre de vânzări umflate, bonuri de călătorie pentru excursii nefăcute sau făcute în interes personal. Niciodată n-a luat mult o dată, și a furat din mai multe buzunare, ca să poată trece neobservat. Datorită poziției lui, profesionale și personale, nimeni nu avea de ce și nici nu s-a îndoit de cifrele lui.

Claremont încuviință din cap.

– Doar dumneavoastră.

– Da. Am descoperit câte ceva din treaba asta în ziua petrecerii, iar apoi, reverificând, am început să descopăr un tipar. Mi-a devenit foarte clar că, de ceva timp, fura din conturile pe care le avea pe numele lui, din cele care erau pe numele lui Pilar și pe numele fiicei lui. Nu s-a obosit să le falsifice semnătura pe tichete, ci pur și simplu le-a semnat. Se ajunge la un total de peste șase sute de mii în ultimii trei ani.

– Și când l-ați confruntat în legătură cu asta..., îl îndemnă Maguire.

– Nu l-am confruntat. Intenționam să o fac și cred că i-am explicat foarte clar intenția în timpul conversației de la petrecere. Mi-a lăsat impresia că a înțeles că știam ceva. Era o problemă de afaceri, domnule detectiv, și s-ar fi rezolvat ca atare. În ziua următoare i-am anunțat pe Tereza Giambelli și pe Eli MacMillan de descoperirea mea. Concluzia a fost să mă ocup eu de asta și să fac tot ce trebuie făcut pentru ca Avano să dea banii înapoi. Urma să demisioneze de la companie. Dacă refuza oricare dintre prevederile menționate, atunci familia Giambelli urma să ia măsuri legale.

– De ce ne-ați ascuns această informație?

– A fost dorința senioarei doamne Giambelli, ca nepoata ei să nu fie umilită din cauza comportamentului

tatălui ei. Mi s-a cerut să nu spun nimic dacă nu sunt întrebat direct de poliție. În acest moment, eu, *La Signora* și Eli MacMillan suntem singurele persoane care știm. Avano e mort, așa că părea inutil să dăm amploare acestui scandal, arătând că Avano nu a fost doar crai, ci și hoț.

– Domnule Cutter, zise Claremont. Nimic nu e inutil când e vorba despre o crimă.

David abia închisese ușa în urma polițiștilor și inspirase profund ca să calmeze, când ușa se deschise din nou. Sophia nu ciocăni, nici măcar nu se gândi s-o facă.

– Ce voiau?

Trebuia să se adapteze repede la noua situație, așa că își ascunse îngrijorarea și mânia.

– Am întârziat amândoi la întâlnire. Își luă notițele și le băgă în servietă, împreună cu rapoartele, graficele și alte notițe.

– David. Sophia rămase cu spatele în ușă. Puteam să mă duc după polițiști și să încerc să obțin răspunsurile pe care încă nu le am de la ei. Speram să fii mai cooperant.

– Aveau întrebări, Sophia. Cred că se numesc verificări.

– De ce tu și nu eu sau alți oameni din clădirea asta? Abia dacă îl cunoșteai pe tata, n-ai lucrat niciodată cu el și, din câte știu eu, nici n-ați petrecut timp împreună. Ce le puteai spune nou polițiștilor despre el sau despre crimă?

– Aproape nimic. Îmi pare rău, Sophia, dar trebuie s-o lăsăm așa, cel puțin deocamdată. Suntem așteptați.

– David. Acordă-mi puțin credit. Au venit direct în biroul tău și au stat aici îndeajuns cât să fie ceva. Se duce repede vorba, încheie ea. Am dreptul să știu.

Preț de câteva clipe, el nu zise nimic, ci doar îi cercetă chipul. Hotărî că, într-adevăr, avea dreptul să știe. Și el nu avea nici un drept să o priveze de acest lucru.

Ridică receptorul.

– Eu și domnișoara Giambelli o să întârziem câteva minute la ședință, îi zise asistentului său. Îi făcu semn

cu capul spre un scaun, în timp ce închise telefonul. Stai jos.

– Prefer să rămân în picioare. Poate ai observat că nu sunt aşa delicată.

– Am observat că te descurci singură. Poliţia avea câteva întrebări, venite, cel puţin parţial, din faptul că mă văd cu mama ta.

– Înţeleg. Au vreo ipoteză cum că tu şi mama sunteţi implicaţi în vreo aventură secretă de lungă durată? Bănuielile astea puteau fi risipite destul de uşor de faptul că până acum câteva luni locuiaţi în ţări diferite. Adăugând faptul că tata trăia de mai mulţi ani cu altă femeie, fără să se ascundă, câteva întâlniri nu ar fi însemnat mare lucru.

– Sunt sigur că se ocupă de toate pistele.

– Te suspectează pe tine sau pe mama?

– Aş zice că suspectează pe toată lumea. Face parte din descrierea slujbei lor. Tu ai avut grijă să nu spui, cel puţin mie, ce părere ai despre relaţia mea cu mama ta.

– Încă nu m-am hotărât foarte clar ce părere am. Când o să mă hotărăsc, îţi spun.

– Mi se pare corect, zise el. Dar eu ştiu ce părere am şi am să-ţi spun. Ţin foarte mult la Pilar. Nu vreau să-i provoc probleme sau supărări. Mi-ar părea rău să ştiu că ţi-am provocat ţie, în primul rând pentru că ea te iubeşte şi-n al doilea rând pentru că îmi place de tine. Dar tocmai am fost pus în situaţia de a alege între a vă produce vouă supărări sau a permite ca ai mei copii să fie interogaţi şi a lăsa ancheta să se îndrepte spre un punct mort.

Sophia îşi dori să se fi aşezat. Ceva îi spunea că ar fi fost mai bine aşa. Totuşi, mândria o făcu să rămână în picioare.

– Ce ai spus poliţiei care m-ar putea supăra?

Adevărul, la fel ca pastilele, trebuia administrat într-o doză rapidă, era de părere David.

– Tatăl tău delapida fonduri de la companie de câţiva ani. Sumele erau răspândite şi relativ moderate, motiv pentru care au rămas neobservate atâta timp.

Sophia se albi la faţă, dar nu tresări. Nu tresări nici măcar când simţi în inimă lovitura pumnului trădării.

– Și nu e nici o greșeală? începu ea, apoi îndepărtă gândul, înainte ca el să poată răspunde. Nu, sigur că nu e. N-ai face nici o greșeală. Afirmația conținea în ea o mică amărăciune, pe care nu o putuse împiedica. De când știi?

– Mi-am confirmat bănuielile chiar în ziua petrecerii. Intenționam să mă întâlnesc cu tatăl tău peste câteva zile ca să discutăm...

– Ca să-l concediezi, corectă ea.

– Să-i cer să-și dea demisia. După instrucțiunile bunicilor tăi. A doua zi după petrecere, le-am spus despre deturnarea de fonduri. I s-ar fi dat șansa să restituie suma și să-și dea demisia. Au procedat așa de dragul tău – și al mamei tale, și al companiei. Dar mai mult de dragul tău. Îmi pare rău.

Sophia încuviință din cap, apoi se întoarse frecându-și brațele.

– Da, desigur. Apreciez că ai fost sincer cu mine.

– Sophia...

– Te rog, nu spune nimic. Se apropie de el când David făcu un pas în față. Să nu-ți mai ceri scuze. Nu o să clachez. Știam deja că era un hoț. Am văzut una dintre broșele mamei mele, o bijuterie de familie, la reverul lui Rene. Trebuia să-mi revină mie, deci știu sigur că nu i-a dat-o mama. Când am văzut-o purtând-o la costumația ei neagră de văduvă, am știut că a furat-o. Nu că el ar fi considerat că făcuse asta. La fel cum nu ar fi considerat furt nici banii deturnați de la companie. S-o fi gândit că mama are așa multe bijuterii, încât nu ar fi deranjat-o. Probabil la fel și-a spus și că firma își putea permite să-i sigure niște fonduri, cu împrumut. Da, era un adevărat campion la a-și justifica de fiecare dată comportamentul jalnic.

– Dacă vrei să te duci acasă, în loc să participi la ședință, pot să te scuz eu.

– N-am nici o intenție să ratez ședința. Se întoarse. Nu e ciudat? Am știut ce i-a făcut mamei în toți anii ăștia – am văzut cu ochii mei. Dar totuși am reușit să-l iert sau să-mi spun că pur și simplu așa era el și să fac totul oarecum mai ușor de acceptat, chiar dacă nu eram

de acord. Să furi bani și bijuterii e mai puțin grav decât să furi demnitatea și respectul cuiva, cum a făcut în cazul mamei. Dar de asta a fost nevoie ca eu să pot accepta pe deplin că era un om de nimic. De asta a fost nevoie ca să încetez să-i mai plâng de milă. Oare de ce? Ei bine, ne vedem la ședință.

– Ia-ți câteva minute.

– Nu. Deja a primit mai mult decât merita din timpul meu.

„Da", gândi el când Sophia ieși din birou. „Seamănă foarte mult cu bunica ei."

De vreme ce era rândul Sophiei să conducă, Tyler stătu tăcut și liniștit pe drumul de întoarcere. Se gândi că asta nu se putea numi totuși liniște, la cum bubuia radioul. Îl dăduse de două ori mai încet, dar ea îl dăduse iar tare. Ședințele îi provocau dureri de cap, la fel ca muzica aia, care urla din boxe. Decise totuși să lase lucrurile așa. Cel puțin astfel evita orice pretext de conversație.

Sophia nu părea să aibă chef de discuții. Nu ar fi putut spune de ce anume părea să aibă chef, dar era al naibii de sigur nu avea dispoziția să vorbească. Conducea prea repede, dar se obișnuise cu asta. Și, deși în sufletul ei părea să se fi stârnit o furtună, nu era neatentă când aluneca pe pantele drumului.

Cu toate astea, Ty aproape suspină când zări acoperișurile casei. Mai avea puțin și ajungea acolo întreg, după care se putea descotorosi de hainele alea de oraș pe care le purta și se putea cufunda în liniște și-n singurătate.

Se gândi că chiar și așa, cu gura închisă ferm, femeia asta tot îl obosea. După ce opri la capătul aleii, Sophia opri motorul și coborî din mașină înaintea lui.

– Ce faci?

– Intru, strigă ea peste umăr, adăugând afirmației o privire sclipitoare.

– De ce?

– Pentru că nu am chef să mă duc acasă.

Tyler zornăi cheile în mână, apoi zise:

– A fost o zi lungă.

– Nu-i așa?

– Am treburi de făcut.

– E la fix. Chiar caut lucruri de făcut. Fii un bun tovarăș, MacMillan, cumpără-mi ceva de băut.

Resemnat, Ty înfipse cheia în broască.

– Cumpără-ți singură de băut. Știi unde e totul.

– Amabil până-n ultima clipă. Asta îmi place la tine. Intră în camera mare și se duse direct la raftul cu vinuri. Cu tine, Ty, nu există prefăcătorii sau jocuri. Ești așa cum ești. Morocănos, mojic, previzibil.

Alese o sticlă la nimereală. În acel moment, nu o interesau soiul sau vechimea. Desfăcu dopul, uitându-se prin încăpere. Piatră și lemn – materiale dure, lucrate curat și profesionist într-un cadru demn, pentru un mobilier mare, obișnuit și în culori simple.

Observă că nu existau flori, muchii mai puțin tăioase sau luciu.

– Uite locul acesta, de exemplu. Fără fasoane sau zorzoane. Spune că aici locuiește un bărbat adevărat, care n-are timp să-și bată capul cu aparențe. Nu-ți pasă câtuși de puțin de aparențe, nu-i așa, Ty?

– Nu prea.

– E al naibii de curajos din partea ta. Ești un tip hotărât. Turnă vin în două pahare. Să știi că unii oameni trăiesc și mor pentru aparențe. Pentru ei, asta contează cel mai mult. Eu sunt undeva pe la mijloc. Nu poți să ai încredere în cineva pentru care aparențele înseamnă totul, iar în cei care nu dau pe ele nici cât negrul sub unghie ajungi să ai prea mare încredere.

– Dacă tot ai de gând să-mi bei vinul și să-mi invadezi spațiul, ai putea să-mi spui și ce te-a adus în starea asta, ca să terminăm odată.

– O, eu am multe stări. Dădu pe gât paharul de vin, prea repede pentru a se putea bucura de el, apoi își mai tună unul. Sunt o femeie cu multe fețe, Tyler. Încă n-ai văzut nici jumătate. Se duse ușor către el. Mergea cu un fel de fudulie a unui pistolar sexual. Ai vrea să vezi mai mult?

– Nu.

– Ei, haide, nu mă dezamăgi mințind. Fără jocuri sau prefăcătorii, ai uitat? Își plimbă un deget pe tricoul lui.

Vrei al naibii de mult să-ţi pui mâinile pe mine, şi, întâmplător, şi eu aş avea să fiu atinsă.

– Vrei să te îmbeţi şi să ţi-o tragi? Îmi pare rău, dar nu se pupă cu planurile mele pe seara asta.

Îi smulse paharul din mână.

– Ce s-a întâmplat? Vrei să te scot la cină mai întâi?

Lăsă jos paharul.

– Mă respect mai mult de-atât. Şi, surprinzător, te respect mai mult şi pe tine.

– Bine. O să găsesc pe cineva care nu-i aşa pretenţios. Făcu trei paşi mari spre uşă, dar el o prinse de braţ. Dă-mi drumul! Ai avut ocazia, dar n-ai profitat de ea.

– Te duc acasă.

– Nu merg acasă.

– Mergi unde te duc eu.

– Am zis să-mi dai drumul!

Se răsuci. Era gata să zgârie, să bată şi să plesnească şi deja simţea nevoia aceea încolţind în ea. Fu mai surprinsă decât el când se prinse tare de braţul lui şi se prăbuşi plângând.

– Rahat! În regulă. Făcu singurul lucru care-i veni în minte. O luă în braţe, se duse la un fotoliu şi se aşeză cu ea în poală. Descarcă-te, şi o să ne simţim amândoi mai bine.

În timp ce Sophia plângea, se auzi telefonul, de undeva de sub perna canapelei, unde îl pierduse ultima dată. Ceasul începu să bată chiar atunci.

Nu-i era ruşine de lacrimi. La urma urmei, erau şi ele o formă de pasiune. Dar prefera alte modalităţi de a se descărca. După ce rămase fără lacrimi, nu se clinti din loc, ci se ghemui la el în braţe, simţindu-se mai alinată decât şi-ar fi imaginat că putea fi.

Ty nu o atinse şi nici nu o mângâie, nu se legănă şi nu murmură nici unul din cuvintele alea prosteşti pe care le spuneau oamenii ca să liniştească pe cineva şi să potolească lacrimile. Pur şi simplu o lăsa să se ţină de el şi să scoată totul din ea.

Şi tocmai de aceea se simţi mult mai recunoscătoare decât şi-ar fi imaginat.

– Îmi pare rău.

– Da, și mie.

Răspunsul lui o făcu să se relaxeze. Inspiră adânc, absorbindu-i mirosul și reținându-l în piept câteva clipe, în timp ce se ținea de el. Apoi expiră.

– Dacă ai fi acceptat partida de sex sălbatic, n-aș fi mai bocit pe tine.

– Ee... dacă aș fi știut atunci ce variante am...

Sophia începu să râdă și-și lăsă o clipă capul să se odihnească pe umărul lui, înainte de a se ridica din brațele sale.

– Probabil ne e mai bine așa. Tata a furat de la companie. Înainte ca Tyler să decidă cum să-i răspundă, ea făcu un pas spre el. Știai.

– Nu.

– Dar nu te miră.

El se ridică, sperând sincer că nu avea să fie începutul unei noi bătălii.

– Nu, nu mă miră.

– Înțeleg. Își mută privirea de la el și se uită îndelung în șemineul unde rămăsese cenușa focului de cu o seară în urmă. Exact așa se simțea și ea – rece și pustiită. Bine, atunci. Își îndreptă spatele și-și șterse ultimele lacrimi. Eu îmi plătesc datoriile, așa că o să îți pregătesc cina.

Tyler dădu să protesteze, dar apoi își cântări opțiunile. Singurătate sau o cină caldă. Își aminti că Sophia chiar știa să gătească.

– Știi unde e bucătăria.

– Da, știu. Se apropie de el, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz. Acesta e un avans, zise ea și-și scoase haina, apoi ieși din cameră.

capitolul 14

– Nu m-ai sunat înapoi.

Margaret îl găsi pe Tyler la crama MacMillan. De când se întorsese de la Veneția, avusese deja câteva întâlniri satisfăcătoare și încununate de succes. Cariera

ei avansa în ritm susținut și era sigură că arăta foarte bine, după ce petrecuse două ore de cumpărături atente, înainte să se întoarcă în California. Începuse să capete acea strălucire pe care fusese dintotdeauna convinsă că i-o dădeau unei femeie călătoriile internaționale.

Mai avea un singur obiectiv de atins cât era în America. Să pună mâna pe Tyler MacMillan.

– Îmi pare rău. Am avut mult de muncă.

Februarie era o lună lentă în vinificație, dar asta nu însemna că nu erau multe de făcut. Sophia programase în acea seară o petrecere de degustat de vinuri pe terenul lui. Cu toate că nu era foarte mulțumit de asta, îi înțelegea importanța. Și știa și cât de important era să se asigure că fiecare lucru era la locul lui.

– Îmi imaginez. M-am uitat peste planurile pentru campania de promovare a centenarului. Te-ai descurcat minunat.

– Nu eu, Sophia.

Margaret merse alături de el când intră în camera de degustări.

– Nu-ți acorzi suficient credit, Ty. Când vii să vezi operațiunea din Italia? Cred că vei fi impresionat și mulțumit.

– Se face multă zarvă pe tema asta. Nu am timp acum.

– Când o să ai, o să-ți arăt împrejurimile. O să te duc să mănânci paste la o *trattoria* minunată pe care am descoperit-o. Acum servesc acolo vinul nostru și negociez cu câteva dintre hotelurile de top să ne promoveze sortimentele la vară.

– Se pare că și tu ai fost ocupată.

– Ador treaba asta. Încă mai întâmpin ceva rezistență de la clienții de care se ocupa Tony Avano, care erau obișnuiți cu felul lui de-a face afaceri. Dar îi dau pe brazdă. Poliția a mai aflat ceva despre ce i s-a-ntâmplat?

– Din câte am auzit eu, nu. Tyler se întrebă când aveau să apară scăpări și despre faptul că delapidase fonduri.

– E îngrozitor. Era un tip foarte plăcut de clienți. Și cei din Italia îl adorau. Nu sunt la fel de dispuși să stea să bea Grappa[1] și să fumeze trabucuri cu mine.

Tyler se opri și-i zâmbi.

– Ce mai imagine!

– Știu cum să joc cu băieții. Trebuie să mă întorc la sfârșitul săptămânii și, pe drum, mai am câteva opriri de făcut pe aici prin State. Speram să ne întâlnim. Gătesc cina într-o seară.

Ce aveau femeile de se ofereau să-i gătească? Oare părea flămând?

– E... Se depărtă de ea când o văzu pe Maddy venind. Copila aceea îl înveselea mereu. Bună. Iată-l pe savantul nebun.

În secret încântată de afirmația lui, Maddy îi zâmbi larg.

– Am formula mea secretă. Ridică două borcane de unt de arahide, pline cu un lichid închis la culoare.

– Pare destul de înfricoșător. Ty luă borcanul pe care i-l oferi, îl balansă dintr-o parte în alta și privi lichidul alunecând.

– Poate ai putea să-l incluzi în degustarea de diseară. Să vezi ce părere au oamenii.

– Hmm. Deja își putea imagina comentariile snobilor din lumea vinului după ce gustau din vinul de bucătărie al lui Maddy. Și, pentru că putea, începu să rânjească. E o idee.

– Nu mă prezinți prietenei tale?

Nu era vorba că lui Margaret nu-i plăceau copiii – mai ales de la o distanță sigură. Dar încerca să profite și ea puțin de timp.

– A, scuze. Margaret Bowers, Maddy Cutter.

– A, trebuie să fii fetița lui David. Eu și tatăl tău am avut niște întâlniri azi.

– Pe bune? Lui Maddy nu-i plăcea deloc să fie numită „fetiță", și în acel moment abia-și stăpânea resentimentele. Și eu. Pot să rămân la câteva degustări? Se întoarse spre Ty, ignorând-o pe Margaret. O să fac un referat

[1] Coniac de origine italiană, care se face din struguri (n.tr.)

întreg despre vin, așa că vreau să observ și chestii de-astea.

– Sigur. Tyler deschise borcanul și-l mirosi. Ochii îi străluceau de amuzament. Pe ăsta aș vrea să îl observ mai atent și eu.

– Ty? Ce zici de mâine-seară?

– Mâine?

– Cina. Margaret își menținu vocea relaxată. Aș vrea să vorbesc mai mult cu tine despre operațiunea din Italia. Sper să poți să mă mai înveți tu una, alta, să mă ajuți să-mi îmbunătățesc punctele slabe. Sunt câteva aspecte asupra cărora nu sunt pe deplin sigură și cred că m-ar ajuta foarte mult să vorbesc cu un expert a cărui limbă maternă e engleza.

– Sigur. În acel moment, era mult mai interesat de vinul făcut de Maddy și se duse în spatele barului să ia un pahar.

– La șapte? Am un Merlot excelent pe care l-am adus cu mine.

– Super.

Lichidul pe care îl turnă Ty în pahar nu avea să fie niciodată ceva cu adevărat bun de băut.

– Ne vedem atunci. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Maddy.

– Bine, zise Maddy. Fornăi repede după ce plecă Margaret. Ești așa un prostovan.

– Poftim?

– Se dădea la tine, și tu erai complet pe lângă subiect.

– Nu se dădea la mine, și tu n-ar trebui să vorbești așa.

– Ba da. Maddy se urcă pe un scaun de bar. Femeile știu lucrurile astea.

– Poate, dar tu nu te poți pune la categoria femei.

– Mi-a venit ciclul.

Începuse să bea, dar lăsă jos paharul, clipind.

– Te rog.

– E o funcție biologică. Și, când o femelă devine aptă să conceapă copii, din punct de vedere fizic e femeie.

– Bine. Super. Nu era o dezbatere în care voia să se aventureze. Taci din gură. Lăsă vinul, așa cum era, să îi stea pe limbă. Era cel puțin nesofisticat, foarte acid

și extrem de dulce din cauza zahărului pe care probabil îl adăugase.

Și totuși, reușise să facă vin într-un castron în bucătărie. Vin prost, dar nu asta era ideea.

– Tu ai băut din ăsta?

– Poate. Puse al doilea borcan pe bufet. Acesta e vinul miraculos. Fără aditivi. Am citit că uneori se adaugă sânge de taur pentru culoare și consistență. Dar n-am știut de unde să iau. Și, oricum, sună dezgustător.

– Noi nu suntem de acord cu astfel de practici. Un pic de carbonat de calciu i-ar mai tăia din aciditate, dar o să-l lăsăm să stea așa. Per total, nu e un eșec total ca vin de urcior. Ai reușit, puștoaico. Bună treabă!

Fiind un bărbat curajos, își turnă o înghițitură de vin miraculos, îl examină, îl mirosi, apoi sorbi.

– Interesant. Tulbure, imatur și înțepător, dar e vin.

– Îmi citești referatul și-mi verifici graficele după ce termin?

– Sigur.

– Bun. Începu să fluture din gene. Îți pregătesc cina.

O, Doamne, îl măgulea.

– Șmechero.

– În sfârșit, zise David când intră, cineva care e de acord cu mine. Se duse și-și puse brațele în jurul gâtului fiicei lui. Ai zis cinci minute, ai uitat?

– Am pierdut noțiunea timpului. Ty a zis că pot să vin la degustare.

– Maddy...

– Te rog. O să includă și vinul meu.

David se uită spre el.

– Ești un tip curajos, MacMillan.

– N-ai petrecut niciodată o seară bând ceva de genul fugi-mergi-cazi?

Zâmbind larg, David îi acoperi urechile lui Maddy.

– Una sau două și, din fericire, am supraviețuit să o regret. Clubul tău de vin s-ar putea să nu fie de acord cu noua adăugire.

– Da. Și acel gând îl încânta pe Tyler. O să le lărgească orizonturile.

– Sau o să-i otrăvească.

– Te rog, tată, e în scop științific.

– Asta ai zis și despre ouăle stricate pe care le-ai ținut în dormitor. De fapt, n-am plecat din New York din cauza schimbării profesionale, îi zise lui Ty. Noii chiriași probabil încă fumegă. Bine, dar te transformi în dovleac la ora zece. Hai să mergem, Theo e în mașină. Conduce el înapoi.

– O să murim cu toții, zise Maddy serioasă.

– Cară-te! Vin și eu imediat.

O ridică de pe scaun și-i trase ușor o palmă la fund ca s-o grăbească.

– Voiam să-ți spun că îți sunt recunoscător că o lași să stea pe aici.

– Nu mă încurcă.

– Ba sigur că da.

Tyler așează paharele în chiuveta de sub bar.

– Bine, se mai întâmplă. Dar nu mă deranjează.

– Dacă aș fi crezut că te deranjează, o goneam. Mi-am dat seama și că te simți mai liniștit cu ea decât cu mine. Dacă te încurc eu, te deranjează.

– N-am nevoie de un supraveghetor.

– Nu, nu ai. Dar compania avea și are în continuare nevoie de sânge proaspăt. De cineva din afară. Cineva care să poată vedea imaginea de ansamblu din toate unghiurile și să sugereze o abordare diferită, atunci când e viabilă.

– Ai sugestii pentru mine, Cutter?

– Prima ar fi să-ți scoți scânteia aia din ochi și bățul din fund, ca să facem un foc cu ele și să stăm să bem câteva beri.

Tyler nu zise nimic câteva clipe, încercând să citească dacă era amuzat sau enervat.

– Dacă le adaugi și pe-ale tale, o să avem un foc de tabără pe cinste.

– Uite ce idee bună. O aduc pe Maddy mai târziu. Mă întorc la zece să o iau.

– Pot s-o las eu acasă, să te scutesc de un drum.

– Apreciez. David se îndreptă spre ușă, dar se opri. Ascultă, anunță-mă dacă se... dacă îi pici cu tronc.

Probabil este ceva normal, dar aș vrea să evit asta înainte să se întâmple.

– Nu așa stă treaba. Cred că sunt mai degrabă genul de frate mai mare sau unchi. Dar băiatului tău i s-au aprins rău călcâiele după Sophia.

David făcu ochii mari. Clipi. Apoi își frecă fața cu mâinile.

– Pe asta am ratat-o. Credeam că a fost atunci, în prima săptămână. La naiba!

– Se descurcă ea. Știe cum să aibă de-a face cu masculii speciei. N-o să-l rănească.

– Reușește să se rănească și singur.

Se gândi la Pilar și tresări, conștientizând că era mama Sophiei.

– E greu să-l învinuiești că are gusturi bune, nu? Mai ales în circumstanțele astea.

David aruncă o privire diplomată.

– Încă un șmecher, deci, murmură și se îndepărtă.

Pilar alese un costum simplu de cocktail, gândindu-se că nuanța de verde-cenușie și reverele de mătase îl plasau cumva la jumătatea distanței dintre profesionist și festiv. Spera să fie îmbrăcămintea perfectă pentru găzduirea degustării de vin.

Își propusese să-și dovedească talentele – atât familiei, cât și lui David, dar mai ales ei înseși. Petrecuse o săptămână în care ajutase cu tururile și fusese instruită – cam cu delicatețe, era ea de părere. Membrii personalului se purtau cu mănuși cu cei din familia Giambelli.

Fusese surprinsă să constate că de fapt știa foarte puține despre vinificație, despre vii, despre tot procesul în sine, precum și despre vânzări și despre ce presupunea munca în departamentul de relații cu publicul. Urma să aibă nevoie de mai mult de o săptămână sau de o instruire delicată pentru a afla cum se putea ocupa de astea pe cont propriu. Dar, pentru Dumnezeu, se putea ocupa de un grup venit pentru degustare.

Și era hotărâtă s-o demonstreze.

Avea de gând să învețe cum să se ocupe de foarte multe lucruri, inclusiv de viața ei. Și din acea viață făcea

parte și sexul. Așa că, bravo ei. Cu acest gând în minte, se așeză pe marginea patului. O îngrozea ideea de a se implica într-o relație intimă cu David. Iar acest lucru o enerva la culme. Astfel, îngrozită și enervată, reușise să ajungă cu nervii întinși la maximum.

Bătaia în ușă o făcu să sară în picioare, apucând peria de păr și aranjându-și pe chip o expresie pe care o voia relaxată și încrezătoare.

– Da? Intră.

Oftă adânc și renunță la prefăcătorie când o văzu pe Helen.

– Slavă Domnului că ești tu! M-am săturat să mă prefac că sunt o femeie a secolului douăzeci și unu.

– Arăți ca una. Splendidă rochie.

– Ei bine, pe sub ea, tremur toată. Mă bucur că ați venit și tu, și James la degustare.

– L-am târât și pe Linc. Actuala lui iubită lucrează diseară.

– E tot stagiara?

– Da. Helen se așeză pe canapeaua de catifea și se făcu comodă. Încep să cred că devine serioasă treaba cu relația asta.

– Și?

– Nu știu. E o fată bună, bine-crescută. Concentrată pe muncă – ceea ce nu ar strica să facă și el – și independentă, ceea ce apreciez.

– Dar e copilul tău.

– Dar e copilul meu, aprobă Helen. Uneori mi-e dor de băiețelul cu julituri în genunchi și cu șireturi desfăcute. Încă îl văd în avocatul acela înalt, superb, îmbrăcat în costum de trei piese care intră și iese din viața mea acum. Și, Doamne, zise ea suspinând. Am îmbătrânit. Copilul tău cum rezistă?

Pilar lăsă jos peria.

– Știi deja ce a făcut Tony.

– Mama ta s-a gândit că e cel mai bine să știu, ca să pot acoperi orice aspecte legale care ar putea apărea. Îmi pare rău, Pilar.

– Și mie. A fost extrem de inutil. Se întoarse. Și atât de caracteristic lui. Așa consideri și tu.

– Nu contează ce cred eu. Dacă nu văd că începi să te învinuiești.

– Nu, nu și de data asta. Și sper să nu mai fie cazul niciodată. Dar e dificil. E foarte dificil pentru Sophia.

– O să treacă peste asta. Pilar, copiii noștri s-au transformat în adulți puternici și extrem de capabili.

– Știu. Dar când s-a întâmplat asta? Și, cu toate astea, nu putem să nu ne facem griji pentru ei, nu?

– E o sarcină care nu se termină niciodată. Sophia tocmai se ducea la MacMillan când am venit noi. L-a luat și pe Linc să meargă cu ea, în caz că există ceva muncă grea de făcut. O să-i țină mintea ocupată.

– Mereu e bine să-i vezi împreună. Sunt aproape ca frate și soră.

– Mmm. Haide, stai jos. Helen bătu ușor în canapea, făcându-i semn să vină lângă ea. Trage-ți răsuflarea și povestește-mi totul despre idila ta cu David Cutter. După aproape treizeci de ani de căsătorie, trebuie să trăiesc indirect.

– Nu este chiar o... Ne bucurăm de compania unul celuilalt.

– Deci încă n-ați făcut sex, nu?

– Helen! Cedând, Pilar se așeză pe canapea. Cum să fac sex cu el?

– Dacă ai uitat cum se face treaba asta, să știi că există mai multe cărți bune pe acest subiect. Filmulețe. Site-uri pe internet. Ochii îi sclipeau în spatele ochelarilor. O să-ți dau o listă.

– Vorbesc serios.

– Și eu. Sunt chestii nemaipomenite pe-acolo.

– Încetează! Cu toate acestea, începu să râdă. David a fost foarte răbdător, dar nu sunt proastă. Vrea sex și n-o să se mai mulțumească prea mult timp cu giugiulit pe verandă sau...

– Giugiulit? Ei, haide, Pilar. Vreau detalii, toate detaliile.

– Hai să spunem doar că are o gură foarte creativă și că, atunci când o folosește, îmi amintesc cum era să am douăzeci de ani.

– Oh. Helen își făcu vânt cu mâna. Da.

– Dar eu *nu mai am* douăzeci de ani. Și al naibii de sigur nici corpul meu nu mai are. Cum, Doamne iartă-mă, să-l las să mă vadă goală, Helen? Îmi atârnă sânii până-n Mexic.

– Scumpo, ai mei au aterizat în Argentina acum trei ani. Pe James nu pare să-l deranjeze.

– Păi, asta e ideea. Voi sunteți împreună de aproape treizeci de ani. Ați trecut împreună prin toate schimbările. Și, mai rău de atât, David e mai tânăr decât mine.

– Mai rău? Să știi că îmi vin în minte multe lucruri mai rele de atât.

– Încearcă să fii de partea mea. E un bărbat de patruzeci și trei de ani. Eu sunt o femeie de patruzeci și opt. E o diferență enormă la mijloc. De obicei, un bărbat de vârsta lui se întâlnește cu femei mai tinere. Adesea, mult mai tinere și cu corpuri ferme, care nu atârnă.

– Care vin adesea la pachet cu capetele seci, în care mintea stă lejer, termină Helen. Pilar, treaba e că se întâlnește cu tine. Și, dacă ești atât de rușinată de corpul tău, deși asta mă irită, când mă gândesc cum a ajuns să fie corpul meu comparativ cu al tău, asigură-te că este întuneric prima dată când sari pe el.

– Îmi ești de mare ajutor.

– Da, sunt, pentru că, dacă nu-i plac sânii, care nu mai sunt obraznici ca la douăzeci de ani, atunci nu merită să-ți pierzi timpul cu el. E mai bine să afli decât să faci speculații. Tu vrei să te culci cu el? Răspunde doar da sau nu, adăugă Helen, înainte ca Pilar să poată spune ceva. Instinctul, nevoia primară. Fără rezerve.

– Da.

– Atunci, cumpără-ți un set de lenjerie intimă incredibilă și bă-i bătaie.

Pilar își mușcă buza.

– Am cumpărat deja lenjeria.

– Să fiu a naibii! Ia să văd!

Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de la degustare, și Tyler încă avea în minte o imagine care-l făcea să râdă. Douăzeci și patru de membri ai clubului, snobi

– Nu contează ce cred eu. Dacă nu văd că începi să te învinuiești.

– Nu, nu și de data asta. Și sper să nu mai fie cazul niciodată. Dar e dificil. E foarte dificil pentru Sophia.

– O să treacă peste asta. Pilar, copiii noștri s-au transformat în adulți puternici și extrem de capabili.

– Știu. Dar când s-a întâmplat asta? Și, cu toate astea, nu putem să nu ne facem griji pentru ei, nu?

– E o sarcină care nu se termină niciodată. Sophia tocmai se ducea la MacMillan când am venit noi. L-a luat și pe Linc să meargă cu ea, în caz că există ceva muncă grea de făcut. O să-i țină mintea ocupată.

– Mereu e bine să-i vezi împreună. Sunt aproape ca frate și soră.

– Mmm. Haide, stai jos. Helen bătu ușor în canapea, făcându-i semn să vină lângă ea. Trage-ți răsuflarea și povestește-mi totul despre idila ta cu David Cutter. După aproape treizeci de ani de căsătorie, trebuie să trăiesc indirect.

– Nu este chiar o... Ne bucurăm de compania unul celuilalt.

– Deci încă n-ați făcut sex, nu?

– Helen! Cedând, Pilar se așeză pe canapea. Cum să fac sex cu el?

– Dacă ai uitat cum se face treaba asta, să știi că există mai multe cărți bune pe acest subiect. Filmulețe. Site-uri pe internet. Ochii îi sclipeau în spatele ochelarilor. O să-ți dau o listă.

– Vorbesc serios.

– Și eu. Sunt chestii nemaipomenite pe-acolo.

– Încetează! Cu toate acestea, începu să râdă. David a fost foarte răbdător, dar nu sunt proastă. Vrea sex și n-o să se mai mulțumească prea mult timp cu giugiulit pe verandă sau...

– Giugiulit? Ei, haide, Pilar. Vreau detalii, toate detaliile.

– Hai să spunem doar că are o gură foarte creativă și că, atunci când o folosește, îmi amintesc cum era să am douăzeci de ani.

– Oh. Helen își făcu vânt cu mâna. Da.

– Dar eu *nu mai am* douăzeci de ani. Și al naibii de sigur nici corpul meu nu mai are. Cum, Doamne iartă-mă, să-l las să mă vadă goală, Helen? Îmi atârnă sânii până-n Mexic.

– Scumpo, ai mei au aterizat în Argentina acum trei ani. Pe James nu pare să-l deranjeze.

– Păi, asta e ideea. Voi sunteți împreună de aproape treizeci de ani. Ați trecut împreună prin toate schimbările. Și, mai rău de atât, David e mai tânăr decât mine.

– Mai rău? Să știi că îmi vin în minte multe lucruri mai rele de atât.

– Încearcă să fii de partea mea. E un bărbat de patruzeci și trei de ani. Eu sunt o femeie de patruzeci și opt. E o diferență enormă la mijloc. De obicei, un bărbat de vârsta lui se întâlnește cu femei mai tinere. Adesea, mult mai tinere și cu corpuri ferme, care nu atârnă.

– Care vin adesea la pachet cu capetele seci, în care mintea stă lejer, termină Helen. Pilar, treaba e că se întâlnește cu tine. Și, dacă ești atât de rușinată de corpul tău, deși asta mă irită, când mă gândesc cum a ajuns să fie corpul meu comparativ cu al tău, asigură-te că este întuneric prima dată când sari pe el.

– Îmi ești de mare ajutor.

– Da, sunt, pentru că, dacă nu-i plac sânii, care nu mai sunt obraznici ca la douăzeci de ani, atunci nu merită să-ți pierzi timpul cu el. E mai bine să afli decât să faci speculații. Tu vrei să te culci cu el? Răspunde doar da sau nu, adăugă Helen, înainte ca Pilar să poată spune ceva. Instinctul, nevoia primară. Fără rezerve.

– Da.

– Atunci, cumpără-ți un set de lenjerie intimă incredibilă și bă-i bătaie.

Pilar își mușcă buza.

– Am cumpărat deja lenjeria.

– Să fiu a naibii! Ia să văd!

Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de la degustare, și Tyler încă avea în minte o imagine care-l făcea să râdă. Douăzeci și patru de membri ai clubului, snobi

și cu pretenții, primiseră șocul vieții lor când gustaseră din ceea ce el numea „Vin de Madaline".

– Nesofisticat, dar nubil, zise el, râzând de mama focului. Doamne, de unde scot chestiile astea? Nubil.

– Încearcă să te abții de la a râde așa zgomotos. Sophia stătea în biroul ei de la conac și continua să studieze modelele pe care le alesese Kris pentru reclame. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai preveni data viitoare când te hotărăști să adaugi un soi misterios la degustare.

– A fost un candidat apărut în ultimul minut. Și a fost în numele științei.

– Degustările se fac în numele tradiției, al reputației și al promovării. Se uită în sus la el, dar renunță când îl văzu zâmbind larg către ea. Bine, a fost amuzant, și vom putea transforma experiența într-un articol interesant și voios pentru buletinul informativ. Poate vom obține chiar un pic de interes uman și mediatizare anecdotică din asta.

– Prin venele tale curge publicitate?

– Poți să pui pariu pe asta. Ceea ce e un lucru bun pentru toți, deoarece unii dintre membrii clubului de vin s-ar fi simțit foarte ofensați dacă n-aș fi fost acolo să dreg situația.

– Unii membrii sunt niște idioți încuiați și infatuați.

– Da, și acei idioți încuiați și infatuați cumpără o cantitate mare din vinul nostru și-l vorbesc de bine pe la evenimente sociale. De vreme ce vinificatoarea este la fel de nesofisticată și de nubilă precum vinul ei, putem întoarce asta în favoarea noastră. Mai făcu o notiță și fixă foaia cu broasca de sticlă mică, verde și copilăroasă pe care i-o dăruise Ty de Crăciun. Data viitoare când vrei să mai faci experimente, avertizează-mă înainte.

Tyler întinse picioarele.

– Relaxează-te, Giambelli.

– Spuse regele petrecăreț din încăpere. Ridică o fotografie lucioasă de 20 x 25 și i-o arătă. Ce părere ai de ea?

El luă fotografia și o studie pe blonda cu ochi căprui.

– Poza asta vine și cu un număr de telefon?

– Asta mă gândeam și eu. E prea sexy. I-am zis lui Kris că vreau o tipă robustă. Sophia ridică puțin privirea și se încruntă. Trebuie să o concediez. Nici măcar nu încearcă să se adapteze la noile schimbări. Ba, mai rău, ignoră ordinele directe și face probleme restului echipei. Oftă. Spionii mei îmi spun că ieri a avut o întrevedere cu Jerry DeMorney de la La Coeur.

– Dacă face probleme, de ce ai reținere să scapi de ea? Și să nu-mi spui replica aia că nu o poți înlocui în timpul campaniei sau al reorganizării.

– Bine. Am ezitări pentru că e bună și n-aș vrea s-o pierd. Și pentru că știe foarte multe detalii despre campanie, planurile mele pe termen lung și s-ar putea să păcălească și alți membrii ai personalului să plece odată cu ea. Pe plan personal, ezit pentru că am impresia că a avut o relație cu tata și, dacă o concediez, s-ar putea să-i dau impulsul să facă treaba asta publică. O să apară necazuri, indiferent cum aș proceda. Dar nici nu mai pot amâna. Mă ocup de asta mâine.

– Aș putea s-o fac eu.

Sophia închise dosarul în care se uita.

– Asta chiar e foarte drăguț din partea ta. Dar ar trebui să vină de la mine. Și ar trebui să te previn că, dacă o concediez, noi, restul, o să avem mai mult de muncă. Mai ales acum că mama n-o să-și mai bată capul cu munca de birou.

– Ce mă înveselește să aud asta.

– Mă gândeam să-l întreb pe Theo dacă n-ar vrea un job cu jumătate de normă. Ne-ar fi de folos un asistent câteva după-amiezi pe săptămână.

– Grozav. Atunci, ar putea sta pe-aici să saliveze după tine în mod regulat.

– Cu cât stă mai mult pe lângă mine, cu atât o să-i treacă mai repede. Contactul zilnic i-ar mai liniști hormonii.

– Crezi tu? murmură Ty.

– Vai, Tyler, a fost cumva un fel de compliment ciudat sau modalitatea ta excentrică de a-mi spune că te emoționez și pe tine?

– Nici una, nici alta. Se mai uită o dată la poza lucioasă. Îmi plac blondele cu ochi căprui și buze mari și pline.

– Apă oxigenată și colagen.

– Și?

– Doamne, iubesc bărbații. Se ridică de la birou, merse spre el, îi cuprinse fața în palme și-l sărută apăsat pe gură. Ești așa drăguț.

El o trase tare de mână și o făcu să-i cadă în brațe. Într-o clipită, Sophia se opri din râsul zgomotos, și inima începu să-i bată nebunește.

Nu o mai sărutase așa până atunci. Nerăbdare, fierbințeală și foame erau toate amestecate într-un atac aproape violent. Era prima data când o săruta de parcă nu se mai sătura de ea. De parcă nu s-ar fi săturat niciodată. Trupul ei se cutremură o dată – de surpriză, în apărare și ca răspuns. Apoi degetele ei începură să se joace prin părul lui și într-un final se prinseră strâns.

Voia mai mult. Voia mai mult din acea asprime, din acea nepăsare și chiar și din nevoia lui șovăielnică.

Când Tyler dădu să se tragă înapoi, ea îl urmă. Se lipi de liniile dure ale corpului său, chiar când Tyler puse capăt sărutului.

Își mușcă ușor cu dinții buza de jos. Intenționat. Și-i cercetă privirea, care coborî să-i urmărească mișcarea.

– Pentru ce-a fost asta?

– Așa am avut chef.

– Foarte bine. Fă-o din nou.

Nu intenționase s-o facă nici prima dată. Dar în acel moment i se trezise apetitul pentru ea și încă nu-și satisfăcuse pofta.

– De ce naiba nu?

Buzele ei se curbară când el le sărută. Dar de data asta sărutul nu fu la fel de dur sau de disperat. Tyler își putea imagina mult prea bine cum ar fi fost să alunece în ea. În acea căldură moale.

Dar nu era sigur cum un bărbat mai putea fi liber apoi sau cum putea să scape întreg din acea aventură.

Chiar în timp ce gândea acele lucruri, îi desfăcea nasturii de la cămaşă. Şi, în acelaşi timp, ea îl trăgea pe podea.

– Grăbeşte-te.

Cu răsuflarea întretăiată, se arcui când mâinile lui începură să se plimbe pe corpul ei.

Repede. Aşa îşi imagina că avea să fie – repede, cu furie şi forţă. O împreunare iraţională, fierbinte şi întunecată. Asta voia. ea Asta voiau amândoi. Tyler o ridică şi-i acoperi iar gura cu a lui. Când începu să-i tragă de curea, simţi un gol în stomac, plin doar de dorinţă şi anticipare. Uşa biroului se deschise.

– Ty, am nevoie să... Eli se opri în mijlocul propoziţiei când îi văzu pe nepotul său şi pe fata pe care o considera nepoata lui îmbârligaţi unul de altul pe podea. Se înroşi în obraji şi ieşi imediat. Mă scuzaţi.

Când uşa se trânti, Tyler era uluit. Ameţit şi cu corpul încordat la maximum, îşi frecă faţa cu mâinile.

– O, perfect. Absolut perfect.

– Ups.

Auzind răspunsul Sophiei, Tyler îşi desfăcu palma şi se uită la ea printre degete.

– Ups?

– Am mintea un pic înceţoşată. Asta e tot ce pot să zic. O, Doamne! Se ridică şi-şi strânse cămaşa pe lângă corp. N-a fost chiar un moment de familie obişnuit. Cedă şi-şi lăsă capul pe genunchi. Doamne! Cum ne ocupăm de treaba asta?

– Nu ştiu. Presupun că ar trebui să vorbesc cu el.

Sophia ridică uşor capul.

– Aş putea s-o fac eu.

– Tu concediezi membri ai echipei necooperanţi. Eu vorbesc cu bunici şocaţi.

– Mi se pare corect. Sophia privi în jos, începând să-şi închidă nasturii. Ty, îmi pare foarte rău. N-aş face niciodată nimic care să-l supere pe Eli sau care să creeze probleme între voi.

– Ştiu.

Se ridică şi, după o scurtă ezitare, îi întinse mâna s-o ajute şi pe ea.

– Vreau să fac dragoste cu tine.

Mintea lui deja buimacă primi cu și mai multă uimire replica ei.

– Cred că e deja destul de clar ce vrem amândoi. Pur și simplu nu știu ce să facem în legătură cu asta. Trebuie să mă duc după el.

– Da.

După ce Tyler ieși grăbit, Sophia merse la fereastră și-și încrucișă brațele. Își dori foarte mult să aibă și ea ceva la fel de important și de precis de făcut. Dar nu-i rămânea altceva decât să stea și să se gândească.

Tyler își găsi bunicul mergând spre vii, cu Sally urmându-l credincioasă. Nu spuse nimic. Încă nu știa ce avea să spună. Ajunse lângă Eli și începură să meargă umăr la umăr printre rândurile de viță-de-vie.

– Va trebui să fim atenți să nu degere, zise Eli. Căldura a cam păcălit viile.

– Da, mă ocup. A... aproape a venit timpul să dăm cu plugul.

– Sper ca ploaia să nu încetinească operațiunea. La fel ca nepotul său, Eli studia nuielele și încerca să găsească vorbele potrivite. Eu... ar fi trebuit să bat.

– Nu, eu n-ar fi trebuit să... Tyler se opri și se aplecă să-i ciufulească blana lui Sally. S-a întâmplat pur și simplu.

– A! Eli își drese glasul. Nu era nevoie să vorbească cu Tyler despre sex, slavă Domnului! O făcuse deja cu mulți ani în urmă. Nepotul lui era un bărbat în toată firea, care cunoștea principalele lucruri privind viața sexuală și responsabilitate, și totuși... Doamne sfinte, Ty! Tu și Sophia.

– S-a întâmplat pur și simplu, repetă el. Presupun că n-ar fi trebuit și cred că ar fi cazul să-ți spun că nu se va repeta.

– Nu e treaba mea. Doar că voi amândoi... la naiba, Tyler, aproape că ați fost crescuți împreună. Știu că nu sunteți rude de sânge și că nu vă oprește nimic de la a face așa ceva. Doar că a fost un șoc, atâta tot.

– Pentru toți, aprobă Tyler.

Eli se îndepărtă puțin.

– O iubești?

Tyler simți un ghem de vinovăție strângându-i-se în stomac.

– Bunicule, nu e mereu vorba despre iubire.

În acel moment, Eli se opri și se întoarse spre Tyler.

– Poate că echipamentul meu e mai bătrân ca al tău, băiete, dar funcționează la fel. Știu că nu e mereu vorba despre iubire. Doar întrebam.

– Există doar o atracție între noi, atâta tot. Dacă nu te deranjează, n-aș vrea să vorbesc despre asta.

– A, nu mă deranjează. Sunteți amândoi adulți și aveți creiere funcționale. Amândoi ați fost crescuți bine, așa că e treaba voastră ce faceți. Dar data viitoare încuiați naibii ușa mai întâi.

Era aproape ora șase când Tyler ajunse acasă. Era epuizat, surescitat și enervat pe el însuși. Se gândi că poate o bere rece și un duș fierbinte aveau să-l ajute să se liniștească. Întinse mâna spre mânerul frigiderului și văzu notița pe care o lipise acolo cu o seară înainte.

„Cina la M – 7."

– Rahat! Coborî fruntea spre frigider. Se gândi că ar ajunge în timp util dacă s-ar grăbi foarte tare. Dar pur și simplu nu mai avea energie. Nu avea nici un chef să discute despre afaceri, chiar dacă asta ar fi inclus o masă decentă și o companie bună.

El, pe de altă parte, sigur nu ar fi fost o companie prea plăcută în acea noapte.

Vru să ia telefonul, dar descoperi că iar îl rătăcise. Înjură și deschise ușa frigiderului, intenționând să ia o sticlă de bere, înainte de a-și începe căutările. Și acolo era și telefonul, ascuns între o sticlă de Corona și o cutie de lapte.

Căută numărul lui Margaret și se gândi că urma să se revanșeze față de ea. Avea s-o scoată la cină sau să ia prânzul. Ceva, înainte ca ea să plece din oraș.

Nu auzi telefonul sunând. Era cu capul sub duș și cânta. Așteptase întreaga zi cu nerăbdare acea seară,

jonglând cu ședințe, scriind rapoarte și dând telefoane. Și într-un final oprindu-se în drum spre casă să cumpere o bucată de carne demnă de un bărbat și niște cartofi enormi de Idaho. Cumpărase și o plăcintă cu mere de la brutărie și intenționa să spună că o făcuse chiar ea.

Un bărbat nu trebuia să știe chiar tot.

Știa că era genul de cină pe placul lui Tyler.

Așezase deja masa, aranjase lumânările, alesese muzica și-și pregătise pe pat ținuta pe care intenționa să o poarte. Chiar și patul era plin de perne, și cu așternuturi proaspete.

Mai avuseseră două sau trei întâlniri până atunci. Dar nu se păcălea să creadă că și Tyler le considerase întâlniri amoroase. Spera totuși să schimbe acel lucru în noaptea aceea.

Ieși de la duș și începu să se pregătească.

Era mereu palpitant să te dichisești pentru un bărbat. Făcea anticiparea mai palpitantă. Convingerile ei feministe nu îi negau plăcerea acelui ritual, ci o ajutau să celebreze feminitatea actului în sine. Se dădu cu cremă și cu parfum, se îmbrăcă în mătase și-și imagină cum urma să-l seducă pe Tyler MacMillan la o porție de plăcintă cu mere. În timp ce studie apartamentul, ca să vadă dacă totul era în regulă, se gândi că simțise mereu o dorință arzătoare pentru el. Hotărî că promovarea, călătoriile și entuziasmul noilor ei atribuții îi dăduseră încrederea de care avea nevoie ca să-l facă și pe el să conștientizeze pe deplin acea dorință.

Scoase vinul pe care-l pregătise pentru acea seară. Și văzu că robotul telefonic din bucătărie avea o luminiță aprinsă, semn că cineva îi lăsase un mesaj.

– Margaret. Sunt Ty, trebuie să lăsăm cina pe altă dată. Ar fi trebuit să sun mai devreme, dar... A apărut ceva la birou. Îmi pare rău. Te sun mâine. Dacă nu ai planuri, te scot în oraș și discutăm atunci despre afaceri. Îmi pare foarte rău că nu ți-am dat un semn mai devreme.

Se holbă la robotul telefonic și-și imagină cum îl smulgea din loc și-l trântea de perete. Și totuși, gestul acesta n-ar fi schimbat nimic, iar ea era o femeie

cu prea mult simț practic pentru a-și permite să facă crize inutile.

Cu prea mult simț practic ca să lase să se irosească mâncare și vin doar pentru că un idiot, un *bărbat* nepăsător, nu se prezentase la întâlnire, gândi ea, înăbușindu-și lacrimile de dezamăgire. Să-l ia naiba! Mai existau și alți bărbați. „Mulți", își aminti în timp ce desfăcu grătarul și se pregăti să gătească friptura. Primise multe propuneri interesante în Italia. Poate că, după ce se întorcea, era cazul să profite de una dintre ele și să vadă unde avea să ducă.

Dar, pentru moment, avea să deschidă vinul și să se îmbete zdravăn.

capitolul 15

Pilar se apropie de ușa din spate a casei de oaspeți. Era un mediu prietenos. Simțea că se împrietenise cu Theo. Odată ce treceai de suprafață, era un tânăr interesant și interesat. Se gândi că era un băiat care avea nevoie de influența mângâietoare a unei mame.

Era emoționată de faptul că el păruse să se bucure de compania ei, în loc să-i displacă, în momentele când mai trecuse pe la conac să folosească piscina. Reușise să-l atragă sus în camera dedicată muzicii și să-l facă să cânte – sau cel puțin să se joace – la pian. De acolo fusese un pas mic până la a iniția un dialog și chiar o dezbatere pe tema muzicii.

Spera că îi făcuse și lui la fel de multă plăcere cum îi făcuse ei.

Cu Maddy era altceva. Fata era politicoasă, dar destul de rece. Pilar avea senzația că era atentă la tot ce mișca și la toată lumea. Nu simțea neapărat resentiment din partea ei, cât mai degrabă precauție. Pilar știa că acea observare de la distanță era direct legată de relația pe care Pilar o avea cu tatăl ei. Un aspect care păruse să treacă aproape neobservat de Theo. Totuși, Pilar recunoscuse în ochii fetei o judecată caracteristic feminină. Doar că deocamdată nu ieșise la înaintare.

Pilar se întrebă dacă David observase că Maddy își păzea teritoriul.

Înhăță bine geanta de umăr și începu să se îndrepte spre ușa din spate. Încercă să se convingă că ceea ce avea în geantă nu putea fi considerat mită. Doar mici atenții. Și nu avea să stea mai mult decât era confortabil pentru toți. Totuși, o parte din ea spera că ei aveau să dorească să rămână mai mult. Să le pregătească prânzul, să-i asculte pălăvrăgind.

Îi era dor să fie mamă pentru cineva.

Dacă soarta s-ar fi purtat altfel cu ea, ar fi avut o casă plină de copii, un câine mare și murdar, cusături rupte de reparat și certuri de arbitrat. În schimb, dăduse naștere unei fiice frumoase și inteligente, care nu prea avea nevoie de grija mamei ei. Și, la patruzeci și opt de ani, trebuia să se rezume la a îngriji flori, în locul copiilor pe care și-i dorise.

Compătimirea nu era atractivă, își aminti Pilar. Bătu vioi la ușa de la bucătărie și-și pregăti zâmbetul. O nedumeri puțin faptul că deschise David. Purta o cămașă de lucru și o pereche de blugi și avea o ceașcă de cafea în mână.

– Iată ce convenabil. O luă de mână și o trase înăuntru. Tocmai mă gândeam la tine.

– Nu mă așteptam să fii acasă.

– Lucrez de aici azi. Pentru că își dorea și pentru că știa că avea să o tulbure, continuă să o țină strâns de mână când se aplecă să o sărute.

– Asta e! N-am văzut mașina și...

– Theo și Maddy mi-au sărit în cap. Zi de lucru, dar nu și de școală. Coșmarul fiecărui părinte. Am rezolvat-o lăsându-i să mă bată la cap până i-am dat cheile lui Theo ca să meargă la mall și la film azi. Tocmai de-asta vizita ta a picat la fix.

– Serios? Trase mâna liberă și începu să se joace cu bareta genții. Da?

– Mă împiedică să stau aici singur și să-mi imaginez peste ce necazuri ar putea să dea. Vrei o cafea?

– Nu, ar trebui să... M-am oprit doar să le aduc ceva copiilor. O tulbura să fie singură în casă cu el. Reușise

să evite acel lucru de când se mutase David acolo. Maddy e aşa interesată de procesul de vinificare, aşa că m-am gândit că poate i-ar plăcea să citească despre istoria Giambelli, California.

Pilar scoase din geantă cartea pe care o cumpărase de la magazinul de suvenire de la cramă.

– O să-i placă. Şi apoi o să ne bombardeze pe mine şi pe Ty cu alte mii de întrebări.

– Are o minte foarte activă.

– Mie-mi spui!

– Lui Theo i-am adus partitura asta. Îi place aşa mult muzica tehno-rock, încât m-am gândit că s-ar putea să se distreze să încerce şi ceva mai clasic.

– *Sergentul Pepper.* David studie partitura. Unde ai găsit asta?

– Obişnuiam s-o cânt şi s-o înnebunesc pe mama. Era treaba mea la vremea aceea.

– Purtai şi şiraguri colorate de mărgele şi pantaloni evazaţi? o tachină el.

– Normal. Când eram de vârsta lui Maddy, mi-am făcut o pereche grozavă cu imprimeuri.

– Ţi-ai făcut? Dar câte talente ascunse! O manevră uşor – nu fu nevoit să facă mai mult decât să se apropie de ea – până ajunse cu spatele lipit de tejgheaua din bucătărie. Mie nu mi-ai adus nici un cadou.

– Nu ştiam că vei fi aici.

– Şi acum, că sunt? Se apropie şi mai mult, punând palmele pe tejghea, de-o parte şi de alta a ei. Ai ceva în geantă şi pentru mine?

– Îmi pare rău. Încercă să râdă şi să menţină totul relaxat, dar era foarte greu când simţea că se sufoca. Data viitoare. Ar trebui să mă întorc la cramă. Ajut la un tur după-amiază.

– La ce oră?

– La patru şi jumătate.

– Mmm. Se uită la ceasul din bucătărie. Avem o oră şi jumătate. Mă întreb, oare ce putem face în nouăzeci de minute?

– Ţi-aş putea pregăti prânzul.

– Am o idee mai bună.

Cu mâinile pe talie, o învârti uşor până la uşa ce ducea în interior.

– David.

– Nu e nimeni acasă în afară de noi doi, zise el şi-i sărută uşor bărbia, gâtul şi gura, în timp ce o ghida afară din bucătărie. Ştii la ce mă gândeam deunăzi?

– Nu.

De unde putea să ştie? Nu ştia nici ce gândea în acel moment.

– Că e o treabă foarte complicată. Iubita mea locuieşte cu mama ei.

În acea clipă, Pilar chiar începu să râdă la ideea că ar fi numită „iubita" cuiva.

– Iar eu locuiesc cu copiii mei. Nu avem unde să mergem să facem tot ce mi-am imaginat că ţi-aş face. Ştii ce mi-am imaginat?

– Cred că mă prind. David, dar e mijlocul zilei.

– Mijlocul zile. Se opri la baza scărilor. Şi o ocazie. Urăsc să irosesc o ocazie bună. Tu nu?

Urcă treptele alături de el. I se păru o mare reuşită, de vreme ce genunchii îi tremurau şi inima îi bătea de parcă deja escaladase un munte.

– Nu mă aşteptam... Cuvintele ei continuau să fie înăbuşite de gura lui. Nu sunt pregătită.

– Am eu grijă de asta, iubito.

Să aibă el grijă? Cum putea aranja el ca ea să poarte lenjeria sexy în locul celei normale sau să transforme lumina zilei în umbrele moi şi măgulitoare ale nopţii? Cum putea să...

Apoi se prinse că el se referea la protecţie şi asta o făcu să se simtă ameţită şi prostuţă.

– Nu mă refeream... David, nu mai sunt tânără.

– Nici eu. Se lăsă uşor pe spate în uşa de la dormitor. Să o ia pe sus şi să o ducă înăuntru nu era cea mai bună variantă. Înţelese că ea avea nevoie să audă anumite cuvinte, aşa că le spuse: Pilar, am multe sentimente complicate când vine vorba despre tine. Unul care nu mi se pare deloc complicat e acela că te doresc. Te vreau toată.

În acel moment, emoțiile ei înotau în aburi de căldură.

– David, trebuie să știi ceva. Tony a fost primul din viața mea. Și ultimul. A trecut mult timp. Și sunt... Doamne. N-am mai exersat de mult.

– Mă flatează să știu că n-a mai fost nimeni altcineva, Pilar. Își lipi buzele de ale ei. Mă face să mă simt umil. O sărută din nou. Mă excită. Gura lui se întoarse a treia oară într-un sărut care tremura pe marginea fină dintre seducție și cerere. Vino în patul meu! O ghidă spre el, fascinat de felul în care inimile lor băteau puternic una lângă cealaltă. Lasă-mă să te ating. Atinge-mă!

– Nu pot să-mi trag răsuflarea. Se chinui să inspire în timp ce el îi scoase haina. Știu că sunt tensionată, îmi pare rău. Nu reușesc să mă relaxez.

– Nu te vreau relaxată. Continuă să o privească fix în ochi în vreme ce-i desfăcea nasturii de la bluză, și degetele lui începură să se plimbe pe carnea ei expusă. Nu de data asta. Pune mâinile pe umerii mei, Pilar. Descalță-te!

Tremura. Și el la fel. David se gândi că era de parcă ar fi fost prima dată. Pentru ea. Pentru el. Și la fel de minunat și de înspăimântător.

Soarele de sfârșit de iarnă trimitea un val de lumină albă prin ferestre. În liniștea casei, o putea auzi de fiecare dată când respira. Își trecu degetele peste corpul ei și simți doar piele moale și fiori.

– Moale. Caldă. Frumoasă.

O făcea să creadă în fiecare cuvânt pe care-l spunea. Nu părea să-l deranjeze deloc că îi tremurau degetele când îi desfăcu nasturii cămășii. Nu pufăi nerăbdător nici când o simți tresărind prostește atunci când îi atinse abdomenul sau când îi desfăcu pantalonii.

Și, cel mai bine dintre toate, nu se opri.

Mâinile lui o mângâiară lent și ferm. Îi venea să plângă de bucurie că era din nou atinsă. Că simțea iarăși acea acumulare de căldură în stomac, căreia îi urmau valuri lungi de căldură lichidă. I se părea natural să stea întinsă pe pat și corpul ei să fie apăsat de al lui cu toată

greutatea. I se părea firesc și splendid să se dăruiască din nou unui bărbat.

Uită imediat de lumina soarelui și de toate defectele pe care aceasta le putea dezvălui. Și se bucură de senzația de a fi cu cineva.

David nu voia să se grăbească. Dar ezitarea ei se transformase în dorință. Se mișca sub el, arcuindu-și șoldurile, mâinile ei atingându-l asemenea unor mușcături mici și rapide și zgâriindu-l cu unghiile, ceea ce-l excita mai mult decât crezuse că era posibil.

Uită de răbdare și de toate îndoielile pe care voia să i le risipească. Se înfruptă din ea.

Degetele li se împreunară alunecând pe pat, apoi se despărțiră ca să găsească noi secrete de explorat. Gura lui se închise peste sânul ei, excitându-i pe amândoi. Pilar se simți inundată de plăcere și-i șopti numele, apoi gemu când dinții lui o traseră ușor de sfârc.

Biciul controlului o tăie pe dinăuntru, blocând-o pe acea margine splendidă dintre excitare și eliberare, unde sângele fierbea și corpul tânjea. Se cutremură neputincioasă acolo, savurând splendoarea fiecărei dureri și a fiecărei fierbințeli.

Când mâna lui o mângâie mai jos, era deja fierbinte și udă.

Explodă sub atingerea lui, prea uimită să se mai simtă rușinată de acel răspuns rapid, prea șocată ca să reziste eliberării sălbatice a corpului ei. Lumea ei deveni luminoasă, orbitoare, și se lăsă pradă chemării iminente a mâinilor și a gurii lui.

„A mea." Pielea moale și umedă, care mirosea a primăvară, curbele subtile și răspunsurile dornice și fățișe. Voia să ia în acel moment tot ce-i aparținea. Să-i dea totul. Ea se mișca odată cu el, de parcă ar mai fi fost împreună în acel fel de o mie de ori. Îl atingea de parcă brațele ei îl avuseseră mereu aproape.

David voia să îi arate și să ia de la ea mai mult, mult mai mult în acea primă explorare. Dar nevoia de a se avea unul pe altul se zbătea nebunește în amândoi, izbind acel firav zid de control rămas.

Îl privi ridicându-se încă o dată deasupra ei.

Deschise încă o dată brațele. Și, ținându-l strâns, îl primi în ea. Se arcui spre el, întâmpinându-l, și se închise, acceptându-l. Se mișcară împreună în lumina soarelui. Ritmul deveni din ce în mai accelerat; nevoia pulsa în ei din ce în ce mai adânc, apoi bubui.

Ea strigă, înăbușind sunetul în lateralul gâtului lui. Îl gustă acolo, iar inima ei făcu saltul final.

Soarele strălucea și în San Francisco, dar nu făcea altceva decât să-i sporească Sophiei durerea de cap. Stătea la birou, față în față cu Kris. După părerea ei, partea cea mai proastă era că femeia nu se aștepta să fie concediată. Faptul că nu se prinsese de asta, laolaltă toate celelalte avertizări și instrucțiuni, adăuga și mai multe paie pe focul care le adusese acolo în acel moment.

– Nu vrei să fii aici, Kris. Ai dat limpede de înțeles acest lucru.

– Am lucrat aici mai bine decât oricine altcineva din companie. Și tu știi la fel cum știu și eu. Și nu-ți place chestia asta.

– Dimpotrivă, ți-am respectat mereu munca.

– Aiurea!

Sophia inspiră adânc și-și ordonă să rămână calmă, să dea dovadă de profesionalism.

– Ai foarte mult talent, și te admir pentru asta. Ceea ce nu admir și nu mai poate fi tolerat sau trecut cu vederea este respingerea ta intenționată a politicii companiei și atitudinea ta față de autoritate.

– Adică atitudinea mea față de tine.

– Uite o știre pentru tine. Eu sunt autoritatea.

– Pentru că te cheamă Giambelli.

– Nu asta e în discuție acum și nici nu trebuie să fie grija ta.

– Dacă ar mai fi în viață Tony, n-ai mai sta tu în spatele acelui birou. Ci eu.

Sophia înghiți amărăciunea care i se ridică în gât.

– Așa te-a convins să te culci cu el? zise ea cu un amuzament ciudat în voce. Ți-a promis funcția mea? Deștept din partea lui, prostesc din partea ta. Tatăl meu nu conducea compania asta și n-avea nici o putere aici.

– Ați avut voi grijă. Toate cele trei femei Giambelli.

– Nu, el a avut grijă să fie așa. Dar nu discutăm despre asta. Ideea e că eu sunt șefa acestui departament, și tu nu mai lucrezi pentru mine. O să primești pachetul standard de concediere, inclusiv cele două săptămâni de salariu. Vreau să-ți iei toate obiectele personale din birou până la sfârșitul zilei de lucru.

Amândouă se ridicară. Sophia avu senzația că, dacă nu ar fi existat biroul acela între ele, Kris ar fi încercat s-o lovească și altfel, nu doar cu vorbele. Sophiei îi părea rău că nu puteau să se păruiască puțin, iar asta făcea decât să arate cât de mult se deteriorase relația dintre ele.

– E în regulă. Am alte oferte. Toată lumea din branșă știe cine era cu adevărat puterea aici. Puterea creativă.

– Sper să primești exact ceea ce meriți la La Coeur, răspunse Sophia și o privi pe o Kris rămasă cu gura căscată de mirare. Nu există secrete. Dar te avertizez că ar fi bine să nu uiți clauza de confidențialitate pe care ai semnat-o când te-ai alăturat companiei noastre. Dacă oferi mai departe informații despre Giambelli, deschizi drumul pentru un proces.

– Nu-i nevoie să dau vreo informație. Campania pe care o pregătești e prost concepută și banală. E o rușine.

– Atunci, ai un mare noroc că nu trebuie să mai ai de-a face cu ea, nu? Sophia ocoli apoi biroul și merse spre Kris, aproape sperând ca aceasta să sară la bătaie. Când ajunse la ușă, o deschise. Cred că ne-am spus tot ce aveam să ne spunem.

– O să se aleagă praful de departamentul acesta, că, după ce plec eu, o să vină și alții cu mine. Să vedem cât de departe puteți ajunge singuri, tu și cu țăranul ăla. Kris se îndreptă furtunos spre ușă, dar se opri să îi arunce un zâmbet îngâmfat. Eu și Tony am râs copios pe seama voastră.

– Mă mir că ați avut timp să râdeți sau să vorbiți.

– Mă respecta, răspunse Kris tăios. Știa cine conducea cu adevărat departamentul. Am avut niște discuții foarte interesante despre tine. Târfa numărul trei.

Sophia o prinse strâns de braț pe Kris.

– Deci tu ai fost. Vandalism meschin, scrisori anonime. Ai noroc că nu pun să fii și arestată, nu doar concediată.

– Cheamă un polițist... apoi încearcă s-o dovedești. O să mai am un ultim motiv de râs. Își smulse mâna dintr-a ei, apoi plecă.

Lăsând ușa deschisă, Sophia se duse imediat la birou și sună la pază. Voia ca femeia aceasta să fie escortată afară din clădire. Odată ce-i trecu acea primă izbucnire a temperamentului, nu mai fu deloc surprinsă că Kris fusese cea care pângărise obiectele de familie și trimisese scrisorile.

Cu toate astea, o dezgusta gestul femeii.

Dar nu avea ce să facă în acea privință. Așa cum nu putea face nimic nici în legătură cu dosarele pe care era posibil ca ticăloasa de Kris să le fi copiat. Nimic altceva decât să se asigure că nu urma să mai aibă loc vreo prădăciune de ultim moment. Departe de a se putea declara mulțumită, trimise vorbă să vină P.J. și Trace.

Se plimbă în timp ce aștepta. Și-n acel răstimp intră și Tyler.

– M-am întâlnit cu Kris, care tuna și fulgera pe hol, zise el și se așeză confortabil pe un scaun. Mi-a zis că sunt un țăran prost și ținut sub papuc. Presupun că la papucul tău se referea.

– Asta arată câtă minte are. Tu ai un creier care funcționează bine și frumos și ești al naibii de departe de a fi sub papuc. Doamne! Sunt așa furioasă!

– M-am gândit eu că n-a mers prea bine când am văzut că scotea fum pe urechi.

– Am tot sperat să sară la mine, ca să pot s-o pun la punct. M-aș fi simțit mult mai bine acum. Mi-a zis că sunt târfa numărul trei. Mi-ar plăcea să-i arăt cum e o târfă italiană adevărată atunci când o enervează cineva. Să mânjească îngerașii, să-mi trimită scrisori anonime.

– Ia stai un pic, dă înapoi. Ce scrisori?

– Nimic.

Flutură din mână și continuă să se plimbe. Tyler o prinse de mână și i-o trase în jos.

– Ce scrisoare?

– Doar o fotografie de acum câteva luni, cu mine, mama și bunica. De data asta, a folosit un stilou roșu, dar a avut aceeași intenție ca atunci cu îngerașii Giambelli.

– De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că plicul îmi era adresat mie, pentru că m-a enervat și pentru că nu voiam să-i dau responsabilului satisfacția de a vorbi despre asta.

– Dacă mai primești vreunul, vreau să-mi spui. Clar?

– Bine, super, ești primul pe listă. Prea furioasă să stea locului, se retrase. A zis că tata urma s-o ajute să-mi ia funcția. Nu m-ar mira ca el chiar să-i fi promis asta. N-a avut vreo reținere să-i promită ceva care-mi aparține le fel cum n-a avut nici o reținere să-i dea lui Rene bijuteriile mamei mele.

După expresia de pe chipul ei, Tyler înțelese că o duruse treaba asta. Chiar și-n acel moment și în acele circumstanțe, Avano tot reușea să-i găurească scutul de apărare și să-i zgârie inima.

– Îmi pare rău.

– Te gândești că se meritau unul pe altul. Și eu la fel. Trebuie să mă calmez, trebuie să mă calmez, repetă ea, ca și când ar fi fost o mantră. Gata, s-a terminat, și n-o să ajute cu nimic să mai fiu nervoasă din cauza asta. Trebuie să mergem înainte. Pentru început, e nevoie să vorbesc cu P.J. și cu Trace și trebuie să fiu calmă. Să dau dovadă de profesionalism.

– Vrei să plec?

– Nu. Ar fi mai bine să vorbim ca echipă. Deschise sertarul de sus al biroului și scoase aspirina. Trebuia s-o concediez de acum câteva săptămâni. Ai avut dreptate în legătură cu asta. Eu m-am înșelat.

– Stai că trebuie să notez asta. Îmi împrumuți un creion?

– Taci din gură. Recunoscătoare că liniștea lui relaxată o mai calmă și pe ea, răsuflă adânc, apoi deschise sticla de apă. Te rog să-mi spui sincer, Ty, ce părere ai despre campania centenarului.

– De câte ori vrei să-ți mai spun că nu este domeniul meu?

– În calitate de client, la naiba! Aruncă înapoi în sertar tubul de aspirină și luă o înghițitură lungă din sticla de apă. Doar ai o părere nenorocită despre orice alt lucru din lume, nu?

– Foarte calm și stăpânit din partea ta, comentă el. Cred că e isteață. Ce altceva mai vrei?

– E de-ajuns. Stoarsă de energie, se așeză pe marginea biroului. M-a enervat. Urăsc treaba asta. Se uită la ceas. Trebuie să mă ocup de asta, după care aveam o ședință cu Margaret.

Mica tresărire de vinovăție îl făcu să se foiască pe scaun.

– Trebuia să mă întâlnesc cu ea aseară. Dar am fost nevoit să amân. N-am reușit să dau de ea azi.

– Ar trebui să fie la etajul șase.

– A, bun. „Ce naiba?" gândi el. Te superi dacă folosesc telefonul tău?

Sophia îi făcu semn că îl putea folosi și ieși să o roage pe asistenta ei să aducă niște cafea.

– Nu e acolo, zise Ty când Sophia intră înapoi. N-a fost la două ședințe în dimineața asta.

– Asta nu-i stă deloc în fire lui Margaret. Să încercăm s-o sunăm acasă, începu ea, apoi schimbă subiectul când intrară P.J. și Trace. Intrați. Stați jos. Le făcu un semn scurt, apoi închise ușa. Trebuie să știți, zise ea, mergând înapoi la birou, că am concediat-o pe Kris.

P.J. și Trace se uitară repede unul la altul.

– Și văd că asta nu vă surprinde. Cum nu primi nici un răspuns, Sophia hotărî să dea cărțile pe față. Sper că știți amândoi cât de mult vă apreciez și cât de importanți sunteți pentru acest departament, pentru companie și pentru mine personal. Am înțeles că s-ar putea să existe anumite nemulțumiri continue ca urmare a schimbărilor care au avut loc anul trecut, și, dacă oricare din voi are probleme sau comentarii în acest sens, sunt deschisă discuțiilor.

– Dar întrebări? zise Trace.

– Întrebări, atunci.

– Cine preia postul lui Kris?

– Nimeni.

– Nu vrei să aduci pe cineva pe funcția ei?

– Aș prefera ca voi doi să împărțiți munca, funcția și autoritatea pe care o avea ea.

– Eu vreau biroul, anunță P.J.

– La naiba! șuieră Trace.

– Bine, hai să ne întoarcem de unde am plecat. Sophia se duse la ușă să ia cafeaua adusă de asistenta ei. Văd că nu sunteți tocmai surprinși de noua evoluție a lucrurilor, dar am senzația nici tocmai supărați sau dezamăgiți.

– E urât să-i vorbim de rău pe cei de curând concediați. P.J. se uită îndelung la cafea, apoi către Sophia. Dar... tu nu ești la birou în fiecare zi. Și n-ai fost niciodată în fiecare zi, pentru că nu așa lucrezi. Călătorești mult și te ocupi de întâlnirile din exterior. Și, din decembrie, lucrezi de acasă cel puțin trei zile pe săptămână. Noi suntem aici.

– Și?

– Ceea ce încearcă să zică Peej, dar nu vrea să riște să pară nesimțită, e că e greu să lucrezi cu Kris. Și încă și mai greu să lucrezi pentru ea, adăugă Trace. Ea așa vedea lucrurile când nu erai tu aici. S-a gândit că ea era șefa și noi doi, împreună cu toți ceilalți din departament, eram sclavii ei. Mă cam săturasem să fiu sclav. M-am apucat să-mi caut alt job.

– Puteai să vorbești cu mine. La naiba, Trace!

– Aveam de gând s-o fac. Înainte să iau vreo decizie. Ei bine, acum s-a rezolvat problema. Doar sunt de părere că eu și P.J. ar trebui să dăm cu banul pentru biroul lui Kris.

– Am zis prima. Dacă dormi în front, pierzi. Sophia, Kris a încercat să întoarcă oamenii împotriva ta pe aici. Ca un fel de revoltă corporatistă sau așa ceva. E posibil să aibă câțiva susținători. S-ar putea să pierzi câțiva oameni buni când pleacă.

– Înțeleg. O să aranjez o ședință cu tot personalul pentru după-amiază. Să fac controlul daunelor. Îmi pare rău că nu m-am ocupat de situație. După ce se liniștesc apele, aș vrea niște recomandări. Oameni care credeți că ar trebui propuși pentru promovare sau potriviți pentru

a primi sarcini noi. Din acest moment, sunteți comanageri. O să trimit și actele.

– Super! P.J. sări în picioare. Mă duc să mă gândesc cum o să-mi reamenajez noul birou. Se întoarse spre Ty. Voiam doar să-ți spun că faptul că ești genul puternic și tăcut nu înseamnă că ești ținut sub papuc. Dimpotrivă, asta te face interesant. Kris s-a oftícat că n-ai încercat să te impui pe aici și apoi să te faci de râs. În schimb, nu spui nimic dacă nu ai ceva de spus. Și, atunci când o faci, are sens.

– Lingușitoareo, zise Trace în șoaptă.

– Nu trebuie să lingușesc pe nimeni, eu am biroul mare. Flutură din gene, apoi ieși. Îmi place să lucrez aici. Îmi place să lucrez pentru tine. M-aș fi întristat dacă situația ar fi luat altă întorsătură. Spuse ce avea de spus, apoi plecă fluierând.

– Te simți mai bine? o întrebă Tyler pe Sophia.

– Mult mai bine. Sunt un pic furioasă pe mine că am lăsat lucrurile să ajungă așa departe și că n-am făcut nimic atâta timp, dar, în afară de asta, sunt mult mai bine.

– Bun. Ce-ar fi să te duci să aranjezi ședința aia de personal cât eu încerc să dau de Margaret. Ești disponibilă pentru o întâlnire la cină, dacă vrea?

– Sigur, dar nu cred că i-ar conveni prea tare. Te place.

– Du-te de aici!

– Ești total pe lângă, zise Sophia relaxată, apoi ieși din nou, ca să aranjeze ședința cu asistenta ei.

„Femeile astea", gândi Tyler, căutând numărul de acasă al lui Margaret în agenda Sophiei. Și mai zic mereu că bărbații se gândesc numai la sex. Doar pentru că el și Margaret se înțelegeau bine și ieșiseră o dată sau de două ori nu însemna că...

Își schimbă imediat șirul gândurilor. După ce telefonul sună de trei ori, răspunse un bărbat.

– Încerc să dau de Margaret Bowers.

– Cine o caută?

– Tyler MacMillan.

– Domnule MacMillan. Interveni o pauză scurtă. Sunt detectivul Claremont.

– Claremont? Îmi cer scuze, probabil am format numărul greșit.

– Nu, n-ați greșit. Sunt la apartamentul domnișoarei Bowers. E moartă.

Partea a treia

Înflorirea

Florile sunt frumoase; dragostea seamănă cu florile;
Prietenia este copacul care le protejează.

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

capitolul 16

Luna martie mugi peste vale, călare pe un vânt aspru și puternic. Împietri pământul și zgudui degetele goale ale viței-de-vie. Frigul din negura zorilor mușca până la os. Până la sosirea căldurii adevăratei primăveri, podgoria avea să fie umbrită de teama pierderii și a deteriorării.

Existau multe motive de îngrijorare.

Sophia se opri mai întâi la podgorii și fu dezamăgită de faptul că Tyler nu se afla printre rânduri, verificând tulpinile pentru semne de creștere timpurie. Știa că urma să înceapă operațiunea de discuire a pământului, de îndată ce vremea permitea acest lucru. Bărbați cu pluguri cu disc aveau să mărunțească și să aereze pământul, spărgând bulgării de pământ și întorcând în sol plantele de muștar și azotul lor.

Pentru podgoreni, liniștea lui februarie se spulbera în aglomerata și periculoasa lună martie. Iarna, o vrăjitoare albă nestatornică, încă stăpânea valea. Și le dădea celor care locuiau acolo prea mult timp de gândire.

Mai mult ca sigur, era deprimat. Schimbând direcția spre casă, Sophia își imagină că Tyler era sus în biroul lui. Probabil se uita peste rapoarte, înregistrări și diagrame. Și lua notițe în jurnalul său de viticultor. Dar fără îndoială era și bântuit de gânduri.

Era timpul să oprească asta.

Dădu să bată la ușă. Se răzgândi însă repede, hotărând că, dacă bătea la ușă, ar fi fost mai ușor să i se spună să plece. În loc, deschise ușa și-și scoase haina când intră.

– Ty? Își aruncă haina pe balustrada scării și se îndreptă instinctiv spre biroul lui.

– Am de lucru aici.

Nici nu se obosi să se uite în sus.

Cu câteva clipe înainte fusese la fereastră. O văzuse mergând printre rândurile de viță-de-vie și apoi schimbând direcția și îndreptându-se spre casă. Se gândise chiar și să coboare să încuie ușa. Dar i se păruse meschin și inutil.

O cunoștea de prea mult timp ca să mai creadă că o încuietoare o putea ține afară.

Sophia stătea vizavi de biroul lui de lucru. Se lăsase pe spate și aștepta ca tăcerea să-l enerveze suficient de mult încât să înceapă să vorbească.

– Ce e?

– Arăți ca naiba.

– Mersi.

– Încă nici o veste de la poliție?

– E la fel de posibil să primești tu vești.

Se gândi că era adevărat. Iar așteptarea aceea o neliniștea. Trecuse aproape o săptămână de când fusese descoperit cadavrul lui Margaret. Pe podea, lângă o masă așezată pentru două persoane, cu o friptură neatinsă pe platou, lumânări topite și o sticlă goală de Merlot.

Știa că acela era lucrul care nu-i dădea pace lui Tyler. Faptul că celălalt loc fusese pregătit pentru el.

– Am vorbit cu părinții ei azi. O să-i ducă trupul înapoi la Columbus pentru înmormântare. Le este greu. Și ție ți-e greu.

– Dacă nu aș fi anulat...

– N-ai de unde să știi dacă ar fi schimbat cu ceva situația sau nu. Se ridică și merse spre el. Se duse în spatele lui și începu să-i maseze umerii. Dacă avea probleme cu inima de care nu știa nimeni, i se putea face rău oricând.

– Dacă aș fi fost acolo...

– Dacă. Poate. Îi părea rău pentru el, și-l sărută pe creștetul capului. Crede-mă când îți spun, cuvintele astea două o să te înnebunească.

– Era prea tânără să facă un blestemat de infarct. Și să nu-mi dai replica aia cu statisticile. Poliția face cercetări, dar nu iese nimic. Asta înseamnă ceva.

– Nu înseamnă decât că a fost o moarte neasistată și că, prin Giambelli, avea o legătură cu tata. E doar o procedură de rutină, Ty. Asta e tot, până nu aflăm altceva.

– Ai zis că avea sentimente pentru mine.

Dacă ar fi putut da timpul înapoi, Sophia și-ar fi mușcat limba înainte de a rosti acea unică și neglijentă afirmație.

– Doar te tachinam.

– Ba nu. Tyler renunță și închise jurnalul lui de viticultor. Știi ce se spune despre privitul în retrospectivă. Nu m-am prins. Nu mă interesa în felul acela, așa că n-am vrut să văd.

– Nu e vina ta și nu ajută la nimic să te mai gândești la asta. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa. Îmi plăcea de el. Fără să se gândească, îl cuprinse cu brațele pe după umeri și-și odihni obrazul pe creștetul lui.

– Și mie.

– Vino jos. Îți pregătesc supă.

– De ce?

– Pentru că atunci o să avem amândoi ceva de făcut în loc să ne gândim la asta. Și să așteptăm. Îi întoarse scaunul, ca să fie cu fața la ea. În plus, am o bârfă și n-am cu cine s-o împărtășesc.

– Nu-mi plac bârfele.

– Păcat. Sophia începu să-l tragă de mână și fu foarte satisfăcută când reuși să-l ridice în picioare. Mama s-a culcat cu David.

– La naiba, Sophia. De ce îmi spui lucruri de-astea?

Ea zâmbi ușor și-l luă de braț.

– Pentru că nu e o bârfă pe care s-o poți împărtăși în afara familiei și nu cred că e un subiect potrivit de conversație cu *Nonna* la micul dejun.

– Dar e potrivit să vorbești cu mine, mâncând supă. Pur și simplu nu putea înțelege cum funcționa mintea unei femei. Și, oricum, de unde știi?

– Pe bune, Ty! exclamă ea în timp ce coborau scările. În primul rând, o cunosc pe mama și n-am avut nevoie decât de-o privire ca să-mi dau seama. În al doilea rând, i-am zărit ieri împreună – și se vedea.

Nu întrebă cum anume se vedea. Erau mult prea mari șansele să-i spună și oricum n-ar fi înțeles nimic.

– Ce părere ai despre asta?

– Nu știu. O parte din mine se bucură. Bravo ție, mamă! Și o altă parte stă undeva în spate, cu gura căscată, și se gândește că mama n-ar trebui să mai facă sex. Asta e partea mai imatură. Dar lucrez la ea.

Tyler se opri la baza scărilor și o întoarse.

– Ești o fiică bună. Îi ridică apoi bărbia cu un deget. Și nu ești nici o persoană prea rea, așa, la nivel uman.

– O, pot să fiu rea. Și, dacă o rănește, David o să afle și cât de rea pot să fiu.

– Eu îl țin și tu îl jupoi.

– S-a făcut. Expresia ei se schimbă când el continuă s-o privească. Și sângele începu să-i alerge din vene. Ty. Ridică mâna spre fața lui și se aplecă spre el. Bătaia din ușă o făcu să se enerveze și să înjure. Pentru numele lui Dumnezeu! Ceva nu-i în regulă cu sincronizarea noastră. Să nu uiți unde am rămas. Chiar vreau să ții minte.

– Cred că am marcat momentul.

La fel de enervat ca ea de întrerupere, se duse și deschise ușa. Simți deodată un gol un stomac.

– Domnule MacMillan. În frigul de afară se aflau Claremont și Maguire. Putem intra?

Se mutară în sufragerie, unde era o atmosferă masculină și dezordonată. Nu se gândise să aprindă focul în acea dimineață, așa că șemineul era rece. Pe măsuța de cafea încă stătea îndoit un ziar vechi de câteva zile. De sub el, trăgea cu ochiul o carte. Maguire nu prea reușea să-și dea seama de titlu.

Observă că Tyler nu se obosi să strângă, cum făceau oamenii de obicei. Și nu arăta de parcă voia în mod special să stea jos. Dar, după ce se trânti pe un fotoliu, Sophia se așeză lângă el, pe brațul fotoliului. Asta îi făcea o echipă.

Claremont își scoase carnețelul și trecu la treabă.

– Ați spus că dumneavoastră și Margaret Bowers vă vedeați.

– Nu, n-am spus asta. Am spus că am ieșit de câteva ori.

– În general, asta se interpretează cum că vă vedeați.

– Eu nu am interpretat așa. Eu am înțeles că am ieșit de câteva ori.

– Trebuia să luați cina cu ea în seara în care a murit.

– Da. Nu existase pic de învinovăţire în vocea lui Claremont, dar, cu toate astea, afirmaţia tot îl ustură. După cum v-am mai zis, m-am luat cu treburi aici şi am sunat-o cam pe la şase. Mi-a răspuns robotul, şi i-am lăsat un mesaj că nu mai pot să ajung.

– N-aţi anunţat-o prea din timp, adăugă Maguire.

– Da, aşa e.

– Şi ce anume v-a făcut să întârziaţi?

– Munca.

– La conac?

– Asta am zis şi ultima dată când m-aţi întrebat. Nu s-a schimbat nimic. În esenţă, am pierdut noţiunea timpului şi am uitat de cină până când am ajuns acasă.

– Aţi sunat-o la şase, deci aţi fi mai avut o oră. Aţi fi putut ajunge. Maguire înclină uşor capul. Sau să sunaţi să-i spuneţi că întârziaţi un pic.

– Puteam. Dar n-am făcut-o. Nu mai aveam chef să conduc până în oraş. E vreo problemă?

– Domnişoara Bowers a murit cu masa încă aşezată pentru doi. Asta e problema.

– Detectiv Claremont? interveni Sophia, cu voce plăcută. Ty nu dă detalii pentru că probabil crede că m-ar pune într-o situaţie delicată. Noi doi am avut „un incident" în biroul de la conac în acea seară.

– Sophia.

– Ty, zise ea sec. Cred că detectivii vor înţelege că n-ai mai avut chef să te duci în San Francisco să iei cina cu o femeie la atât de scurt timp după ce te-ai rostogolit pe podea cu alta. Am avut un incident, continuă ea. Neplanificat, neaşteptat şi foarte probabil şi nepotrivit. Ne-a întrerupt bunicul lui Tyler, care a intrat în cameră. Pentru a sublinia ceea ce voia să spună, îşi trecu degetele prin părul lui Tyler. Domnul MacMillan senior vă poate confirma asta, dacă simţiţi că e necesar să-l întrebaţi dacă într-adevăr ne giugiuleam în timpul programului de lucru. În aceste condiţii, mi se pare de înţeles de ce Ty era puţin tulburat şi nu a mai avut chef să conducă până în oraş să ia o cină de afaceri cu Margaret. Dar, dacă nu sunt eu grea de cap, cred că ideea principală

e că nu s-a dus deloc și, implicit, n-are nici o legătură cu ceea ce i s-a întâmplat.

Claremont ascultă răbdător, încuviință, apoi se uită iar spre Tyler. Se gândi că era un pas care îi confirma părerea pe care o avea despre ei doi. Un altul era faptul că MacMillan părea stânjenit, în timp ce Sophia Giambelli părea doar amuzată.

– Ați mai luat și altă dată cina în apartamentul domnișoarei Bowers?

– Nu. Dar am mai fost acolo. Am fost s-o iau o dată să mergem la o întâlnire de afaceri la Four Seasons. Am mers împreună. Asta se întâmpla cam acum un an.

– De ce nu-l întrebați direct dacă s-a culcat cu ea? sugeră Sophia. Ty, tu și Margaret...

– Nu. Sfâșiat între enervare și rușine, îi aruncă o privire furioasă. Doamne, Sophia!

Înainte ca el să apuce să se adune, ea îl bătu pe umăr și preluă discuția.

– Ea era atrasă de el, dar el n-avea nici cea mai vagă idee. Bărbații adesea nu se prind, dar Ty se prinde și mai greu decât majoritatea. Încerc să mă culc cu el de...

– Vrei să încetezi? Se lupta cu impulsul de a-și ascunde fața în mâini de rușine. Uitați ce e, îmi pare rău pentru ce a pățit Margaret. Era o femeie de treabă. Îmi plăcea de ea. Și poate că, dacă nu aș fi anulat întâlnirea, aș fi fost acolo să sun la Urgențe când a făcut infarct. Dar nu înțeleg ce legătură au întrebările astea cu orice.

– I-ați dat vreodată domnișoarei Bowers o sticlă de vin?

Tyler își trecu mâna prin păr.

– Nu știu. Probabil. Dau sticle de vin multor oameni și asociați din afaceri. Cam cu asta mă ocup.

– O sticlă de vin cu eticheta Giambelli. Etichetă italiană?

– Nu, o folosesc pe a mea. De ce?

– Domnișoara Bowers a consumat aproape o sticlă întreagă de Merlot, Castello di Giambelli, în seara când trebuia să luați cina cu ea. Sticla conținea digitalină[1].

[1] Substanță extrasă din frunzele plantei numită degetariță, întrebuințată ca întăritor cardiovascular sau diuretic. Folosită în tratarea bolilor de inimă. Întrebuințată în exces, poate avea efecte secundare. (n.tr.)

– Nu înțeleg. Sophia continuă să-i țină mâna pe umăr, chiar și când Tyler se agită pe fotoliu.

– A fost ucisă? ceru să știe Sophia. Otrăvită? Margaret a fost... Dacă ai fi fost acolo. Dacă ai fi băut din vin...

– E posibil ca, dacă ar fi băut mai mult de o persoană din sticlă, doza de otravă să nu fi fost letală, afirmă Claremont. Dar domnișoara Bowers a consumat aproape toată sticla, cel mai probabil deodată. Aveți idee cum a ajuns digitalina într-o sticlă italiană de Merlot și în apartamentul ei?

– Trebuie s-o sun pe bunica. Sophia sări în picioare. Dacă s-a umblat la vin, trebuie să ne ocupăm imediat de asta. Am nevoie de toate informațiile de pe sticlă. Soiul. Și de o copie după etichetă, ca să opresc producția.

– Bunica dumneavoastră a fost informată, îi spuse Maguire. La fel și autoritățile italiene. E posibil să se fi umblat la produs, dar în acest moment nu avem nici o idee când a luat domnișoara Bowers sticla sau dacă i-a fost dăruită. Nu putem confirma că n-a adăugat chiar ea doza în vin.

– Să se sinucidă? Este ridicol. Ty sări în picioare. Nu voia să se sinucidă. Era foarte bine când am vorbit eu cu ea, fericită pentru noua ei funcție și entuziasmată de noile responsabilități și de călătorii.

– Dumneavoastră aveți dușmani, domnule MacMillan? Cineva care poate știa de planurile pe care le aveați cu domnișoara Bowers în acea seară?

– Nu. Eu nu sunt o țintă. În primul rând, mi-aș fi dat seama dacă vinul era modificat. Aș fi mirosit sau aș fi simțit la gust. Cu asta mă ocup.

– Exact, aprobă Maguire.

Sophia simți cum i se ridică părul în cap.

– Ty, ai răspuns la suficiente întrebări. O să chemăm un avocat.

– N-am nevoie de un nenorocit de avocat.

– Îl sunăm pe unchiul James. Chiar acum.

– E dreptul dumneavoastră. Claremont se ridică. O întrebare pentru dumneavoastră, domnișoară Giambelli. Știți ceva despre relația dintre domnișoara Bowers și tatăl dumneavoastră?

Sophiei îi îngheță sângele în vene.

– Din câte știu eu, nu aveau nici o relație în afara serviciului.

– Înțeleg. Bine, vă mulțumim pentru timpul acordat.

– *Tatăl meu și* Margaret.

– E foarte probabil să fi fost doar o răutate.

Totuși, Sophia era îngrijorată de acea idee – cugetă și o întoarse pe toate părțile.

– Dacă era ceva între ei și morțile lor au legătură...

– Nu te grăbi să tragi concluzii, Sophia. Puse scurt mâna pe a ei, apoi viră și se îndreptă spre conac. Știa că era foarte tulburată. Nu protestase deloc când el se urcase la volanul mașinii ei și porniseră la drum.

– Dacă s-a umblat la vin. Dacă există un risc, oricât de mic, să mai fie și alte sticle..

– Nu te grăbi, zise el încă o dată. Opri mașina și se întoarse spre ea. O luă de mână. Va trebui să verificăm. Fiecare pas, fiecare detaliu. Nu putem să intrăm în panică. Pentru că, dacă s-a umblat la vin, atunci asta e exact ce urmărește cel care a făcut-o. Panică, haos, scandal.

– Știu. Scandalul e treaba mea. Pot să mă ocup de asta. O să găsesc ceva să întorc publicitatea negativă. Dar... tata și Margaret, Ty. Dacă a fost ceva acolo – îl strânse și mai tare de mână când el clătină din cap. *Trebuie* să mă gândesc la asta. Dacă a fost, atunci el știa că s-a umblat la vin? De câte ori pe an călătorea în Italia? De opt, zece, douăsprezece?

– Nu te gândi la asta, Sophia.

– De ce? Tu te-ai gândit. Crezi că nu-mi dau seama? Tu ți-ai dat seama, își vor da și alții. Așa că trebuie să fiu prima. Nu vreau să cred asta despre el. Trebuie să accept toate celelalte lucruri, dar asta nu vreau să cred.

– Sari prea repede la concluzii. Ia-o mai ușor. Fapte, Soph. Să începem cu faptele.

– Faptele sunt că au murit doi oameni. O apuca tremuratul, așa că își trase mâna dintr-a lui și ieși repede din mașină. Margaret a preluat majoritatea clienților și a responsabilităților tatei. Indiferent dacă exista sau nu o relație personală între ei, tot e o legătură.

– Bine. Voia să-i poată oferi ceva, dar în acel moment ea nu accepta altceva decât analiză la rece. O să analizăm legătura asta și o să vedem unde ajungem. Întâi trebuie să ne ocupăm de vin, zise și începură să urce scările casei. Apoi de consecințe.

Toată familia era adunată în salonul din față, iar David stătea la fereastră și vorbea la telefon. Tereza stătea dreaptă ca un soldat și sorbea cafea. Încuviință din cap când intrară Ty și Sophia și le făcu simplu semn spre scaune.

– James e pe drum. Eli se plimba înainte și înapoi în fața șemineului. Vestea părea să aibă un impact puternic, pentru că era aproape deformat la față. David vorbește în Italia chiar acum și începe operațiunea de control al daunelor.

– Să-ți aduc niște cafea, începu Pilar.

– Mamă. Stai jos.

– Trebuie să fac ceva.

– Mamă. Sophia se ridică și se duse să stea lângă Pilar. Tata și Margaret?

– Nu știu. Nu-i tremurau mâinile pe ceașcă, chiar dacă se cutremura pe dinăuntru. Pur și simplu nu știu. Aș fi crezut – aveam impresia că Rene îl ținea din scurt.

– Nu destul de din scurt. Sophia vorbea încet. Avea o relație cu o femeie de la mine de la birou.

– Oh. Era un fel de oftat. Aș vrea să pot să-ți spun, Sophia, dar chiar nu știu.

– Înțelegeți asta. Sophia se întoarse când auzi vocea bunicii ei și așteptă. Dacă exista vreo relație între Tony Avano și Margaret Bowers, poliția va specula că oricine de aici, oricare din noi care avea o legătură cu ei ar fi putut fi implicat în moartea lor. Suntem în familie. O să ne susținem reciproc până când se termină toată povestea asta. Se uită spre David de îndată ce acesta lăsă jos telefonul. Deci?

– Urmărim problema, începu el. Retragem toate sticlele de Merlot din producția aceea. În scurt timp, ar trebui să aflăm din ce butoi provine sticla respectivă. Plec dimineață.

– Nu. Eu și Eli plecăm dimineață. Tereza ridică o mână. Când Eli o prinse, strânse degetele în jurul mâinii lui. Asta e treaba mea. Las în seama ta să te asiguri că operațiunea din California e în siguranță. Că nu există nici o breșă. Tu și Tyler trebuie să vă asigurați de asta.

– Eu și Paulie putem începe cu cramele, sugeră Tyler. David poate verifica procesul de îmbuteliere.

David încuviință.

– Vom verifica și dosarele de personal. Fiecare-n parte. Tu cunoști echipele mai bine decât mine. Cel mai probabil, problema e izolată în Italia, dar trebuie să ne asigurăm că totul e sigur în California.

Sophia avea deja carnețelul de notițe în brațe.

– Termin într-o oră comunicatele de presă, atât în engleză, cât și în italiană. O să am nevoie de toate detaliile retragerii. O să vrem un articol despre cât de exigent e procesul de vinificare la Giambelli-MacMillan. Cât de sigur și de protejat este. Cu siguranță o să primim câteva lovituri în Italia, dar s-ar putea să păstrăm situația de aici sub nivelul critic. Va trebui să permitem echipajelor de cameramani să intre pe podgorii și în crame. Atât aici, cât și în străinătate. *Nonna*, dacă mergeți acolo tu și Eli, putem să arătăm că Giambelli e o afacere condusă în familie și că *La Signora* încă e interesată personal de tot ce se întâmplă.

– Este condusă în familie, zise Tereza cu glas egal. Și mă interesez extrem de personal.

– Știu asta. Sophia lăsă jos carnețelul. E important să ne asigurăm că știu asta și presa, și consumatorii. Că o cred. Că îi impresionează treaba asta. Va trebui s-o folosim pe mama aici – eu, mama și Ty. Vom arăta rădăcinile, implicarea familiei și preocuparea. O sută de ani de tradiție, excelență și responsabilitate. Știu cum să fac asta.

– Are dreptate. Sophia fu cea mai surprinsă când Tyler începu să vorbească. De regulă, nu prea îmi pasă de publicitate sau de imagine, și, adăugă el, tocmai de asta m-ați aruncat voi doi în mijlocul ei. Și aș prefera să am în podgorie o invazie de lăcuste decât reporteri. În continuare nu-mi pasă foarte mult, dar știu ceva mai

multe acum. Suficient cât să fiu sigur că Sophia va găsi o cale să întoarcă totul și să atenueze prejudiciile. Probabil va găsi și o cale să-l transforme în beneficiu pentru companie. Va găsi o cale pentru că îi pasă mai mult decât oricui.

– De acord. Atunci face fiecare ce știe mai bine. Tereza se uită la Eli, și se întâmplă ceva între ei în acea clipă de tăcere. Dar nu mai facem nimic altceva până nu ne întâlnim cu James Moore. Nu trebuie protejată doar reputația companiei, ci și compania în sine. Sophia, scrie comunicatul de presă. David te va ajuta cu detaliile. Apoi o să lăsăm avocații să se uite peste el. Și peste tot.

Era o lovitură în mândrie. Stând la fereastra biroului ei, Tereza se gândi că probabil asta era cel mai greu de acceptat dintre toate. Ceea ce-i aparținea fusese profanat, amenințat. Munca de o viață întreagă fusese pătată de o singură sticlă de vin spurcată.

În acel moment, trebuia să aibă încredere în alții să-i salveze moștenirea.

– Vom rezolva asta, Tereza.

– Da. Ridică mâna ca s-o acopere pe cea pe care o puse Eli pe umărul ei. Îmi aminteam de când eram copilă și bunicul meu se plimba cu mine printre rândurile de viță-de-vie din podgoria de acasă. Mi-a zis că nu e suficient să plantezi. Că tot ce plantezi trebuie îngrijit, protejat, prețuit și instruit. Viile erau copiii lui. Au devenit copiii mei.

– Le-ai crescut bine.

– Și am plătit prețul pentru asta. Am fost o soție mai puțin bună pentru bărbatul cu care m-am căsătorit cu mulți ani în urmă și o mamă mai puțin bună pentru fiica pe care am născut-o. Am moștenit responsabilitatea și ambiția, Eli. O mare ambiție. Încă dăinuia în ea, dar nu regreta acest lucru. Ar fi fost mai mulți copii dacă nu mi-aș fi dorit cu atâta disperare ca viile mele să fie fertile? Copilul meu ar mai fi făcut alegerile pe care le-a făcut dacă i-aș fi fost o mama mai bună?

– Totul se întâmplă așa cum e menit să se întâmple.

– Vorbește scoțianul pragmatic din tine. Noi, italienii, avem tendința să credem mai mult în noroc. Și în pedeapsă.

– Ceea ce se întâmplă nu e o pedeapsă, Tereza. E un accident îngrozitor sau un act criminal. Oricum ar fi, nu ești tu responsabilă.

– Am preluat responsabilitatea în ziua în care am preluat Giambelli. Ochii ei cercetară viile și promisiunea lor adormită. Nu sunt eu responsabilă că i-am împins împreună pe Sophia și pe Tyler? M-am gândit doar la companie și nu mi-am închipuit nici o clipă ce s-ar putea întâmpla între ei pe un alt plan.

– Tereza. O întoarse cu fața spre el. Schimbările pe care le-ai făcut ca să lucreze împreună nu au repercusiuni și nu ai fost tu factorul declanșator care a împins acei doi tineri foarte sănătoși împreună pe podeaua biroului.

Tereza oftă.

– Nu, dar dovedește că n-am luat în calcul sănătatea lor. Ne lăsăm moștenirea în mâinile lor. Mă așteptam să se certe. Amândoi ne așteptam la asta. Dar sexul poate transforma oamenii în dușmani. Și asta n-am anticipat. Doamne, ce bătrână mă simt.

– Tereza. Își lipi buzele de fruntea ei. Chiar *suntem* bătrâni.

Rosti acele cuvinte ca s-o facă să râdă, iar ea îi făcu pe plac.

– Vezi tu, noi doi n-am devenit dușmani. Să sperăm că fiecare din ei a moștenit ceva de la noi.

– Te iubesc, Tereza.

– Știu. Nu m-am căsătorit cu tine din dragoste, Eli.

– Știu, draga mea.

– Ci pentru afaceri, zise ea și se retrase de lângă el. A fost o fuziune. O mișcare inteligentă a unei femei de afaceri. Te respectam. Îmi plăcea mult de tine și mă bucuram de compania ta. În loc să fiu pedepsită pentru o asemenea mutare, am fost răsplătită. Te iubesc foarte mult. Sper că și tu știi asta.

– Știu. O să liniștim apele, Tereza.

– Nu am nevoie de tine lângă mine. Dar te vreau acolo. Te vreau foarte mult acolo. Cred că asta spune mai mult. Și înseamnă mai mult.

Îi întinse mâna, și el o luă.

– Să mergem jos. James trebuie să ajungă în curând.

James se uită peste propunerea Sophiei de comunicat de presă și încuviință din cap.

– Bun. Își scoase ochelarii de citit. Clar, calm și cu o notă personală. N-aș schimba nimic din punct de vedere legal.

– Atunci, mă duc sus, îl definitivez și anunț oamenii.

– Ia-l pe Linc cu tine. James îi făcu cu ochiul. E bun ca ajutor, în general.

Așteptă ca tinerii să părăsească încăperea.

– Tereza, Eli, am să mă consult cu avocații voștri din Italia. În acest moment, vă ocupați de problemă repede și în mod decisiv. Acest lucru ar trebui să reducă orice potențiale acțiuni legale împotriva companiei. E posibil să existe câteva procese aici. Trebuie să fiți pregătiți pentru asta. O să aflu tot ce pot de la poliție. Dacă nu se determină că substanța chimică era în vin dinainte să fie deschisă sticla, nu trebuie să vă faceți griji de nimic altceva decât de publicitatea negativă. Dacă Giambelli e găsită responsabilă din neglijență, atunci o să ne ocupăm și de asta.

– Nu neglijența e grija mea, James. Dacă vinul a fost otrăvit înainte să fie deschisă sticla, nu a fost neglijență, ci crimă.

– În clipa asta, sunt doar speculații. Și, din întrebările pe care ți le-a pus poliția, inclusiv ție, Tyler, înțeleg că și ei fac speculații. Nu știu când a fost pusă digitalina în vin. Din punct de vedere legal, asta ține Giambelli la o depărtare vitală de problemă.

– Problema, zise Tyler, e că o femeie a murit.

– Asta e problema poliției. Și, chiar dacă n-o să-ți convină, o să te sfătuiesc să nu le mai răspunzi la alte întrebări fără un avocat de față. Treaba lor e să construiască un caz. Nu e treaba ta să-i ajuți.

– O cunoșteam.

– Exact. Și, în noaptea în care a murit, a pregătit o cină tihnită și romantică pentru doi. O cină la care n-ai participat. În clipa de față, poliția se întreabă cât de bine o cunoșteai de fapt. Lasă-i să se întrebe. Și, cât ei se întreabă, noi vom afla mai multe despre Margaret Bowers. Cine era, pe cine cunoștea, ce voia.

– *A naibii* harababură, nu?

Sophia ridică privirea spre Linc.

– Am un sentiment că o să ne chinuim ceva timp să punem lucrurile la punct.

– Sunt destule mâini. Îl aveți pe tata, adică pe cel mai bun. Și sigur nici mama n-o să stea deoparte. Și mai sunt și eu.

Sophia reuși să zâmbească.

– O triplă amenințare.

– Sigur că da. Moore, Moore și Moore. Cine ar putea cere ceva mai...

– Oprește-te. Va trebui să-ți dau una. Terminase de corectat comunicatul de presă pe calculator, după care i-l trimisese prin fax lui P.J. E mai bine să plece de la birourile din San Francisco decât de aici. Vreau să fie ceva personal, dar să nu pară o mușamalizare a familiei. Am început câteva continuări și câteva articole separate. Ce-ar fi să te uiți peste ele, să-ți pui mintea la contribuție și să verifici dacă mi-am acoperit fundul.

– Sigur. Mi-a plăcut mereu fundul tău.

– Ha, ha. Se ridică și-i lăsă locul ei la birou. Ce face doctorița?

– Totul merge ca uns. Ar trebui să-ți găsești pe cineva și să ne vedem într-o seară. Am putea merge prin niște locuri mișto și să ne amuzăm un pic. Arăți de parcă ai avea nevoie de puțină distracție.

– Și nu doar de puțină. Viața mea socială nu prea mai există de ceva timp și se pare că așa va rămâne și-n viitorul apropiat.

– Așa ceva... de la regina petrecerilor?

– Regina petrecerilor și-a pierdut coroana.

De vreme ce *el* îi folosea calculatorul, luă telefonul să verifice dacă era totul în regulă cu P.J.

– Dacă mă întrebi pe mine, aș zice că ai avea nevoie de o pauză, Sophia. Ești tensionată. Erai tensionată, adăugă el când ea îi aruncă o privire tăioasă, și înainte să se întâmple această ultimă belea. Numai muncă, fără distracție și bla, bla, bla.

– N-am timp să mă joc, izbucni ea. Nu am timp să mă gândesc la altceva decât la următoarea mutare sau să respir fără să mă îngrijorez în legătură cu ce ar putea să mă mai lovească în față. Lucrez cel puțin douăsprezece ore pe zi, de aproape trei luni. Am bătături nenorocite în palme, a trebuit să concediez pe cineva important din echipa mea și n-am mai făcut sex de șase luni blestemate.

– Uau! Au! Și nu mă refer la bătături. M-aș oferi să-ți dau o mână de ajutor, dar e foarte posibil ca doctorița să aibă ceva de obiectat.

Sophia expiră adânc.

– Cred că o să mă apuc de yoga. Deschise sertarul de sus al biroului și-și scoase aspirina, tocmai când P.J. răspunse la telefon. A ajuns faxul? Ascultă și încuviință din cap, în timp ce deschise capacul sticlei. Trimite comunicatul cât mai repede cu putință, apoi... Ce? Doamne, când? Bine, bine. Trimite comunicatul de presă. Trimite-mi informațiile cuvânt cu cuvânt. O să scriu un răspuns. Nu da nici un comentariu, folosește comunicatul. Asigură-te că toți șefii de departament și toate persoanele importante au câte o copie. Până una, alta, asta e tot ce declară compania. Ține-mă la curent.

Închise telefonul și se uită îndelung la Linc.

– S-a aflat. Cineva a făcut publică informația.

capitolul 17

GIAMBELLI-MACMILLAN, GIGANTUL INDUSTRIEI DE VIN, SE AFLĂ LA UN NOU MOMENT DE RĂSCRUCE. S-A CONFIRMAT CĂ O STICLĂ

DE VIN ALTERATĂ A FOST RESPONSABILĂ PENTRU MOARTEA LUI MARGARET BOWERS, UNUL DINTRE DIRECTORII COMPANIEI. POLIȚIA ANCHETEAZĂ CAZUL. SE IA ÎN CALCUL POSIBILITATEA CA PRODUSUL SĂ FI FOST MODIFICAT ȘI GIAMBELLI-MACMILLAN RETRAGE STICLELE DE MERLOT CASTELLO DI GIAMBELLI, 1992. DIN DECEMBRIE ANUL TRECUT, DE LA FUZIUNEA PRODUCĂTORILOR DE VIN GIAMBELLI-MACMILLAN...

„Perfect", se gândi Jerry în timp ce se uita la știrile de seară. „Absolut perfect. Se vor perpeli, cu siguranță." Mai mult ca sigur se întâmpla asta deja. Dar ce avea să audă publicul?

Giambelli. Moarte. Vin.

Sticle întregi urmau să fie vărsate în chiuvetă. Și mai multe aveau să rămână pe raft, nevândute. Treaba asta avea să-i usture destul de mult o vreme. Profitul pe termen scurt și lung urma să aibă de suferit. Însă profiturile firmei La Coeur aveau să înflorească.

Chiar și acest simplu fapt îi oferea o mare satisfacție. Atât din punct de vedere profesional, cât și personal. Foarte personal.

Era adevărat că muriseră câțiva oameni. Dar acest lucru nu era vina lui. Nu avusese nimic de-a face cu asta – nu direct. Iar când poliția urma să-l prindă pe responsabil, prejudiciul adus celor de la Giambelli avea să chiar mai mare.

Urma să mai aștepte o vreme. Avea să-și ofere tot timpul ca să privească spectacolul care se desfășura. Și apoi, dacă urma să fie în avantajul său, avea să mai apară un telefon anonim.

Doar că de data asta nu o să mai fie adresat presei. Ci poliției.

– Digitalina se extrage din planta erbacee numită degetariță.

Maddy știa. Se documentase.

– Poftim? Zăpăcit, David se uită spre ea. Avea un munte de hârțogărie pe birou. În italiană. Se descurca mai bine la vorbit decât la citit.

– Ar fi crescut degetariță în apropierea viilor? ceru să știe Maddy. Așa cum cresc și plante de muștar între rândurile de viță-de-vie, pentru azot? Nu cred că ar fi făcut-o. Sigur ar fi știut că planta conține digitalină. Dar poate au făcut o greșeală. Dacă erau într-adevăr plante care creșteau acolo, puteau să infecteze strugurii când au fost întoarse în sol?

– Nu știu. Maddy, asta nu e grija ta.

– De ce? Tu ești îngrijorat.

– E treaba mea să fiu îngrijorat.

– Aș putea fi de ajutor.

– Scumpo, dacă vrei să ajuți, lasă-mă puțin singur. Fă-ți temele.

Fata începu să se bosumfle, semn sigur că se simțise jignită, însă David era mult prea preocupat de ce făcea ca să observe.

– Mi-am făcut temele.

– Păi, atunci ajută-l pe Theo cu ale lui. Sau găsește tu ceva.

– Dar dacă digitalina...

– Maddy. Ajunsese la capătul răbdării, așa că se răsti la ea. Asta nu e o poveste sau un proiect. E o problemă extrem de reală, de care trebuie să mă ocup. Du-te și găsește-ți ceva de făcut.

– Bine. Închise ușa biroului tatălui ei și se lăsă cuprinsă de resentimente. Nu îi permitea niciodată să-l ajute când era vorba despre ceva important.

„Fă-ți temele, vorbește cu Theo, fă-ți curat în cameră." Tatăl ei se crampona mereu în treburi neimportante, de fiecare dată când ea voia să facă ceva care să conteze.

Ar fi pariat pe faptul că nu i-ar fi spus și lui Pilar Giambelli să-și găsească ceva de făcut, chiar dacă nu știa nimic despre științe. Muzică, artă și să arate bine – asta era tot ce știa *ea*. Lucruri femeiești. Nimic important.

Se apropie de camera lui Theo. Era întins pe pat, cu muzica urlând în difuzoare, cu chitara așezată pe burtă

și cu receptorul la ureche. După expresia tâmpă de pe fața lui, sigur vorbea cu o fată.

Bărbații erau penibili.

– Tata vrea să-ți faci temele.

– Cară-te! Își încrucișă gleznele. Nu, nimic. Doar idioata de soră-mea.

Receptorul i se izbi tare de maxilar când Maddy se năpusti asupra lui. În câteva secunde, Theo avea de-a face cu șocul durerii, țipete în ureche și cu pumnii și loviturile unei Maddy extrem de furioase.

– Au! Stai! La naiba, Maddy. Te sun înapoi. Reuși să arunce telefonul la timp pentru a-și proteja zonele intime de o lovitură de genunchi. Ce naiba ai?

După un minut lung și obositor, reuși să întoarcă situația – chiar dacă Maddy nu se bătea ca o fată, tot era mai greu decât ea –, așa că reuși să o imobilizeze.

– Termină, nemernică nebună ce ești. Care-i problema ta?

– Nu sunt o *nemernică!*

Se răsti la el și mai avu o tentativă de a-l lovi cu genunchiul.

– Nu, ești doar cretină. Se linse în colțul gurii și înjură când simți gustul. Sângerez. Când o să-i zic lui tata...

– Nu poți să-i spui nimic, că nu mai ascultă pe nimeni în afară de ea.

– Care *ea*?

– Știi tu cine. Dă-te de pe mine, nesimțit mare și gras ce ești. Ești la fel de rău ca el, te hlizești îngrețoșător cu o fată și nu asculți pe nimeni.

– Purtam o conversație, zise el cu demnitate, ca să contracareze replica ei enervantă. Și, dacă mai dai în mine, să știi că dau și eu. Chiar dacă mă pedepsește tata după aceea. Deci, hai, spune, care e problema ta?

– N-am nici o problemă. Dar faptul că bărbații din casa asta se poartă ca niște nătărăi morți după femeile de la conac e o problemă. E dezgustător. E rușinos.

Theo își șterse sângele din colțul gurii, privind-o. Avea niște fantezii foarte creative care o implicau pe Sophia. Iar sora lui mai mică nu avea să le strice hazul.

Își scutură părul ondulat pe spate și căscă.

– Eşti doar invidioasă.

– Ba nu sunt.

– Ba sigur că eşti. Că eşti slabă şi plată ca o scândură.

– Prefer să am minte în loc de sâni.

– Foarte bine atunci. Nu înţeleg de ce faci o criză pentru că tata petrece timp cu Pilar. A mai petrecut timp şi cu alte femei.

– Eşti un mare prost. Tot dezgustul i se adună în voce. Nu petrece timp cu ea, idiotule. E îndrăgostit de ea.

– Mă laşi!? De unde ştii? Şi totuşi, simţi un mic gol în stomac, în timp ce luă o pungă de chipsuri de pe dulap. Doamne!

– Totul se va schimba. Aşa merg lucrurile. Se ridică, în ciuda presiunii puternice pe care o simţea în piept. Nimic nu va mai fi la fel, şi asta e nasol cu N mare.

– Nimic n-a mai fost la fel. Nu de când a plecat mama.

– Nu, lucrurile s-au *îmbunătăţit*.

Ochii i se umplură de lacrimi, gata să-i năvălească pe obraji. Dar preferă să plece din cameră tunând şi fulgerând decât să plângă în faţa lui.

– Da, murmură Theo. Dar tot n-au rămas la fel.

Sophia spera că aerul, rece şi curat, avea s-o ajute să-şi mai limpezească mintea. Trebuia să gândească şi cu extrem de mare precizie. Se mişcase pe cât putea de repede, dar buletinul de ştiri tot avea să aducă prejudicii. Deseori, oamenii nu-şi mai aminteau altceva cu excepţia primei impresii.

Şi treaba ei din acel moment era să schimbe acea impresie. Trebuia să arate publicului că, chiar dacă Giambelli fusese nedreptăţită, compania nu făcuse nimic să nedreptăţească publicul. Ştia că pentru asta era nevoie de mai mult decât de nişte cuvinte. Chiar mai mult şi decât de plasare şi livrare. Era nevoie de acţiuni concrete.

Dacă bunicii ei nu ar fi avut deja bagajele făcute pentru plecarea în Italia, i-ar fi zorit să şi le facă. Să fie vizibili la sursa problemei. Nu să se lase în siguranţa unui „nu comentăm", ci să comenteze des şi foarte la obiect. „Să folosească intens numele companiei", gândi ea şi-şi

făcu o notiță mentală. Să-l facă să devină o chestiune personală, să ajute compania să respire.

Dar totuși trebuiau să alunece cu grijă pe lângă subiectul Margaret Bowers. Trebuia să își arate compasiunea, dar nu într-atât cât să devină responsabili. Ca să poată face asta, ca să-i ajute să facă asta, Sophia trebuia să înceteze să se mai gândească la Margaret ca la o persoană. Dacă era un gest insensibil, atunci și ea trebuia să fie insensibilă. Avea să se ocupe mai târziu de conștiința ei.

Stătea la marginea podgoriei. Se gândi că aceasta era protejată de paraziți, de boli și de capriciile vremii. Exista o apărare împotriva oricărui lucru care amenința să o invadeze sau să o deterioreze. Asta nu era diferit cu nimic. Avea să poarte lupta în condițiile impuse de ea. Nu avea să regrete nici o acțiune care urma să ducă la câștigarea războiului.

Zări o umbră mișcându-se.

– Cine-i acolo? Mintea îi fugi spre un intrus, un sabotor. Un criminal. Se grăbi, fără nici o ezitare, și-și găsi brațele luptându-se cu o fetiță.

– Dă-mi drumul! Pot să fiu aici! Am voie!

– Scuze. Îmi pare rău. Sophia făcu un pas în spate. M-ai speriat.

Maddy se gândi că nu păruse speriată. Mai degrabă, înfiorătoare.

– Nu fac nimic rău.

– Nici n-am zis asta. Am spus doar că m-ai speriat. Cred că suntem toți un pic agitați în clipa de față.

Văzu strălucirea lacrimilor pe obrajii fetei. Cum nici ei nu-i plăcea să o vadă lumea plângând, îi oferi lui Maddy aceeași considerație.

– Am ieșit să-mi limpezesc puțin gândurile. E prea multă agitație înăuntru acum.

Sophia se uită în spate, spre casa de oaspeți.

– Tata lucrează.

Afirmația fetei era îndeajuns de defensivă ca să o facă pe Sophia să speculeze.

– E multă presiune pe umerii lui în clipa asta. Pe noi toți. Bunicii mei pleacă în Italia dimineață la prima oră. Îmi fac griji pentru ei. Nu mai sunt tineri.

După respingerea primită din partea tatălui ei, încrederea relaxată a Sophiei era cumva liniștitoare. Încă precaută, Maddy începu să meargă în același ritm cu ea.

– Nu par foarte bătrâni. Adică, nu par ramoliți sau ceva de genul ăsta.

– Așa e, nu? Dar chiar și așa. Aș vrea să pot merge eu în locul lor, dar acum e nevoie de mine aici.

Maddy se uită spre luminile casei de oaspeți, și buzele începură să-i tremure. Aparent, nimeni nu avea nevoie de ea. Nicăieri.

– Măcar ai ceva de făcut.

– Da. Acum de mi-aș da seama care ar fi pasul următor. Se întâmplă foarte multe.

Îi aruncă o privire lui Maddy. Copila era încordată și îmbufnată dintr-un motiv. Sophia își amintea foarte bine cum era să aibă paisprezece ani și să fie încordată și îmbufnată.

Se gândi că, la paisprezece ani, viața era plină de momente intense, care făceau crizele profesionale să pară ca niște tăieturi cu o coală de hârtie.

– Cred că la un anumit nivel suntem cam în aceeași situație. Mama mea, zise ea când Maddy rămase tăcută. Tatăl tău. E un pic ciudat.

Maddy ridică din umeri, apoi și-i îndreptă.

– Trebuie să plec.

– Bine, dar aș vrea să-ți spun ceva. Ca de la femeie la femeie, ca de la fiică la fiică sau așa ceva. Mama a petrecut mult timp singură, fără să aibă pe nimeni, fără un bărbat bun care să aibă grijă de ea. Nu știu cum a fost pentru tine, pentru fratele sau pentru tatăl tău. Dar eu, după ce a trecut mirarea inițială, mă bucur s-o văd alături de un bărbat bun, care o face fericită. Sper să îi dai o șansă.

– Nu contează ce fac eu. Sau ce gândesc. Sau ce spun.

„Nefericire sfidătoare", cugetă Sophia. O recunoștea și pe aceasta mult prea bine.

– Ba contează. Când cineva ne iubește, contează ce gândim sau ce facem. Se uită în direcția din care se auzeau pași care alergau grăbiți. Și, după câte se pare, pe tine te iubește cineva.

– Maddy! Rămas fără suflu, David o ridică în braţe pe fiica lui. Cumva, reuşi să o îmbrăţişeze şi să o şi scuture puţin în acelaşi timp. Ce faci? Nu poţi să pleci aşa, de nebună, după lăsarea serii.

– Am ieşit puţin la o plimbare.

– Şi mi-ai mâncat un an din viaţă. Dacă vrei să te cerţi cu fratele tău, n-ai decât, dar să nu pleci aşa din casă fără să ceri voie. Clar?

– Da, domnule. Se strâmbă, deşi în sinea ei era destul de mulţumită. Nu credeam că o să observi.

– Ia mai gândeşte-te!

Îşi ancoră braţele în jurul gâtului ei. Sophia observă acel gest relaxat de afecţiune. Şi-l invidie. Tatăl ei nu o îmbrăţişase niciodată aşa.

– În parte e şi vina mea, îi spuse Sophia. Am ţinut-o mai mult decât ar fi trebuit. E o placă de rezonanţă excelentă. Îmi fugea mintea în prea multe direcţii.

– Ar trebui să iei o pauză. Va trebui să funcţionezi la capacitate maximă mâine. Mama ta e liberă?

Spre deosebire de Sophia, el nu observă când Maddy se încordă.

– Cred că da. De ce?

– Mă înec în rapoarte şi notiţe în limba italiană. Ar merge mai repede cu cineva care citeşte mai bine ca mine.

– O să-i spun. Sophia se uită apoi la Maddy. Sigur va vrea să ajute.

– Apreciez. Stai să duc bagajul acesta acasă şi să-l pun bine. Ne vedem la şedinţă. La opt.

– O să fiu gata. Noapte bună, Maddy.

Îi privi îndepărtându-se spre casa de oaspeţi, printre rândurile de viţă-de-vie. În lumina lunii, umbrele lor aproape se contopeau într-o singură siluetă.

Nu prea putea să o învinuiască pe copilă că-şi dorea ca lucrurile să rămână aşa. Era dificil de făcut loc pentru schimbări. Pentru oameni. Mai ales când viaţa părea mulţumitoare aşa cum era.

Dar, cu toate acestea, interveneau schimbări. Şi mişcarea inteligentă era să facă parte din ele. Sau, şi mai bine, considera ea, să le iniţieze.

*

Tyler lăsase radioul și televizorul închise. Ignora telefonul. Un lucru pe care îl putea controla era reacția lui față de presă. Și cel mai bun mod de a controla acest lucru era să ignore presa cu totul. Cel puțin pentru câteva ore.

Se tot uita prin dosare, înregistrări și orice acte avea disponibile. Putea și voia să se asigure că partea MacMillan a companiei era sigură.

Ceea ce se părea că nu putea controla însă erau propriile lui întrebări referitoare la Margaret. Fusese un accident, sinucidere sau crimă? Nici una dintre variante nu era tocmai atractivă. Elimină din start sinuciderea. Nu era genul de persoană care să comită un astfel de gest. Și el cu siguranță nu avea acel ego nestăpânit care să sugereze că Margaret se sinucisese din disperare, pentru că el nu venise la întâlnirea cu ea.

Poate că fusese interesată de el și poate că el ignorase semnalele pentru că nu simțea același lucru față de ea. Și nu-și dorise să apară complicații. Viața era destul de complicată și fără să amestece afacerile cu relații personale.

În plus, ea pur și simplu nu era genul lui. Nu îi plăceau femeile care se luptau din răsputeri să avanseze în carieră sau care își făceau planuri mari. Astfel de femei consumau prea multă energie.

Ca Sophia, de exemplu.

Începuse să creadă că avea să explodeze dacă nu o avea mai repede. Și oare nu asta era și ideea? își aminti el, coborând iar scările, neliniștit. Faptul că se gândea la ea în felul acela îi zăpăcea mintea, îi tensiona corpul și complica o asociere de afaceri deja extrem de complexă. În acel moment, mai mult ca oricând, era important să fie atent la ce avea de făcut. Criza curentă avea să-i mănânce mult timp și energie. Și să îl îndepărteze de podgorie, într-un moment în care nu-și permitea acest lucru. Previziunile meteorologice pe termen lung îl avertizaseră că trebuia să fie atent ca nu cumva viile să degere. Mai multe butoaie de vin erau aproape gata pentru îmbuteliere. Deja începuse discuirea pământului. Nu avea timp să-și facă griji pentru anchetele poliției sau pentru potențiale procese. Sau pentru o femeie. Dintre

toate, descoperea că cel mai greu îi era să nu se gândească la acea femeie. Presupuse că se întâmpla asta din cauză că trecuse dincolo de barierele lui. Și avea să rămână acolo, enervându-l, până o putea el scoate. Așa că ar fi putut să se ducă la conac, să urce treptele până la ea și să se ocupe de asta. Să termine o dată toată nebunia.

Știa foarte bine că era un raționament patetic și egoist. Dar hotărî că nu-i păsa câtuși de puțin. Își luă o haină, apoi merse și deschise ușa. Și iat-o și pe ea acolo, urcând treptele.

– Nu-mi plac bărbații irascibili și macho, îi spuse și trânti ușa în urma ei.

– Mie nu-mi plac femeile autoritare și agresive.

Plonjară unul spre altul. Chiar în clipa în care gurile lor se angajară într-un sărut agresiv, ea se ridică și își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui.

– Vreau un pat de data asta. Deja avea respirația întretăiată și începuse să-i tragă de tricou. Testăm podeaua mai târziu.

– Te vreau goală! Îi ciuguli gâtul cu dinții și începu să urce treptele, clătinându-se. Nu-mi pasă unde.

– Doamne, ce gust incredibil ai! Își trecu gura peste fața și gâtul lui. E aproape primordial. I se tăie răsuflarea când o lipi cu spatele de peretele de la capătul scărilor. Își trecu degete prin părul lui și apoi strânse pumnii. E doar sex, da?

– Da, da, cum zici tu. Gura lui se năpusti asupra gurii ei. Folosind peretele ca punct de sprijin, începu să-i tragă puloverul peste cap. Doamne, ești atât de voluptuoasă! Aruncă puloverul deoparte și-și mută gura pe umflătura moale a sânului ei, care se ridica deasupra sutienului. Nu cred că mai ajungem în pat.

Inima ei începu să-i bată tare când îi simți dinții pe piele.

– Bine. Data viitoare.

Atinse podeaua cu picioarele. Sau cel puțin așa crezu. Când vulcanul lăcomiei erupse în interiorul ei, îi era greu să mai știe unde era sau cu cine. Mâinile trăgeau de haine. Se auzi cum se rupse ceva. Gurile se înfruptau înfierbântate din carne. Totul deveni neclar. Peste

vâjâitul sălbatic al sângelui îşi auzea propriile scâncete, rugăminţi, cereri şi un fel de incantaţie nebunească, ce se îmbina cu a lui.

Era deja udă şi arzând de dorinţă când degetele lui o găsiră. Splendoarea violentă a orgasmului o sfâşie, aducând o eliberare de aur topit, atât de puternică şi de bine-venită, încât s-ar fi putut scurge cu totul pe podea.

– Ah. Nu, nu. Îi lipi din nou spatele de perete. Excitat de tremurul ei, simţea că o ia razna. Vreau să te aud ţipând de plăcere. Ridică-te înapoi.

Sophia nu se mai putea opri. Întâmpinând cu bucurie fierbinţeala şi dorind-o, îl lăsă să o ia toată, să o secătuiască, până când mintea i se umplu doar de întuneric şi sălbăticie. Şi apoi se năpusti asupra lui, chinuindu-l dincolo de orice raţiune. Îi privi ochii întunecându-i-se şi ştiu că ea îi făcea să fie aşa. Îi ascultă respiraţia grea şi întretăiată şi o înfioră că-l putea tulbura în aşa măsură.

– Acum. Îşi afundă încă o dată mâinile în părul lui şi se cutremură. Se cutremură când simţi că se afla pe marginea foarte subţire a unei prăpăstii. Acum.

Se eliberă din nou când el intră în ea. Brutal. Înfipse unghiile în umerii lui umeziţi de sudoare şi începu să-şi mişte şoldurile. Cu viteza fulgerului. Cu gura lipită de a ei, înghiţi toate sunetele mici şi lacome pe care le scotea. Se hrăni cu ele şi o ridică să-i poată da mai mult. Să ia mai mult.

Plăcerea îl zgudui cu violenţă, lăsându-l zdruncinat şi stupefiat. Reuşi să o ţină, şi alunecară amândoi pe podea. Întinsă peste el şi cu inima bătându-i nebuneşte, Sophia începu să râdă.

– *Dio. Grazie a Dio.*[1] În sfârşit, am decantat. Nu a fost prea multă fineţe, dar ai un corp minunat şi o rezistenţă excelentă.

– Mai lucrăm la fineţe când n-o să fiu gata să urlu la lună.

[1] „Dumnezeule. Mulţumesc lui Dumnezeu!" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

– Nu mă plângeam. Ca să-i demonstreze acest lucru, își trecu ușor buzele peste pieptul lui. Mă simt minunat. Cel puțin așa cred.

– Subscriu. Te simt incredibil. Răsuflă adânc. Sunt stors.

– E valabil pentru amândoi. Ridică ușor capul și-i studie fața. Asta-i tot?

– Nici pe departe.

– A, bun, nici pentru mine. Se mișcă și se așeză deasupra lui. Ty?

– Mhm. Mâinile lui deja începuseră să se plimbe pe trupul ei. Se gândi că era extrem de fină. Fină, întunecată și exotică.

– Probabil trebuie să stabilim niște limite.

– Da.

Avea o aluniță mică și drăguță pe curba șoldului stâng. Un fel de semn de punctuație sexual.

– Vrei să vorbim despre asta acum?

– Nu.

– Bine. Nici eu. Își fixă mâinile de-o parte și de alta a capului său și se aplecă. Își atinse buzele de colțurile gurii lui, excitându-l cu atingeri ademenitoare. Pat? șopti ea.

Se ridică și-și înfășură brațele în jurul ei.

– Data viitoare.

Undeva pe la miezul nopții, se trezi în patul lui, cu fața în jos. Cearșafurile erau mototolite și fierbinți și-și simțea oasele moi.

Chiar și după o secetă sexuală atât de lungă, îi venea greu să creadă că organismul uman se putea încărca la fel de des și la o intensitate atât de mare.

– Apă, murmură ea, temându-se că ar fi putut-o ucide setea, după ce-și satisfăcuse o poftă. Vreau niște apă. Îți dau orice – favoruri sexuale, sălbatice – numai să-mi dai o sticlă cu apă.

– Ai plătit deja favorurile sexuale sălbatice.

– A, da. Se întinse și-l bătu pe umăr, orbește. Fii un bun partener, MacMillan.

– Bine, dar unde suntem?

– Pe pat, zise ea stoarsă de energie. Am ajuns în cele din urmă.

– A, da. Mă întorc imediat. Se ridică clătinându-se și, pentru că stătuse transversal pe pat, aprecie greșit distanța și se lovi de un scaun.

Ascultându-i înjurăturile șoptite, Sophia zâmbi cu fața în cearșaf. Doamne, ce drăguț era. Și amuzant. Mult mai inteligent decât crezuse inițial. Și incredibil de bun la pat. Și pe jos. Și pe perete. Nu-și amintea să mai fi cunoscut vreun bărbat care să o atragă pe atât de multe planuri. Mai ales ținând cont de faptul că era genul de bărbat pe care trebuia să-l amenințI cu pușca să se îmbrace la costum și cravată. Presupuse că tocmai acela era și motivul pentru care arăta mereu extrem de sexy când se îmbrăca așa. Barbarul, civilizat temporar. Pierdută pentru moment în acele gânduri, scânci când Ty îi lipi paharul rece ca gheața de umăr.

– Ha, ha, ha, murmură ea, suficient de recunoscătoare însă încât să se rostogolească pe spate, să se ridice în capul oaselor și să dea pe gât jumătate de pahar.

– Hei. M-am gândit că o să-l împarți.

– N-am zis nici o clipă că o să-l împart.

– Atunci, vreau mai multe favoruri sexuale.

– Nu se poate să mai vrei, chicoti ea.

– Știi doar ce mult îmi place să-ți demonstrez că te înșeli.

Oftă când mâna lui îi cuprinse coapsa.

– Asta așa e. Și totuși, îi întinse paharul, cu ce mai rămăsese din apă. S-ar putea să pot să-ți mai ofer câteva favoruri sexuale. Dar după aceea chiar trebuie să mă duc acasă. Am ședință mâine-dimineață devreme.

Ty goli paharul și-l puse deoparte.

– Nu ne gândim la asta acum. O înșfăcă de talie cu brațul și se rostogoli, până ajunse sub el. Să-ți spun la ce mă gândeam eu...

Sophia se gândi că trecuse foarte mult timp de când nu se mai strecurase în casă la ora două noaptea. Și totuși, era una dintre acele abilități pe care ți le aminteai imediat, precum mersul pe bicicletă sau, ei bine,

sexul. Trecu farurile pe faza scurtă, înainte să lumineze în geamurile conacului, încetini, luă uşor curba şi intră în garaj.

Se strecură afară în noaptea rece. Stătu o clipă privind multitudinea de stele de pe cer. Se simţea exagerat de obosită, în mod minunat folosită şi extrem de vie.

Decise că Tyler MacMillan era un bărbat plin de surprize, de buzunare secrete şi de multă şi splendidă energie. Aflase foarte multe despre el în ultimele luni. Aspecte şi faţete pe care până atunci nu se obosise să le exploreze. Şi aştepta cu nerăbdare că continue acea explorare. Totuşi, pentru moment trebuia să ajungă în casă şi să se culce, altfel ar fi fost total nefolositoare a doua zi.

Ciudat, gândi ea, în timp ce merse încet spre uşa din spate, dar chiar îşi dorise să rămâne peste noapte. Să doarmă cu el. Ghemuită lângă corpul lui mare şi cald. La adăpost, confortabil şi sigur.

De-a lungul anilor, se antrenase pentru a se putea înfrâna din punct de vedere emoţional după sex. Îi plăcea să creadă că proceda la fel ca bărbaţii. Putea fi ciudat să doarmă şi se trezească în acelaşi pat după ce se terminau jocurile şi toată distracţia. Ar fi fost un lucru mult prea intim. Şi, evitând asta – sau mai bine zis asigurându-se că nu avea nevoie de asta –, reuşea să păstreze totul cât mai simplu.

Doar că în cazul de faţă fusese nevoită să-şi ordone să plece din patul lui Tyler. Se asigură că se întâmplase doar pentru că era foarte obosită. Pentru că fusese o zi grea. De fapt, el nu era chiar atât de diferit de toţi ceilalţi bărbaţi cu care fusese. Poate doar îl plăcea mai mult, gândi ea, când traversă tufişurile. Şi era mai atrasă de el decât se aşteptase. Dar asta nu-l făcea cu nimic diferit. Doar... nou. După o vreme, avea să dispară luciul entuziasmului strălucitor, şi cu asta, basta.

Se gândi că aşa se întâmpla mereu.

Căutarea unei iubiri care să ţină toată viaţa te condamna să dezamăgeşti sau să fii dezamăgit. Era mai bine, mult mai bine, să profite la maximum de un moment şi apoi să meargă mai departe.

Toate gândurile acelea îi întunecau starea de spirit, așa că blocă întrebările. Și, trecând de ultima curbă din grădină, dădu nas în nas cu mama ei.

Se holbară una la alta. Respirațiile surprinse scoase de amândouă înghețară ca niște mici norișori.

– Hmm. E o noapte frumoasă, zise Sophia.

– Da. Foarte. Eu doar, a... David... Blocată, Pilar gesticulă vag spre casa de oaspeți. A avut nevoie de ajutor cu niște traduceri.

– Înțeleg. Un chicot sălbatic încerca să-și facă loc să iasă din gâtul Sophiei. Așa-i zice generația voastră? Îi scăpă un sunet firav și înfundat. Dacă vrem să ne furișăm înăuntru, hai să o facem deodată. S-ar putea să înghețăm de tot aici, afară, încercând să găsim scuze plauzibile.

– Eu *chiar* traduceam. Pilar se grăbi la ușă și se chinui cu clanța. Au fost multe de...

– Oh, mamă. Râsul învinse și ieși la iveală. Sophia se ținu de burtă și intră încet. Nu te mai lăuda atât.

– Eu doar... Găsindu-și cu greu cuvintele, Pilar își dădu părul pe spate. Știa destul de bine cum arăta – răvășită și roșie la față. Ca o femeie care tocmai se dăduse jos din pat. Sau, în cazul de față, jos de pe canapeaua din sufragerie. Cel mai sigur mod de acțiune părea să fie să intre în ofensivă. Ai fost plecată până târziu.

– Da. Am tradus. Cu Ty.

– Cu.... Aaa. Aaa.

– Eu mor de foame, dar tu? Distrându-se copios, Sophia deschise frigiderul. N-am apucat să iau cina. Vorbea relaxat, cu capul în frigider. Ai o problemă cu mine și cu Ty?

– Nu – da. Nu, se bâlbâi Pilar. Nu știu. N-am nici cea mai vagă idee cum ar trebui să reacționez.

– Hai să mâncăm niște plăcintă.

– Plăcintă.

Sophia scoase ce mai rămăsese din plăcinta cu mere.

– Arăți minunat, mamă.

Pilar își netezi încă o dată părul cu mâna.

– Nu prea cred.

– Minunat. Sophia lăsă platoul pe masă și se întinse după niște farfurii. Relația dintre tine și David m-a pus

puțin în încurcătură. Nu eram obișnuită să te văd ca... să te văd și atât, presupun. Dar, când am dat nas în nas cu tine furișându-te în casă în miez de noapte, n-am putut să nu te privesc.

– Nu trebuie să mă furișez în propria mea casă.

– O. Mânuind un cuțit, Sophia întrebă: Atunci de ce o făceai?

– Eu doar... Hai să mâncăm plăcinta.

– Bună alegere. Sophia tăie două bucăți enorme de plăcintă, apoi zâmbi când Pilar își netezi părul. Se aplecă în față și, pentru o clipă, stătură amândouă acolo în tăcere, în lumina strălucitoare din bucătărie. A fost o zi lungă și îngrozitoare. E bine că o putem încheia frumos.

– Da. Deși m-ai speriat îngrozitor afară.

– Eu? Închipuie-ți ce surprinsă am fost eu. Îmi retrăiam anii adolescenței, și apoi am dat nas în nas cu mama.

– Retrăiai? Serios?

Sophia duse farfuriile pe masa din bucătărie, în timp ce Pilar scoase tacâmuri.

– Ei, asta e, de ce să ne cramponăm de trecut? Zâmbind răutăcios, Sophia își linse degetul mare de urme de plăcintă. David e foarte sexy.

– Sophia!

– Foarte sexy. Are umeri frumoși, expresia aia strengărească încântătoare și o minte ageră. Hai, că ți-ai găsit un bărbat pe cinste, mamă, cu tot tacâmul.

– Nu e un trofeu. Și sper sincer că nici tu nu-l consideri asta pe Ty.

– Are un fund excepțional.

– Știu.

– Mă refeream la Ty.

– Știu, repetă Pilar. Ce, crezi că sunt oarbă? Pufni într-un mod deloc potrivit pentru doamnă și se așeză pe un scaun. E ridicol, e urât din partea noastră și...

– Amuzant, termină Sophia și se așeză și ea să mănânce din plăcintă. Avem aceleași gusturi în materie de modă și de afaceri, de ce n-am avea aceleași gusturi și la... *Nonna.*

– Ei, normal că ne place... Pilar scăpă furculița din mână când urmări direcția privirii pierdute a Sophiei. Mamă. Ce faci aici?

– Crezi că nu știu când intră și ies oameni din casa mea? Cumva elegantă în papuci și halatul ei gros de lână, Tereza intră furtunos. Cum, n-aveți și vin?

– Noi doar... Ne era foame, reuși să articuleze Sophia.

– Nu-i de mirare. Sexul e o treabă obositoare dacă e făcut cum trebuie. Și mie mi-e foame.

Sophia își duse imediat mâna la gură, dar fu prea târziu. Izbucni în râs.

– Bună treabă, Eli.

Tereza se duse și-și puse ultima bucată de plăcintă, în timp ce fiica ei se uita în jos în farfurie, cu umerii tremurându-i.

– Să bem niște vin. Cred că la o asemenea ocazie se cere niște vin. Mai mult ca sigur e prima dată când trei generații de femei Giambelli stau împreună în bucătărie după ce au făcut dragoste. Nu trebuie să pari așa șocată, Pilar. La urma urmei, sexul e ceva normal. Și o să bem vin ca să sărbătorim că de data asta ți-ai ales un partener care să te merite. Luă de pe raftul din bucătărie o sticlă de Sauvignon Blanc și o desfăcu. Sunt vremuri grele. Au mai fost și altele și sigur vor mai veni. Turnă vin în trei pahare. Este absolut esențial să ne vedem de viață în vreme ce trecem prin ele. Să știi că sunt de acord cu David, dacă asta contează pentru tine.

– Mulțumesc. Contează, normal.

Când se întoarse spre ea, Sophia tocmai își mușca buza în încercarea de a înfrâna și de a masca un zâmbet.

– Voi fi furioasă și dezamăgită dacă-l rănești pe Tyler. Țin foarte mult la el.

– Ei bine, mă bucur să aud asta. Dezumflată, Sophia lăsă jos furculița. De ce l-aș răni?

– Ține minte ce ți-am zis. Mâine ne vom lupta pentru ceea ce suntem și pentru ceea ce avem. În seara asta, zise ea ridicând paharul... În seara asta sărbătorim. *Salute.*

capitolul 18

Era un război, care se purta pe mai multe fronturi. Sophia își purta bătăliile pe calea undelor, în scris și la telefon. Petrecea ore întregi actualizând comunicate de presă, dând interviuri și liniștind clienții. În fiecare zi o lua de la capăt, contracarând zvonuri, insinuări și speculații. Până nu trecea criza, se terminase cu timpul ei petrecut pe podgorie. Acolo era câmpul de bătălie al lui Tyler. Descoperi că detesta faptul că nu putea fi soldat și în lupta aceea. Să ia parte la discuirea pământului, să fie atentă să nu degere viile și să vegheze asupra noilor muguri.

Își făcea griji pentru bunicii ei, care conduceau frontul din Italia. În fiecare zi primeau rapoarte. Începuse deja procesul de retragere. Și, în curând, vinul avea să fie testat, sticlă după sticlă.

Nu voia să se gândească la costurile pe termen lung sau scurt. Lăsa asta în grija lui David.

Când avea nevoie să ia o pauză de la toată acea nebunie, stătea la fereastra biroului ei și privea cum bărbați cu grape lucrau pământul. Își promise în sinea ei că avea să fie un an cu un vin excepțional.

Era necesar doar să îi supraviețuiască.

Tresări când sună din nou telefonul și îngropă dorința aceea foarte reală de a-l ignora.

– Sophia Giambelli.

După zece minute, exterioriză furia acumulată într-o tiradă de înjurături în limba italiană.

– Te ajută asta? întrebă Pilar din pragul ușii.

– Nu atât de mult pe cât aș vrea. Sophia își lipi degetele de tâmple și se gândi cum putea să se ocupe cel mai bine de următoarea etapă de luptă. Mă bucur că ești aici. Intră te rog și ia loc un minut.

– Cincisprezece, mai exact. Tocmai am terminat un tur. Pilar se așeză pe un scaun. Vin în cârduri. În mare parte, căutători de curiozități în momentul ăsta. Și câțiva reporteri, dar deja le-a scăzut considerabil numărul de la ultima ta conferință de presă.

– S-ar putea să se înmulţească din nou. Tocmai am închis telefonul cu un producător de la *The Larry Mann Show*.

– Larry Mann. Pilar strâmbă din nas. Televiziune de scandal de cea mai joasă speţă. Să nu le dai nimic.

– Deja au ceva. O au pe Rene. Neputând sta locului, Sophia se ridică de la birou. Mâine va înregistra o emisiune în care se zvoneşte că va dezvălui secrete de familie şi va spune adevărata poveste în legătură cu moartea tatei. Suntem invitate să participăm. Vor să mergem tu, eu sau amândouă şi să le spunem varianta noastră.

– Nu e în regulă, Sophia. Oricât de satisfăcător ar fi să-i dăm înapoi o palmă în public, nu asta e calea. Şi nu asta e problema.

– Păi, de ce crezi că înjuram? Înhaţă rapid prespapierul în formă de broască şi îl trecu, agitat, dintr-o mână în alta. Vom alege calea onorabilă şi o vom ignora. Dar, Doamne, cât mi-ar plăcea să mă bat în noroi cu târfa aia. A tot dat interviuri în stânga şi în dreapta şi e îndeajuns de pricepută la asta cât să ne cauzeze ceva prejudicii. Am vorbit şi cu mătuşa Helen şi cu unchiul James să intentăm un proces.

– N-o face.

– Nu-i putem permite să se folosească de familie. Să ne denigreze. Sophia se încruntă în jos la broască. Faţa veselă şi prostească a acesteia o mai linişti un pic. Nu pot să mă cobor la nivelul ei, să ne luptăm de la egal la egal, ceea ce e mare păcat. Dar cel puţin pot s-o plesnesc înapoi din punct de vedere legal.

– Ascultă-mă mai întâi, zise Pilar. Nu sunt o cârpă. Şi nu mă manipulează nimeni. Dacă am intenta vreo acţiune legală, mai ales în clipa asta, când avem alte bătălii de purtat, am da mai multă credibilitate atât ei, cât şi spuselor ei. Ştiu că de obicei instinctul tău e acela de a lupta şi-al meu de a mă retrage, dar poate ar fi mai bine ca de data asta să nu facem nici una, nici alta. Ci, în schimb, să rămânem ferme pe poziţii.

– M-am gândit şi la asta. M-am gândit din ambele puncte de vedere. Dar, în fond, e mai bine să-i răspunzi cu aceeaşi monedă şi să combaţi focul cu foc.

– Nu mereu, scumpo. Uneori trebuie să-l îneci. Așa că o s-o înecăm și pe ea, cu un vin Giambelli bun.

Sophia inspiră și expiră adânc, lăsându-se pe spate. Puse jos broscuța și o întoarse pe toate părțile în timp ce se gândea. Se auzi faxul piuind în spatele ei și scoțând niște foi, dar îl ignoră cât încerca să privească ambele fațete ale problemei.

– Asta e bună. Încuviință din cap și se uită iar la mama ei. E foarte bine. Să stingem flăcările cu un incendiu bun. O să dăm o petrecere. Bal de primăvară, ținută la patru ace. De cât timp ai nevoie ca să aranjezi asta?

Spre admirația ei, Pilar doar clipi.

– De trei săptămâni.

– Bun. Apucă-te de lista de invitați. După ce trimitem invitațiile, mă ocup eu să ajungă și la reporteri. Rene optează pentru mizerii, noi – pentru eleganță.

– O petrecere? Tyler ridică vocea ca să acopere zgomotul discuirii. Ai auzit vreodată de Nero și vioara lui?

– Roma nu e în flăcări. Exact asta e ideea. Nerăbdătoare, Sophia îl trase mai departe de câmpul pe care se lucra. Giambelli își ia responsabilitățile în serios și cooperează cu autoritățile de aici și din Italia. *Merda!* Înjură în limba italiană când îi sună telefonul. Stai un pic. Își scoase telefonul din buzunar. Sophia Giambelli. *Si. Va bene.*

Absentă, îi făcu un semn lui Ty și se îndepărtă câțiva pași. El rămase acolo și o privi transmițând în limba italiană ceva ce fără îndoială erau ordine.

Discuirea pământului continua în jurul lor. Întoarcerea sistematică și gălăgioasă a pământului și a plantelor protectoare. Căldura ispitea mugurii să înflorească, în ciuda vântului care cobora din munți și înfiora natura, aducând odată cu el promisiunea unei nopți friguroase.

Și acolo, în mijlocul a tot ce întâmpla, în mijlocul acelui ciclu secular, se afla Sophia. O persoană plină de energie, care avea viitorul la picioare.

Era centrul tuturor lucrurilor, gândi el încă o dată. Poate se aflase dintotdeauna acolo. Se plimba printre

rânduri, în sus și-n jos, ridicând vocea, într-un fel de muzică străină fascinantă.

Nu se obosi să înjure. Nu se obosi nici măcar să se mire atunci când se desfăcu acel ultim lacăt blocat din interiorul lui.

Se așteptase să se întâmple.

Recunoscu că era nebun după ea. Îndrăgostit. Până peste cap. Și, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-și dea seama și cum să se ocupe de asta.

Sophia își băgă telefonul în buzunar și-și suflă bretonul.

– Ramura italiană de publicitate, îi zise lui Ty. Câteva ițe care trebuiau descâlcite. Scuze pentru întrerupere. Unde rămă... Rămase fără cuvinte, holbându-se la el. Ce-i cu zâmbetul acesta? ceru să știe.

– Zâmbesc? Poate pentru că ești o imagine plăcută vederii, chiar și așa pe repede înainte.

– Repede înainte e singura viteză care funcționează în clipa asta. În fine, petrecerea. Trebuie să o folosim ca pe un fel de declarație și să ne continuăm planurile pentru centenar. Prima gală e în toiul verii. O să facem această reuniune restrânsă, ca să demonstrăm unitate, responsabilitate și încredere.

Începu să enumere pe degete pașii parcurși până atunci.

– Retragerea sticlelor de vin a fost făcută de bunăvoie și cu niște costuri destul de mari, înainte să apară vreo problemă legală. *La Signora* și domnul MacMillan au plecat personal în Italia ca să ofere orice ajutor e necesar la anchetă. Totuși, continuă ea – și va trebui să ne ocup cât de curând și de acest totuși –, Giambelli e încrezătoare că problema e sub control. Familia rămâne amabilă, primitoare și în strânse legături cu comunitatea. Asta trebuie să subliniem acum. Să arătăm că avem clasă, în timp ce Rene scotocește prin gunoi.

– Clasă. Studie viile. Își aminti să mai verifice o dată aspersoarele aeriene, în caz că urma să fie nevoie de ele pentru protecția de peste noapte. Dacă trebuie să avem clasă, cum se face că eu sunt nevoit să suport echipele de reporteri și să mă afund în noroi?

– Ca să demonstrăm dedicarea şi munca asiduă de care e nevoie pentru producerea fiecărei sticle de vin. Nu fi ţâfnos, MacMillan. Ultimele zile au fost îngrozitoare.

– Aş fi mai puţin ţâfnos dacă nu mi-ar mai sta în cale străinii.

– Aici mă incluzi şi pe mine?

Îşi mută atenţia de la vii spre faţa ei superbă.

– Deloc.

– Atunci, de ce n-ai venit să te furişezi noaptea pe uşa de la balcon?

Tyler îşi ţuguie buzele.

– M-am gândit la asta.

– Gândeşte-te mai mult. Se aplecă spre el, dar Tyler făcu un pas înapoi, aşa că întrebă: Ce e? Te doare capul?

– Nu, avem spectatori. Aş prefera să nu fac public faptul că mă culc cu colega mea.

– Faptul că te culci cu mine n-are nimic de-a face cu afacerile. Vocea ei deveni simţitor mai rece, ajungând la acea intonaţie tăioasă care ustura. Dar dacă ţi-e ruşine cu asta...

Ridică din umeri, se întoarse şi plecă.

Trebuia să se ocupe mai întâi de înţepătură şi apoi şi de ezitarea de-a se afişa împreună în public. O ajunse din urmă din cinci paşi mari şi o prinse de mână.

– Nu mi-e ruşine de nimic. Doar pentru că îmi place să-mi ţin viaţa privată pentru mine... Faptul că îl împinse îl enervă suficient cât să o strângă şi mai tare şi să-şi înfăşoare degetele în jurul braţului ei. Sunt şi aşa destule bârfe pe aici, fără să mai adăugăm şi noi. Dacă nu mă pot concentra pe ce am de făcut, nu le pot pretinde nici oamenilor mei să o facă. Eh, la naiba cu asta!

O ridică pe vârfuri şi-şi lipi apăsat gura de a ei.

Sophia se gândi că era ceva extrem de incitant în acel gest. În acea răbufnire temperamentală de putere.

– E în regulă? ceru să ştie şi o lăsă înapoi jos.

– Aproape. Îşi trecu mâinile pe pieptul lui şi-l simţi tremurând. I se părea palpitant să ştie că, deşi depăşită din punct de vedere fizic, deţinea totuşi puterea. Îşi lipi buzele de ale lui, incitându-l, până când o prinse cu pumnul de spatele puloverului. Şi până când mâinile ei

se strânseră posesiv pe după gâtul lui și simți și ea cum i se relaxau mușchii stomacului.

– Asta, șopti ea, a fost numai bine.

– Să lași deschise ușile balconului.

– Așa au și fost.

– Trebuie să mă întorc la treabă.

– Și eu.

Totuși rămaseră nemișcați, cu gurile la o răsuflare distanță una de alta. Se întâmpla ceva în interiorul ei. Un treamăt, dar altfel decât clasicul fior din stomac. Acesta era în jurul inimii și mai mult durea decât producea plăcere. Fascinată, începea să cedeze acelei senzații noi. Apoi telefonul din buzunar începu să-i sune iarăși.

– Ei, poftim, zise ea puțin nesigură și se îndepărtă. Runda a doua. Ne vedem mai târziu.

Își scoase telefonul fără tragere de inimă și se depărtă repede. Avea să se gândească mai târziu la Ty. Urma să se gândească la multe lucruri mai târziu.

– Sophia Giambelli. *Nonna*, mă bucur că m-ai prins. Am încercat să dau de tine mai devreme, dar...

Tăcu, alertată de intonația vocii bunicii ei. Se opri din mers și rămase la marginea podgoriei. În ciuda razelor de soare care încălzeau totul, simți fiori reci pe piele.

Nici nu închise bine telefonul, că deja fugea înapoi.

– Ty!

Alarmat, se răsuci și o prinse din fugă.

– Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

– Au mai găsit și altele. Încă două sticle alterate.

– La naiba! Ei bine, ne așteptam la asta. Am știut că cel mai probabil s-a umblat la vin.

– Și asta nu este tot. Ar putea fi și mai rău. *Nonna* – ea și Eli... Se opri, încercând să-și pună ordine în gânduri. A fost un bătrân, care lucra pentru bunicul lui *Nonna*. A început să lucreze în vie pe când era doar un băiat. Oficial, s-a retras acum mai bine de un an. Și a murit spre sfârșitul anului trecut. Avea probleme cu inima.

Deja o urmărea și o înțelegea. Deja simțea groaza din vocea ei.

– Continuă.

– Nepoata lui, cea care l-a găsit, zice că a băut dintr-o sticlă de-a noastră de Merlot. A venit la bunica după ce s-a făcut publică retragerea sticlelor. Îi exhumează trupul.

– Numele lui era Bernardo Baptista. Sophia avea toate detaliile scrise pe notițe bine organizate, însă nu avea nevoie de ele. Învățase toate cuvintele pe dinafară. Avea șaptezeci și trei de ani. A murit în decembrie. Aparent, a făcut un infarct când stătea în fața focului, după ce luase o cină simplă și băuse câteva pahare de Merlot Castello di Giambelli, 1992.

„La fel ca Margaret Bowers", gândi David sumbru.

– Ai zis că Baptista avea probleme cu inima.

– Avea câteva probleme cardiace minore și, în momentul morții, suferea de o răceală persistentă. Răceala ne spune ceva în plus. Baptista era cunoscut pentru nasul său. Lucra cu vin de peste șaizeci de ani. Dar, fiind bolnav, probabil nu ar fi simțit ceva în neregulă la vin. Nepoata lui jură că a deschis sticla în acea noapte. A văzut-o în după-amiaza aceea când a mers în vizită la el. O ținea expusă, la fel ca pe alte câteva cadouri primite de la companie. Era foarte mândru să fie asociat cu Giambelli.

– Vinul a fost un cadou.

– Da, așa susține nepoata sa.

– De la cine?

– Nu știe. I s-a organizat o petrecere de pensionare și, după cum se obișnuiește, Giambelli oferă angajaților multe cadouri de despărțire. Am verificat, iar sticla aceea nu se află pe lista de cadouri. I s-au oferit un Cabernet, un vin alb și altul spumant. Cu toate astea, nu e neobișnuit ca unui angajat să i se permită să aleagă alt soi sau să primească vin și de la alți membri ai companiei.

– Cât de curând vor ști dacă vinul i-a cauzat moartea?

Pilar se mută la biroul la care stătea Sophia și o mângâie pe umăr pe fiica ei.

– În vreo câteva zile.

– Trebuie să facem tot ce putem să aflăm proveniența vinului, decise David. Între timp, continuăm ca până

acum. Am să le sugerez lui *La Signora* și lui Eli să angajăm un anchetator din afară.

– Eu o să lucrez la o declarație de presă. Cel mai bine e să anunțăm chiar noi noile descoperiri și implicarea Giambelli în implementarea procesului de retragere și testare a sticlelor de vin. Nu vreau să fac încă un comunicat de presă pe fugă.

– Să spui dacă te pot ajuta cu ceva, îi zise Pilar.

– Ocupă-te de lista aia de invitați.

– Scumpo, doar nu vrei să ținem petrecerea în condițiile astea.

– Dimpotrivă. Îngrijorarea și tristețea pentru moartea unui bătrânel la care ținea foarte mult se transformară în hotărâre. Schimbăm doar motivul. O să ținem aici o gală în scop caritabil. Am mai făcut asta și chiar mult mai mult pentru o cauză nobilă. Vreau ca oamenii să își amintească lucrul acesta. O mie de farfurie. Toată mâncarea, vinul și divertismentul vor fi donate de Giambelli-MacMillan și toate fondurile vor merge spre ajutorarea persoanele fără adăpost. Își lua notițe în timp ce vorbea, elaborând deja în minte invitații și comunicate de presă. Familia noastră vrea să o ajute pe a voastră să fie în siguranță. Sunt o mulțime de oameni care-i datorează lui *La Signora* mult mai mult de o mie pentru o masă excentrică. Dacă e nevoie să li se amintească asta, mă voi ocupa personal.

Ridică ușor capul, așteptând reacția lui David.

– Tu ești experta aici, zise el după un scurt moment de pauză. Ne deplasăm pe o sârmă foarte subțire, dar părerea mea e că avem destul echilibru.

– Mersi. Între timp, trebuie să ne prefacem și să arătăm un dezinteres glacial față de publicitatea generată de Rene. Cu siguranță vor apărea efecte negative, și treaba asta va deveni foarte personală. Și ceva ce devine personal pentru Giambelli va influența, în mod inevitabil, și afacerile.

Pilar se așeză discret pe un scaun la restaurantul Four Seasons. Era sigură că, dacă ar fi menționat cuiva ce intenționa să facă, i s-ar fi spus că făcea o greșeală. Probabil

chiar făcea una. Dar era ceva ce trebuia să facă. Ceva ce poate ar fi trebuit făcut cu mult timp în urmă. Își comandă o apă minerală și se pregăti să aștepte. Era sigură că Rene urma să întârzie. La fel cum nu avusese nici o îndoială că avea să vină la întâlnirea cu ea. În fond, aceasta nu putea rezista tentației de a-și face apariția sau de a avea o confruntare cu un inamic pe care-l percepea ca fiind mai slab decât ea.

Pilar stătea cu băutura ei și aștepta răbdătoare. Avea multă experiență cu așteptarea.

Rene nu o dezamăgi deloc. Intră furtunos. Pilar se gândi că era genul de femeie căreia îi plăcea să-și facă intrarea, purtând blănuri, chiar dacă afară era prea cald pentru ele. Arăta bine – în formă, odihnită și strălucitoare. Pilar își recunoscu sieși că o studiase pe acea femeie superbă și *mult mai tânără* de prea multe ori în trecut și se simțise necorespunzătoare în comparație cu ea. Își închipui că era o reacție normală. Dar, chiar și așa, nu însemna că nu era în același timp și prostească și inutilă.

Era ușor de înțeles de ce Tony fusese atras de ea. Și chiar mai ușor de priceput de ce căzuse în mrejele ei. Rene nu era vreo păpușă Barbie fără minte, ci o femeie foarte calculată, care știa exact cum să pună mâna pe ceea ce-și dorea. Și, bineînțeles, cum să păstreze apoi acel lucru.

– Pilar.

– Rene. Mulțumesc că ai acceptat să te întâlnești cu mine.

– Oh, dar cum aș fi putut refuza? Rene își scoase blana și se așeză tacticos pe scaun. Pari un pic cam tensionată. Un cocktail cu șampanie, îi spuse chelneriței fără să ridice privirea.

Sper deosebire de alte dăți, în acel moment, Pilar nu mai simțea acel gol obișnuit în stomac.

– Tu nu. Ai petrecut câteva săptămâni în Europa la începutul anului. Cu siguranță ți-a priit.

– Eu și Tony plănuiserăm o vacanță lungă. Nu ar fi vrut să stau în casă deprimată. Rene se întoarse puțin

și-și încrucișă picioarele acelea lungi și mătăsoase. Asta a fost mereu treaba ta.

– Rene, eu n-am fost niciodată cealaltă femeie. Și nici tu. Eu nu mai eram în peisaj cu mult înainte să-l cunoști pe Tony.

– Totuși, n-ai ieșit niciodată complet din peisaj. Tu și familia ta v-ați băgat ghearele adânc în el și v-ați asigurat să nu primească niciodată ceea ce merita de la Giambelli. Acum el e mort, și o să-mi plătești mie ce i s-ar fi cuvenit lui. Ridică paharul imediat ce-i fu servită băutura. Credeai că o să te las să-i târăști numele prin noroi? Și pe al meu prin asociere?

– Ciudat, voiam să te întreb același lucru. Pilar încrucișă mâinile pe masă. O mișcare scurtă și relaxată, care-i lăsă timp să-și adune gândurile. În primul și-n primul rând, a fost tatăl fiicei mele. N-am vrut niciodată să-i văd reputația pătată. Îmi doresc să știu cine l-a ucis și de ce, mult mai mult decât ți-aș putea explica.

– Tu l-ai omorât, într-un fel sau altul. Scoțându-l afară din firmă. Nu se întâlnea cu altă femeie în noaptea aia. N-ar fi îndrăznit. Și, în plus, eu eram suficientă pentru el, cum tu nu ai fost niciodată.

Pilar se gândi să-i menționeze aventura pe care o avusese Tony cu Kris, dar în cele din urmă își dădu seama că nu merita efortul.

– Așa e, eu n-am fost niciodată de-ajuns pentru el. Nu știu cu cine se întâlnea în noaptea aceea sau de ce...

– Să-ți spun ce cred eu, o întrerupse Rene. Vă avea cu ceva la mână, pe tine și pe familia ta. Așa că ați pus să fie ucis. Poate chiar v-ați folosit de prostănaca aia de Margaret, și de-aia e și ea moartă acum.

Mila lăsă locul dezgustului.

– Asta e ridicol, chiar și venind de la tine. Dacă astea sunt declarațiile pe care le faci în fața reporterilor și pe care intenționezi să le spui și la televizor, atunci să știi că te faci țința unor procese serioase.

– Te rog. Rene mai sorbi o dată din băutură. Crezi că n-am consultat deja un avocat ca să aflu ce pot să spun și cum anume? Te-ai asigurat ca Tony să fie concediat

în viitorul apropiat și ca eu să nu primesc aproape nimic. Intenționez să încasez ce mi se cuvine.

– Serios? Și, dacă tot ai atâta sânge-rece, nu te temi de răzbunare?

Rene se uită spre o masă din apropiere. Acolo stăteau doi bărbați, bând apă.

– Bodyguarzi. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Nici măcar nu te mai obosi să mă amenințI.

– Se pare că îți place să trăiești într-o lume fantezistă pe care ți-ai creat-o singură. Îmi pare sincer rău pentru tine și pentru Tony, fiindcă erați perfecți unul pentru celălalt. Am venit aici să te rog să fii rezonabilă, să dai dovadă de decență în raport cu familia mea și să te gândești la copilul lui Tony înainte de a vorbi cu presa. Dar ar fi o pierdere de vreme pentru amândouă. A fost o prostie din partea mea să cred că l-ai iubit. Așa că hai să încercăm altceva. Se aplecă în față și o surprinse pe Rene cu o strălucire foarte rece și neașteptată în ochi. Fă ce vrei și spune ce vrei. Dar în final n-o să fii altfel decât ridicolă. Și, chiar dacă e meschin din partea mea, o să-mi placă să te văd așa. Mult mai mult decât o să-ți placă ție să faci sau să vorbești. Continuă să fii soția-trofeu stridentă, Rene, pentru că ți se potrivește, zise Pilar și băgă mâna în geantă după niște bani. La fel cum ți se potrivesc și cerceii ăia de prost gust – mult mai bine decât mi se potriveau mie, când mi i-a dat Tony cadou, la aniversarea a cinci ani de căsnicie. Aruncă între ele pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari. I-aș considera pe ei și orice altceva de-al meu ce și-a mai însușit Tony ca fiind plata integrală. Nu o să mai primești nimic altceva de la mine sau de la Giambelli.

Pilar nu-și făcu o ieșire dramatică și teatrală. Avea să lase toate acestea în seama lui Rene. Plecă agale și se simți bine făcând-o. La fel cum se simți bine și să mai lase o bancnotă la masa de la care priveau bodyguarzii lui Rene.

– Dau eu rândul acesta, le zise și se depărtă râzând.

*

– Am făcut ceva spectacol. Furioasă în acel moment, Pilar se plimba înainte şi înapoi pe covorul Aubusson[1] din sufrageria lui Helen Moore. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, chiar cred că am ieşit învingătoare. Dar eram atât de furioasă. Femeia asta îmi ia familia în colimator, şi o face purtând cerceii mei.

– Ai acte pentru acele bijuterii, sunt înregistrate la asigurări şi aşa mai departe. Am putea face ceva în sensul acesta.

– Uram cerceii aceia idioţi. Pilar ridică din umeri dezgustată. Mi i-a dat Tony în semn de împăcare după o aventură de-a lui. Am primit şi factura, bineînţeles. La naiba, dar mi-e greu să înghit cât de proastă am fost.

– Atunci scuipă. Sigur nu vrei nimic de băut?

– Nu, sunt cu maşina şi ar fi trebuit să fiu deja pe drum înapoi. Pilar expiră adânc şi inspiră din nou. Trebuia să mă liniştesc un pic înainte, altfel aş fi gonit furioasă şi aş fi ajuns la închisoare.

– Atunci norocul tău că ai o prietenă judecătoare. Ascultă-mă. Cred că ai procedat foarte bine având această întâlnire faţă în faţă cu ea. Poate că mulţi oameni n-ar fi de acord, dar ei nu te cunosc la fel de bine ca mine.

Helen îşi turnă două degete de votcă peste gheaţă.

– Aveai lucruri de zis şi ai aşteptat prea mult să i le spui.

– Dar asta nu va schimba cu nimic situaţia.

– Cu ea? Poate da. Poate nu. Helen se aşeză şi se întinse. Dar ideea e că a schimbat ceva pentru tine. Ai luat atitudine. Şi, personal, aş fi plătit mulţi bani să văd cum îi închizi gura. Va declama la emisiunea aia a ei de prost gust şi cel mai probabil va încheia fiind pusă la zid de membrii audienţei, care se vor simţi jigniţi de costumul ei de firmă şi de tona de bijuterii cu care se împopoţonează. Soţii, continuă ea, care au fost şi ele înşelate şi părăsite pentru femei ca ea. Doamne, Pilar, o s-o facă ferfeniţă înainte să apuce să termine ce are de spus. Şi poţi să fii sigură că exact pe asta se bazează şi Larry Mann şi producătorii emisiunii.

[1] Covoare foarte scumpe lucrate manual la Aubusson, un oraş din centrul Franţei, cu precădere din secolul al XVIII-lea (n.tr.)

Pilar se opri.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Scumpo, Rene Foxx e doar una dintre multele plăcintele frumoase cu cremă ale lui Dumnezeu. Te-a izbit în față? Da? Și de dacă? E timpul să te ștergi.

– Ai dreptate. Îmi fac griji pentru familie, pentru Sophia. Chiar dacă e vorba despre presa de scandal, e totuși publicitate, și o să o facă să se simtă prost. Aș vrea să găsesc o modalitate de a-i închide gura.

– Ai putea cere un ordin temporar de restricție. Sunt judecătoare, știu lucrurile astea, zise Helen sec. Ai putea să-i intentezi un proces – calomnie, defăimare. Și ai șanse să câștigi. Dar, ca avocată și prietenă a ta, sfatul meu ar fi să-i lași ei frânghia. O să se spânzure singură, mai devreme sau mai târziu.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Am dat de un mare necaz, Helen.

– Știu. Îmi pare rău.

– Dacă dă de înțeles că noi am aranjat ca Tony să fie ucis sau că a fost implicată și Margaret... Poliția deja ne-a pus întrebări despre relația dintre Margaret și Tony. Mă îngrijorează treaba asta.

– Margaret a fost victima ghinionistă a nebuniei vreunui maniac. Otrăvirea vinului nu are nici o țintă, de-aia și e o nebunie. La Tony a fost ceva intenționat. Nu au legătură una cu cealaltă, și n-ar trebui să începi să le legi în mintea ta.

– Presa le leagă.

– Presa ar face legătura și între o maimuță și un elefant, dacă asta ar însemna că ar crește audiența și vânzările.

– Ai dreptate și cu asta. Vreau să-ți spun ceva, Helen. Sub toată furia și îngrijorarea pe care le-am simțit când vorbeam cu Rene, mi-am dat seama de ceva. Am înfruntat-o în privința asta pentru că era ceva important, care conta, și a trebuit să iau atitudine.

Sorbind din băutură, Helen încuviință din cap.

– Și?

– Și m-a făcut să-mi dau seama că eu niciodată până acum nu am înfruntat-o pe ea sau pe oricare dintre

nenumăratele femei care au intrat și au ieșit din viața lui Tony. Pentru că a încetat să mai fie important. Nu aveam de ce să iau atitudine. E trist, zise ea. Și nu în totalitate vina lui. Nu, chiar n-a fost, continuă ea înainte ca Helen să poată face mai mult decât să verbalizeze o înjurătură. E nevoie de doi pentru o căsnicie, și eu nu l-am împins niciodată să fie unul din cei doi din a noastră.

– A început să-ți spulbere încrederea în tine chiar din prima clipă.

– Așa e. Pilar întinse mâna și luă paharul lui Helen, pentru o înghițitură mică și absentă. Dar multe lucruri care s-au întâmplat sau nu s-au întâmplat între noi au fost și din vina mea în aceeași măsură. Nu privesc în urmă cu regret. Mă uit în urmă, Helen, pentru că niciodată, absolut niciodată, nu o să mai fac acele greșeli.

– Bine. Foarte bine. Helen luă paharul de votcă și ținu un toast. Pentru noile femei Giambelli! De vreme ce ai început să-ți faurești un nou drum, vino și stai lângă mine și povestește-mi totul despre noua ta viață sexuală, acum că ai una.

Scoțând un mârâit încet de plăcere, Pilar întinse brațele spre tavan.

– Dacă tot întrebi... am o aventură ilicită, incredibilă și interesantă cu un bărbat mai tânăr.

– Te urăsc.

– O să mai urăști și mai mult când o să-ți spun că are un corp minunat, ferm și neobosit.

– Ești o scorpie.

Râzând, se aruncă pe brațul canapelei.

– Nu pot să înțeleg cum o femeie poate trece prin viață fără să aibă idee cum e să ai deasupra ta un astfel de corp de bărbat. Tony era slab și destul de delicat.

– Nu e cine știe ce etalon.

– Mie-mi spui? Se încruntă rapid. O, am fost îngrozitoare. E oribil.

– Nu, e minunat. James are... Un corp confortabil. Ursul dulce și bătrân, zise Helen cu afecțiune. Dar nu te superi dacă mă bucur și eu de niște senzații tari prin intermediul aventurilor tale sexuale, nu?

– Sigur că nu. Pentru ce sunt prietenele?

*

Sophia era și ea gata pentru o mică aventură sexuală. Dumnezeu știa că avea nevoie de una. Muncise până la epuizare și se îngrijorase dincolo de orice limită.

O ajutase să meargă să înoate după ce încheiase lucrul pe ziua aceea, apoi o rundă în jacuzzi ca să relaxeze mușchii tensionați după muncă și atâtea griji. Mai adăugase o ultimă etapă la acea terapie cu apă – și anume, o baie lungă și somptuoasă, cu uleiuri esențiale și parfum.

Aprinsese lumânări parfumate prin cameră, cu miros de lemongrass, vanilie și iasomie. În lumina lor mișcătoare, alese o cămașă de noapte neagră, de mătase, cu un corsaj decoltat de dantelă și cu bretele subțiri. De ce să fie subtilă?

Alesese vinul din crama personală. Un Chardonnay tânăr și neastâmpărat. Îl puse la gheață ca să se păstreze rece și se ghemui într-un fotoliu, așteptându-l pe Ty. Și alunecă într-un somn adânc.

I se părea ciudat să se furișeze într-o casă în care fusese deja primit cum se cuvenea. Ciudat și incitant în același timp. De-a lungul vieții lui, existaseră câteva momente în care își imaginase cum ar fi fost să se strecoare în dormitorul Sophiei pe întuneric. La naiba, ce bărbat n-ar fi făcut la fel?

Dar să facă asta știind că ea îl aștepta era cu mult mai bine decât orice fantezie din miez de noapte.

Știa că, după ce urma să deschidă ușile, aveau să sară unul pe altul și să se devoreze ca niște fiare sălbatice.

Aproape că deja îi simțea gustul.

Putea vedea lumina lumânărilor dansând în fereastră. Exotic și senzual. Învârti mânerul ușii. Ușa nu scoase nici un sunet, dar pentru el era de parcă i-ar fi cântat o trompetă în cap.

Se întinse după ea, închizând ușa în urma lui. Apoi o văzu pe fotoliu, ghemuită într-o minge de oboseală.

– La naiba, Sophia! Uite-te la tine!

Traversă camera, se chirci în fața ei și făcu ceva ce foarte rar avea ocazia să facă. O studie, fără ca ea să știe. Piele fină cu o tentă de trandafiriu și auriu. Genele

negre, lungi şi dese şi o gură cu buze pline, parcă proiectată pentru a întâlni gura unui bărbat.

– Eşti o superbitate mică, şopti el. Şi te-ai extenuat, nu-i aşa? Privi prin cameră. Observă vinul, lumânările, patul deja făcut şi acoperit cu o mulţime de perne. Pe seara asta cred că ajunge şi doar intenţia. Haide, iubito, şopti el şi o luă în braţe. Să te ducem la culcare.

Se întoarse, se mişcă şi se cuibări. Decise că trebuia să existe o medalie pentru un bărbat care băga în pat o femeie care arăta, mirosea şi se simţea ca ea fără să se arunce şi el, dornic, sub aşternuturi.

– Hmm. Ty.

– Ai ghicit bine. Aşa, zise el, aşezând-o pe pat. Culcă-te la loc.

Ochii i se deschiseră imediat când trase plapuma peste ea.

– Poftim? Unde te duci?

– La o plimbare lungă şi singuratică în noaptea întunecată şi rece... Amuzat de amândoi în acel moment, se aplecă să-i dea un sărut cast pe creştet...

Urmă inevitabilul duş rece.

– De ce? Îl prinse de mână şi îi cuibări palma sub obrazul ei. E bine şi cald aici.

– Iubito, eşti terminată. O lăsăm pe altă dată.

– Nu pleca. Te rog. Nu vreau să pleci.

– O să mă întorc. Se aplecă încă o dată, intenţionând să o sărute de noapte bună. Dar îi simţi buzele moi... şi gustul unei invitaţii leneşe. Se cufundă în ele şi apoi în ea, când îl trase în jos.

– Nu pleca, zise ea încă o dată. Fă dragoste cu mine. O să fie ca un vis.

Şi totul se desfăşură exact ca într-un vis. Parfumuri, şi umbre, şi suspine. Romantic şi tandru, deşi nici unul dintre ei nu se aşteptase şi nici unul nu-şi dorise. Alunecă în pat şi pluti împreună cu ea sub atingerea blândă a mâinilor ei, simţind ridicarea uşoară a corpului feminin.

Delicateţea se revărsa prin el ca lumina stelelor.

Îi găsi din nou gura şi, odată cu ea, tot ce-şi putuse dori vreodată.

Sophia începu să respire din ce în ce mai repede, în timp ce senzațiile veneau în valuri. Mâinile lui, aspre de la muncă, o atinseră precum catifeaua moale. Corpul lui excitat o acoperi ca mătasea. Gura lui era fermă și sorbea din ea cu o răbdare devastatoare și fără de sfârșit. Nu mai exista nimic sălbatic sau lacom. Nici o strălucire strălucitoare a urgenței. Acea noapte era pentru a savura și a alina. Pentru a oferi și a primi.

Ajunse pe prima culme de parcă ar fi urcat printre nori.

Gemu sub el. Un sunet lung și jos, în timp ce corpul ei se mula pe trupul lui. Satisfacție și capitulare. Își trecu degetele prin părul lui și văzu umbrele în lumină și întuneric. El făcea asta, gândi ea și se pierdu în el. Se mișca și se transforma. Avea atât de multe fațete. Și, tandru, în acel moment îi arăta încă una. Încolăci degetele și-l trase în jos, până când gura lui o găsi pe a ei și îi putu răspunde.

În întuneric, Tyler putea vedea strălucirea lumânărilor în ochii ei, ca un praf de aur, împrăștiat peste abisuri adânci. Parfumul aerului era dulce. Se priveau fix unul pe celălalt, în timp ce alunecă în ea.

– E altfel, îi spuse el și-și atinse buzele de ale ei, în timp ce ea clătina din cap. Chiar e altceva. Ieri te voiam. În noaptea asta am nevoie de tine.

Vederea i se înceţoșă din pricina lacrimilor. Buzele îi tremurau de dorința de a rosti niște cuvinte pe care nu știa cum să le spună. Și, dintr-odată, era atât de plină de el, că nu putu decât să-i suspine numele și să i se dăruiască.

capitolul 19

Ce aveau în comun un vinificator din Italia și un director de vânzări din California, de treizeci și șase de ani? „Giambelli", gândi David. Era singura legătură pe care o putea găsi între cei doi. Cu excepția modului în care muriseră, desigur.

Testele efectuate pe trupul exhumat al lui Baptista confirmaseră că ingerase o cantitate periculos de mare de digitalină, împreună cu Merlotul. Nu putea fi considerată simplă coincidenţă. Poliţia de pe ambele laturi ale Oceanului Atlantic numeau asta crimă, şi vinul Giambelli – arma crimei.

Dar de ce? Ce motiv i-ar fi legat pe Margaret Bowers şi pe Baptista?

Îşi lăsă copiii în pat dormind şi, după ce verifică podgoria Giambelli, merse la MacMillan. Temperaturile scăzuseră foarte mult, aşa că el şi Paulie dăduseră drumul la aspersoare şi se plimbaseră printre rânduri în timp ce apa acoperea viile şi forma o pojghiţă subţire de îngheţ, menită să fie un fel de scut de protecţie împotriva degerării îngrozitoare. Ştia că Paulie avea să stea de veghe peste noapte, ca să se asigure că fluxul de apă era constant. Prognozele anunţau că, înainte de răsăritul zorilor, temperaturile avea să atingă indicele periculos de minus două grade.

Într-o clipită, viile puteau fi ucise la fel de eficient şi de nemilos ca oamenii.

Cel puţin acesta era un lucru pe care îl putea controla. Înţelegea brutalitatea naturii şi putea lupta împotriva ei. Dar cum putea un om raţional înţelege o crimă cu sânge-rece şi aparent aleatorie?

Deja putea vedea ceaţa fină a apei plutind peste viile MacMillan. Picăturile minuscule licăreau în lumina rece a lunii. Îşi puse mănuşile, îşi luă termosul plin cu cafea şi coborî din maşină să meargă prin umezeala rece ca gheaţa.

Îl găsi pe Tyler stând pe o ladă răsturnată, sorbind din termosul său.

– Mă gândeam eu că s-ar putea să treci. Ca o invitaţie primitivă, Ty lovi o altă ladă cu vârful cizmei. Trage-ţi un scaun.

– Unde ţi-e administratorul?

– L-am trimis acasă acum puţin timp. Nu are nici un rost să pierdem amândoi o noapte de somn. Adevărul era că lui Ty îi plăcea să stea singur în podgorie şi să se gândească la ale lui, cât aspersoarele şuierau.

– Facem tot ce putem. Ty ridică din umeri, cercetând rândurile de viță-de-vie, pe care luminile le transformau într-un tărâm fermecat al strălucirii. Sistemul funcționează bine.

David luă un loc și scoase capacul termosului. La fel ca Ty, purta și el pe cap o mască de schi și o haină care ținea la distanță frigul și umezeala.

– Pauli a preluat supravegherea la Giambelli. Alarmele de degerare au pornit imediat după miezul nopții. Dar eram deja pregătiți pentru ele.

– E ceva obișnuit pentru finalul lunii martie. Cele mai periculoase sunt cele care te iau prin surprindere la sfârșitul lui aprilie sau în mai. Să știi că mă descurc aici, dacă vrei să te duci să dormi.

– Nimeni nu prea are parte de somn în ultima vreme. Îl cunoșteai pe Baptista?

– Nu chiar. Bunicul meu îl cunoștea. *La Signora* a fost foarte afectată de veste. Nu că ar lăsa să se vadă, zise el. Nici în afara familiei, nici în interiorul ei, de fapt. Dar e dărâmată de asta. Toate sunt – toate femeile Giambelli.

– Alterarea produsului...

– Nu e numai asta. Acela e aspectul legat de afaceri. Asta e ceva personal. Au fost în Italia la înmormântare, când a murit. Cred că Sophia îl considera un fel de emblemă a companiei. A zis că obișnuia să-i dea bomboane pe ascuns. Bietul bătrân!

David se înclină în față, ținând cana de cafea a termosului între genunchi.

– M-am tot gândit la asta, încercând să descopăr adevărata legătură. Probabil a fost pierdere de timp, de vreme ce sunt doar un om de afaceri, nu detectiv.

Tyler îl studie pe deasupra cafelei.

– Din câte am văzut până acum, nu prea obișnuiești să pierzi timpul. Și nu ești un tip groaznic, pentru un afacerist.

Râzând pe jumătate, David își luă și el cafeaua. Se ridicară aburi din ea și se amestecară cu ceața.

– Venind din partea ta, acesta e un compliment al naibii de mare.

– Fii sigur de asta.

– Bun. Din câte îmi dau seama, Margaret nu l-a cunoscut niciodată pe Baptista. Era mort înainte ca ea să preia clienţii lui Avano şi să-şi înceapă călătoriile în Italia.

– Nu contează dacă au fost victime aleatorii.

David clătină din cap.

– Contează dacă n-au fost.

– Da, m-am gândit şi eu la asta. Tyler se ridică să-şi întindă picioarele, aşa că începură amândoi să se plimbe printre rândurile de vie.

Undeva pe parcursul plimbării constată că îi dispăruse orice urmă de resentiment faţă de David. Se gândi că era cu atât mai bine. Era nevoie de prea multă energie ca să poarte cuiva pică. Şi era o risipă de energie şi de timp preţios, pentru că, în general, amândoi erau pe aceeaşi lungime de undă.

– Amândoi lucrau pentru Giambelli, amândoi cunoşteau familia. Ty făcu o pauză. Amândoi îl cunoşteau pe Avano.

– Era mort înainte să desfacă Margaret sticla. Totuşi, nu putem şti de când o avea. Ar fi avut destule motive să vrea s-o elimine din peisaj.

– Avano era un nemernic, zise Tyler sec. Şi, pe lângă asta, un imbecil. Dar nu-l văd să fi fost şi criminal. E nevoie de prea mult timp şi de prea mult efort – şi oricum nu avea atâta tupeu.

– Îl plăcea cineva?

– Sophia. Tyler ridică din umeri şi-şi dori să poată să nu se mai gândească la ea, măcar pentru zece minute. Sau cel puţin a încercat. Şi da, de fapt, îl plăcea multă lume – şi nu doar femei.

Era prima dată când lui David i se oferea o imagine completă şi necenzurată a lui Anthony Avano.

– De ce?

– Avea papagal şi făcea un spectacol bun. Şi era şi alunecos. Aş zice că la fel de alunecos ca grăsimea de pe o gâscă, dar chiar îi mergea. La fel cum a făcut mai demult şi tatăl său, cugetă Tyler. Unii oameni pur şi simplu se strecoară prin viaţă, dărâmând trecători, ştii tu, fără să le pese şi fără să păţească nimic. El era unul dintre oamenii ăia.

– *La Signora* nu l-a dat afară.

– Pentru Pilar, pentru Sophia. Asta pe plan familial. Iar pe plan profesional, ei bine, știa cum să țină clienții fericiți.

– Da, contul lui de cheltuieli arată exact cât de mult se străduia să facă asta. Și, cu Margaret având o funcție mai mare ca a lui, pierdea ocaziile de a se cinsti pe cheltuiala Giambelli. Cu siguranță s-a înfuriat din cauza asta. Pe companie, pe familie, pe ea.

– Stilul lui ar fi fost să încerce să i-o tragă, nu s-o omoare.

Tyler se opri, scoțând aburi pe gură, în timp ce cerceta rândurile unul după altul. Era și mai frig acum. Termometrul lui intern de fermier îi spunea că temperaturile începuseră să scadă spre minus două grade.

– Eu nu sunt un corporatist, dar îmi dau seama că toate problemele astea costă scump compania, atât în materie de profituri, cât și de imagine, ceea ce înseamnă cam totuna. Dacă cineva voia să facă necazuri familiei, atunci a găsit o cale inventivă și tare urâtă.

– Cu retragerea sticlelor, panica imediată a publicului și neîncrederea pe termen lung a consumatorilor în etichetă, se va ajunge la pierderi de câteva milioane. Vor fi afectate profiturile pe toată linia, inclusiv ale tale.

– Da. Se confruntase deja cu acea realitate sumbră. Mă gândesc că Sophia e destul de inteligentă cât să domolească neîncrederea pe termen lung.

– Va trebui să fie mai mult decât inteligentă. Va trebui să fie genială.

– Este. Asta o și face o pacoste.

– Îndrăgostit de ea, ei? David îndepărtă imediat afirmația cu o fluturare a mâinii. Scuze. Prea personal.

– Mă întrebam dacă întrebi din postura de corporatist, de asociat sau din cea a tipului care are o relație cu mama ei.

– Țînteam spre postura de prieten.

Tyler se gândi o clipă, apoi încuviință din cap.

– OK. Îmi convine asta. Cred că ai putea spune că mă tot îndrăgostesc de ea și-mi trece de când aveam vreo douăzeci de ani. Sophia la șaisprezece ani, își aminti el.

Doamne, Dumnezeule. Era mai ceva ca un fulger. Și știa și ea asta. Mă enerva îngrozitor de tare.

Pentru o clipă, cât norul de apă se așeză, sfârâi și îngheță, David tăcu.

– A fost o fată când eram în facultate. Fu plăcut surprins când Tyler scoase o butelcuță din buzunar și i-o oferi. Marcella Roux. Franțuzoaică. Avea picioare care-i ajungeau până la urechi și era o drăcoaică.

– Drăcoaică, ei? Ty își formă o imagine în minte. Sună bine.

– O, da. David bău și lăsă o clipă coniacul să-i încălzească tot corpul. Doamne, Marcella Roux. Mă speria de moarte.

– O femeie care arată așa, care *este* așa, te stoarce pur și simplu de energie. Tyler luă butelcuța și bău. Eu, unul, m-am gândit că, dacă tot trebuie să te îndrăgostești de o femeie, ceea ce e o pacoste în sine, e cu atât mai bine să fie una liniștită și care nu te sperie în cea mai mare parte a timpului. Am depus eforturi serioase pentru teoria asta în ultimii zece ani. M-a ajutat al naibii de puțin.

– Am una mai bună, zise David după o clipă. Da, am una mult mai bună. Am avut o nevastă și am făcut doi copii – copii buni, de altfel –, și mi se părea că urmăream să ne împlinim visul american. Ei bine, treaba asta s-a dus pe apa sâmbetei. Așa că mi-au rămas copiii. Poate că am dat-o în bară și cu ei de câteva ori, dar asta face parte din slujba de părinte. Eram întru totul concentrat pe scop. Să le ofer un trai decent, să fiu un tată bun. Femeile. Ei bine, să fii un tată bun nu înseamnă să fii călugăr. Dar totuși e ceva mult mai important pe lista de priorități. Fără relații serioase, gata. Nu, domnule, cine are nevoie de așa ceva? Apoi Pilar deschide ușa, și are flori în brațe. Există tot felul de fulgere.

– Poate. Dar toate îți prăjesc creierul.

Se plimbară printre rânduri, în acea oră, care era cea mai friguroasă, înainte de răsăritul zorilor. În tot acest timp, aspersoarele șuierau, iar viile străluceau, argintate de îngheț. Și în siguranță.

*

Două sute cincizeci de invitați și o cină cu șapte feluri, fiecare servit cu vinul potrivit, urmată de un concert în sala de bal și încheiată cu dans. Ducerea ei la bun sfârșit fusese un act de eroism, și Sophia îi era extrem de recunoscătoare mamei ei, care o ajutase să planifice totul în cele mai mici detalii. Se felicită în gând, pentru că reușise să adune oaspeți cunoscuți și de renume, din toată lumea.

„Nici ONU nu se poate compara cu familia Giambelli", gândi ea, în timp ce își făcea cu seninătate apariția lângă soprana italiană.

Banii strânși pentru caritate, un sfert de milion, aveau să fie folosiți în scopuri nobile. Și, pe lângă asta, însemnau și o publicitate foarte bună. Extrem de bună, în special fiindcă toți membrii familiei ei onoraseră invitația, inclusiv străunchiul ei, care era preot și care fusese de acord să vină, după ce primise un telefon foarte personal și insistent de la sora lui.

Unitate, solidaritate, responsabilitate și tradiție. Acestea erau cuvintele-cheie cu care tot bombarda presa. Plus imagini care mergeau mână în mână cu acele cuvinte. Somptuosul conac își deschidea porțile pentru o cauză caritabilă. Familia, patru generații, legate de vin, de sânge și de viziunea unui singur om.

O, da, normal că se folosea de Cezare Giambelli – un om simplu de la țară, care-și ridicase un imperiu pe vise și sudoare. Era de-a dreptul irezistibil. Și, chiar dacă nu se așteptase să transforme pe deplin publicitatea negativă în una pozitivă, cu siguranță presa luase foc.

Singura persoană enervantă prezentă acolo în acea seară era Kris Drake.

Sophia decise că nu fusese destul de atentă la treaba asta. Trimisese o invitație pentru Jeremy DeMorney. Invitarea câtorva rivali importanți sublinia deschiderea companiei Giambelli și, încă o dată, transmitea sentimentul de comunitate. Nici nu-i trecuse prin minte că Jerry ar putea veni la braț cu o fostă angajată Giambelli.

Își dădu seama că ar fi trebuit să se gândească la acea posibilitate. Era o mișcare inteligentă și de o șiretenie extrem de amuzantă. Ceva ce-i stătea în fire, de altfel.

Și, pe lângă asta, trebuia să-i acorde credit lui Kris pentru îndrăzneală. Și ce îndrăzneală! Recunoscu că aceasta marcase un punct de spinarea ei. Dar se gândi că și ea câștigase un punct, fiind impecabil de politicoasă și primitoare cu amândoi.

– Nu ești atentă. Tyler o lovi ușor cu cotul. Dacă trebuie să fiu atent eu, trebuie să fii și tu!

Sophia se aplecă ușor spre el.

– Aud fiecare notă. Și pot să-mi fac și notițe mentale în același timp. Două părți diferite ale creierului.

– Creierul tău are prea multe părți. Cât durează asta?

Notele muzicale bogate umpleau aerul și-l îmbogățeau cu frumusețea lor.

– E magnifică. Și aproape a terminat. Cântă despre tragedie și suferință.

– Mă gândeam că despre iubire.

– E același lucru.

Se uită spre ea și văzu strălucirea lacrimilor. O singură lacrimă răzleață se scursese din ochii ei întunecați și stătea prinsă de geană.

– Alea sunt reale sau pentru public?

– Ești un țăran. Liniște.

Își împreună degetele cu ale lui și nu-și permise să se mai gândească la nimic altceva sau să simtă altceva cu excepția muzicii în acel moment de final. După ce ultima notă se risipi în tăcere, se ridică în picioare, împreună cu alții. Se porni un val de aplauze furtunoase.

– Acum putem pleca de aici cinci minute? îi șopti Tyler la ureche.

– Ești mai rău decât un țăran, ești un barbar. *Brava!* strigă ea. Du-te tu, adăugă ea în șoaptă. Eu trebuie să joc rolul gazdei. Mai bine l-ai lua pe unchiul James, care pare la fel de nefericit ca tine. Mergeți afară, beți un pahar și fumați un trabuc, ca bărbații adevărați.

– Dacă tu ai impresia că nu e nevoie să fii bărbat adevărat ca să stai aici și să suporți aproape o oră întreagă de operă, mai gândește-te, iubito.

Îl urmări evadând, apoi înaintă și-i întinse mâna divei.

– *Signora, bellissima!*

*

Pilar își făcu și ea datoria, însă mintea ei nu era invadată de muzică și de materiale publicitare. Ci, mai degrabă, prin gândurile ei se învârteau detaliile planificate și timpii de lucru. Scaunele trebuiau luate, repede și fără probleme, pentru a lăsa loc de dans în sala de bal. Ușile terasei aveau să se deschidă chiar la momentul potrivit și orchestra deja instalată acolo avea să înceapă să cânte. Dar nu înainte ca diva să aibă momentul ei de adulare. Așteptă cât Tereza și Eli îi duseră trandafiri sopranei, apoi le făcu semn lui David, lui Helen și altor prieteni aleși pe sprânceană să intre în joc și să-i prezinte acesteia felicitările și elogiile lor.

Alți oameni le urmară exemplul, așa că făcu atunci un semn din cap personalului care aștepta. Se încruntă când o văzu pe mătușa ei Francesca stând pe scaun, evident dormind dusă. În timp ce își făcea loc printre invitați, ca să ajungă la ea, Pilar se gândi că se sedase din nou.

– Don. Îl strânse de braț pe vărul ei și se scuză printr-un zâmbet față de cuplul cu care acesta discuta. Mama ta nu se simte bine, zise ea încet. Mă ajuți s-o ducem în camera ei?

– Sigur. Îmi pare rău, Pilar, continuă el în timp ce se traseră într-o parte. Trebuia să o fi supravegheat mai atent. Cercetă mulțimea, căutând-o pe soția lui. Credeam că e Gina cu ea.

– E în regulă. *Zia* Francesca? Pilar se aplecă și-i vorbi încet și liniștitor în limba italiană, în timp ce, împreună cu Don, o ajută pe femeie să se ridice.

– *Ma che vuoi?* Părea amețită, când o plesni peste mână pe Pilar. *Lasciame in pace.*

– Vrem doar să te ducem la culcare, mamă. Don o prinse strâns. Ești obosită.

– *Si, si.* Încetă să se mai zbată. *Vorrei del vino.*

– Ai băut deja suficient vin, îi spuse Don, dar Pilar clătină din cap spre el.

– Îți aduc eu, după ce ajungem în camera ta.

– Ești o fată bună, Pilar. Docilă ca un mieluțel, Francesca ieși clătinându-se din sala de bal. Ești o persoană

mult mai caldă decât Gina. Don ar fi trebuit să se căsătorească cu tine.

– Suntem verișori, *Zia* Francesca, îi aminti Pilar.

– Da? A, da, sigur că da. Am mintea puțin confuză. Călătoriile sunt foarte stresante pentru mine.

– Știu. O să te simți mai bine după ce o să fii în pat, în cămașă de noapte.

Extrem de grijulie, Pilar sună după o servitoare, imediat ce o duseră pe femeie în camera ei. Deși îi păru rău, lăsă problema în mâinile lui Don și se grăbi să coboare și să-și reia locul în sala de bal.

– Probleme? o întrebă Sophia.

– Mătușa Francesca.

– A, asta e mereu amuzant. Ei, faptul că avem un preot în familie ar trebuie să anuleze prezența bețivanei ciudate. Suntem gata?

– Da.

Pilar scăzu luminile. La semnalul ei, ușile terasei se deschiseră și orchestra începu să cânte. Tereza și Eli deschiseră seara cu primul dans, iar Sophia își strecură o mână în jurul taliei mamei ei.

– Perfect. Te-ai descurcat minunat.

– Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți. Expiră adânc. Acum chiar că mi-ar prinde bine și mie un pahar de ceva.

– Bem câte-o sticlă de șampanie de fiecare, după ce se termină tot. Dar acum – o înghionti ușor pe mama ei –, du-te și dansează!

Arăta ca o petrecere de socializare, dar de fapt era una de lucru. Trebuia să-și pună masca încrezătoare și să răspundă la întrebările despre situația din Italia – unele subtile, altele nu – ale unora dintre invitați și ale oamenilor de presă prezenți. Să exprime sincer durere și indignare, în timp ce transmitea și mesajul plănuit.

Giambelli-MacMillan rezista cu bine și continua să facă vin.

– Sophia! Minunat! Minunat eveniment!

– Mulțumesc, doamnă Eliott. Mă bucur că ați putut participa.

– Nu l-aș fi ratat pentru nimic în lume. Știi că eu și Blake lucrăm activ în numele persoanelor fără adăpost. Restaurantul nostru face contribuții generoase adăposturilor.

„Și, la primul mic semn de necazuri", gândi Sophia, scoțând sunetele aprobatoare adecvate, „restaurantul vostru a anulat comanda permanentă a tuturor vinurilor ce purtau eticheta Giambelli și MacMillan."

– Poate, la un moment dat, companiile noastre vor putea lucra împreună la o strângere de fonduri. La urma urmei, alianța dintre mâncare și vin reprezintă căsnicia perfectă.

– Mmm. Bun.

– Îmi cunoști familia de dinainte să mă fi născut eu. Ca să stabilească o legătură cât mai intimă, Pilar o luă de braț pe femeie și se îndepărtară împreună de muzică. Sper că știi cât de mult apreciem această asociere. Și această prietenie.

– Eu și Blake avem cel mai mare respect pentru bunica ta și pentru Eli. Ne pare îngrozitor de rău pentru problemele voastre recente.

– Când prietenii au probleme, caută susținere la alți prieteni.

– La nivel personal, o aveți. Dar afacerile sunt afaceri, Sophia. Trebuie să ne protejăm clienții.

– Și noi la fel. Giambelli își apără produsul. Oricând, oricare dintre noi poate deveni victima sabotajului. Dacă noi și cei care fac afaceri cu noi permitem responsabilului să câștige, nu facem decât să-i expunem și pe alții la aceste riscuri.

– Chiar și așa, Sophia, până nu ne asigurăm că eticheta Giambelli e curată, nu putem și nu vrem s-o servim. Îmi pare rău pentru asta și mă impresionează modul în care te ocupi de probleme. Eu și Blake n-am fi aici în seara asta dacă nu v-am susține pe tine și familia ta la nivel personal. Clienții noștri se așteaptă să primească mâncare bună când vin la noi, nu să-și asume un risc cu un pahar de vin care ar putea fi modificat.

– Patru sticle din câteva mii bune, începu Sophia.

– Și una e prea mult. Îmi pare rău, draga mea, dar asta e realitatea. Scuză-mă.

Sophia se duse direct la un chelner, luă un pahar de vin roșu și, după ce se uită repede în jur, în caz că o privea cineva, bău cu nesaț.

– Pari un pic stresată. Kris se furișă lângă ea și alese un pahar de șampanie. Probabil din cauza faptului că chiar trebuie să muncești ca să poți să trăiești.

– Te înșeli. Vocea ei era atât de rece, încât ar fi putut îngheța aerul dintre ele. Nu muncesc ca să trăiesc, ci din pasiune.

– Ai vorbit ca o adevărată prințesă. Mulțumită de sine, Kris sorbi din șampanie. Din punctul ei vedere, în seara aceea avea un singur lucru de făcut: să o enerveze la maximum pe Sophia. Nu așa îți spunea și Tony? Prințesa lui?

– Ba da. Sophia se pregăti pentru un val de durere asociat amintirii, dar acesta nu veni. Acel fapt în sine o întrista. Nu m-a înțeles niciodată. Se pare că nici tu.

– O, ba da, eu te înțeleg. Și pe familia ta. Aveți probleme. După ce Tony a murit și tu și țăranul ați preluat conducerea, ați pierdut din avantaj. Și acum defilați în rochiile voastre de seară și cu perlele astea, moștenire de familie, ca să încercați să atrageți clienți și să vă acoperiți greșelile. În realitate, nu sunteți cu nimic diferiți de tipul care cerșește în colțul străzii. Dar cel puțin el e sincer îl legătură cu asta.

Meticulos și cu bună știință, Sophia lăsă deoparte paharul de vin și se pregăti să răspundă acelui atac. Înainte să poată spune ceva, apăru Jerry și o prinse de braț pe Kris.

– Kris, zise el pe un ton de avertizare. E nepotrivit ce faci. Îmi pare rău, Sophia.

– N-am nevoie să-și ceară nimeni scuze în numele meu. Kris își dădu părul pe spate. Nu sunt în timpul programului de lucru.

– Nu mă interesează scuzele. De la nici unul din voi. Ești oaspete în casa mea și, câtă vreme te comporți ca atare, vei fi tratată ca o invitată. Dacă mă insulți aici, pe mine sau familia mea, voi cere să fii dată afară. Așa cum

te-am dat afară din firma mea. Nu te amăgi gândind că o să vreau să evit să fac o scenă.

Kris își țuguie buzele într-un fel de pupic.

– N-ar fi asta o știre interesantă în presă?

– Provoacă-mă, i-o tăie scurt Sophia. Și o să vedem care din noi va întoarce mai bine situația în favoarea ei, mâine. Oricum ar fi, Kris, o să zbori învârtindu-te, și s-ar putea ca noului tău șef să nu-i prea convină asta, nu-i așa, Jerry?

– Sophia! Arăți minunat! Helen își puse brațul în jurul umerilor ei și o strânse tare. Scuzați-ne, vă rog, zise ea luminoasă și o trase pe Sophia de acolo. N-ai vrea să-ți domolești lumina ucigătoare din ochi, scumpo? Sperii invitații.

– Aș vrea s-o prăjesc pe Kris cu ea. Și la fel și pe Jerry.

– Nu merită, iubito.

– Știu, știu. N-ar fi reușit să mă enerveze dacă n-aș fi fost deja furioasă pe Anne Elliot.

– Hai să mergem la toaletă, până te calmezi. Amintește-ți că ai făcut un spectacol minunat aici. Ai făcut deja o impresie frumoasă.

– Prea puțin, pentru prea mult.

– Sophia, tremuri.

– Sunt doar nervoasă. Doar nervoasă. Ținu totul în ea, în timp ce se îndepărtau de mulțime. „Și speriată", recunoscu ea, când intră în toaletă împreună cu Helen. Mătușă Helen, am băgat mulți bani în evenimentul acesta. Bani cu care ar fi trebuit să fiu mai grijulie, dată fiind situația actuală. Familia Elliot nu o să se răzgândească. Și apoi mai apare și Kris, ca un corb care a simțit miros de moarte proaspătă.

– E doar încă una dintre netrebniciile lui Tony și nu merită să-ți consumi energia sau timpul cu ea.

– Știe cum gândesc. Nu avea loc să se plimbe că să-și calmeze nervii, așa că-i lăsă să fiarbă înăbușit în interiorul ei. Și cum lucrez. Ar fi trebuit să găsesc o cale s-o păstrez în companie, ca s-o pot controla.

– Încetează! Nu poți să te învinuiești din cauza ei. Toată lumea poate să vadă că e extrem de geloasă pe tine. Știu că lucrurile nu merg tocmai bine în clipa de față,

dar am vorbit cu mai mulți oameni în seara asta. Oameni care vă susțin foarte serios și care sunt consternați de cele întâmplate.

– Da, și unii dintre ei ar putea fi convinși să-și pună și banii în același loc cu sentimentele. Dar mai sunt mulți, mult prea mulți, care n-o să o facă. Chelnerii mi-au spus că există mai mulți invitați care evită să bea vinul sau se uită să bea alții mai întâi, ca să se asigure că supraviețuiesc. E îngrozitor. Și e o lovitură puternică pentru *Nonna*. Încep să văd asta, și mă îngrijorează.

– Sophia, când o companie face afaceri de sute de ani, mai apar și momente de criză. Acesta e doar unul dintre ele.

– Nu ne-am confruntat niciodată cu ceva de genul ăsta. Pierdem clienți, mătușă Helen. Știi și tu asta. Se fac glume pe seama noastră, doar ai auzit și tu. Ai probleme cu nevasta? Nu te duce la un avocat, dă-i o sticlă de Giambelli.

– Draga mea, eu sunt avocat, suntem subiect de glumă de secole.

Totuși, o mângâie pe păr pe Sophia. Nu se gândise că își făcea atâtea griji sau că o afecta în asemenea măsură tot ce întâmpla.

– Pui prea multă responsabilitate pe umerii tăi.

– E treaba mea să mențin imaginea companiei, nu doar ca următoarea generație de Giambelli, dar și ca director al companiei. Dacă nu pot schimba nimic... Mi-am pus multe speranțe în seara asta și urăsc să le văd spulberate.

– Poate pe unele, îi aminti Helen. Sigur nu toate.

– Dar nu reușesc să transmit mesajul. Noi suntem victimele aici, de ce nu înțeleg oamenii treaba asta? Am fost atacați. Și *încă* suntem atacați – din punct de vedere financiar, emoțional și legal. Poliția... Pentru numele lui Dumnezeu, există zvonuri că Margaret și tata erau implicați într-un fel de conspirație și că mama știa.

– Astea-s doar balivernele lui Rene.

– Da, dar dacă poliția începe să ia asta în serios și să o interogheze pe mama ca suspect, nu știu ce-o să facem.

– Asta nu se va întâmpla.

– O, ba da, mătușă Helen, chiar s-ar putea întâmpla. Cu Rene făcând ture de la o emisiune televizată la tabloide ca să-și verse veninul și fără ca responsabilul să fie prins, mama rămâne în capul listei suspecților. Alături de mine.

Se gândise și ea la asta. Nu se putuse abține. Dar faptul că auzise acum lucrurile spuse răspicat și verde-n față îi aduse fiori reci pe piele.

– Ia ascultă aici. Nimeni n-o să te acuze pe tine sau pe mama ta de nimic. E posibil ca poliția să vă cerceteze, dar numai ca să vă elimine ca suspecți. Dacă vrea să meargă mai departe de atât, va trebui să treacă de James, de mine și chiar și de Linc. O trase pe Sophia într-o îmbrățișare. Să nu-ți faci griji în privința asta.

O bătu pe spate pe Sophia și își privi chipul în oglindă. Dispăruse zâmbetul încurajator și lăsase loc îngrijorării. Era recunoscătoare pentru confidențialitatea avocat-client, care o împiedica să mai adauge și alte temeri la îngrijorările deja existente ale Sophiei.

Chiar în acea dimineață se primise o citație pentru toate registrele financiare ale companiei.

Sophia își împrospătă rujul, își pudră nasul și-și îndreptă umerii. În acel moment, nimeni nu ar fi mai sesizat teama sau disperarea care se ascundea în interiorul ei. Când se alătură invitaților, era luminoasă și strălucitoare și avea un râs călduros și lipsit de griji.

Flirtă, dansă și continuă să-și țină campania. Se înveseli considerabil după ce fermecă și linguși un alt client important și-l convinse să ridice interdicția aplicată etichetei Giambelli.

Mulțumită de sine, își luă o scurtă pauză ca să-l hărțuiască pe Linc.

– Încă stai pe lângă ratatul ăsta? o întrebă pe Andrea.

– Ei bine, plânge mereu când încerc să-i dau papucii, așa că...

– Nu-i adevărat. Doar arăt extrem de oropsit. Tocmai mă pregăteam să vin să te caut, îi zise Sophiei. Noi o să plecăm.

– Așa devreme?

– Cvartetul de coarde nu-i chiar ceva după care să mă dau în vânt. Am venit mai degrabă pentru că m-a ademenit mama cu dulciurile. Dar am vrut să te văd înainte să plecăm, să te întreb cum rezişti.

– Ah, sunt bine.

O bătu uşor pe vârful nasului.

– E în regulă, Andrea ştie povestea.

– E greu, recunoscu ea. Lui *Nonna* îi e foarte greu să accepte ce i s-a întâmplat lui *Signore* Baptista. Însemna mult pentru ea. Cred că toţi ne simţim storşi, între toate anchetele care se desfăşoară. De fapt, chiar m-am văicărit mamei tale, un pic mai devreme.

– E obişnuită. Ştii că poţi să mă suni oricând ca să te văicăreşti.

– Ştiu. Îl sărută pe obraz pe Linc. Hai, că nu eşti chiar aşa rău. Şi ai gusturi bune în materie de doctori. Du-te! Evadează! Se dădu la o parte. Să mai vii pe la noi, adăugă apoi către Andrea şi începu să facă turul camerei.

– Aici erai. Tyler o prinse şi o trase într-un colţ. Să ştii că nu mai rezist mult. O să dezertez de pe câmpul de luptă.

– Ei, haide, remontează-te. Cercetă mulţimea. Observă că începuse să se împuţineze, dar încă erau destui oameni. Acesta era un semn bun. Mai rezistă o oră şi o să te răsplătesc.

– Va trebui să faci să merite din plin.

– O să ţin minte asta. Du-te şi vrăjeşte-o pe Betina Renaldi. E bătrână, influentă şi foarte susceptibilă la bărbaţi tineri şi duri, cu fund ferm.

– După aceea chiar o să-mi fii datoare vândută.

– Du-te şi tu şi invit-o la dans şi spune-i cât de mult apreciem faptul că ne-a rămas clientă fidelă.

– Să ştii că mă răzbun pe tine dacă mă ciupeşte de fundul meu ferm.

– Mmm. De-abia aştept.

Îşi continuă turul în timp util pentru a surprinde o ceartă între Don şi Gina, care lua din ce în ce mai mult proporţii. Traversă în linişte ringul de dans.

– Hai să nu facem asta aici. Făcu ceva ce putea fi interpretat ca un gest de afecţiune – se băgă între ei şi îi luă

de braţ. N-avem nevoie să mai adăugăm şi alte bârfe la cele deja existente.

– Crezi că poţi să-mi spui cum să mă comport? Gina şi-ar fi smuls braţul din mâna ei dacă Sophia n-ar fi strâns mai tare. Tu, al cărui tată a fost un gigolo şi a cărei familie n-are pic de onoare?

– Ai grijă, Gina, ai grijă. Familia aia te ţine în puf şi-n pene. Hai să mergem afară.

– Du-te naibii! O împinse tare pe Sophia în Don. Şi tu, şi voi toţi.

Ridică vocea, făcând să se întoarcă spre ei câteva capete. Înainte ca femeia să se poată elibera, Sophia reuşi s-o târască până în pragul uşii sălii de bal.

– Dacă faci o scenă aici, zise Sophia, o să te coste la fel de mult ca pe noi restul. Copiii tăi sunt Giambelli. Ţine minte asta.

Buzele îi tremurau de nervi, dar, cu toate acestea, Gina îşi ţinu vocea cât putu de joasă.

– Ţine tu minte. Amândoi să ţineţi minte asta – şi că tot ce fac pentru ei fac.

– Don. La naiba. Du-te după ea, calmeaz-o.

– Nu pot. Nu vrea să mă asculte. Se mută în spatele uşilor şi-şi scoase o batistă ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte. Iar e gravidă.

– Oh. Sfâşiată între uşurare şi enervare, Sophia îl bătu pe umăr. Felicitări!

– Nu voiam încă un copil. Ştia. Ne-am şi certat din cauza asta. Şi apoi îmi dă vestea în seara asta, în timp ce ne îmbrăcam, când copiii urlau şi simţeam că-mi explodează capul. Se aşteaptă să fiu încântat, şi, pentru că nu sunt, îmi sare în cap.

Băgă batista la loc în buzunar.

– Îmi pare rău. Sincer. Foarte rău. Dar în seara asta e vital să facem o impresie bună. Trebuie să rezolvi situaţia, indiferent dacă eşti fericit sau nu. E însărcinată, vulnerabilă şi bubuie hormonii în ea. În plus, n-a ajuns singură în starea asta. Trebuie să te duci la ea.

– Nu pot, zise el încă o dată. Acum nu mai vorbeşte cu mine. M-am supărat. Toată seara a stat îmbufnată sau mi-a amintit că sarcina e un dar de la Dumnezeu,

o binecuvântare. Chiar trebuia să scap de ea. Să petrec cinci minute prețioase departe de trăncănelile ei. Așa că m-am strecurat afară să dau un telefon. Am sunat la... Există altă femeie.

– A, perfect. Nu se mai obosi să înjure. E de-a dreptul perfect.

– Nu știam că Gina a venit după mine. Nu știam că m-a auzit. A așteptat să revin înăuntru ca să mă înfrunte, să mă acuze și să-mi sară la gât. Nu, n-o să vorbească cu mine.

– Ei bine, v-ați ales și voi un moment...

– Te rog. Știu ce trebuie să fac și o s-o fac. Promite-mi că n-o să îi spui lui *Zia* Tereza despre asta.

– Crezi că m-aș duce la *Nonna* ca o bârfitoare?

– Sophia, nu asta am vrut să spun. Ușurat de replica ei furioasă, o luă de mâini. O să îndrept lucrurile. Serios. Dar te rog să te duci tu după Gina acum, s-o convingi să se poarte cuviincios și să aibă răbdare. Să nu se pripească. Deja sunt îngrozitor de presat că sunt anchetat.

– Nu e vorba despre tine, Donato. Își trase mâinile din ale lui. Ești încă un bărbat care nu și-a putut ține scula în pantaloni. Dar e vorba despre Giambelli. Așa că o să fac tot ce pot în legătură cu Gina. E prima dată când chiar o compătimesc. Și vei îndrepta lucrurile. O să închei relația cu cealaltă femeie și o să te ocupi de căsnicia ta și de copiii tăi.

– Dar o iubesc, Sophia. Știi și tu cum e să fii îndrăgostit.

– Știu că ai trei copii și încă unul pe drum. O să fii responsabil față de familia ta, Donato. O să te comporți ca un bărbat, altfel mă voi asigura personal că vei plăti pentru asta. *Capisce?*[1]

– Ai zis că n-o să te duci la *La Signora*. Am avut încredere în tine.

– *La Signora* nu e singura femeie Giambelli care știe cum să se ocupe de trădători și de mincinoși. Sau de lași. *Cacasotto*[2].

---

[1] „Ai înțeles?" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

[2] Înjurătură în limba italiană, sinonimă cu laș, mincinos, om de nimic (n.tr.)

Donato se albi la față.

– Ești prea dură.

– Încearcă-mă, și o să vezi exact cât de dură sunt. Acum, fii inteligent. Du-te înapoi înăuntru și zâmbește. Anunț-o pe mătușa ta că o să mai aduci pe lume un Giambelli. Și stai departe de mine până când o să suport să te văd iar în fața ochilor.

Îl lăsă acolo, tremurând de furie. Se gândi că poate fusese un pic cam dură. Și că poate o parte din furia ei fusese de fapt îndreptată spre tatăl său, alt trădător, alt mincinos, alt tată care-și ignorase responsabilitățile față de familie.

Se gândi că, pentru unii, căsnicia nu însemna mai nimic. Nimic mai mult decât un joc, ale cărui reguli erau încălcate, doar așa, de amuzament. Se grăbi prin aripa casei dedicată familiei, dar nu văzu nici urmă de Gina.

„Femeie idioată", gândi ea. Nu era sigură pe cine displăcea cel mai mult în acel moment – pe Gina sau pe Donato. Îi strigă încet numele, apoi aruncă grijulie o privire în camera copiilor. Aceștia dormeau alături de tânăra angajată să aibă grijă de ei.

Ieși pe terasă, gândindu-se că poate Gina își scosese furia afară. Muzica cvartetului plutea ușor prin noaptea rece.

Își dori să poată pluti și ea de acolo, să lase lucrurile să se rezolve de la sine. Soții furioase, soți care le înșelau. Polițiști, avocați și dușmani fără chip. Era obosită de toate cele întâmplate.

Îl voia pe Ty. Voia să danseze cu el, cu capul așezat pe umărul lui, și să lase toate grijile să tulbure mintea altcuiva, pentru câteva ore.

În schimb, își ordonă să se ducă înapoi și să facă ceea ce era de făcut. Auzi un sunet slab din camera din spatele ei și dădu să se întoarcă în acea direcție.

– Gina?

Cineva o împinse violent în spate. Îi alunecară tocurile și pierdu aderența cu podeaua terasei. În cădere, văzu o mișcare încețoșată. Și, când se lovi cu capul de balustrada de piatră, nu mai văzu nimic altceva decât o explozie de lumină.

capitolul 20

Tyler decise să încheie seara dansând cu Tereza. În rochia ei cu mărgele, părea micuță, dar liniștitor de voinică. Mâna ei era rece și uscată într-a lui.

– Cum de nu ești epuizată? o întrebă el.

– O să fiu, după ce pleacă și ultimul invitat.

Se uită peste capul ei și cercetă încăperea. Se gândi că mai rămăseseră prea mulți oameni, deși era trecut de miezul nopții.

– Am putea începe să-i aruncăm afară.

– Întotdeauna amabil. Îmi place asta la tine. Îl studie cu atenție când se uită în jos la ea și zâmbi larg. Toate astea nu înseamnă nimic pentru tine.

– Ba sigur că da. Podgoriile...

– Nu podgoriile, Tyler. Îi făcu semn cu mâna spre ușile terasei, spre lumini și spre orchestră. Asta, hainele elegante, discuțiile prostești, toată strălucirea.

– Nici măcar un pic.

– Și totuși ai venit, pentru bunicul tău.

– Pentru bunicul meu și pentru tine, *La Signora*. Și pentru... Familie. Dacă n-ar fi contat, m-aș fi cărat anul trecut, când mi-ai reorganizat toată viața.

– Încă nu m-ai iertat de tot pentru asta, chicoti ea.

– Nu de tot.

Dar îi luă mâna și, într-un gest extrem de galant, i-o sărută.

– Dacă ai fi plecat, aș fi găsit o cale să te aduc înapoi. Te-aș fi făcut să-ți pară rău, dar te-aș fi adus înapoi. E nevoie de tine aici. Pentru că bunicul tău nu o va face, dă-mi voie să-ți spun eu ceva.

– E bolnav? Tyler sări peste un pas când se întoarse să-l caute cu privirea în mulțime pe Eli.

– Uită-te la mine. La mine, zise ea cu vehemență. Aș prefera să nu știe despre ce vorbim.

– A fost la doctor? Ce e cu el?

– E bolnav – dar în inima lui. L-a sunat tatăl tău.

– Ce voia? Bani?

– Nu, că știe că n-o să mai primească bani. Ar fi preferat să țină totul pentru ea. Detesta că trebuia

să împărtășească povara aceea și altcuiva. Cu toate acestea, după mult timp de gândire, se hotărâse că băiatul avea dreptul să știe. Că avea dreptul să se apere, chiar și împotriva alor lui. E scandalizat. Susține că problemele recente și scandalurile îi cauzează multe dificultăți. Se pare că poliția a pus întrebări despre el pe parcursul anchetei. Îl învinuiește pe Eli.

– Nu o să se mai întâmple. O să mă ocup eu de asta.

– Știu. Ești un băiat bun, Tyler.

El se uită din nou în jos la ea și se forță să zâmbească.

– Chiar sunt?

– Da, destul de bun. Nu ți-aș pasa ție povara asta, dar Eli are o inimă delicată. Treaba asta l-a rănit.

– Eu nu am... o inimă delicată.

– Destul de delicată. Își ridică mâna, de pe umărul pe obrazul lui. Mă bazez pe tine. Când îi apăru o expresie surprinsă pe chip, continuă: Te surprinde sau te sperie să auzi asta?

– Poate amândouă.

– Adaptează-te! Fusese un ordin dat foarte subtil, în timp ce se îndepărta de el. Acum, du-te și găsește-o pe Sophia și ispitește-o să plece de aici.

– Nu-i chiar așa ușor de ispitit.

– Îmi imaginez că te descurci tu cu ea. Nu sunt mulți oameni care pot, să știi. Nu am mai văzut-o de ceva timp. Du-te și găsește-o și fă-o să nu se mai gândească la muncă pentru câteva ore.

Tyler cugetă că vorbele acelea erau foarte apropiate de o binecuvântare. Totuși, nu era sigur dacă era și ceea ce își dorea. Nu știa ce avea de gând să facă în legătură cu asta. Totuși, pentru moment, avea să o ascundă într-un colțișor al minții și să urmeze esența ordinului Terezei. Să o găsească pe Sophia și să evadeze. Nu era nici în sala de bal, nici pe terasă. Evită să întrebe oamenii dacă o văzuseră, pentru că asta semăna prea mult cu ceva ce-ar fi făcut un idiot care încerca să-și găsească partenera. Totuși, se gândi că o asemenea remarcă nu era prea departe de adevăr.

Oricum ar fi stat lucrurile, se plimbă prin casă, băgând nasul într-un salon unde se adunaseră câțiva dintre

oaspeți ca să vorbească în liniște. Îi găsi acolo pe soții Moore. James pufăia dintr-un trabuc, iar Helen sorbea ceai, în timp ce acesta din urmă povestea despre un caz vechi, dar extrem de important. Linc și prietena lui, despre care credea că plecaseră cu o oră în urmă, ori erau ținuți ostatici, ori erau fermecați pe canapea.

– Intră, Ty. Ia un trabuc.

– Nu, mulțumesc. Eu doar... *La Signora* m-a rugat s-o găsesc pe Sophia.

– N-am văzut-o de ceva timp. Uau, ia uite cât s-a făcut ceasul. Linc sări în picioare, trăgând-o și pe Andrea după el. Noi chiar ar trebui să plecăm.

– E posibil să fi coborât, Ty, îi oferi o variantă Helen. Să se împrospăteze sau să-și tragă răsuflarea.

– Da, așa e. Mă duc să verific.

Începu să coboare, și pe scări se întâlni cu Pilar.

– Mama ta se întreabă unde e Sophia.

– Nu e sus? Neatentă, Pilar își dădu părul pe spate. Nu voia nimic altceva decât o gură de aer proaspăt și un pahar mare de apă. Cred că n-am mai văzut-o de cel puțin o jumătate de oră. Tocmai am fost jos, să încerc să vorbesc cu Gina prin ușa camerei ei. S-a încuiat acolo. Se pare că s-a certat cu Don. Aruncă lucruri, plânge isteric și bineînțeles că i-a trezit și pe copii. Și au început și ei să plângă.

– Mersi de pont. O să fac tot posibilul să evit acea parte a casei.

– De ce nu verifici dacă e în camera ei? Din câte am putut să aflu de la Gina, se pare că Sophia a încercat să facă pe arbitrul între ei doi. Poate s-a dus acolo să se calmeze. David e în sala de bal?

– Nu l-am văzut, zise Ty urcând iar scările. Probabil e pe aici pe undeva.

Se întoarse spre camera Sophiei. Se gândi că, dacă o găsea acolo, era o idee bună să încuie ușile să o facă să nu se mai gândească la muncă, după cum i se ordonase. Toată noaptea se întrebase ce purta pe sub rochia aceea roșie.

Ciocăni încet și întredeschise ușor ușa. Camera era rece și întunecată. Clătină din cap și începu să meargă spre balcon, ca să închidă ușile.

– O să-ți înghețe fundul acela minunat acolo, Sophia, murmură el și auzi un geamăt slab.

Nedumerit, ieși pe balcon și o văzu acolo, prin lumina slabă, care se strecura din sala de bal. Era întinsă pe jos, stătea ridicată într-un cot și încerca să se miște. Sări în față și se lăsă în genunchi lângă ea.

– Ușurel, iubito. Ce-ai făcut? Ai căzut?

– Nu știu... eu... Ty?

– Da. Doamne, ai înghețat. Hai să te duc înăuntru.

– Sunt bine. Doar un pic confuză. Stai să-mi limpezesc mintea.

– Înăuntru. Te-ai lovit, Soph. Sângerezi.

– Sunt... Își atinse fruntea cu degetele, în locul de unde venea durerea și apoi privi înmărmurită la lichidul roșu cu care se murdărise. Sângerez, reuși să zică, înainte să i se închidă iar pleoapele.

– A, nu, nu, nu, nu. Schimbă felul în care o ținea. N-ai voie să leșini. Inima îi bătea tare în piept când o ridică. Era albă ca varul la față, avea ochii lucioși și-i șiroia sânge din rana de la frunte. Asta pățești dacă porți tocurile alea subțiri. Nu înțeleg cum pot să meargă femeile pe așa ceva fără să-și rupă gleznele. Continuă să vorbească, ca să o liniștească și să se liniștească și el, în timp ce o așeză pe pat și se întoarse să închidă ușile de la balcon. Hai să te încălzești puțin și apoi ne uităm la rană.

– Ty. Îl prinse de mână când o înveli cu o pătură. Mintea începuse să i se mai limpezească, în ciuda durerii care persista. Nu am căzut. Cineva m-a împins.

– Te-a împins? O să aprind lumina ca să văd unde te-ai rănit.

Sophia își feri privirea de lumină.

– Cred că mă doare peste tot.

– Fă liniște. Și stai nemișcată. O atingea cu delicatețe, chiar dacă era furios peste măsură.

Rana pe care o avea la cap era destul de urâtă – o zgârietură zdravănă, și murdară. Era zgâriată și pe brat, chiar mai jos de umăr.

– O să te scap de rochia asta.

– Îmi pare rău, frumosule. Dar am o durere de cap.

Apreciind tentativa ei de glumă, o aplecă ușor în față, căutând fermoarul, nasturii, găicile. Ceva.

– Cum naiba funcționează asta, scumpo?

– Sub brațul stâng. Începea s-o doară fiecare bucățică din corp. E un fermoar micuț acolo, apoi o cam dezlipești în rest.

– Chiar m-am întrebat ce porți pe sub rochia asta, bolborosi el în timp ce o dezbrăcă. Se gândi că trebuia să aibă un nume chestia aia fără bretele care îi strângea talia și se ridica până la sâni. El ar fi zis doar că era uimitoare. Ciorapii îi ajungeau până la coapse și erau prinși cu niște jartiere în formă de trandafiri. Deși îi plăcea arhitectura complicată a desuurilor, era mai degrabă ușurat și recunoscător că nu se rănise mai tare femeia care le purta. Avea genunchiul drept puțin zdrelit, iar ciorapul diafan și mătăsos era distrus.

Cineva avea să plătească, și încă scump, pentru rănile ei. Dar asta trebuia să mă aștepte.

– Nu-i așa rău, vezi? Îi vorbi cald, în timp ce o ajută să se ridice ca să vadă și ea rana. Se pare că ai căzut pe partea dreaptă. Ai o mică vânătaie acolo pe șoldul drept, o julitură în genunchi și alta pe umăr. Cel mai tare te-ai lovit la cap, așa că se poate spune că ai avut noroc.

– E un mod tare amuzant de a-mi zice că am capul tare. Ty, eu nu cad, am fost împinsă.

– Știu. Ajungem și la asta după ce te curăț un pic.

Când el se ridică, ea se lăsă pe spate.

– Adu-mi și flaconul de aspirină dacă tot ești acolo.

– Cred că n-ar trebui să iei nimic până nu ajungi la spital.

– Nu merg la spital pentru câteva cucuie și vânătăi. Auzi apa curgând în chiuvetă, în baia alăturată. Dacă încerci să mă obligi, o să plâng și o să mă port exact ca o femeie și o să te fac să te simți îngrozitor. Crede-mă, vreau să fac pe cineva să se simtă îngrozitor, și tu ești în prima linie. Nu folosi prosoapele mele bune. Sunt câteva de zi cu zi în dulapul cu lenjerii, împreună cu un antiseptic și cu aspirina.

– Taci din gură, Sophia.

Ea își trase pătura și mai sus.

– E frig aici.

Tyler se întoarse în cameră cărând bolul ei de sticlă de Murano, în care se afla, ud, unul din cele mai bune prosoape pentru oaspeți. Îi adusese și un pahar de apă.

– Ce ai făcut cu decorațiunile care erau în vas?

– Nu-ți face griji pentru asta. Hai să ne jucăm de-a doctorul.

– Dă-mi aspirină. Te implor.

Scoase un flacon din buzunar, îl deschise și luă două tablete.

– Te rog, hai să nu fim zgârciți. Vreau patru.

O lăsă să le ia, apoi începu să-i curețe rana. Îi era foarte greu să-și țină mâinile stabile și să inspire cât mai ușor cu putință.

– Cine te-a împins?

– Nu știu. Am coborât s-o caut pe Gina. Ea și Don s-au certat.

– Da, am auzit.

– Nu am găsit-o, așa că am venit aici. Voiam să am un minut de intimitate și să iau puțin aer, așa că m-am dus pe balcon. Am auzit ceva în spatele meu și am dat să mă întorc. Și apoi m-am trezit zburând – nu am putut să-mi recapăt echilibrul. După aceea mi s-a rupt filmul. Cât de rău arată fața mea?

– Fața ta n-arată rău deloc. Asta e parte din problemă. O să ai un cucui aici, chiar pe linia părului. Tăietura nu e adâncă, ci doar o zgârietură superficială destul de mare. Ai vreo idee cine te-a împins? Dacă era bărbat? Sau femeie?

– Nu. S-a întâmplat foarte repede și era întuneric. Cred că e posibil să fi fost Gina sau poate chiar Don. Amândoi erau furioși pe mine. Asta se întâmplă când te bagi la mijloc, într-un cuplu.

– Dacă a fost vreunul din cei doi, o să arate mult mai rău decât tine când o să termin eu cu ei.

Tresărirea rapidă a inimii o făcu să se simtă prostuță. Și o ajută foarte mult să-și liniștească temperamentul efervescent.

– Eroul meu! Dar nu știu dacă a fost vreunul din ei. Putea la fel de bine să fi fost cineva care a venit să scotocească prin cameră, apoi m-a împins ca să nu-l prind.

– O să aruncăm o privire în jur. Să vedem dacă lipsește ceva sau dacă s-a umblat la ceva. Ține-ți respirația.

– Poftim?

– Ține-ți respirația, repetă el, apoi o privi schimonosindu-se la față din cauza durerii, când folosi apa oxigenată pe care o adusese în buzunar.

– *Festa di cazzo! Coglioni! Monstro*[1]*!*

– Parcă acum un minut eram un erou. Fiindu-i milă de ea, suflă pe rană, să se mai ducă usturimea. O să fie mai bine într-un minut. Hai să ne ocupăm de restul.

– *Va via.*[2]

– N-ai vrea să mă înjuri în engleză?

– Am zis să pleci de aici. Nu mă atinge.

– Ei, haide, fii o fată mare și curajoasă. O să-ți dau o acadea după aceea. Trase repede pătura și se ocupă iute și fără milă și de celelalte julituri. O să te dau cu mâzgă de-asta acum. Scoase din buzunar un tub de cremă antiseptică. Și-apoi o să te bandajez un pic. Vezi bine?

Sophia deja respira greu și era epuizată de cât încercase să-l țină la distanță, dar el nici măcar nu se clintise. Asta o enerva la culme.

– Te văd bine, sadicule. Îți face plăcere chestia asta.

– Adevărul e că există și părți bune. Numește primii cinci președinți ai Statelor Unite.

– Sneezy, Dopey, Moe, Larry și Curly.

Doamne, mai era de mirare că se îndrăgostise de ea?

– Hai că ești pe aproape. Probabil n-ai nici o contuzie. Gata, iubito. O sărută tandru pe buze, în timp ce stătea bosumflată. Am terminat.

– Vreau să-mi dai acadeaua.

– Sigur. Se aplecă în schimb spre ea și rămase aproape. M-ai speriat, șopti el, atingându-i obrazul. M-ai speriat de moarte, Sophia.

---

[1] Înjurături în limba italiană, care s-ar traduce prin: „Băga-mi-aș picioarele! Idiotule! Monstrule!" (n.tr.)

[2] „Du-te de-aici!" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Vorbele lui și faptul că știa că era sincer îi făcură inima să-i mai tresară o dată.

– E totul în regulă acum. Hai că nu ești chiar așa un nenorocit.

– Te mai doare?

– Nu.

– Cum se zice „mincinoasă" în limba italiană?

– Nu contează. Mă simt mai bine când mă ții în brațe. Mulțumesc.

– Pentru puțin. Auzi, unde îți ții toate chestiile alea sclipitoare?

– Bijuteriile? Alea de zi cu zi sunt în sertarul cu bijuterii, iar pe alea adevărate le țin în seif. Crezi că am surprins un hoț?

– E simplu de aflat. Se ridică să aprindă și restul luminilor.

Văzură în același timp. În ciuda durerii persistente, Sophia sări din pat ca arsă. Stomacul îi zvâcni de furie și de spaimă când citi mesajul mânjit cu roșu pe oglindă.

TÂRFA #3

– Kris. La naiba, e stilul ei. Dacă are impresia că o s-o las să scape cu... Se opri în mijlocul propoziției, fiind dintr-odată cuprinsă de un sentiment copleșitor de groază. Numărul trei. Mama. *Nonna.*

– Pune ceva pe tine, îi ordonă Tyler. Și încuie ușile. Mă duc să verific.

– Ba nu, nu te duci. Deja se îndrepta spre dulap. O să verificăm împreună. Nimeni nu face pe șeful cu mine, zise în timp ce-și scoase un pulover și pantaloni.

Găsiră mesaje asemănătoare pe oglinzile de pe măsuțele de toaletă din camera lui Pilar și din cea a Terezei. Însă nu o găsiră și pe Kris Drake.

– *Trebuie* să puteam face și altceva.

Sophia ștergea furioasă literele care-i mânjeau oglinda. Poliția locală răspunsese la apel, venise, luase declarații și examinase actele de vandalism. Și nu-i spusese nimic nou. Cineva intrase în fiecare cameră și lăsase

un mesaj urât și furios, scris cu ruj pe oglindă. Și o și doborâse.

– Nu mai avem ce să facem în seara asta. Tyler o prinse de încheietură și-i trase mâna în jos. O să mă ocup eu de asta.

– Mesajul era pentru mine. Aruncă jos cârpa, scârbită.

– Poliția o s-o interogheze, Sophia.

– Și sunt sigură că o să le spună că a intrat aici în pași de dans, mi-a lăsat un bilet de dragoste și apoi m-a trântit la pământ. Scoase un sunet slab, plin de frustrare, apoi își încleștă dinții. Nu mai contează. Poate că poliția n-o să poată să demonstreze că a fost ea, dar eu știu asta foarte bine. Și, mai devreme sau mai târziu, o s-o fac să plătească pentru toate astea.

– Și atunci eu o să-ți țin haina. Dar, între timp, culcă-te.

– Nu pot să mai dorm acum.

Tyler o luă de mână și o conduse în pat. Era încă îmbrăcată, iar el purta cămașa și pantalonii de la costum. Se așeză pe pat alături de ea și ridică pătura.

– Încearcă.

Rămase nemișcată un moment, mirată că el nu făcu nici o încercare să o atingă, să o seducă, să o posede. Se întinse în schimb și stinse lumina.

– Ty?

– Mda?

– Nu mă mai doare la fel de tare când mă ții în brațe.

– Bun. Culcă-te.

Își cuibări capul pe umărul lui și reuși în cele din urmă să facă ce o rugase.

Claremont se întinse în scaunul său, în timp ce Maguire îi citea raportul incidentului.

– Deci, ce părere ai?

– Cea mai tânără doamnă Giambelli e doborâtă la pământ și se alege cu câteva lovituri. Toate trei primesc un mesaj pe oglinzi. La suprafață? zise ea, aruncând hârtiile pe biroul lui. Pare să fi fost o farsă. Mai exact, una feminină.

– Și mai în profunzime?

– Sophia G. n-a fost rănită rău, dar, dacă ar fi intrat bunica ei, la momentul nepotrivit, putea fi ceva mult mai grav. Oasele bătrâne se frâng mai ușor. Și, după intervalul orar stabilit de poliția locală, se pare că a zăcut acolo în frigul nopții vreo cincisprezece sau douăzeci de minute. Extrem de neplăcut. Putea să zacă și mai mult dacă bărbatul nostru bine făcut nu s-ar fi dus s-o caute. Deci avem o farsă răutăcioasă și o persoană care face orice îi e la îndemână ca să le înțepe.

– Și, după spusele celei mai tinere doamne Giambelli, Kristin Drake se potrivește descrierii.

– Neagă totul, îl contră Maguire, dar știau amândoi că juca rolul de avocat al diavolului. N-a văzut-o nimeni în acea parte a casei în timpul nopții. Nu există nici amprente disponibile care s-o lege de ce s-a întâmplat.

– Crezi că Sophia G. minte? Sau se înșală?

– Nu prea cred. Maguire își țuguie buzele. N-ar fi avut de ce să mintă și mi se pare genul de femeie care face totul cu un motiv. Și e și grijulie pe deasupra. N-ar acuza pe nimeni dacă n-ar fi absolut sigură. Femeia aia Drake i-a tras o palmă. E posibil să fie atât de simplu. Sau ar putea fi mult mai mult.

– Ceva mă deranjează. Dacă avem pe cineva care a investit timp și efort și, mai mult, și-a asumat riscul de a otrăvi vinul... cineva care e dispus să ucidă... de ce s-ar deranja persoana asta cu ceva atât de neînsemnat precum lăsarea unui mesaj pe oglindă?

– Nu știm dacă e aceeași persoană.

Legătură după legătură. Așa vedea el lucrurile.

– Ipotetic vorbind, o răzbunare ar putea lega acea persoană de familia Giambelli.

– Ca să-i lovească, atunci. Aha, deci dați o mare petrecere, da? Vreți să vă prefaceți că lucrurile revin la normal? Luați de aici!

– Poate. Drake e o legătură. A lucrat la firmă și a avut o aventură cu Avano. Dacă e destul de furioasă încât să facă necazuri la petrecere, poate o fi fost și destul de furioasă încât să tragă câteva gloanțe în amantul ei.

– Fost amant, după spusele ei. Maguire se încruntă. Ca să fiu sinceră, partenere, a fost o pistă moartă până

acum și nu văd cum acest mic atac ar putea-o lega de uciderea lui Avano. Sunt stiluri diferite.

– Și totuși e interesant, nu crezi? Familia Giambelli trăiește ani de zile, zeci de ani, fără să aibă nici un fel de necaz. Și-n ultimele luni n-a avut parte de nimic altceva. E interesant.

Tyler se foia afară, cu telefonul în mână. Casa părea neîncăpătoare atunci când vorbea cu tatăl lui. Și California părea prea mică în astfel de situații. Nu că în acel moment ar fi vorbit el vreun pic, ci doar asculta obișnuitele atacuri și văicăreli.

Le lăsă să-i intre pe o ureche și să-i iasă pe alta. Clubul din care făcea parte tatăl său vuia de bârfe, și se făceau glume pe seama lui. Actuala lui soție – Ty chiar pierduse socoteala câte doamne MacMillan existaseră de-a lungul timpului – fusese și ea umilită la spa. Nu mai primiseră nici invitațiile așteptate la diverse evenimente mondene.

Ceva trebuia făcut în legătură cu asta, și încă repede. Era responsabilitatea lui Eli să țină numele familiei fără cusur, dar, în mod evident, ignorase acest lucru de la bun început, căsătorindu-se cu italianca aceea. Dar, chiar și așa, era esențial și absolut necesar ca numele MacMillan, eticheta și compania să fie separate de Giambelli. Se aștepta ca Tyler să se folosească de toată influența sa ca să rezolve acest lucru, înainte de a fi prea târziu. Eli era bătrân și, evident, îi trecuse de mult vremea de pensionare.

– Ai terminat? Tyler nu mai aștepta ca tatăl său să aprobe sau să obiecteze. Iată cum vor sta lucrurile. Dacă ai nemulțumiri sau comentarii, vii direct la mine. Dacă mai suni și-l mai necăjești pe bunicul, o să fac tot ce-mi stă în putere, din punct de vedere legal, să anulez acel fond fiduciar de pe urma căruia trăiești de treizeci de ani.

– N-ai nici un drept să...

– Nu, *tu* nu ai nici un drept. N-ai lucrat nici măcar o zi pentru compania asta, la fel cum nici tu, nici mama nu v-ați chinuit prea tare să fiți părinți. Eli MacMillan va conduce totul, până când va fi gata să se retragă.

Și, când va veni acel moment, am să preiau eu conducerea. Crede-mă, nu o să fiu la fel de răbdător ca el. Dacă îi mai provoci chiar și un singur moment de amărăciune, o să avem mai mult decât o conversație telefonică despre asta.

– Mă amenințI? Plănuiești să trimiți pe cineva după mine, cum s-a întâmplat în cazul lui Tony Avano?

– Nu, pentru că știu cum să te lovesc acolo unde doare cel mai tare. O să-ți anulez imediat toate cardurile de credit importante. Ține minte că nu mai ai de-a face cu un om bătrân. Nu te pune cu mine.

Apăsă tare butonul de închidere și se gândi să spargă și telefonul, dar apoi o zări pe Sophia la capătul verandei.

– Îmi pare rău. N-am vrut să trag cu urechea. Dacă ar fi părut furios, ar fi știut cum să-l ia, dar în acel moment părea extrem de nefericit. Și știa senzația. Doamne cât de bine cunoștea acel sentiment. Așa că se duse la el și-i cuprinse fața în palme. Îmi pare rău, zise ea încă o dată.

– Nu e mare scofală. Doar aveam o conversație cu dragul de tata. Scârbit, aruncă telefonul pe măsuța de pe verandă. De ce ai nevoie?

– Am auzit prognoza meteo și știu că există avertizare de îngheț în noaptea asta. Mă întrebam dacă n-ai vrea să-ți țin companie când stai de veghe în podgorie.

– Nu, mersi. Mă descurc. Îi ridică bretonul și studie rana în curs de vindecare. Foarte atractivă imagine.

– Lucrurile astea mereu arată mai rău după câteva zile. Dar măcar nu mă mai simt înțepenită când mă trezesc dimineața. Ty, spune-mi ce s-a-ntâmplat.

– Nimic. Mă descurc.

– Da, da, știu, tu te descurci cu orice. Și eu la fel. Suntem extrem de enervanți. Îl strânse ușor de umăr. Eu ți-am zis unde mă doare. Acum spune-mi și tu mie.

Vru să-i ceară să-l lase în pace, dar apoi își dădu seama că nu-și dorea asta.

– Tata. Îi tot sare-n cap bunicului pentru publicitatea negativă și pentru treaba asta cu poliția. Cică interferează cu lecțiile lui de tenis sau așa ceva. I-am zis să se potolească.

– Și o s-o facă?

– Dacă nu înțelege, o să vorbesc cu Helen să-i micșorăm fondul fiduciar. Asta sigur o să-i închidă gura. Ticălosul! Nemernicul n-a muncit o zi în viața lui – și, mai rău, nu s-a chinuit niciodată să fie cât de puțin recunoscător pentru tot ce a primit. Tot ia, și ia, și ia și apoi se văicărește dacă dă de vreo problemă. Nu-i de mirare că el și tatăl tău se înțelegeau așa bine.

Își dădu imediat seama de ceea ce spusese și înjură.

– La naiba, Sophia! Îmi pare rău.

– Ba să nu-ți pară. Ai perfectă dreptate.

Se gândi că exista un liant între ei pe subiectul acesta, pe care nu-l conștientizaseră niciodată până atunci. Poate venise momentul s-o facă.

– Ty, te-ai gândi vreodată cât de norocoși suntem noi doi că anumite gene au sărit o generație? Nu te închide în tine, îi zise ea înainte ca el să apuce să se retragă. Semeni așa mult cu Eli. Își trecu degetele prin părul lui. Ajunsese să-i placă la nebunie felul în care știa să ademenească șuvițele roșietice să iasă la iveală. Ești un tip dur, zise ea sărutându-l pe obraz. Tare ca o stâncă. Nu lăsa veriga slabă dintre tine și Eli să te afecteze.

După ce se mai calmă, își lipi ușor fruntea de a ei.

– N-am avut niciodată nevoie de el – de tata. „Nu așa cum ai avut tu nevoie de al tău", gândi în tăcere. Nu l-am vrut niciodată.

– Și eu am vrut și am avut nevoie de prea multe de la al meu, pentru prea mult timp. Dar, în parte, asta ne-a făcut ceea ce suntem. Îmi place cine suntem.

– Dacă mă gândesc bine, adevărul e că nu ești tocmai rea. Îi mângâie tandru brațele. Mulțumesc. Se aplecă și o sărută pe frunte. Nu m-ar deranja puțină companie la noapte când stau de veghe.

– Aduc eu cafeaua.

capitolul 21

Mugurii mici înfloreau și se deschideau, scăldați de lumina soarelui, care inunda viile în zilele din ce în ce mai lungi. Pământul se schimba, deschizându-se

ca să primească promisiunea viitoarei plantații. Copacii își strângeau frunzele primăvăratice în pumni verzi sărăcăcioși, dar pe ici, pe colo din pământ răsăreau mlădițe tinere și curajoase. Cuiburile din păduri erau pline de ouă, și mamele-rațe își păzeau bobocii abia ieșiți din ou, când înotau în pârâu.

Tereza se gândi că luna aprilie însemna renaștere. Și muncă. Și speranța că iarna trecuse, în sfârșit.

– Gâștele canadiene sunt gata să iasă din ouă, îi spuse Eli, în timp ce-și făceau plimbarea de dimineață prin ceața rece și liniștită.

Tereza încuviință din cap. Tatăl ei folosea același barometru natural pentru a aprecia când venea timpul recoltei. Învățase să studieze cerul, păsările și pământul, la fel de mult ca viile.

– Va fi un an bun. A fost o iarnă ploioasă.

– Încă mai sunt câteva săptămâni în care trebuie să fim atenți ca viile să nu degere. Dar cred că am apreciat bine noile plantări.

Se uită înspre dealul unde pământul era bine arat. Dedicase cincizeci de hectare noilor plantări. Vițe-de-vie de origine europeană altoiau rizomi de origine americană. Aleseseră soiuri de cea mai bună calitate – Cabernet Sauvignon, Merlot, Chenin Blanc. Și, consultându-se cu Tyler, făcuseră cam același lucru și la podgoria MacMillan.

– În cinci ani, poate patru, o să le vedem dând roade. Învățase și să se uite din momentul prezent până în viitor, într-o singură privire rapidă. După fiecare ciclu, urma un altul.

– Când ceea ce plantăm acum o să ajungă acasă, deja vom fi împreună de un sfert de secol, Eli.

– Tereza. O luă de umeri și o întoarse cu fața spre el, iar ea simți un fior de teamă. Asta e ultima mea recoltă.

– Eli...

– Nu o să mor. Își trecu mâinile peste brațele ei, ca să o liniștească. Vreau să mă pensionez. Mă gândesc destul de serios la asta, de când am călătorit în Italia. Ne-am permis să ne înrădăcinăm prea mult aici și acolo, zise el, arătând spre terenul MacMillan, și la *castello*. Hai

să facem noi doi această ultimă plantare, apoi să-i lăsăm pe copiii să se ocupe de recoltă. A venit timpul.

– Am mai discutat despre asta. Am zis că ne mai acordăm măcar cinci ani înainte să ne retragem. Să fie un proces progresiv.

– Știu. Dar ultimele luni mi-au amintit cât de ușor se poate termina o viață – sau un mod de viață. Vreau să văd multe locuri înainte să mor. Și vreau să le văd cu tine. Tereza, am obosit să-mi petrec viața la cheremul fiecărui sezon.

– Viața mea, toată viața mea, a fost Giambelli. Tereza se îndepărtă de el și atinse un boboc alb delicat. Cum aș putea s-o părăsesc acum, când e rănită? Cum le putem lăsa copiilor noștri ceva distrus?

– Pentru că avem încredere. Și credem în ei. Și, mai ales, Tereza, pentru că și-au câștigat acest drept.

– Nu știu ce să spun.

– Gândește-te. Mai e mult timp până la recoltă. Eu m-am gândit. Nu vreau să-i las în testament lui Ty ceea ce a câștigat, ceea ce merită. Vreau să îi ofer cât încă sunt în viață. Au murit și-așa prea mulți oameni anul acesta. Se uită peste muguri, înspre noua plantație. E timpul să lăsăm lucrurile să se dezvolte.

Se întoarse spre el, dinspre vii. Un bărbat înalt încărunțit de timp, de soare, de vânt, cu un câine bătrân și credincios alături.

– Nu știu dacă-ți pot da ceea ce-mi ceri. Dar îți promit că mă voi gândi la asta.

– Efervescența e ingredientul esențial din vinul spumant. Pilar conducea un tur al cramei, ajuns la etapa ei preferată. Crearea șampaniei. Dar primul stadiu este facerea vinului fără acid. Acestea – arătă spre sticlele așezate în pivniță – sunt lăsate câteva luni să îmbătrânească, apoi sunt amestecate. Numim asta *cuvee*, termen care provine din franceză, Franța fiind țara în care își are originile acest proces. Îi suntem recunoscători acelui călugăr norocos, Dom Perignon, pentru că l-a descoperit și a fost primul care, după cum spunea chiar el, a băut stele.

– Dacă e doar vin, atunci de unde vin bulele?

– Din a doua fermentare, pe care Dom Perignon a descoperit-o în secolul al şaptesprezecelea.

Răspunsul ei era lin şi exersat. Întrebările lansate de grupurile de turişti nu o mai speriau şi nu o mai făceau să se chinuiască să găsească răspunsuri. Purtând un costum cochet şi tocuri joase, se dădu într-o parte, pentru ca grupul să se poată uita mai îndeaproape la sticlele aşezate.

– Iniţial, s-a considerat problematic, continuă ea. Primăvara, vinul îmbuteliat toamna îşi desfăcea dopul – sau capacul de vată, după cum se folosea în acea perioadă. Destul de problematic, mai ales în districtul Champagne din Franţa. Benedictinul, administratorul pivniţei Abaţiei din Hautvillers, a încercat să rezolve această problemă. El a comandat dopuri mai groase, dar asta a dus la spargerea sticlelor. Extrem de hotărât să rezolve problema, a ordonat apoi să se fabrice sticle mai groase. Dopurile şi sticlele groase au rezistat bine, şi astfel călugărul a ajuns să guste din acel vin refermentat. Acesta a fost primul toast cu şampanie.

Făcu o scurtă pauză, ca să lase grupului ocazia să se plimbe printre sticlele aranjate. Pivniţa răsuna de voci, aşa că aşteptă până când sunetul se mai domoli.

– Astăzi... Simţi o vagă neliniştе în clipa în care David se alătură grupului. Astăzi creăm în mod intenţionat şampanie, dar facem tot posibilul să respectăm vechile metode tradiţionale, descoperite cu secole în urmă la acea abaţie franceză. Folosind *methode champenoise*[1], vinificatorul îmbuteliază vinurile tinere, amestecate. Fiecărei sticle i se adaugă o cantitate foarte mică de drojdie şi de zahăr, apoi este sigilat, după cum puteţi vedea aici. Luă sticla eşantion şi o dădu grupului ca să o observe mai de aproape. Drept urmare, se produce o a doua fermentare, pe care o numim, tot în franţuzeşte, *prise de mousse*. Bulele apar ca rezultat al transformării zahărului în alcool. Fiind

[1] În franceză, în original – metodă tradiţională de fermentare a vinului, care are loc direct în sticlă. Numele vine de la locul descoperirii ei – regiunea franceză Champagne („Şampanie"). (n.tr.)

sigilate, acestea nu pot scăpa în aer. Sticlele sunt apoi lăsate să îmbătrânească între doi și patru ani.

– E o substanță vâscoasă în interior, afirmă cineva.

– Sticla eșantion demonstrează sedimentarea și separarea particulelor. Este un proces natural în timpul celei de-a doua fermentări. Sticlele sunt așezate cu gura în jos pe aceste rafturi înclinate și apoi ridicate și întoarse în fiecare zi a lunii.

– Manual?

Pilar zâmbi la femeia care se încrunta la rafturi.

– Da. După cum ați văzut pe parcursul turului, Giambelli-MacMillan consideră că fiecare sticlă oferită consumatorului trebuie să înglobeze arta, știința și munca depusă, pentru a se ridica la înălțimea etichetei. Acest proces de întoarcere se numește rotire, sau *remuage* în limba franceză, și accelerează separarea particulelor, pentru ca vinul să devină limpede în câteva luni. După aceea, sticlele sunt din nou așezate cu gura în jos, pentru ca particulele să se păstreze în gâtul sticlei.

– Dacă beau chestie de-asta, nu-i de mirare că-i omoară.

Afirmația fusese spusă în șoaptă, dar liniștea pivniței purtă sunetul mai departe. Pilar se încordă, simți că își iese din ritm, dar totuși continuă:

– Este sarcina vinificatorului să determine când vinul atinge apogeul. În acest moment, gâtul sticlelor sunt înghețate într-o soluție de apă sărată. Astfel, sigiliul poate fi scos, nu se pierde vin și sedimentele înghețate alunecă ușor. Asta se numește a da afară, sau *degorgement*. În sticlă se mai pune un pic de vin sau *la dosage* – coniac sau zahăr pentru îndulcirea...

– Sau un pic de digitalină.

Își ieși din nou din ritm, și câțiva oameni începură să se foiască, simțindu-se inconfortabil. Cu toate astea, clătină din cap când David făcu un pas în față.

– Pe parcursul întregului proces, ca la orice tip de vin sau etichetă, se fac verificări de siguranță și se iau măsuri de securitate. Când vinul este gata, i se pune dopul și apoi este livrat pe piață, de unde îl puteți cumpăra și aduce pe masă pentru sărbători. Există metode mai ieftine și mai ușoare de a produce șampanie, dar

Giambelli-MacMillan consideră că tradiția, calitatea și atenția la detalii sunt o parte importantă a vinului nostru. Zâmbi și luă înapoi sticla eșantion. Iar, la sfârșitul turului, veți putea judeca singuri rezultatele în camera noastră de degustare.

Pilar lăsă vizitatorii să socializeze în camera de degustare și să se bucure de mostrele primite din partea casei, în timp ce ea răspundea întrebărilor individuale. Descoperi că acest lucru semăna foarte mult cu a fi gazdă. Și la asta se pricepuse întotdeauna. Chiar mai mult de atât, era ceva care n-o făcea să se simtă parte doar din familie, ci și din echipă.

– Bună treabă, zise David și veni lângă ea.

– Mersi.

– În ciuda guralivului.

– Nu e primul de care mă lovesc. Cred că am început să mă prind cum se face treaba asta. Cel puțin acum nu-mi mai transpiră palmele. Dar încă învăț. Există momente în care mă simt ca atunci când eram la școală, dar este foarte satisfăcător. Încă trebuie să mai... Se desprinse imediat de el când un bărbat de la capătul barului păru să se înece. Omul se prinsese cu mâinile de gât și se lăsa pe spate. Imediat ce Pilar se grăbi spre el, începu să râdă zgomotos.

David constată că era același glumeț care făcuse remarcile acelea sarcastice în pivniță. Înainte ca el să apuce să se ocupe de cele întâmplate, Pilar preluase deja frâiele.

– Îmi pare rău. Vocea ei exprima o îngrijorare politicoasă. Nu vă place vinul?

Bărbatul pufni din nou în râs, chiar când soția sa îi dădea tare un ghiont într-o parte.

– Potolește-te, Barry.

– Ei, haide. E amuzant.

– Adesea, umorul e subiectiv, nu-i așa? zise Pilar pe un ton plăcut. Desigur, noi cei de la Giambelli-MacMillan nu prea găsim nimic amuzant în faptul că au murit doi oameni de-ai noștri, dar vă suntem recunoscători că vreți să mai înveseliți un pic atmosfera. Poate ar trebui

să mai încercați o dată și cu Merlotul. Îi făcu un semn barmanului. E mult mai potrivit.

– Nu, mulțumesc. Bărbatul se bătu pe burtă. Sunt genul care preferă berea.

– Serios? Nu aș fi ghicit.

– Ești un mare nesimțit, Barry. Soția lui își smulse geanta de pe bar și ieși furtunos.

– A fost o *glumă!* Doamne! Își ridică puțin cureaua și porni după ea. Chiar nu știe nimeni de glumă?

– Bine, atunci. Pilar se întoarse spre restul grupului. Oamenii ori se holbau, ori se prefăceau că se uitau în altă parte. Acum, că ne-am relaxat puțin prin râs, sper că v-a făcut plăcere acest tur. Sunt aici să vă răspund la orice alte întrebări pe care le aveți. Vă invit să vizitați și magazinul nostru de desfacere, unde veți găsi toate vinurile noastre, inclusiv cele pe care le-ați gustat. Noi cei de Villa Giambelli sperăm că ne veți vizita din nou curând și că vă veți opri și la crama MacMillan, care e tot în Napa, la câteva minute distanță de aici. Vă dorim *buon viaggio*[1], oriunde v-ar duce drumurile.

David așteptă să mai plece din oameni înainte să o ia de braț pe Pilar și să o conducă afară.

– M-am pripit când am zis că ai făcut o treabă bună. Ar fi trebuit să spun că te-ai descurcat fabulos. Minunată treabă. Deși, sincer să fiu, personal, aș fi fost mai tentat să-i dau una în cap idiotului cu o sticlă de Merlot decât să-i ofer una.

– O, la fel și eu. Dar numai în mintea mea. Inspiră adânc și se îndepărtă de zidurile bătrânei crame, acoperite de viță-de-vie cățărătoare. Dăm peste cineva ca Barry o dată sau de două ori pe săptămână. Se pare că funcționează cel mai bine o atitudine exagerat de politicoasă. Ajută faptul că fac parte din familie.

– Până acum n-am mai venit în timpul tururilor tale. Nu voiam să crezi că te verific. Îi ridică șiragul de perle și-l lăsă să-i alunece printre degete. Tu, doamnă Giambelli, ai un talent înnăscut pentru asta.

[1] „Călătorie plăcută" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

– Știi ceva? Ai dreptate, aprobă ea, extrem de mulțumită de sine. Așa cum ai avut dreptate și să mă împingi să o fac. Acum chiar am ceva clar de făcut.

– Nu te-am împins s-o faci. Faptul că nu o face nimeni altcineva trebuie să fie unul dintre secretele tale. Tu ți-ai dat seama de mult cum să-ți trăiești viața astfel încât să aibă o noimă. Timpurile s-au schimbat. Eu am deschis o ușă, dar tu ești cea care a intrat pe ea.

– Foarte interesant. Amuzată de replicile spuse, Pilar ridică puțin capul. Nu sunt sigură că familia mea ar fi de acord cu tine. Nici eu nu sunt sigură dacă sunt.

– A fost nevoie de multă verticalitate ca să rămâi într-o căsnicie care nu mai era de mult o căsnicie, pentru că ți-ai luat jurămintele în serios. Ar fi fost mult mai ușor să pleci pur și simplu. Înțeleg foarte bine treaba asta.

– Îmi acorzi prea mult credit.

– Nu cred că e adevărat, dar acum, dacă vrei să-mi fii recunoscătoare că ți-am dat un mic imbold să încerci slujba asta, cum aș putea să refuz? Mai ales, adăugă el, plimbându-și mâinile pe brațele ei, dacă îți vine vreo idee cum m-ai putea răsplăti.

– Cred că mă pot gândi la ceva. Își uni degetele cu ale lui. Se gândi că flirtul devenea tot mai simplu, odată ce-l practica. Și cu siguranță îi plăceau lecțiile. Am putea începe prin a lua cina.

– Am descoperit o pensiune mică.

– Sună foarte bine. Totuși, să ia cina într-un asemenea loc presupunea o întâlnire, și încă una oficială, oricât de mult s-ar fi bucurat unul de compania celuilalt. Constată că de fapt ea căuta altceva. Ceva mai mult. Dar eu mă refeream să-ți gătesc cina. Ție și copiilor tăi.

– Să gătești? Pentru toți?

– Sunt o bucătăreasă foarte bună, îl informă ea. Și rareori am ocazia să am o bucătărie la dispoziția mea. Tu ai o bucătărie frumoasă. Dar, dacă tu consideri că ar fi ciudat sau că nu s-ar simți în largul lor copiii, atunci e bine și la pensiune.

– Să gătești, repetă el. Adică la aragaz. Cu oale și cratițe. O ridică în brațe și o sărută. Când mâncăm?

*

Diseară o să avem parte de o mâncare preparată în casă. Gătește Pilar. Nu știu ce meniu ni se pregătește, dar sigur o să vă placă. *Ajung acasă pe la șase. Până atunci, încercați să vă prefaceți că sunteți copii de oameni și nu niște mutanți pe care i-am câștigat la un joc de pocher.*

Cu drag, tata.

Maddy citi bilețelul de pe frigider și strâmbă din nas. De ce trebuia să vină cineva în vizită? De ce nu avea și ea un cuvânt de spus în legătură cu asta? Oare chiar credea că ea și Theo erau așa de bătuți în cap încât să creadă că o femeie venea la ei și se fâțâia prin bucătărie doar ca să gătească?

„Să fim serioși!" Bine, poate Theo era destul de bătut în cap, dar avea să se ocupe ea de acea problemă. Cu asta în minte, alergă în sus pe scări. Theo era deja în camera lui, vorbind la telefon și spărgându-și timpanele cu muzica dată la maximum. Strâmbă din nas și se gândi că fratele ei nu mai avea nevoie să coboare-n bucătărie după combustibil. Încălcând în mod evident regulile casei, acesta își ținea în camera lui un teanc întreg de porcării – suficient cât să hrănească o mică țară.

Avea toate acele informații ascunse în dosarul de cum-să-mă-răzbun-pe-Theo.

– Doamna Giambelli ne pregătește cina.

– Poftim? Du-te de aici. Vorbesc la telefon.

– N-ai voie să vorbești la telefon până nu-ți termini temele. Doamna Giambelli vine încoace, așa că ai face bine să închizi. Să nu cumva să-i spună lui tata că nu-ți vezi de treabă.

– Sophia?

– Nu, dobitocule.

– Ascultă, te sun eu înapoi. Mă stresează sor-mea, așa că va trebui s-o omor. Da. Mai târziu. Închise și-și îndesă mai multe chipsuri în gură. Cine vine pentru ce?

– Femeia cu care se culcă tata vine să ne gătească cina.

– Da? Vocea i se lumină. Adică pe aragaz, așa?

– Nu înțelegi? Scârbită, decise să pună punctul pe i. E o strategie. Încearcă să-și facă loc în familia noastră.

– Hei, mie-mi convine dacă vrea să se strecoare aici cineva care să știe să gătească. Și ce pregătește?

– Nu *contează* ce pregătește. Cum să fim așa retardați! Împinge relația la următorul nivel. Îi gătește. Ne gătește. Ca să-i arate ce familie mare și fericită am putea fi.

– Nu mă interesează ce face câtă vreme am ce să mă mânc. Las-o baltă, Maddy. Adică, las-o baltă de tot. Tata are dreptul să aibă și el o iubită.

– Cretinule! Nu-mi pasă dacă are și trei iubite. Dar ce ne facem dacă se hotărăște că vrea o nevastă?

Theo se gândi puțin, apoi mai roncăi un chips.

– Nu știu.

– Nu știu, îl imită ea, batjocoritor. O să începă să schimbe regulile, să preia controlul. Așa se întâmplă mereu. N-o să îi pese deloc de noi. O să venim la pachet cu tata.

– Doamna Giambelli e de treabă.

– Sigur, *acum*. E drăguță și amabilă. După ce obține ceea ce vrea, n-o să mai aibă de ce să fie nici de treabă, nici drăguță, nici amabilă. O să poată să înceapă să ne dea ordine și să ne interzică lucruri. Totul va trebui să fie așa cum vrea ea. Întoarse capul când auzi ușa de la bucătărie deschizându-se. Vezi, intră așa pur și simplu, fără să bată. Asta e casa noastră.

Maddy se duse furioasă în camera ei și trânti ușa. Avea de gând să stea acolo până venea acasă tatăl ei.

Se răzgândi apoi și hotărî să stea o oră. Auzea muzica de jos și râsetele. I se părea absolut enervant faptul că auzea râsul prostesc al fratelui ei. Trădătorul! Totuși, mai mult o înfuria faptul că nu venise nimeni sus după ea sau că nu încercase nimeni s-o convingă să nu mai fie bosumflată.

Așa că avea de gând să le arate ea lor, indiferent cum stătea treaba.

Se aventură jos, cu nasul în vânt. Ceva mirosea incredibil de bine, dar în mintea lui Maddy acesta era încă un motiv de răzvrătire împotriva lui Pilar. Doar

se dădea mare, asta făcea. Pregătind vreo masă îmbelșugată și pretențioasă.

Intră în bucătărie și fu nevoită să strângă din dinți. Theo stătea la masa din bucătărie, zdrăngănind la orga lui electrică, în timp ce Pilar stătea lângă aragaz și amesteca ceva într-o oală.

– Trebuie să adaugi și versuri, zise Pilar.

Îi plăcea să cânte pentru ea. Femeia chiar îl asculta cu atenție. Și îi spunea de fiecare dată când îi cânta ceva nereușit. „Dar într-un mod drăguț", gândi Theo. Era genul acela de răspuns care-i dădea de înțeles că era cu adevărat atentă la el.

Mama lor nu făcuse niciodată asta. Sau nimic altceva, de altfel.

– Nu prea mă pricep la partea astea cu vorbele. Îmi place doar să compun linia melodică.

– Înseamnă că ai nevoie de un partener. Se întoarse și lăsă deoparte lingura. Bună, Maddy. Cum merge referatul?

– Ce referat? Prinse din zbor șuieratul de avertizare al lui Theo și ridică din umeri. Nu era sigură dacă să se simtă furioasă sau recunoscătoare că o acoperise. Aaa. Merge bine. Deschise frigiderul și zăbovi acolo până să aleagă un suc. Ce e chestia asta de aici?

– Depinde. Sosul de brânză e pentru paste. Marinata e pentru antreu. Tatăl vostru mi-a spus că vă place mâncarea italienească, așa că m-am gândit că sunt în siguranță.

– Eu nu mănânc carbohidrați azi. Știa deja că fusese o replică răutăcioasă și nu avea nevoie de privirea insistentă a lui Theo ca să înțeleagă asta. Dar, când se strâmbă la el pe la spatele lui Pilar, acesta nu-i răspunse cu aceeași monedă, cum făcea de obicei. În schimb, pur și simplu își mută privirea, de parcă i-ar fi fost rușine sau așa ceva.

Și gestul lui o ustură.

– În fine, am planuri pentru cină. O să mă duc acasă la o prietenă.

– A, păcat. Relaxată, Pilar scoase un castron şi începu să prepare crema pentru tiramisu. Tatăl tău nu mi-a zis nimic.

– Nu trebuie să-ţi spună ţie tot.

Era prima afirmaţie cu adevărat nepoliticoasă pe care i-o adresase vreodată fata. Pilar se gândi că barierele era coborâte.

– Sigur că nu. Şi, cum tu ai aproape cincisprezece ani, eşti suficient de mare să ştii ce vrei să mănânci sau unde. Theo, îmi dai te rog voie să vorbesc cu Maddy între patru ochi?

– Sigur. Îşi luă orga şi-i aruncă o privire scârbită lui Maddy. Cine-i cretina acum? murmură el când trecu pe lângă ea.

– Ce-ar fi să luăm loc?

Maddy simţi un gol în stomac şi o fierbinţeală pe gât.

– N-am venit jos să stau la vorbă. Am venit doar să-mi iau ceva de băut. Trebuie să-mi termin referatul.

– Nu e vorba despre nici un referat. Stai jos, Maddy.

Fata se aşeză şi se întinse pe scaun, cu o expresie intenţionată de plictiseală şi indiferenţă pe chip. Pilar nu avea nici un drept să-i ţină prelegeri, şi Maddy intenţiona să-i spună asta foarte clar femeii, după ce se mai calma.

Pilar îşi turnă o ceaşcă mică din cafeaua pe care o pregătise pentru tiramisu. Se aşeză la masă, vizavi de Maddy, şi sorbi.

– Ar trebui să te avertizez că în cazul de faţă am un avantaj. Nu doar că am fost şi eu cândva o fată de paisprezece ani, dar am şi crescut una.

– Nu eşti mama mea.

– Nu sunt. Şi e greu, nu-i aşa, ca o femeie să vină astfel în casa ta? Încerc să-ţi spun cum m-aş simţi eu în legătură cu asta. Probabil cam la fel cum te simţi tu acum. Deranjată, furioasă, nemulţumită. Lui Theo îi e mai uşor. El e băiat şi nu ştie lucrurile pe care le ştim noi.

Maddy deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc imediat, constatând că nu ştia cum să-i răspundă.

– Ai fost şefa mult timp. Băieţii tăi n-ar fi de acord şi mai mult ca sigur s-ar simţi jigniţi de această afirmaţie, adăugă ea şi fu mulţumită să vadă micul rânjet superior

care se instală la colțurile buzelor lui Maddy. Dar adevărul e că o forța feminină, o forță feminină puternică, e cea care trage sforile de obicei. Ai făcut o treabă bună ținându-i la respect pe băieți, și nu sunt aici ca să-ți iau acel control.

– Deja ai început să schimbi lucrurile. Oricărei acțiuni îi urmează o reacțiune. E ceva demonstrat științific. Nu sunt proastă.

– Nu, ești inteligentă. „Dar ești și o fată mică și speriată", adăugă Pilar în sinea ei, „cu mintea unui adult". Eu mereu am vrut să fiu inteligentă, dar niciodată nu m-am simțit așa. Cred că am compensat prin faptul că am fost bună, liniștită și împăciuitoare. Și acțiunile astea au avut reacțiuni.

– Dacă taci din gură, nu te ascultă nimeni.

– Ai perfectă dreptate. Tatăl tău... mă face să mă simt suficient de inteligentă și de puternică, să spun ceea ce gândesc și ceea ce simt. Acesta e un lucru extrem de important. Dar știi asta deja.

Maddy se încruntă și se uită în jos la masă.

– Presupun.

– Îl admir, Maddy – și ca bărbat, și ca tată. Și acesta este un sentiment puternic. Nu mă aștept să mă primești cu un covor roșu, dar sper ca măcar să nu-mi închizi ușa în nas.

– De ce îți pasă de ceea ce fac eu?

– Din mai multe motive. Îmi place de tine. Îmi pare rău, dar acesta e adevărul. Îmi place că ești independentă, deșteaptă și că sentimentul de loialitate față de familia ta este puternic dezvoltat. Cred că ne-am fi înțeles foarte bine dacă n-aș fi avut o relație cu tatăl tău. Dar am, și asta înseamnă că iau o parte din timpul și atenția îndreptate spre voi. Ți-aș spune că-mi pare rău și pentru asta, dar am știi amândouă că nu-i adevărat. Și eu vreau o parte din timpul și din atenția lui. Pentru că, Maddy, un alt motiv pentru care-mi pasă de ceea ce faci este că îl iubesc pe tatăl tău. Pilar împinse ceașca mai încolo și se ridică, ținându-se cu o mână de stomac. N-am mai spus asta cu voce tare până acum. Probabil din cauză

că sunt obișnuită să tac din gură. Doamne! Mă simt un pic ciudat.

Maddy își schimbă poziția în scaun. Se ridică dreaptă ca o vergea. Începu să simtă și ea o senzație ciudată în stomac.

– Și mama l-a iubit. Suficient de mult cât să se căsătorească cu el.

– Sunt sigură. Ea...

– Nu! O să începi să enumeri tot felul de scuze și motive pentru ce s-a-ntâmplat. Dar sunt numai prostii. Toate. Când lucrurile n-au mai mers exact așa cum voia ea, ne-a părăsit. Ăsta-i adevărul. Noi n-am contat deloc pentru ea.

Ca întotdeauna, primul ei instinct fu acela de a o liniști. De a consola. Existau zeci de lucruri pe care le putea spune ca să o aline, dar fetița acea cu ochi umezi și sfidători nu avea să le audă.

În fond, de ce ar fi făcut-o?

– Nu, ai dreptate. N-ați contat suficient de mult. Pilar se așează din nou. Voia să stabilească o legătură și să reușească să se apropie de fetița aceea. Dar nu avea să reușească așa. Și nu era nici momentul potrivit. Știu cum e să nu contezi suficient de mult. Chiar știu, Maddy, zise ea ferm, punând mâna pe a fetei, înainte ca aceasta să și-o poată retrage. Cât de furioasă și de tristă te face să te simți. Cum îți trec prin cap întrebări, îndoieli și dorințe în toiul nopții.

– Adulții pot să vină și să plece după cum poftesc. Copiii nu.

– Așa e. Tatăl tău nu a plecat. Pentru că ai contat pentru el. Tu și Theo contați cel mai mult pentru el. Știi că nimic din orice aș putea spune, face sau deveni nu ar schimba asta.

– S-ar putea schimba alte lucruri. Și, după ce se schimbă un singur lucru, urmează altele. E vorba despre cauză și efect.

– Ei bine, nu pot să-ți promit că lucrurile nu se vor schimba. Pentru că totul e schimbător. Oamenii sunt schimbători. Dar, în clipa asta, tatăl tău mă face fericită. Și eu pe el. Nu vreau să suferi din cauza asta, Maddy. Pot

să-ți promit să încerc să nu vă fac niciodată să suferiți, pe tine și pe Theo. Să respect ce gândiți și ce simțiți. Asta pot să-ți promit.

– E în primul rând tatăl meu, zise Maddy într-o șoaptă aprigă.

– Și o să fie tatăl tău și-n ultimul rând. Pentru totdeauna. Și dacă ar exista vreun motiv pentru care să-mi doresc să schimb sau să stric asta, tot nu aș putea. Nu știi cât de mult te iubește? L-ai putea pune să aleagă. Uite-te la mine, Maddy. Uite-te la mine, zise ea încet și așteptă ca fata să ridice privirea. Dacă asta îți dorești cel mai mult, l-ai putea pune să aleagă între noi două. Eu n-aș avea nici o șansă. Dar îți cer să-mi dai tu una. Însă, dacă nu poți... dacă chiar nu poți, am să strâng pe aici și am să plec înainte să vină acasă.

Maddy își șterse o lacrimă de pe obraz și se uită peste masă.

– De ce?

– Pentru că nici pe el nu vreau să-l fac să sufere.

Maddy adulmecă puțin și se încruntă uitându-se la masă.

– Pot să gust din asta?

Pilar ridică dintr-o sprânceană când văzu că era vorba despre ceașca de cafea, apoi o împinse ușor spre ea. Fata o mirosi mai întâi și strâmbă din nou din nas, dar ridică totuși ceșcuța ca să guste.

– E îngrozitoare. Cum poate să bea cineva așa ceva?

– Cred că e un gust cu care ajungi să te obișnuiești. O să-ți placă mai mult în tiramisu.

– Poate. Maddy îi împinse înapoi ceașca. Cred că o să-i dau o șansă.

Pilar era absolut sigură de un singur lucru: că nimeni nu avea o problemă cu felul cum gătea. Trecuse mult timp de când nu mai pregătise personal o cină pentru familie. Destul de mult încât să fie exagerat de mulțumită că se mai ceru și a doua porție și că primea complimente voioase printre înghițituri.

Luară masa în sufragerie, sperând ca acea tentă de formalitate avea să fie mai puțin amenințătoare pentru

Maddy. Dar toată formalitatea dispăru în clipa în care Theo gustă din pastele preparate de ea și anunță că era „o masă super".

Theo vorbea cel mai mult, în timp ce sora lui privea, digera și arunca din când în când câte o întrebare incisivă. Asta o făcu să râdă. La un moment dat, David folosi o metaforă sportivă ca să ilustreze o opinie, iar ea și Maddy se amuzară în stil pur feminin de modul cum funcționa mintea bărbaților.

– Tata a jucat baseball în facultate, îi spuse Maddy.

– Serios? Încă un talent ascuns. Și erai bun?

– Eram grozav. Jucam la prima bază.

– Da, și era atât de preocupat de media lui ca jucător ofensiv, că nu prea avea succes la fete, chicoti Theo, potolindu-i elanul lui David.

– Știi cam multe. Marcam mer... Se opri în mijlocul propoziției. Oricum aș întoarce-o, tot dau de necazuri. Așa că o să zic doar că a fost o masă minunată. Eu și cei doi gurmanzi ai mei îți mulțumim.

– Cu plăcere, dar, în numele celor doi gurmanzi ai tăi, aș vrea să-ți spun că ai înfulecat toată masa.

– Am un metabolism rapid, susținu el, când Pilar se ridică.

– Așa spun toți.

– A, nu. Puse mâna peste a ai, chiar înainte să înceapă să adune farfuriile. Regula casei. Cel care gătește nu mai și strânge masa.

– Înțeleg. Ei bine, asta e o regulă care ar putea să-mi placă. Ridică farfuria și i-o întinse. Distracție plăcută!

– Altă regulă a casei, zise el peste râsul contagios al lui Theo. Tatăl împarte sarcinile. Theo și Maddy vor fi încântați să spele ei vasele.

– Evident. Maddy oftă adânc. Și tu ce faci?

– Eu o să consum câteva dintre caloriile acumulate în timpul acestei mese copioase scoțând-o pe bucătăreasă la o plimbare. Încercând să testeze apele cu copiii săi, se aplecă și o sărută blând pe Pilar. Îți convine asta?

– Nu pot să mă plâng. Plecă împreună cu el, bucuroasă să iasă în noaptea frumoasă de primăvară. E cam

mare dezastrul ca să lăsăm totul pe seama a doi copii adolescenți.

– Clădește caracterul. Și, în plus, le dă timp să vorbească despre cum te-am ademenit să ieși cu mine afară pentru o sesiune de giugiulit.

– A. Deci am fost ademenită?

– Așa sper. O întoarse în brațele lui și o trase mai aproape când își ridică buzele spre ale lui. Îl trecu un fior când auzi cum suspina lipită de el. Se potrivea perfect în brațele lui. În ultima vreme n-am apucat să petrecem prea mult timp împreună.

– E complicat. Se întâmplă multe lucruri. Fericită pentru moment, își odihni capul pe umărul lui. Știu că am tot stat pe capul Sophiei. Dar nu mă pot abține. Când mă gândesc la felul cum a fost atacată, chiar în propria casă... Și cum cineva a intrat și a ieșit din camera ei, a mea și a mamei... M-am surprins stând în pat noaptea și ascultând sunetele din jur, așa cum n-am făcut niciodată.

– În unele nopți mă uit pe fereastră, peste câmpuri, și văd lumina aprinsă la camera ta. Aș vrea să-ți spun să nu-ți faci griji, dar, până nu se liniștesc apele, știu că o să-ți faci. O să ne facem cu toții.

– Dacă te încălzește cu ceva, și eu mă simt mai bine când mă uit pe fereastră și văd lumina de la tine. Mă ajută să te știu aproape.

– Pilar. O trase deoparte și-și lipi fruntea de a ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Sunt ceva probleme la birourile din Italia. Există discrepanțe între sumele care figurează și cele calculate de audit. S-ar putea să fie nevoie să mă duc acolo câteva zile. Nu-mi convine că trebuie să plec în momentele astea.

Întoarse privirea de la ea spre casă. Luminile din bucătărie străluceau puternic în geam.

– Copiii pot să stea la conac cât ești plecat. O să avem noi grijă de ei, David. Nu trebuie să-ți faci nici o grijă în legătura cu asta.

– Așa e. Tereza deja decretase că cei mici aveau să fie oaspeți la conac pe timpul călătoriei lui. Dar tot avea

să-şi facă griji pentru ei. Şi pentru toată lumea. Nu-mi place să te las singură nici pe tine. Vino cu mine!

– Oh, David. Gândul acela o făcu să fie cuprinsă de emoţie. Primăvara italiană, nopţile parfumate, un iubit. Era minunat că viaţa ei luase o asemenea întorsătură încât toate acele lucruri erau posibile. Mi-ar plăcea la nebunie, dar nu se poate. Nu m-aş simţi bine să o las singură pe mama în momentul acesta. Şi, în plus, ai face mai repede şi mai uşor tot ce ai de făcut dacă ştii că eu şi copii te aşteptăm aici.

– Chiar trebuie să fii aşa pragmatică?

– Nu vreau să fiu, zise ea încet. Mi-ar plăcea la nebunie să accept şi să fug cu tine. Simţindu-se tânără, prostuţă şi ridicol de fericită, făcu o piruetă. Să fac dragoste cu tine într-unul dintre paturile alea imense din *castello*. Să fugim o seară la Veneţia şi să dansăm în *piaza* şi să ne furăm săruturi în umbra podurilor. Mai întreabă-mă o dată. Se învârti înapoi spre el. Mai întreabă-mă o dată, când se termină toată povestea asta. O să merg.

Era ceva diferit la ea. Părea mai... liberă, observă el. Iar asta o făcea şi mai atrăgătoare.

– Ce-ar fi să te întreb acum? Vino cu mine la Veneţia când se termină toată treaba asta.

– Da. Îşi aruncă mâinile şi le prinse pe ale lui. Te iubesc, David.

Rămase complet înmărmurit.

– Ce-ai spus?

– Te iubesc. Îmi pare rău, e prea mult, prea repede, dar nu pot să opresc ce simt. Nu vreau s-o fac.

– N-am cerut explicaţii, ci doar să repeţi ce-ai spus. Ce frumos... Foarte frumos! O trase în faţă şi, când i se lăsă moale în braţe, o ridică pe sus şi începu să o învârtă. Se pare că am estimat greşit. După calculele mele, mai aveam nevoie de încă două luni ca să te fac să te îndrăgosteşti de mine. Buzele lui alergau dornice pe chipul ei. Mi-a fost greu, continuă el. Pentru că eu eram deja îndrăgostit de tine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu o să mă laşi să sufăr foarte mult.

Pilar îşi lipi obrazul de al lui. Putea iubi. Inima îi strălucea de acea bucurie nemărginită. Şi, în plus, era iubită.

– Ce-ai spus?

– Să mă exprim altfel. O lăsă încet jos. Te iubesc, Pilar. A fost nevoie de-o singură privire. O singură privire, și am început să cred că există o a doua șansă. O trase iarăși aproape, și de data aceasta atingerea buzelor lui era extrem de tandră. Ești a mea.

capitolul 22

Veneția era o femeie, *la bella donna*, elegantă la vârsta ei, senzuală cu curbele ei unduitoare și misterioasă cu umbrele sale. Prima privelițe a ei, înălțându-se peste Canal Grande cu toate culorile sale zdrențuite și palide, ca niște rochii vechi de bal, înfierbânta sângele. Lumina de la un soare alb și palid aluneca peste frumusețea ei și se pierdea ca un hoinar prin venele sinuoase și prin curbele secrete.

Iată un oraș a cărui inimă bătea tainic și femeiesc și al cărui puls răzbătea din râuri adânci și întunecate.

Veneția nu era un oraș care să fie irosit pe întâlniri cu avocați și colaboratori. Nu era un oraș în care un om să se mulțumească să stea închis într-un birou cu orele, în timp ce dulcea și seducătoarea primăvară cânta în afara închisorii sale de ciment și sticlă. Pe David nu-l înveselea cu nimic să-și amintească faptul că Veneția fusese construită pe comerț. Știind că străzile curbate și podurile erau pline de turiști, care își epuizau cardurile VISA în nenumărate magazine în care vulgaritatea era adesea confundată cu arta, nu-l făcea să-și dorească mai puțin să se afle printre ei. Nu-l oprea să-și dorească să colinde străzile vechi cu Pilar și să-i cumpere vreun gablonz caraghios pe seama căruia aveau să râdă peste mulți ani. I-ar fi plăcut asta. Și să-l vadă pe Theo înghițind o înghețată ca pe apă și să o asculte pe Maddy interogând vreun biet gondolier despre istoria și arhitectura canalelor.

Îi era dor de familia lui. De iubita lui. Și încă nici nu era plecat de nici șaizeci și opt de ore.

Contabilul tot vorbea în italiană, cu glas şoptit, pe care îi era greu să-l înţeleagă chiar şi când era pe deplin atent. David îşi aminti că nu fusese trimis la Veneţia ca să viseze cu ochii deschişi, ci ca să îndeplinească o sarcină.

– *Scusi.* Ridică o mână şi mai dădu o pagină din raportul gros de aproape patru centimetri. Mă întrebam dacă am mai putea discuta o dată despre asta. Vorbea lent, poticnindu-se în mod intenţionat în limba italiană. Vreau să mă asigur că am înţeles bine. Şi din fericire tactica sa atinse ţinta dorită. Noua secţiune de cifre îi fu explicată cu răbdare.

– Cifrele, zise italianul, trecând pe limba engleză din compasiune, nu se potrivesc.

– Da, înţeleg. Nu corespund la mai multe cheltuieli departamentale. Pe toată linia. Asta mă nedumereşte, *signore,* dar ceea ce mă nedumereşte şi mai tare sunt cheltuielile atribuite clientului Cardianili. Comenzi, transporturi, despăgubiri, salarii, cheltuieli. Toate înregistrate foarte clar.

– *Si.* Pe partea acesta există o... Cum i se spune? Discrepanţă. Cifrele sunt corecte.

– Aşa se pare. Totuşi, nu există nici un client Cardianili. Nu există nici un client al Giambelli sau cumpărător cu numele acesta. Nu există nici un depozit Cardianili în Roma la adresa specificată în dosare. Dacă nu există nici un client, nici un cumpărător şi nici un depozit, unde crezi că au fost trimise comenzile astea în ultimii trei ani?

Contabilul clipi în spatele ochelarilor săi cu rame metalice.

– N-aş putea spune. Trebuie să fie o greşeală, desigur.

– Desigur. E o greşeală. Şi David se gândi că ştia cine o făcuse. Se roti pe scaun şi se adresă avocatului: *Signore,* aţi avut ocazia să vă uitaţi peste documentele pe care vi le-am dat ieri?

– Da.

– Şi care e numele directorului care se ocupa de acest client?

– E înregistrat ca fiind Anthony Avano.

– Deci facturile, conturile de cheltuieli și corespondența cu acest client au fost semnate de Anthony Avano?

– Da. Până în decembrie anul trecut, semnătura lui apare pe cea mai mare parte dintre acte. După aceea, în dosar apare semnătura lui Margaret Bowers.

– Va trebui să verificăm neapărat autenticitatea acelor semnături.

– Înțeleg.

– Și semnătura care a aprobat și a dispus transporturile, cheltuielile și plățile din cont. Donato Giambelli.

– *Signore* Cutter, am să verific autenticitatea semnăturilor, să studiez problema din punct de vedere juridic și apoi am să vă sfătuiesc în legătură cu poziția în care vă aflați și ce puteți face ca să rezolvați situația. Am să fac asta, adăugă el, după ce voi primi permisiunea de la însăși *La Signora*. Este o chestiune foarte delicată.

– Îmi dau seama de asta și tocmai de aceea Donato Giambelli nu a fost informat despre această întâlnire. Am încredere în discreția dumneavoastră, *signori*. Familia Giambelli nu-și mai dorește și alte scandaluri, nici pe plan profesional, nici pe cel personal. Mă scuzați o clipă, vă rog, ca să o contactez pe *La Signora* în California și să o informez despre ceea ce tocmai am discutat?

Era întotdeauna dificil ca un om din afară să pună sub semnul întrebării integritatea și onestitatea unuia din membrii nucleului. David nu era nici italian, nici nu făcea parte din familia Giambelli. Se gândi că avea două dezavantaje. Faptul că fusese adus în companie cu abia două luni în urmă era cel de-al treilea.

Se confrunta cu Donato Giambelli și deja avea un om mai puțin de partea sa. După părerea lui, existau două variante posibile de a se ocupa de acea situație. Putea să fie agresiv și să atace din prima. Sau putea să aștepte lovitura perfectă, cu bâta deja pregătită pe umăr.

„Înapoi la metaforele sportive", se gândi el, în timp ce stătea cu mâinile în buzunar la fereastra biroului său și privea traficul pe apă. „Destul de isteț." Ce puteau avea în comun afacerile și vreun joc? Se gândi că era nevoie de îndemânare, de strategie și de noroc.

Donato presupunea că avea avantajul faptului că juca pe teren propriu. Dar, odată ce intra în biroul lui, avea să se afle pe terenul lui David. Și intenționa să facă asta să-i fie foarte clar.

Sună telefonul care făcea legătura între birouri.

– *Signore* Giambelli a venit pentru întâlnire, *Signore* Cutter.

– Mulțumesc, spune-i că vin imediat.

David se hotărî să-l lase puțin să se perpelească. Dacă bârfele circulau la fel de repede ca în majoritatea companiilor, probabil Don aflase deja că avusese loc o întâlnire. Contabili, avocați, întrebări și dosare. Și probabil deja își punea întrebări și se îngrijora. Dacă era un tip inteligent, probabil avea deja și vreo explicație plauzibilă. Și răspunsuri potrivite, plus un țap ispășitor pregătit. Cea mai inteligentă mișcare era să se arate furios, indignat. Și, ca să iasă din criză, avea să se bazeze foarte mult pe loialitatea familiei și pe faptul că le curgea același sânge prin vene.

David se duse personal la ușă, o deschise și-l văzu pe Donato plimbându-se agitat în biroul exterior.

– Don, mersi că ai venit. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

– Ai făcut treaba asta să pară cu adevărat importantă, așa că mi-am făcut timp. Intră în birou și cercetă repede încăperea. Se relaxă un pic când văzu că era goală. Dacă îmi spuneai de când ai aranjat călătoria, mi-aș fi eliberat programul ca să pot să-ți arăt Veneția.

– Totul a fost aranjat pe fugă, dar am mai văzut Veneția. Totuși, sunt nerăbdător să văd *castello* și viile. Ia un loc.

– Dacă îmi spui când ai de gând să mergi, o să aranjez să te însoțesc. Eu merg acolo regulat, ca să mă asigur că toate sunt în ordine. Se așeză și-și încrucișă picioarele. Deci, cu ce te pot ajuta?

David hotărî să lanseze rapid atacul și apoi să ia loc la birou.

– Să-mi explici contul Cardianili.

Don se albi la faţă. Ochii i se mişcară repede dintr-o parte în alta, şi se chinui să fabrice un zâmbet nedumerit.

– Nu înţeleg.

– Nici eu, zise David pe un ton plăcut. De-asta îţi cer ţie să-mi explici.

– Da, ei bine, David, cred că acorzi prea mult credit memoriei mele. Nu pot să ţin minte fiecare cont şi toate detaliile despre el. Dă-mi ceva timp să caut dosarele şi informaţiile...

– A, le am deja. David bătu cu degetul într-un dosar de pe birou. Mirat, constată că tipul nu era prea inteligent. Semnătura ta apare pe mai multe conturi de cheltuieli, pe corespondenţă şi pe alte documente care ţin de acest client.

– Semnătura mea apare pe multe astfel de documente. Don începuse deja să transpire – puţin, dar vizibil. Nu pot să le ţin minte pe toate.

– Acesta ar trebui să iasă în evidenţă. Pentru că nu există. Nu există nici un client Cardianili, Donato. Sunt multe documente făcute pentru el şi mulţi bani implicaţi. Facturi şi conturi de cheltuieli, dar nici un client. Nu există nici un om cu numele – făcu o pauză, deschise dosarul şi scoase o foaie cu atentul Giambelli – Giorgio Cardianili, cu care se pare că ai corespondat de mai multe ori în decursul ultimilor câţiva ani. Nu există nici el, nici depozitul cu adresa din Roma, spre care arată să s-au făcut mai multe livrări de vin. Depozitul acesta unde tu ai fost pentru afaceri de două ori în opt luni, pe cheltuiala companiei, nu există. Cum ai explica asta?

– Nu înţeleg. Donato sări în picioare. Cu toate acestea, nu părea deloc scandalizat. Ci mai degrabă îngrozit. Mă acuzi de ceva?

– În clipa asta, de nimic. Îţi cer doar să-mi explici dosarele.

– N-am nici o explicaţie. Nu ştiu nimic despre acest dosar sau despre acest client.

– Atunci, cum de apare semnătura ta pe el? Cum de în contul tău de cheltuieli s-au înregistrat mai mult de zece milioane de lire pentru acest client?

– O greșeală. Donato își umezi buzele. Smulse scrisoarea cu antet din dosar. E un fals. Cineva se folosește de mine ca să fure bani de la *La Signora*, de la familia mea. *Mia famiglia*, zise el, și-i tremură mâna în timp ce o duse spre inimă. O să investighez asta imediat.

Nu, nu era inteligent deloc, decise David. Nici pe departe pe cât ar fi trebuit să fie.

– Ai patruzeci și opt de ore.

– Cum îndrăznești? Îndrăznești să-mi dai un astfel de ultimatum, când cineva fură de la familia mea?

– Ultimatumul, cum îl numești tu, vine de la *La Signora*. Vrea explicația ta în două zile. Între timp, vom îngheța orice activitate pe acest cont. Peste două zile, toate actele rezultate din aceasta problemă vor fi predate poliției.

– Poliției? Don se albi complet la față. Aproape că-și pierduse cumpătul, mâinile începuseră să-i tremure și zise cu voce gâtuită: E ridicol. În mod evident, e un soi de problemă internă. Nu vrem o anchetă externă, publicitatea...

– *La Signora* vrea rezultate. Cu orice preț.

În acel moment, Donato făcu o pauză, încercând să găsească o frânghie peste groapa deasupra căreia se trezise fără nici o avertizare.

– Cum Tony Avano era cel care se ocupa de acest client, e ușor de înțeles care este sursa problemei.

– Într-adevăr. Dar nu l-am identificat pe Avano ca fiind cel responsabil de acest client.

– Am presupus, normal... Don își șterse gura cu podul palmei. E un client important.

– Nu am considerat contul Cardianili ca fiind unul important. Ai două zile la dispoziție, zise David repede. Și urmează-mi sfatul. Gândește-te la soția și la copiii tăi. E mai probabil ca *La Signora* să dea dovadă de compasiune dacă îți asumi răspunderea pentru ce ai făcut și îți aperi familia.

– Nu-mi spune tu ce să fac în legătură cu familia mea. În legătură cu poziția mea. Lucrez de o viață întreagă la Giambelli. *Sunt* Giambelli. Și o să fiu în continuare mult timp după ce tu o să dispari. Vreau dosarul acela.

– Ești bine-venit să-l iei. David ignoră mâna întinsă imperios. Închise dosarul. Peste patruzeci și opt de ore.

David era mirat de faptul că Donato Giambelli fusese atât de nepregătit și de *neinformat*. „Dar nu e nevinovat", gândi el când traversă strada.

Piața San Marco. Donato era în noroi până la genunchi. Dar nu el pusese la cale acea escrocherie. Nu el era cel care condusese totul. Poate Avano. Foarte posibil, deși valoarea banilor sustrași pe numele său era infimă comparativ cu cea pe care o încasase Donato.

Și, în plus, Avano era mort de câteva luni.

Probabil detectivii care se ocupau de ancheta morții sale aveau să fie foarte interesați de acea nouă informație. Și oare cât din acea lumină proastă avea să se reflecte și asupra lui Pilar?

Înjurând în șoaptă, se îndreptă spre una dintre mesele împrăștiate pe alee. Se așeză și rămase acolo o vreme, privind fluxul de turiști care se plimbau printre ziduri, intrând și ieșind din catedrală. Și din magazinele care împrejmuiau piața.

Se gândi că Avano storcea bani de la companie. Aceasta era un fapt deja știut. Dar ceea ce avea David în acel moment în servietă ducea totul la un alt nivel. Donato ridicase totul la nivel de fraudă.

Și Margaret? Nu exista nimic care să indice faptul că știuse ceva sau fusese implicată în delapidare înainte să fie promovată. Oare cedase așa repede tentației? Sau aflase despre contul fals și asta dusese la moartea ei? Oricare ar fi fost explicația, tot nu exista un răspuns la cea mai dificilă și spinoasă întrebare: Cine era șeful în acel moment? Cine era persoana pe care cel mai probabil o suna în acel moment Donato, panicat, pentru instrucțiuni, pentru ajutor? Și oare acea persoană avea să creadă la fel de ușor cum crezuse Donato că *La Signora* avea să dea acea problemă pe mâna poliției? Sau avea să-și păstreze calmul și să nu se lase intimidat?

În orice caz, peste două zile, Donato Giambelli avea să fie dat afară. Ceea ce accentua durerea de cap pe care David o avea deja. Don trebuia înlocuit, și încă repede.

Investigația internă trebuia să continue până când se acopereau toate găurile.

Probabil perioada de timp pe care o petrecea în Italia urma să fie prelungită, chiar într-un moment al vieții sale când trebuia și voia să fie acasă.

Își comandă un pahar de vin, verifică ora, apoi își scoase telefonul mobil.

– Maria? Sunt David Cutter. Pilar e disponibilă?

– Un moment, domnule Cutter.

Încercă să-și imagineze unde era în casă și ce făcea. În ultima noapte când fuseseră împreună, făcuseră dragoste în mașina lui, la marginea podgoriei. La fel ca doi adolescenți zăpăciți. Extrem de dornici să fie împreună și disperați să se atingă.

Amintirea aceea îi aduse o dorință dureroasă. Descoperi că îi era mai ușor să și-o imagineze stând alături de el, în timp ce lumina care picura spre amurg lovea ca o săgeată domul catedralei, iar aerul era tulburat de agitația aripilor porumbeilor.

Își promise că, după ce se terminau toate acele probleme, urma să aibă acel moment împreună cu ea.

– David?

Faptul că aproape rămăsese fără suflu îl făcu să zâmbească. Se grăbise.

– Tocmai stăteam aici în Piața San Marco. Ridică paharul de vin pe care i-l adusese chelnerul și sorbi. Beau un Chianti foarte interesant și mă gândesc la tine.

– E și muzică?

– O orchestră mică din celălalt capăt al pieței cântă bluesuri americane. Cam strică momentul.

– Ba deloc. Cel puțin nu pentru mine.

– Ce fac copii?

– Sunt bine. De fapt, cred că eu și Maddy ne apropiem precaut de o prietenie. A venit cu mine la seră ieri după școală. Am primit o lecție despre fotosinteză care m-a dat pe spate. Theo s-a despărțit de fata cu care se întâlnea.

– Julie?

– Julie a fost iarna trecută, David. Ține pasul. Carrie. El și Carrie s-au despărțit și a fost indispus vreo zece

minute. A jurat că nu vrea să mai aibă de-a face cu fetele şi intenţionează să-şi dedice viaţa muzicii.

- Am mai trecut prin asta. Probabil o să dureze cam o zi.

- O să te anunţ. Cum merge treaba acolo?

- Mai bine, acum că vorbesc cu tine. Le spui tu copiilor că îi sun diseară? Cam pe la şase, ora voastră.

- Bine. Deci probabil încă nu ştii când te întorci acasă?

- Încă nu. Au apărut complicaţii. Mi-e dor de tine, Pilar.

- Şi mie de tine. Îmi faci o favoare?

- Sigur.

- Mai stai un pic acolo. Bea-ţi vinul, ascultă muzica şi priveşte apusul de soare. O să mă gândesc la tine acolo.

- Şi eu o să mă gândesc la tine aici. Pa.

Închise telefonul şi zăbovi cu paharul de vin. Era o experienţă cu adevărat interesantă să vorbească aşa cu o femeie - cu ea - despre copiii lui. Cu o persoană care îi înţelegea şi îi aprecia. Acel lucru crea între ei o legătură făcându-i să se apropie de ideea de familie. Şi îşi dădu seama că exact asta îşi dorea. Voia să aibă din nou o familie. Cu respiraţia întretăiată, lăsă jos vinul. Îşi dorea o soţie. Şi voia ca Pilar să fie acea soţie.

Oare era prea repede? Prea mult? Nu. Nu era. Oricum ar fi privit situaţia, lucrurile erau exact aşa cum trebuiau să fie. Erau adulţi, şi fiecare avea un trecut cât jumătate din viaţa lor. De ce să irosească restul timpului înaintând cu paşi mici?

Se ridică şi aruncă pe masă câteva lire.

De ce să mai piardă chiar şi un minut? Exista alt loc mai bun decât Veneţia de unde să cumpere un inel pentru femeia pe care o iubea? Se întoarse, şi prima vitrină care îi atrase atenţia fu cea a unui magazin de bijuterii. David consideră că era un semn.

Nu era la fel de simplu precum se gândise că avea să fie. Nu voia să-i ia un inel cu diamant. Se gândi că probabil şi Avano îi dăduse unul şi descoperi în interiorul său o aversiune profundă de a-i da lui Pilar ceva ce îi oferise el.

Voia ceva care să fie relevant pentru amândoi și pentru povestea lor. Ceva care să-i arate că o înțelegea așa cum n-o mai înțelesese nimeni altcineva. Sau că putea s-o facă.

Se gândi că era competitiv în vreme ce intra în alt magazin. Dar ce era rău în asta?

Urcă scările podului pietonal Rialto, unde magazinele se înșirau unele după altele. Cumpărătorii dornici își dădeau coate și se împingeau, de parcă ar fi fost îngroziți că ultimul suvenir avea să fie furat de altcineva, înainte să apuce ei să-l cumpere.

Își făcu loc pe lângă tarabele care ofereau produse din piele, tricouri și brelocuri și încercă să-și concentreze toată atenția asupra vitrinelor magazinelor. Toate aveau ferestrele strălucitoare, ca și când ar fi fost scăldate în râuri de aur și pietre prețioase. Acea sclipire îți lua ochii. Descurajat, enervat și obosit de la urcarea lungă, era aproape gata de-a pune punct căutărilor. Putea să mai aștepte. Să-i ceară o recomandare asistentei lui venețiene.

Apoi se întoarse și se mai uită într-o ultimă vitrină. Și acolo îl văzu.

Inelul era montat cu cinci pietre prețioase, toate având forme delicate de inimă, care creau un șuvoi de culoare. La fel ca florile ei, gândi el. Cinci pietre, cugetă apoi, în timp ce se apropia. Una pentru fiecare dintre ei și copiii lor. Se gândi că piatra albastră era safir, cea roșie rubin și cea verde smarald. Nu știa ce erau cea mov și cea aurie. Dar, în fond, ce conta? Era perfect.

După treizeci de minute, ieși din magazin. Avea în buzunar descrierea inelului – își aminti că celelalte două pietre erau ametist și citrin. Avea bineînțeles și inelul ascuns în buzunar. Îl inscripționase cu data la care-l cumpărase. Voia ca Pilar să știe pentru totdeauna că îl găsise în seara în care stătuse în Piața San Marco și vorbise cu ea, în amurg. Își simțea picioarele mai ușoare decât atunci când începuse să urce pe pod. În clipa aceea, colinda străzile goale, fără vreo țintă. Valul de oameni se rări la căderea nopții care învelea canelele într-o mantie neagră, lucioasă. Din când în când, mai auzea ecoul pașilor săi sau apa izbindu-se de pod.

Se hotărî să nu se ducă înapoi la apartamentul său, ci intră sub copertina unei *trattoria* de pe trotuar. Dacă s-ar fi întors, ar fi stricat toată plăcerea şi anticiparea serii. Alese o porţie de calcan şi o jumătate de carafă din vinul alb al casei.

Mâncă pe îndelete, zâmbind sentimental când văzu un cuplu tânăr, venit cel mai probabil acolo în luna de miere, jucându-se cu un băieţel care evadase de la părinţii săi ca să-i farmece pe chelneri. Se gândi că era o reacţie normală a oricărui bărbat îndrăgostit. Găsea totul din jur şi pe toată lumea o pură încântare.

Zăbovi asupra cafelei şi se gândi ce şi cum avea să-i spună lui Pilar când avea să-i dea inelul.

Majoritatea pieţelor se goliseră deja când se îndreptă spre partea cealaltă a oraşului. Magazinele erau închise, iar tarabagii de pe marginea drumului îşi strânseseră de mult toate produsele.

Din când în când, mai vedea câte-un fascicul de lumină, de la vreo gondolă care transporta turişti în jos pe canal, sau auzea o ridicare a vocii, care plutea peste apă. Dar în cea mai mare parte era – în sfârşit – singur în oraş.

Simţindu-se bine, îşi luă timp să se plimbe ca să digere masa şi să lase stresul acelei zile să se scurgă din el, în timp ce asimila privelişte Veneţiei, după lăsarea întunericului.

Mai traversă un pod şi se plimbă prin umbrele unei străzi întortocheate. Privi în sus când în stradă se revărsă lumină de la o fereastră de deasupra capului său şi zâmbi când văzu o tânără femeie care începuse să adune rufele agăţate la uscat, în adierea blândă a nopţii. Avea părul negru lung până la umeri. Braţele sale erau lungi şi subţiri, şi-i strălucea ceva auriu la încheietura mâinii. Cânta, iar sunetul vesel al vocii ei răsuna pe strada goală.

Acel moment i se întipări în creier.

Femeia bruneta care se apucase atât de târziu să adune rufele spălate, în vreme ce cânta, şi mirosul cinei gătite de ea, care cobora îmbietor. Îi întâlni privirea şi începu să râdă. Era un sunet plin de amuzament şi cochet.

David se opri şi se întoarse, intenţionând să-i trimită salutări tinerei. Şi, făcând asta, mai mult ca sigur îşi salvă şi viaţa.

Simţi durerea. O fierbinţeală bruscă şi îngrozitoare în umăr. Auzi vag un fel de explozie înăbuşită, şi chipul femeii începu să se înceţoşeze.

Apoi David începu să cadă. Se prăbuşi uşor şi parcă pentru totdeauna în zgomotul ţipetelor şi al picioarelor care alergau, până când ajunse să zacă sângerând şi inconştient pe caldarâmul rece al străzii veneţiene.

Nu rămase inconştient pentru mult timp. Existase un moment în care lumea lui păruse înecată în roşu, şi prin acea ceaţă întunecată auzea voci care se ridicau şi scădeau. Limba italiană alunecă neinteligibil prin creierul său amorţit.

Simţea mai degrabă fierbinţeală decât durere. Ca şi când cineva l-ar fi ţinut deasupra flăcărilor încinse ale unui foc. Şi gândi destul de clar: „Am fost împuşcat".

Cineva îl trase şi-i agită corpul, astfel încât durerea să se trezească şi să treacă prin foc ca o sabie de argint. Încercă să vorbească, să protesteze şi să se apere, dar nu reuşi să scoată mai mult de un geamăt, în timp ce vederea i se întuneca. Când putu vedea din nou, se găsi privind în sus la chipul tinerei pe care o văzuse adunându-şi rufele.

– Cred că ai lucrat până târziu în seara asta.

Vorbele îi veniră foarte clar în minte şi reuşi să articuleze neclar printre buzele întredeschise.

– *Signore, per piacere. Sta zitto. Riposta. L'aiuto sta venendo.*[1]

Ascultă solemn, traducându-şi italiana cu migala unui student din anul întâi. Voia să tacă şi să se odihnească. Se gândi vag că era frumos din partea ei. Ajutorul era pe drum. Ajutor pentru ce?

A, da. Fusese împuşcat. Îi spuse mai întâi asta, în engleză, apoi continuă în italiană.

[1] „Domnule, vă rog. Tăceţi din gură. Odihniţi-vă. Ajutorul e pe drum." (în limba italiană, în original) (n.tr.)

– Trebuie să-mi spun copiii. Trebuie să le spun că sunt bine. Ai un telefon?

Şi, cu capul odihnindu-se în poala ei, îşi pierdu din nou cunoştinţa.

– *Sunteţi un om extrem de norocos*, domnule Cutter.

David încercă să se concentreze la faţa omului. Indiferent ce medicamente i-ar fi pompat în organism, era clar că erau de calitate. Nu mai simţea nici o durere, dar, pe de altă parte, îi era foarte greu să simtă orice în acel moment.

– În momentul acesta mi-e greu să fiu de acord cu dumneavoastră. Îmi pare rău, v-am uitat numele.

– DeMarco. Sunt locotenentul DeMarco. Medicul dumneavoastră spune că aveţi nevoie de odihnă, bineînţeles. Dar am doar câteva întrebări. Poate aţi putea să-mi spuneţi ce vă amintiţi?

Îşi aminti o femeie frumoasă adunând rufe de la uscat şi felul în care luminile sclipeau pe apă şi pe pietre.

– Mergeam, începu el şi se chinui să se ridice. Inelul lui Pilar. Tocmai cumpărasem un inel.

– E la mine. Liniştiţi-vă. Inelul, portofelul şi ceasul dumneavoastră sunt la mine. Vor fi în siguranţă.

Poliţia, îşi aminti David. Oamenii sunau la poliţie când cineva era împuşcat pe stradă. Omul din faţa lui arăta ca un poliţist, dar nu la fel de abil ca detectivul din San Francisco. DeMarco era un pic bondoc şi un pic chel. Totuşi, compensa pentru amândouă cu o mustaţă neagră somptuoasă care înflorea deasupra buzei de sus. Vorbea limba engleză clar şi corect.

– Mă duceam înapoi la apartamentul meu – mă plimbam puţin. După muncă, am făcut câteva cumpărături – inelul. Am luat cina. Era o seară frumoasă, şi stătusem închis în birou toată ziua. Am văzut o femeie la o fereastră. Îşi aduna rufele de la uscat. A creat un tablou frumos. Cânta. M-am oprit să mă uit în sus. Apoi am dat cu capul de asfalt. M-am simţit... Prudent, ridică mâna la umăr. Am ştiut că am fost împuşcat.

– Aţi mai fost împuşcat şi altă dată?

– Nu. David se strâmbă. Dar s-a simţit exact aşa cum îmi imaginam. Probabil am leşinat. Femeia era acolo

cu mine când mi-am recăpătat cunoștința. Cred că a fugit jos când a văzut ce s-a întâmplat.

– Și ați văzut cine v-a împușcat?

– N-am văzut nimic altceva decât caldarâmul grăbindu-se spre mine.

– De ce credeți că ar vrea cineva să vă împuște, domnule Cutter?

– Nu știu. Poate ca să mă jefuiască.

– Și totuși, nu s-a furat nimic din lucrurile dumneavoastră de valoare. Cu ce treabă ați venit la Veneția?

– Sunt director operațional la Giambelli-MacMillan. Aveam întâlniri.

– A. Lucrați pentru *La Signora*.

– Da.

– *La Signora* are ceva probleme în America, nu-i așa?

– Da, au fost câteva probleme, dar nu înțeleg ce legătură are asta cu faptul că am fost atacat aici în Veneția. Trebuie să-mi sun copiii.

– Da, da, se va aranja asta. Cunoașteți pe cineva în Veneția care să vă vrea răul, domnule Cutter?

– Nu. De îndată ce neagă, îi veni în minte numele lui Donato. Nu, repetă el. Nu cunosc pe nimeni care să mă împuște în plină stradă. Ați spus că lucrurile mele de valoare sunt la dumneavoastră, domnule locotenent. Inelul pe care l-am cumpărat, portofelul, ceasul. Servieta.

– Nu s-a găsit nici o servietă. DeMarco își încrucișă brațele peste piept. Femeia care fusese martoră la împușcare afirmase că victima ducea în mână o servietă. I-o descrisese foarte bine. Ce aveați în servietă?

– Documente de la birou, zise David. Doar hârțogărie.

Tereza se gândi că îi venea greu să se ridice după atâtea lovituri. Sub atâtea atacuri constante, spiritul începea să se ofilească. Îți ținu coloana dreaptă când intră împreună cu Eli în salonul familiei. Știa că erau și copiii acolo, așteptând ca tatăl lor să sune.

„Inocență", cugetă ea când se uită înăuntru și îi văzu pe Maddy, întinsă pe canapea, cu nasul într-o carte, și pe Theo zdrăngănind la pian. Oare de ce trebuia să le fie furată astfel acea inocență și atât de repede?

Îl strânse de braț pe Eli, ca să-l liniștească și ca să se pregătească, apoi păși înăuntru.

Pilar ridică ochii din ghergheful ei. Fu suficient să arunce o singură privire către mama ei și îi îngheță inima. Broderia îi alunecă ușor din mâini când se ridică.

– Mamă?

– Vă rog stați jos. Theo. Îi făcu un semn să facă liniște. Maddy. Întâi de toate, trebuie să vă spun că tatăl vostru e bine.

– Ce s-a-ntâmplat? Maddy se dădu jos de pe canapea. A pățit ceva. De asta n-a sunat. N-a întârziat niciodată când a zis că dă telefon.

– A fost rănit, dar e bine. E în spital.

– Un accident? Pilar se ridică și puse o mână pe umărul lui Maddy. Dacă înainte fata s-ar fi scuturat ca să îndepărteze atingerea, în acel moment se prinse mai tare.

– Nu, n-a fost nici un accident. A fost împușcat.

– Împușcat? Theo sări de la pian. Groaza îi arse gâtul ca fierea. Nu se poate, e o greșeală. Tata nu umblă de nebun, ca să fie împușcat.

– A fost dus imediat la spital, continuă Tereza. Am vorbit cu doctorul care l-a tratat. Tatăl vostru se simte bine. Se află într-o stare foarte bună.

– Ascultă-mă. Eli înaintă și-i luă de mână pe Maddy și apoi pe Theo. Nu v-am spune că e bine dacă n-ar fi așa. Știu că sunteți speriați și îngrijorați. Și noi la fel. Dar doctorul a fost foarte clar. Tatăl vostru e sănătos și puternic. Se va recupera complet.

– Vreau să vină acasă. Lui Maddy îi tremura buza. Vreau să vină acasă chiar acum.

– O să vină acasă de îndată ce-l externează din spital, îi spuse Tereza. O să aranjez eu tot. Tatăl tău te iubește, Madeline?

– Sigur că da.

– Știi cât de îngrijorat e pentru tine acum? Pentru tine și pentru fratele tău? Și că din pricina grijii îi e dificil să se odihnească și să se vindece? Are nevoie să fiți puternici pentru el.

Când sună telefonul, Maddy fugi până acolo și sări pe el.

– Alo? Alo? Tati! Îi izbucniră lacrimi din ochi, care o cutremurară până în vârful picioarelor. Și totuși, îl plesni peste mână pe Theo când încercă să-i ia telefonul. E în regulă. Vocea i se frânse și se întoarse spre Tereza. E în regulă, repetă ea, trecându-și mâna pe sub nas și inspirând adânc. Și ia spune-mi, poți să păstrezi glonțul?

Ascultă vocea tatălui ei și o privi pe *La Signora* încuviințând din cap spre ea.

– Da, Theo e chiar aici și mă împinge. Pot să-i dau una? Prea târziu, răspunse ea. I-am dat deja. Da, ia și vorbește cu el.

Îi dădu telefonul fratelui ei.

– Ești o tânără foarte puternică, îi spuse Tereza. Tatăl tău trebuie să fie foarte mândru de tine.

– Să-l faci să vină acasă, da? Fă-l să vină acasă. Se afundă în îmbrățișarea lui Pilar și se simți mai bine că putea plânge acolo.

capitolul 23

Simțea că o durea tot corpul ca o rană deschisă, dar nimic nu se compara cu durerea pe care o simțea în inimă. Le ignoră pe amândouă și își luă locul în spatele biroului său.

Fără să țină cont de obiecțiile venite de la Eli și de la Pilar, Tereza le permise totuși copiilor să ia parte la acea ședință de urgență. Încă mai era capul familiei Giambelli și considera că aveau și ei dreptul să afle de ce credea că fusese rănit tatăl lor. Aveau dreptul să știe că sânge din sângele ei era responsabil pentru acel act îngrozitor.

– Am vorbit cu David, începu ea și le zâmbi copiilor. Înainte să intre doctorul său și să-l oblige să se odihnească.

– E un semn bun. Sophia se așeză lângă Theo. Părea atât de mic și de neajutorat. Băieții se comportă ca niște copii atunci când sunt răniți. Pur și simplu vorbesc întruna despre asta.

– Nu-i adevărat. Suntem... indiferenți.

Theo se tot chinuia să pară nepăsător, însă durerea din stoma era chinuitoare.

– Oricum ar fi, continuă Tereza, cu acordul medicului său, va zbura acasă în câteva zile. Între timp, poliția anchetează incidentul. Am vorbit și cu omul care conduce ancheta. În mod rapid și fără menajamente, îi cercetase și dosarul. DeMarco era suficient de bun. Tereza își împreună mâinile pe dosarul locotenentului. Au existat mai mulți martori. Și au deja o descriere, chiar dacă nu foarte bună, a atacatorului. Nu știu dacă îl vor găsi sau cât de mult contează asta cu adevărat.

– Cum poți spune una ca asta? Maddy sări ca arsă din scaun. L-a împușcat pe tata.

Aprobând reacția fetei, Tereza îi vorbi acesteia ca de la egal la egal:

– Pentru că sunt de părere că a fost angajat s-o facă, exact la fel cum ai cumpăra și a-i folosi o unealtă. Mai precis, cred că a fost angajat să fure documente care se aflau în posesia tatălui tău. Un gest nechibzuit și josnic de autoapărare. Au apărut... discrepanțe în privința mai multor conturi aparținând mai multor clienți. Detaliile mai pot aștepta. Datorită muncii lui David, a devenit foarte clar azi că nepotul meu dirija bani într-un cont fals.

– Donato. Sophia simți un junghi puternic în inimă. Fura de la tine?

– De la noi. Era ceva ce Tereza deja acceptase și asimilase. Conform ordinelor mele, s-a întâlnit cu David în această după-amiază la Veneția și probabil a înțeles că acțiunile sale vor fi descoperite în curând. Acesta a fost răspunsul lui. Familia mea e cauza durerii voastre, le zise lui Theo și lui Maddy. Eu sunt capul familiei și, implicit, eu sunt responsabilă pentru suferința voastră.

– Tata lucrează pentru dumneata. Își făcea treaba. Deși continua să simtă acel gol în stomac, Theo strânse din dinți. E vina nemernicului ăluia, nu a dumitale. E la închisoare?

– Nu. Încă nu l-au găsit. Se pare că a fugit. Vocea ei era plină de dispreț. Și-a părăsit nevasta și copiii și a fugit.

Vă promit că îl vom găsi. Şi că va fi pedepsit. O să mă ocup personal de asta.

– O să aibă nevoie de bani. De resurse, adăugă Ty.

– Este nevoie de cineva la Veneţia care să lămurească toată treaba asta. Sophia se ridică. Plec diseară.

– Nu intenţionez să mai pun pe încă cineva de-al meu în pericol.

– *Nonna*, dacă Donato folosea un cont fals ca să fure bani, sigur a avut ajutor. Tata. E şi sângele meu. Continuă apoi în italiană: La fel de mult şi al tău. Onoarea mea, la fel de mult ca a ta. Nu-mi poţi nega dreptul de a îndrepta lucrurile. Inspiră, apoi reveni la limba engleză. Plec diseară.

– Pe naiba! Tyler se încruntă. O să plecăm amândoi diseară.

– N-am nevoie de o dădacă.

– Da, sigur. Ridică privirea şi o întâlni pe a ei cu o răceală de oţel. Aici miza e la fel de mare pentru amândoi, Giambelli. Dacă mergi tu, merg şi eu. O să verificăm podgoriile şi cramele, îi spuse Terezei. O să observ imediat dacă e ceva în neregulă acolo. Las hârţogăria în seama celei care se ocupă de hârtii.

„Deci aşa", gândi Tereza şi se uită spre Eli, care se afla în cealaltă parte a camerei. Următorul pas din ciclu. Să lase povara pe umerii celor tineri.

– De acord. Tereza ignoră şuierăturile enervante ale Sophiei. Mama ta o să-şi facă mai puţine griji dacă nu pleci singură.

– Nu, doar o să am două persoane pentru care să îmi fac griji. Mamă, cum rămâne cu Gina şi cu copiii ei?

– Se va avea grijă de ei. Nu cred în păcatele tatălui. Tereza îşi mută privirea la Sophia şi rămase cu ochii aţintiţi spre ea. Cred în copiii.

Primul lucru pe care îl făcu David când fu eliberat din spital – sau, mai exact, când se eliberă singur – fu să cumpere flori.

Primul buchet i se păru neadecvat, aşa că mai cumpără unul. Şi apoi un al treilea.

Nu-i fu deloc uşor să care aşa multe flori pe străzile aglomerate din Veneţia, mai ales cu un braţ în atelă. Totuşi, se descurcă. La fel cum reuşi şi să găsească locul exact în care fusese împuşcat.

Se pregătise sufleteşte pentru şoc, doar că nu se aşteptase ca acesta să fie însoţit şi de furie. Cineva îl considerase neînsemnat, îi găurise carnea cu oţel şi îl făcuse să sângereze. Şi fusese foarte aproape de a-i lăsa copiii orfani.

Stând pe asfaltul pătat de propriul sânge şi cu un braţ plin de flori, David îşi promise că cineva avea să plătească pentru că-l considerase aşa. Indiferent de cost şi oricât de mult avea să-i ia.

Se uită în sus. Fereastra era deschisă, chiar dacă în acea zi nu mai erau rufe agăţate la uscat. Mută florile, se întoarse de la stradă şi intră în clădire. Îl uimi cât de mult obosise după urcarea scărilor. Avea membrele slăbite şi pielea-i licărea de sudoare. Îl enervă la culme că rămăsese fără suflu şi că fu nevoit să se sprijine de peretele exterior de lângă uşa apartamentului.

Cum naiba să reuşească să se întoarcă la apartamentul Giambelli, să-şi facă bagajele şi să-şi rezerve un zbor când el abia reuşise să urce scările acelea? Faptul că, în esenţă, doctorul îi spusese cam acelaşi lucru în clipa în care semnase externarea voluntară nu făcea decât să-l enerveze şi mai mult.

Şi, cu toate astea în minte, se îndreptă de spate, încă pufăind, şi bătu la uşă.

Nu se aştepta ca femeia să fie acasă şi intenţiona să-i lase florile la uşă sau să găsească vreun vecin cooperant care să i le dea mai târziu. Dar uşa se deschise, şi ea era chiar acolo.

– *Signorina.*

– *Si?* Se uită la el, pierdută o clipă, apoi chipul i se lumină. *Signore! Come sta? Oh, oh, che bellezza!* Femeia luă florile şi-i făcu semn să intre. Am sunat la spital azi-dimineaţă, continuă ea repede în italiană. Mi-au spus că vă odihniţi. Am fost foarte speriată. Nu mi-a venit să cred că se poate întâmpla aşa ceva chiar afară... Of!

Se bătu cu mâna pe cap. Sunteți american, zise ea cu grijă în engleză. *Scusami.* Scuze. Nu am o engleză bună.

– Vorbesc italiană. Voiam să vă mulțumesc.

– Mie? Dar n-am făcut nimic. Intrați, vă rog, luați loc. Sunteți destul de palid.

– Ați fost acolo. Se uită apoi prin apartament. Era mic, simplu, dar cu câteva accente cochete. Dacă n-ați fi fost acolo... și dacă nu m-aș fi uitat în sus, pentru că ați ieșit așa târziu să strângeți rufele... și făceați asta să arate ca un tablou minunat, e posibil să nu fi mai fost acum aici. *Signorina.* Îi luă mâna și o ridică spre buzele sale. *Mille grazie.*

– *Prego.* Înclină ușor din cap. Ce poveste romantică. Intrați, o să fac cafea.

– Nu trebuie să vă deranjați.

– Vă rog, dacă v-am salvat viața înseamnă că trebuie să am grijă de ea.

Duse florile la bucătărie.

– A... unul dintre motivele pentru care eram pe stradă la ora aia era că fusesem la niște cumpărături înainte de cină. Tocmai cumpărasem un inel. Un inel de logodnă pentru femeia pe care o iubesc.

– Oh, suspină ea și așeză florile pe bufet. Se mai uită o dată lung la el. Păcat pentru mine. Mare noroc pentru ea. Dar tot vă fac cafea.

– Mi-ar plăcea un pic de cafea. Încă nu știu cum vă cheamă.

– Elana.

– Elana, sper să iei acest compliment așa cum îl intenționez eu. Cred că ești a doua cea mai frumoasă femeie din lume.

Femeia începu să râdă și umplu o vază cu apă pentru flori.

– Da, da, mare noroc pentru ea.

Până ajunse în apartamentul lui, David deja se săturase de durere, oboseală, doctori și de nebunia din Veneția. Și ajunsese deja la concluzia că nu avea să se îndrepte spre casă în seara aceea. Era norocos dacă rezista cât

să se dezbrace şi să se bage în pat, darămite să se poată ţine pe picioare cât să mai şi împacheteze.

Îl durea îngrozitor umărul, îi tremurau picioarele şi înjură, chinuindu-se să bage cheia în broască folosind mâna stângă. Totuşi, acea mână stângă se strânse într-un pumn, gata de luptă, imediat ce se deschise uşa.

– Aici erai! Sophia îşi duse mâna la gură. Ai înnebunit? Să te externezi din spital şi să te învârţi de unul singur prin Veneţia? Uită-te la tine, eşti alb ca o foaie de hârtie. Bărbaţii sunt nişte cretini.

– Mersi, mersi mult. Pot să intru? Cred că asta încă e camera mea.

– Ty e plecat să te caute chiar acum. În timp ce vorbea, îl luă de braţul sănătos şi-l ajută să intre. Am fost îngrozitor de îngrijoraţi după ce am trecut pe la spital şi am aflat că ai plecat, în ciuda ordinelor doctorului.

– Se pare că nici măcar în Italia nu pot face mâncarea de spital gustoasă. Cedă şi se afundă într-un fotoliu. Un om ar putea muri de foame acolo. În plus, nu mă aşteptam să apară nimeni aşa repede. Ce-aţi făcut, v-aţi teleportat aici?

– Am plecat azi-noapte. Am călătorit prea mult cu prea puţin somn şi am petrecut prea mult timp făcând ture prin camerele asta, îngrijoraţi pentru tine. Aşa că nu te pune cu mine.

Desfăcu un tub şi-i întinse o pastilă.

– Ce-i asta?

– Medicamente pentru durere. Ai plecat de la spital fără să-ţi iei reţeta.

– Medicamente. Mi-ai adus medicamente. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Cretini, repetă ea şi se duse la minifrigider ca să ia o sticlă de apă. David, unde *ai fost?*

– I-am dus flori unei femei frumoase. Se lăsă pe spate şi se întinse după sticlă, apoi oftă când ea o trase să nu ajungă el. Ei, haide, nu necăji un om când vine vorba despre produsele lui farmaceutice.

– Ai fost cu o femeie?

– Am băut o cafea, zise el, cu femeia care mi-a salvat viaţa. I-am dus nişte flori ca să-i mulţumesc.

Sophia înclină capul, cugetând. Arăta extenuat, un pic transpirat şi foarte romantic cu braţul în atelă şi cearcăne sub ochii aceia de un albastru intens.

– Atunci, bănuiesc că e în regulă. E frumoasă?

– I-am zis că e a doua cea mai frumoasă femeie din lume, dar o împing fericit pe locul trei, dacă îmi dai sticla aia blestemată de apă. Te implor, nu mă face să mestec pastila asta.

Îi dădu sticla de apă, apoi se ghemui în faţa lui.

– David, îmi pare foarte rău pentru asta.

– Da, şi mie. Copiii sunt bine, da?

– Da. Îşi fac griji pentru tine, dar i-am liniştit îndeajuns cât lui Theo să i se pară destul de mişto că ai fost împuşcat. Nu tatăl oricui...

– Scumpo, nu-ţi face asta.

– Nu, n-o să-mi fac. Inspiră adânc. Oricum, Maddy glumea cu glonţul aseară, să ştii. Când te-a întrebat dacă poţi să-l păstrezi? Dar acum chiar se gândeşte serios la asta, după spusele mamei. Vrea să-l studieze.

– Asta-i fata mea.

– Sunt copii minunaţi, David. Probabil vine din faptul că au un tată care se gândeşte să-i cumpere flori unei femei, chiar şi când se simte de parcă tocmai ar fi fost raşchetat de pe trotuar. Haide, să te duc în pat.

– Aşa-mi spun toate. Rânjetul lent şi prostesc pe care-l afişă îi dădu de înţeles Sophiei că medicamentul îşi făcea efectul. Mama ta abia poate să-şi ţină mâinile de pe mine.

– Mişto medicamente, nu?

– Super. Poate dacă aş putea să mă întind un minut.

– Sigur. De ce nu încerci să te aşezi pe o suprafaţă mare şi plată? zise ea ridicându-l un pic.

– Sophia? Pilar nu e chinuită de toată treaba asta, nu-i aşa?

– Ba normal că da. Dar o să-i treacă după ce ajungi acasă, unde o să se poată învârti pe lângă tine.

– Sunt bine, doar că am mintea un pic înceţoşată acum. Chicoti şi se sprijini de ea, în timp ce-l căra spre dormitor. Ar fi putut jura că plutea. E mai frumos să trăieşti viaţa prin chimie.

– Da, cum să nu? Hai că aproape am ajuns.

– Vreau să merg acasă. Cum o să împachetez tot cu o singură mână?

– Nu-ți face griji. Împachetez eu pentru tine.

– Da? Serios? Se întoarse ca să o pupe obraz, dar ratã cu vreo câțiva centimetri. Mersi.

– Nici o problemă. Gata, am ajuns. Hai, lasă-te până jos. Ușurel. Nu vreau să te lovesc. Ups! Scuze, zise ea când el scânci.

– Nu mă doare brațul. E... în buzunar. M-am rostogolit peste ea. Se întinse după acel lucru, înjură și se simți un pic rușinat când băgă ea mâna să scoată obiectul care-i provocase durere.

– Cumperi prostii, ei? Deschise cutiuța și clipi. O, Doamne!

– Cred că ar trebui să-ți spun. L-am cumpărat pentru mama ta. O s-o cer în căsătorie. Se ridică un pic în sus pe pernă, dar apoi alunecă iar în jos. Ai vreo problemă cu asta?

– S-ar putea să am, ținând cont că acum cinci minute m-ai cerut pe mine, ticălos nestatornic. Cu ochii puțin înlăcrimați, se așeză pe marginea patului. E superb, David. O să-i placă la nebunie. Te iubește.

– Ea e tot ce mi-am dorit vreodată. E frumoasă, tare frumoasă Pilar. Și pe dinăuntru, și pe dinafară. Să aibă toată lumea noroc de o a doua șansă. O să am grijă cu ea.

– Știu, știu. N-a trecut nici o jumătate din an, zise ea. Totul se întâmplă atât de repede. Dar unele lucruri, continuă ea, unele lucruri chiar merg în direcția bună. Se aplecă și-l sărută pe obraz. Închide un pic ochii. Tăticule.

Când se întoarse Tyler, Sophia deja pregătea supă minestrone. Îl mira mereu s-o vadă muncind în bucătărie.

– A venit, zise ea, fără să se uite în jur. Doarme.

– Ți-am zis eu că poate să-și poarte și singur de grijă.

– Da, s-a descurcat de minune reușind să fie împușcat, nu-i așa? Nu te atinge de supă, adăugă ea, aplecându-se peste cratiță. E pentru David.

– E suficientă acolo pentru toți.

– Încă nu e gata. Ar trebui să te duci la podgorie. Poți să rămâi la *castello* în noaptea asta. Am pus să mi se trimită niște dosare, prin curier. Pot să lucrez la calculatorul de aici.

– Te-ai gândit tu la toate, nu-i așa?

– N-am venit aici ca să admirăm peisajele. Ieși din bucătărie!

Își luă o clipă ca să-și domolească temperamentul, apoi o urmă în biroul micuț.

– Ce-ar fi să dăm toate cărțile pe față?

– N-avem ce să dăm pe față, Ty. Am multe pe cap.

– Știu de ce nu vrei să vin.

– Serios? Deschise calculatorul. Poate pentru că am multă treabă de făcut într-un timp foarte scurt?

– Sau poate pentru că ești furioasă și te simți trădată și rănită. Te macină lucrurile astea. Și, când ești rănită, ești vulnerabilă. Îți cad toate sistemele de apărare. Ți-e frică să nu mă apropii prea mult. Nu vrei să mă apropii prea mult, nu-i așa, Sophia? Îi ridică bărbia astfel încât nu avea de ales decât să se uite la el. Nu ai vrut asta niciodată.

– Eu cred că am fost cât se poate de apropiați. Și încă a fost ideea mea.

– Sexul e ușor. Ridică-te!

– Am treabă, Ty și chiar n-am chef de o tăvăleală scurtă la birou.

O ridică suficient de repede și de violent cât să dărâme scaunul.

– Nu încerca să rezumi totul la asta.

Se gândi încă o dată că lucrurile se mișcau prea repede. Erau prea multe chestii care se mișcau cu prea multă viteză. Cum ar fi putut să păstreze direcția bună dacă nu se afla ea la volan?

– Nu vreau nimic mai mult de-atât. Orice altceva ar însemna prea multe probleme. Am zis că am multe pe cap. Și mă rănești.

– Nu te-am rănit niciodată. Își mai domoli strânsoarea. Poate asta e o parte din problemă. Te-ai întrebat

vreodată de ce ajungi să ai relaţii cu genul de bărbaţi cu care sfârşeşti?

– Nu.

Împinse în sus bărbia.

– Bărbaţi mai în vârstă. Tipi şmecheri. Genul acela care se strecoară imediat pe uşă când le dai cu şutul în fund. Eu nu sunt un şmecher, Sophia, şi nici nu mă strecor.

– Atunci o să ajungi să ai fundul bătătorit.

– Pe naiba. Zâmbi mortal şi o ridică în vârful picioarelor. Eu nu mă strecor, Sophia. Eu rămân. Poate ar trebui să-ţi iei ceva timp să te gândeşti la asta. Îi dădu drumul şi se duse spre uşă. O să mă întorc.

Sophia îşi frecă braţele, încruntându-se în urma lui. Se gândi că nemernicul acela mare probabil îi lăsase vânătăi.

– Din partea mea, nu te grăbi.

Dădu să se aşeze înapoi în spatele biroului, dar se răzgândi şi lovi biroul cu piciorul. Gestul acela meschin o făcu să se simtă un pic mai bine.

De ce omul ăla nu făcea niciodată ce se aştepta ea să facă? Îşi imaginase că avea să facă o plângere la relaţii publice şi că apoi avea să se strecoare de-acolo, plictisit de moarte. Dar el rămăsese, iar gândul acela o făcu să mai lovească o dată biroul.

Pur şi simplu fuseseră mânaţi de o atracţie animalică, se gândi ea în vreme ce ridica scaunul. Sexul fusese uimitor. Se aşteptase ca el să se potolească şi din punctul acesta de vedere. Dar nu o făcuse. Şi dacă era de fapt un pic îngrijorată că nici ea nu dădea semne să se potolească? Era obişnuită ca viaţa ei să se desfăşoare după anumite tipare. Dar cine nu era? Nu intenţionase niciodată să aibă sentimente serioase pentru Tyler MacMillan.

Doamne, dar era absolut enervant că începuse să aibă.

Şi, mai rău de-atât, fusese foarte precis şi avusese perfectă dreptate cu toată descrierea pe care i-o făcuse. Era nervoasă, se simţea trădată, rănită şi vulnerabilă şi-şi dorea ca Tyler să fi fost la mii de kilometri distanţă, în California. Pentru că, de fapt, în sinea ei îşi dorea

cu disperare să fie chiar acolo, în acel moment. La distanţă de un braţ.

Dar nu avea de gând să întindă braţul. Familia ei era un dezastru. Compania pe care fusese crescută s-o conducă avea necazuri. Şi omul care cel mai probabil avea să devină tatăl ei vitreg zăcea în camera alăturată cu o gaură de glonţ în umăr.

Nu avea suficiente lucruri pentru care să-şi facă griji şi fără teama ei de angajament?

Nu că ar fi avut vreo teamă de a se implica într-o relaţie serioasă. Exact. Şi, chiar dacă ar fi avut, avea să se gândească la asta mai târziu.

David dormi două ore şi apoi se trezi gândind că se simţea ca un om care fusese împuşcat. Dar care supravieţuise. Odată ce stătea aşezat în fund şi era hrănit cu supă minestrone, hotărî că putea să înceapă să gândească din nou.

– Ţi-a revenit culoarea în obraji, îi zise Sophia.

– Şi mai că mi-am recăpătat şi minţile. Destul cât să-şi dea seama că Sophia mai degrabă vântura supa decât s-o mănânce. Ai chef să mă pui la curent?

– Pot să-ţi spun ce măsuri s-au luat sau cel puţin ce ştiu. Nu cred că pot să umplu toate golurile. Îl caută pe Donato. Nu doar poliţia, ci şi nişte detectivi particulari angajaţi de bunicii mei. I-au pus întrebări Ginei. Mi s-a zis că e isterică şi că pretinde că nu ştie nimic. Eu o cred. Dacă ar fi ştiut ceva, şi Don i-ar fi lăsat pe ea şi pe copii în mijlocul încurcăturii ăsteia, ar fi făcut tot posibilul să-i facă necazuri. N-au reuşit să dea de urma femeii cu care avea o aventură. Dacă chiar e îndrăgostit de ea, aşa cum mi-a zis, mă gândesc că a luat-o cu el să-i ţină companie, ca să zic aşa.

– E greu pentru Gina.

– Da. Se ridică de la masă, sătulă să se prefacă a mânca. Da. Mi-era destul de drag Don. Abia dacă o suportam pe Gina, iar pe copiii ei chiar mai puţin. Şi acum a fost părăsită de soţul ei infidel, delapidator şi poate criminal. Şi... s-o ia naiba de treabă, dar chiar nu poate să-mi pară rău pentru ea. Nu reuşesc.

– Nu e imposibil să-l fi presat pe Don într-atât încât să îl fi făcut să înceapă să fure la companie.

– Chiar dacă ar fi așa, el e responsabil pentru alegerile și acțiunile lui. În fine, nu e asta. Dar pur și simplu n-o suport. Nu pot. Sunt o persoană îngrozitoare. Dar destul despre mine. Îndepărtă acele vorbe și luă o felie de pâine din care să rontăie și pe care o mărunțească în timp ce se plimba de colo, colo. Se presupune că Don are niște fonduri ascunse pe undeva. Fonduri sustrase de la companie, bineînțeles. Probabil suficient cât să trăiască de pe urma lor o vreme, dar, să fiu sinceră cu tine, chiar nu cred că e suficient de inteligent să stea ascuns o perioadă.

– Sunt de acord cu tine. Cineva l-a ajutat în toată treaba asta.

– Tata.

– Până la un punct, zise David, privind-o atent. Și, după ce a murit el, poate Margaret. Dacă a existat, aportul lor în treaba asta a fost la un nivel minim. Nu există suficiente probe care să mă convingă că vreunul din ei a jucat vreun rol mai important.

Sophia făcu o scurtă pauză.

– Crezi că au fost folosiți, mai degrabă decât să fi fost beneficiari?

– Cred că e posibil ca tatăl tău pur și simplu să se fi prefăcut că nu vede. Cât despre Margaret, ea abia începea să-și intre în ritm.

– Atunci înseamnă că a fost ucisă, zise Sophia încet. Și tata a fost ucis. Poate că totul se întoarce la asta. Cumva.

– Posibil. Și totuși, Don nu e suficient de calculat și nu gândește în perspectivă îndeajuns încât să fi pus la cale o escrocherie atât de mare, care a trecut ani de zile neobservată de contabilii Giambelli. El era omul din interior, omul cu legăturile. Dar altcineva a întocmit planul. Poate amanta, adăugă el ridicând din umeri.

– Poate. O să-l găsească. Ori stând la soare pe vreo plajă tropicală, ori plutind cu fața în jos pe lângă una. Și, în timp ce ei caută, noi o să punem totul înapoi cap la cap. Se întoarse și se așeză la masă. E posibil ca Donato

să fi umblat la vin sau să fi angajat pe cineva care s-o facă în locul lui.

– Știu.

– Dar mi-e greu să găsesc un motiv. Răzbunare? De ce să strici reputația și implicit securitatea financiară a companiei care te hrănește? Și să ucizi pentru asta? Făcu o pauză scurtă, în care îi studie brațul bandajat, după care continuă: Ei bine, cred că a demonstrat deja că n-are de fapt nici o problemă cu asta. Poate că el e responsabil pentru tot. Își apăsă degetele de tâmple. Poate el l-a ucis pe tata. Rene e o femeie extrem de costisitoare, și tata avea nevoie de mulți bani. Știa că urma să fie dat afară de la Giambelli. Rupsese legătura cu mama, și eu l-am făcut să înțeleagă că nici relația dintre noi nu funcționa.

– E singurul responsabil pentru alegerile pe care le-a făcut, Sophia, zise David, folosindu-se de cuvintele ei. De acțiunile sale.

– M-am lămurit cu asta. Sau aproape. Și pot să-mi imaginez care ar fi fost acele alegeri. E posibil să fi pus presiune pe Don, ca să primească o parte mai mare sau ceva de genul acesta. I-ar fi stat în caracter să-l amenințe cu șantajul. Dar într-o manieră civilizată, desigur. Poate știa despre otrăvirea vinului sau despre bietul *Signore* Baptista. Și apoi pe Margaret pentru că voia mai mult sau fiindcă îi era teamă să nu afle despre deturnarea de fonduri. Pe tine pentru că și-a dat seama că nu avea nici o cale de ieșire.

– Dar de ce ar fi furat documentele?

– Nu știu, David. Probabil nu mai gândea rațional. Cred că s-o fi gândit că tu urma să mori, documentele aveau să dispară și cu asta, basta. Dar, cum tu nu ai murit, probabil și-a dat seama că documentele acelea nu l-ar fi dus la spânzurătoare. Pentru că se spânzurase deja singur. Între timp, avem încă un coșmar de rezolvat în ochii publicului. Te gândești vreodată să ne lași baltă și să fugi înapoi la La Coeur?

– Nu. Auzi, Sophia, ce-ar fi să încerci să mănânci pâinea aia în loc s-o tot faci bucăți?

– Bine, tati. Sunetul capricios al vocii ei o făcu să tresară. Scuze. Schimbarea de fus orar și răutatea mea obișnuită. Ce-ar fi să mă duc să mă apuc să-ți fac bagajele? De vreme ce insiști să pleci, în loc să mai rămâi în compania mea minunată, să știi că ai zbor mâine-dimineață devreme.

Transpira ca un porc. Ușile balconului erau larg deschise și, prin ele, aerul rece se ridica dinspre lacul Como și se strecura în cameră. Asta nu-i potolea transpirația. Doar o transforma în gheață.

Așteptase ca iubita lui să adoarmă, înainte să se strecoare din pat și să se furișeze în salonul alăturat. Nu putuse să ducă la bun sfârșit actul sexual, dar ea se prefăcuse că nu conta. Cum ar fi putut vreun bărbat menține o erecție într-o asemenea situație?

Poate că într-adevăr nu conta. În fond, fusese încântată de călătorie, că o dusese la acea stațiune elegantă de pe lac – lucru pe care i-l promisese de zeci de ori până atunci, fără a se ține vreodată de cuvânt. Transformase totul într-un fel de joc. Îi dăduse o sumă ridicolă de bani, ca să plătească totul cu cardul ei. Îi spusese că nu-l cunoștea nimeni acolo. Și că voia ca lucrurile că rămână așa. Ce ar fi făcut dacă ar fi menționat cineva că l-a văzut acolo cu o altă femeie decât soția lui?

Se gândise că fusese o mutare inteligentă. Extrem de inteligentă. Poate chiar crezuse și el că era un joc. Asta până văzuse reportajul de știri. Până își văzuse fața. Nu putea decât să fie recunoscător că amanta lui se aflase în acel timp în salon. O putea ține cu ușurință departe de ziare și de televizor.

Cu toate acestea, nu putea rămâne acolo. Cineva l-ar fi putut vedea și recunoaște. Avea nevoie de ajutor și știa doar o singură sursă din care îl putea primi. Mâinile îi tremurau îngrozitor când formă numărul de New York.

– Sunt Donato.

– Mă așteptam să fii tu. Jerry se uită la ceas și calculă ceva în minte. Se gândi apoi că pe Giambelli îl apucaseră transpirațiile de la trei dimineața. Ai fost un băiețel tare ocupat, Don.

– Toți cred că eu l-am împușcat pe David Cutter.

– Da, știu. Ce-a fost în capul tău?

– Eu nu mă... N-am fost eu. Începea să nu mai fie stăpân pe engleză. *Dio.* Mi-ai zis să plec imediat din Veneția, după ce ți-am transmis ce-a spus Cutter. Și așa am făcut. Nici măcar n-am mai trecut pe acasă pe la familia mea. Pot să-ți demonstrez, șopti el cu disperare. Pot să dovedesc că nu eram în Veneția când a fost împușcat.

– Chiar poți? Nu știu la ce ar ajuta asta, Don. Povestea pe care am auzit-o eu e că ai angajat pe cineva să-l împuște.

– Am angajat... Ce înseamnă asta? Se spune că am angajat pe cineva să-l omoare? Din ce motiv? Răul era deja făcut. Ai zis asta și tu.

– Iată cum văd eu lucrurile. Jerry se gândi că lucrurile se îmbunătățeau cu fiecare clipă care trecea. Se îmbunătățeau și deveneau mai dulci decât și-ar fi imaginat vreodată. Ai omorât doi oameni. Probabil trei cu tot cu Avano. David Cutter, continuă el, amuzat de trăncănelile panicate ale lui Donato. Ce mai contează unul în plus? Ai dat de dracu' regal, amice.

– Am nevoie de ajutor. Trebuie să plec din țară. Am bani, dar nu suficienți. Am nevoie de... un... un... un pașaport. De un nume nou și de o schimbare a feței.

– Toate astea sună foarte înțelept, Don, dar de ce-mi spui mie?

– Tu poți să faci rost de lucrurile astea.

– Îmi supraestimezi puterea și interesul pentru tine. Să considerăm discuția asta o încetare a asocierii noastre de afaceri.

– Nu poți face asta. Dacă mă prind pe mine, te prind și pe tine.

– O, nu prea cred. N-ai cum să faci legătura cu mine. M-am asigurat de asta. De fapt, după ce închid telefonul, am de gând să sun la poliție și să le spun că m-ai contactat. Că am încercat să te conving să te predai. N-ar trebui să le ia prea mult ca să urmărească apelul și să ajungă la tine. Cred că e un avertisment corect, ținând cont de relația noastră anterioară. Dacă aș fi în locul tău, aș porni la drum, și încă repede.

– Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea – a fost ideea ta.

– Eu sunt plin de idei. Jerry își studie cu seninătate manichiura. Dar, ține cont, eu n-am omorât niciodată pe nimeni. Încearcă să fii deștept, dacă poți, Don. Fugi în continuare.

Închise telefonul, își turnă un pahar de vin și își aprinse o țigară, ca să îi dea câteva secunde în plus. După care ridică receptorul și sună la poliție.

capitolul 24

Cu un amestec de regret și de ușurare, David privea Veneția cum se dispărea la orizont.

– Nu aveai nici un motiv să te dai jos din pat și să te târăști așa la aeroport, îi spuse lui Tyler, în timp ce taxiul pe apă își croia drum prin traficul de dimineață. N-am nevoie de o dădacă.

– Da, mi se spune cam des asta în ultimul timp. Tyler sorbi din cafea și ridică din umeri în aerul rece și umed. Începe să mă enerveze.

– Știu cum să mă urc singur în avion.

– Uite cum stă treaba. Eu te urc în avion aici și ei te iau când ajungi în partea cealaltă. Obișnuiește-te cu ideea.

David îl studie mai atent. Era nebărbierit și avea o expresie morocănoasă și supărată. Dintr-un motiv necunoscut, asta îl mai animă pe David.

– Ai avut o noapte grea?

– Am avut altele și mai bune.

– O să reușești să te întorci cu bine? Nu prea vorbești italiană, nu?

– Să mă pupi în fund.

David începu să râdă și-și mișcă umărul.

– Ca să vezi, deja mă simt mai bine acum. Îți face probleme Sophia?

– Îmi face probleme de douăzeci de ani. Dar asta nu-i de ajuns ca să-mi strice ziua.

– Dacă îți dau un sfat, ai de gând să mă arunci peste bord? Ține minte că sunt rănit.

– N-am nevoie de sfaturi când vine vorba despre Sophia. În ciuda a ceea ce credea, Tyler se încruntă spre David. Ce sfat?

– Mai preseaz-o. Nu cred că a mai făcut nimeni niciodată asta până acum. Cel puțin nu masculii speciei noastre. Dacă nu te omoară, atunci e a ta.

– Mersi, dar poate nici nu o vreau.

David se lăsă pe spate ca să se bucure de plimbarea cu barca.

– O, ba da, chicoti el. O vrei.

Da, recunoscu Tyler. Chiar o voia. Și tocmai de aceea risca furia ei considerabilă. Nu-i plăcea să se atingă nimeni de lucrurile ei. Nu-i plăcea nici să-i spună cineva ce să facă, nici măcar – nu, se corectă el în timp ce-i împacheta micul biroul portabil, *mai ales* – atunci când era mutarea corectă.

– Ce naiba faci?

Ridică privirea și o văzu. Era încă udă de la duș și spumega toată.

– Îți pregătesc coburii, partenere. O luăm din loc.

– Ia mâinile de pe lucrurile mele. Se grăbi înăuntru, îi smulse din mână laptopul și-l strânse la piept ca pe un copil mult iubit. Nu plec nicăieri. Abia am ajuns aici.

– Mă duc înapoi la *castello*. Unde merg eu vii și tu. E vreun motiv pentru care nu poți să lucrezi de acolo?

– Da. Mai multe.

– Și care ar fi acelea?

Strânse și mai tare computerul în brațe.

– O să mă gândesc la asta.

– Cât te gândești, împachetează-ți și restul lucrurilor.

– Abia am despachetat.

– Atunci, sigur îți amintești unde trebuie să le pui pe toate.

Rosti acea afirmație de logică incontestabilă și ieși din cameră.

*

O enerva la culme. O prinsese cu garda jos și cu mintea încă zăpăcită după o noapte de nesomn. O înfuria teribil lucrul acela, pentru că plănuise să conducă până în nord și să petreacă acolo cel puțin o zi sau două, lucrând de la *castello*. O irita că trebuia să recunoască că era foarte meschin din partea ei să stea bosumflată și tăcută tot drumul. Iar faptul că el era minunat de nepăsător nu făcea decât să întărâte temperamentul ei care deja clocotea.

– O să ne luăm dormitoare separate, anunță ea. Este timpul să o lăsăm mai încet cu partea asta a relației noastre.

– Bine.

Deschisese deja gura ca să-l înțepe, dar răspunsul lui neglijent și aprobator o cam lăsă fără replică.

– OK, reuși ea să zică. Bine.

– OK, bine. Să știi că acasă suntem cu câteva săptămâni înaintea lor cu procesul de creștere. Se pare că abia termină noile plantații. Am vorbit cu administratorul ieri. Mi-a spus că vremea a fost bună, că n-a mai existat îngheț de câteva săptămâni și că au început deja să vadă semnele primilor muguri. Dacă vremea rămâne așa călduroasă și pe perioada înfloririi, o să avem parte de un program normal. Apropo, asta înseamnă convertirea florilor în struguri.

– Știu ce înseamnă un program normal, zise ea printre dinți.

– Doar făceam conversație.

Ieși de pe autostradă și începu călătoria printre dealurile domoale.

– E destul de rustic pe aici. Cred că au trecut câțiva ani de când n-am mai fost. N-am văzut niciodată podgoria așa devreme primăvara.

Ea da, dar aproape uitase cum era. Verdeața liniștită a dealurilor, contrastul minunat al caselor colorate, rândurile lungi și elegante care călăreau pantele. Câmpuri întregi de floarea-soarelui așteptau sosirea verii, și umbrele îndepărtate ale munților se vedeau ca niște pete mici și neclare pe cerul albastru.

Aglomerația din Veneția și urbanismul din Milano erau la câțiva kilometri de autostradă distanță. Aceea era o mică inimă a Italiei, care pompa constant și se alimenta cu pământ și ploaie.

Într-un fel, podgoria de acolo era rădăcina destinului ei, pe care Cezare Giambelli îl orânduise în clipa când plantase primul rând de viță-de-vie. Se gândi că un vis simplu se transformase într-un plan măreț. Un demers umil, într-un imperiu internațional.

Mai era de mirare că folosea orice mijloace ca să-l apere, în clipa aceea când era amenințat?

Văzu crama - structura originară de piatră, dar și diferitele adăugiri. Stră-străbunicul ei așezase prima piatră la temelia ei. Apoi fiul său mai adăugase câteva și apoi fiica fiului său. Se gândi că poate într-o zi avea să așeze și ea o piatră acolo.

Pe dealul din depărtare trona *castello*. Câmpurile lui se întindeau ca niște fuste. Somptuos și mare, cu fațada sa cu coloane, nenumăratele balcoane și ferestrele mari și arcuite, se înălța ca mărturie a viziunii unui singur om.

„El s-ar fi luptat", gândi ea. Nu doar pentru registre, nu doar pentru profit. Ci pentru acel pământ. Pentru numele lui. O durea mai tare acolo. Mai profund decât în câmpurile de acasă și mai mult decât între pereții birourilor. Acolo, unde un singur om își schimbase cursul vieții și astfel o făurise pe a ei.

Tyler opri mașina astfel încât să fie cu fața la casa impunătoare, cu grădinile ei proaspăt înflorite.

- Minunat loc, zise el simplu și coborî din mașină.

Ea coborî mai încet, asimilând priveliștea la fel cum inspira aerul ușor parfumat. Vițe-de-vie cățărătoare se revărsau peste zidurile decorate cu mozaic. Un păr bătrân înflorea sălbatic, descotorosindu-se de unele dintre petale, la fel ca de zăpadă. Își aminti brusc gustul simplu și dulce al fructului și modul în care i se prelingea sucul pe gât atunci când era copil și se plimba cu mama ei printre rândurile de viță-de-vie.

- Ai vrut să simt asta, afirmă ea și se întoarse spre el, cu capota mașinii despărțindu-i. Credeai că n-o să simt?

Îşi lipi pumnul strâns de inimă. Credeai că n-am mai simţit asta până acum?

– Sophia. Se aplecă peste capotă, într-o poziţie prietenoasă şi plină de compasiune. Eu cred că simţi tot felul de lucruri. Dar cred că unele dintre ele se pot pierde printre atâtea griji şi, ei bine, momentul prezent. Dacă te concentrezi prea mult pe momentul prezent, pierzi din vedere imaginea de ansamblu.

– Aşa că m-ai scos cu forţa din penthouse-ul din Veneţia, ca să văd imaginea de ansamblu.

– În parte, da. E perioada înfloririi, Sophia. Indiferent de ce altceva se mai întâmplă, e perioada de înflorire. Nu vrei să ratezi asta.

Se duse la portbagaj şi-l deschise.

– Asta e un fel de metaforă? întrebă ea, când el i se alătură, şi se întinse să-şi ia singură laptopul.

– Eu sunt doar un ţăran. Ce ştiu eu de metafore?

– Doar un ţăran, pe naiba! Să mă pupi în fund.

Îşi atârnă pe umăr breteaua genţii de laptop şi se aplecă să-şi ia servieta.

– Scuză-mă, dar nu mai am voie să mă gândesc la fundul tău. Îşi scoate valiza, apoi o studie şi pe e a ei, plin de dezgust. Cum se face că valiza ta e de două ori mai mare ca a mea şi de trei ori mai grea? Eu sunt mai mare decât tine.

– Pur şi simplu. Începu să fluture din gene. Eu sunt fată. Cred că ar trebui să-mi cer scuze că am fost rea cu tine.

– De ce? Scoase şi valiza ei. Doar nu ai vorbit serios.

– Ba, într-un fel, da. Haide, dă-mi voie să te ajut. Întinse mâna şi luă mica geantă în care se aflau cosmeticele ei, apoi se îndepărtă.

Pilar le deschise poliţiştilor uşa. Se gândi că cel puţin de data aceea îi aştepta.

– Detectiv Claremont, detectiv Maguire, vă mulţumesc că aţi venit. Se trase un pas în spate, primitoare, şi le făcu semn să intre în salon. E o zi minunată pentru o plimbare cu maşina, continuă ea. Dar ştiu că sunteţi

amândoi foarte ocupați, așa că vă mulțumesc pentru timp și deranj.

Aranjase deja să fie pregătiți biscuiți și cafea, care urmau să se servească în clipa în care se așezau polițiștii. Claremont și Maguire avură un schimb de priviri pe la spatele ei, apoi Maguire ridică din umeri.

– Cu ce vă putem ajuta, doamnă Giambelli?

– Să mă liniștiți, sper. Ceea ce știu că nu e treaba dumneavoastră. Le dădu cafelele și o impresionă pe Maguire cu faptul că reținuse cum o prefera fiecare din ei.

– Ce fel de liniștire căutați? o întrebă Claremont.

– Înțeleg că dumneavoastră și departamentul de poliție țineți legătura cu autoritățile italiene. Pilar se așează, dar nu se atinse de cafeaua ei. Era și așa destul de agitată. După cum probabil ați aflat deja, mama are ceva influență acolo. Locotenentul DeMarco a fost cât se poate de sincer cu toate informațiile. Știu că vărul meu l-a contactat ieri pe Jeremy DeMorney și că acesta a informat poliția din New York despre acest apel. Jerry a fost destul de îngrijorat încât să-l sune și pe tatăl meu vitreg și să-i spună personal.

– De vreme ce sunteți atât de bine informată, nu știu ce v-am mai putea spune noi.

– Detectiv Claremont, e vorba despre familia mea. Pilar încheie acolo acea primă afirmație. Știu că în cele din urmă autoritățile au reușit să urmărească linia apelului lui Don și să afle că a sunat din zona lacului Como. Știu și că nu mai era acolo când au ajuns să-l ia în custodie. Vă întreb dacă, după părerea dumneavoastră, e posibil ca vărul meu să-l fi ucis pe... pe Anthony Avano.

– Doamnă Giambelli. Maguire lăsă deoparte cafeaua. Nu este treaba noastră să facem speculații. Încă adunăm probe.

– Noi două suntem conectate de câteva luni bune. V-ați interesat de viața mea și de toate detaliile personale. Deși înțeleg că natura meseriei impune ceva distanță, vă cer puțină compasiune. E posibil ca Donato să fie încă în Italia. Fiica mea e în Italia, detectiv Maguire. Un bărbat la care țin foarte mult era să fie ucis. Un bărbat cu care am fost măritată aproape o jumătate din

viață e mort. Singurul meu copil se află la mii de kilometri distanță. Vă rog să nu mă lăsați așa neajutorată.

– Doamnă Giambelli...

– Alex, începu Maguire înainte ca femeia să apuce să termine ce avea de spus. Îmi pare rău, Pilar, dar nu pot să-ți spun ceea ce vrei să auzi. Pur și simplu nu am nici un răspuns. Tu îl cunoști pe vărul tău mai bine decât mine. Spune-mi tu mie.

– Mă gândesc de zile întregi la asta și la aproape nimic altceva, începu Pilar. Aș vrea să pot să spun că eram apropiați și că am înțeles ce era în sufletul și-n mintea lui. Acum o săptămână aș fi spus: „A, Donato, da, poate fi necugetat, dar e un om bun". Însă în clipa de față nu există nici o îndoială că el și omul cu care am fost căsătorită erau aliați și furau împreună de la femeia care i-a ajutat să-și câștige existența.

Luă ceașca de cafea, mai mult ca să-și țină ocupate mâinile.

– Furau de la mine. Și de la fiica lui. Dar, chiar și așa, chiar și știind toate astea, când încerc să mi-l imaginez stând în sufrageria fiicei mele, față în față cu un om pe care îl cunoștea de atâția ani și omorându-l... Nu pot. Pur și simplu nu pot să pun pistolul în mâna lui Don. Nu știu dacă pentru că nu are ce căuta acolo sau pentru că nu suport să cred asta.

– Ești îngrijorată că o să se ducă după fiica ta. Dar nu are nici un motiv s-o facă.

– Dacă a făcut toate lucrurile astea, nu e oare de-ajuns faptul că Sophia există?

În spatele ușilor închise ale biroului ei, Kris Drake era furioasă. Familia Giambelli, condusă de nenorocita aia mică de Sophia, încă încerca s-o distrugă. Lovindu-și palma cu pumnul, se gândi că puseseră poliția pe urmele ei. Nu avea să le folosească la absolut nimic. Credeau că aveau să reușească să se fofileze și să o învinuiască pe ea de moartea lui Tony. Poate chiar s-o lege de modificarea produsului sau de micul accident pe care-l avusese înfumuratul ăla de Cutter la Veneția.

Tremurând de furie, deschise un tub de pastile și luă un calmant.

Nu puteau să demonstreze că ea fusese cea care o împinsese atât de binevoitor pe Sophia în balcon în noaptea petrecerii. Nu puteau demonstra nimic. Și ce dacă se culcase cu Tony? Asta nu era o crimă. Fusese bun cu ea, o apreciase și o înțelesese pe ea ca om și tot ce voia să realizeze.

Îi făcuse promisiuni. Promisiuni pe care târfele alea Giambelli se asiguraseră că nu avea să le mai poată îndeplini. „Trădător nemernic", gândi ea cu afecțiune. Ar fi fost o echipă excelentă, dacă ar fi ascultat de ea. Dacă nu ar fi lăsat-o pe curva aia să-l convingă să o ia de nevastă. Își aminti încă o dată că de fapt totul era vina celor din familia Giambelli. Se asiguraseră ca și curva aia de Rene Foxx să afle despre ea. Și în acel moment numele ei era terfelit în presă – și mai primea și priviri piezișe de la colegii ei.

La fel cum se întâmplase și la Giambelli.

Ajunsese prea departe și muncise prea mult ca să le lase pe acele dive italiene să-i distrugă cariera. Fără susținerea lui Jerry, ar fi fost probabil deja aruncată în stradă. Slavă Domnului că el îi lua apărarea și că înțelegea că era o victimă, o țintă.

Chiar îi *datora* toate informațiile pe care i le spunea. Compania Giambelli nu avea decât să încerce s-o dea în judecată pentru asta. La Coeur urma să lupte pentru ea. Jerry făcuse foarte clar acest lucru, de la bun început. Acolo chiar era prețuită.

La Coeur avea să-i ofere tot ce visase vreodată. Prestigiu, putere, statut social și bani. Până la vârsta de patruzeci de ani, avea să intre în topul celor mai puternice o sută de femei de afaceri. Avea să fie afurisita de directoare a anului.

Nu pentru că cineva îi oferise asta pe o tavă de argint. Ci pentru că merita din plin.

Și totuși, nu era de-ajuns pentru ea. Nu era o răzbunare suficientă pentru interogatoriile poliției, pentru denigrarea ei în presă și pentru disprețul pe care îl primise când încă era la Giambelli. Se gândi că firma

Giambelli urma să se prăbușească. Dar existau metode de-a face familia să tremure în timpul acelui declin.

Zborul peste ocean, de pe un continent pe altul, era foarte lung. Dormi aproape tot drumul, iar după ce se trezi cu ajutorul unei cești de cafea, sună pentru noi informații. Chiar dacă reuși să vorbească cu Eli și acesta îl puse la curent cu tot ce se întâmplase în Italia de la plecarea lui, tot era dezamăgit că nu dăduse și de copiii lui și de Pilar.

Voia să ajungă acasă. Și, până când avionul ateriză pe aeroportul din Napa, ura chiar și drumul scurt cu mașina care-l separa de casă.

Traversă apoi terminalul spre locul unde i se spusese că îl așteptă șoferul.

– Tată!

Theo și Maddy săriră de pe ambele uși ale limuzinei. Emoția puternică îl făcu să scape din mână servieta când se repezi spre ei. O prinse pe Maddy cu brațul lui sănătos și o durere îi țâșni prin umăr când încercă să-l îmbrățișeze pe Theo.

– Scuze, e aripa rănită.

Când Theo îl pupă, fu invadat în același timp de plăcere și surpriză. Nu-și amintea când băiatul lui, un tânăr rebel, făcuse ultima dată acel gest.

– Doamne, ce mă bucur să vă văd. Își lipi buzele de părul fiicei lui și se aplecă spre băiat. Sunt foarte fericit să vă văd.

– Să nu mai faci așta niciodată. Maddy rămase cu fața lipită de pieptul lui. Îi putea simți mirosul și-i putea auzi bătăile inimii. Niciodată, niciodată.

– Ne-am înțeles. Nu plânge, scumpo. Totul e bine acum.

Temându-se că ar putea izbucni și el în lacrimi, Theo se trase deoparte și-și drese glasul.

– Deci ne-ai adus ceva?

– Ai auzit vreodată de Ferrari?

– Sfinte Sisoe, tată! Adică... uau. Theo se uită înspre avion de parcă s-ar fi așteptat să vadă cum se descărca o mașină sport șmecheră, marcă italiană.

– Mă întrebam doar dacă ați auzit vreodată de așa ceva. Am reușit totuși să iau niște lucruri care chiar să-mi încapă în valiză și sunt chiar acolo. Fără să-și dea seama, David smuci mâna. Doamneee...

– Și, dacă le cari pentru mine ca un sclav bun, mergem la cumpărat de mașini weekendul acesta.

Lui Theo îi căzu fața.

– Pe bune?

– Nu un Ferrari, dar da.

– Super! Hei, de ce ai așteptat atât să fii împușcat?

– Șmecherule. E bine să fiu acasă. Hai să plecăm de aici și...

Se opri în mijlocul propoziției când se uită spre mașină.

Pilar stătea lângă ea, și vântul îi sufla prin păr. Începu să meargă spre el după ce privirile li se întâlniră. Apoi începu să alerge.

Maddy o privi și făcu primul pas nesigur spre maturitate dându-se la o parte.

– De ce mai plânge acum? vru să știe Theo când Pilar se prinse de tatăl lui și lacrimile începură să-i curgă.

– Femeile așteaptă să plângă când se termină tot, mai ales dacă e vorba despre ceva important. Maddy studie felul în care tatăl ei își afundă fața în părul lui Pilar. Asta e ceva important.

O oră mai târziu, stătea pe canapeaua din sufragerie și era îndopat cu ceai. Maddy stătea la picioarele lui, cu capul rezemat de genunchiul său, și se juca cu colierul pe care i-l adusese din Veneția. Nu era vreun gablonz pentru puștoaice – avea ochi bun pentru astfel de lucruri –, ci o bijuterie adevărată.

Theo încă purta ochelarii de soare de firmă pe care-i primise și din când în când se mai uita în oglindă să-și admire aerul șic de european.

– Ei bine, acum, că v-ați instalat, eu trebuie să plec. Pilar se aplecă spre canapea și-l sărută pe creștet pe David. Bine ai venit acasă.

Chiar dacă beteag, brațul lui bun era încă la fel de iute. Se întinse și o prinse de mână.

– Unde te grăbești?

– Ai avut o zi lungă. O să ne fie dor de voi la conac, le zise lui Theo și lui Maddy. Sper că o să continuați să mai treceți pe acolo.

Maddy își frecă obrazul de genunchiul lui David, dar era cu ochii ațintiți spre fața lui Pilar.

– Tată, nu i-ai adus și doamnei Giambelli un cadou de la Veneția?

– Ba, de fapt....

– A, atunci m-am liniștit. Pilar îl strânse ușor de umărul sănătos. Poți să mi-l dai mâine. Acum trebuie să te odihnești.

– M-am odihnit mii de kilometri. Dar nu mai suport ceai. Ai vrea să duci astea la bucătărie și să mă lași un minut cu copiii?

– Sigur. Te sun mâine să văd cum te mai simți.

– Nu fugi așa, îi zise el, când ea începu să elibereze tava. Mai așteaptă.

Își schimbă poziția pe canapea, încercând să pună la olaltă în minte toate cuvintele pe care voia să i le spună, cât ea ducea tava.

– Ascultați... Theo, ia loc un minut.

Amabil, cu imagini de mașini sport zburdându-i prin minte, Theo se trânti pe canapea.

– Putem să ne uităm la decapotabile? Ar fi super tare să mă învârt pe aici cu capota coborâtă. Gagicilor chiar le plac chestiile astea.

– Doamne, Theo! Maddy se răsuci până când îngenunchea în fața lui David, cu mâinile pe genunchii lui. N-o să obții o decapotabilă dacă îi spui că vrei s-o folosești să agăți gagici. Acum, taci din gură, ca să poată să ne spună tata cum vrea s-o ceară în căsătorie pe doamna Giambelli.

Zâmbetul pe care îl afișase David în prima parte a afirmației fetei dispăru imediat.

– Cum naiba faci treaba asta? ceru el să știe. Este înfricoșător.

– Doar urmez logica firească. Asta voiai să ne spui, nu-i așa?

– Voiam să vorbesc cu voi despre asta. Dar mai are vreun rost s-o fac acum?

– Tată. Theo îl bătu pe umăr bărbăteşte. E în ordine.

– Mulţumesc, Theo. Maddy?

– Atunci când ai o familie, se presupune că ar trebui să stai cu ea. Uneori oamenii nu fac asta...

– Maddy...

– Îhâm. Clătină din cap,. Ea o să rămână pentru că vrea. Probabil uneori e mai bine aşa.

Câteva minute mai târziu, o conducea acasă pe Pilar, pe la marginea podgoriei. Luna începuse să se ridice încet.

– David, serios acum, ştiu drumul spre casă şi n-ar trebui să ieşi în aerul rece de seară.

– Am nevoie de aer şi de puţină mişcare. Şi de puţin timp cu tine.

– Va trebui să-i linişteşti pe Maddy şi pe Theo.

– Dar pe tine?

Îşi împreună degetele cu ale lui.

– Eu mă simt mult mai liniştită acum. N-am vrut să mă pierd cu firea la aeroport. Am jurat că n-o s-o fac.

– Vrei să-ţi spun adevărul? Mi-a plăcut. Face bine la egoul unui bărbat ca o femeie să plângă pentru el. Ridică mâinile împreunate spre buze şi-i sărută degetele, chiar când intrară pe aleea din grădină. Îţi mai aminteşti prima noapte? Am dat peste tine aici. Doamne, erai superbă. Şi furioasă. Vorbeai singură.

– Şi fumam pe furiş o ţigară, ca să mă calmez, îşi aminti ea. Şi am fost foarte ruşinată să fiu prinsă în fapt de noul director general.

– Noul şi letal de atrăgătorul director general.

– O, da, şi asta.

David se opri şi o trase tandru într-o îmbrăţişare.

– În seara aia îmi doream extrem de tare să te ating. Şi acum pot s-o fac. Îşi plimbă delicat degetul pe obrazul ei. Te iubesc, Pilar.

– David. Şi eu te iubesc.

– Te-am sunat din Piaţa San Marco şi am vorbit în timp ce cânta muzica, iar lumina dispărea în amurg. Îţi aminteşti?

– Sigur că da. A fost noaptea în care ai fost...

– Şştt. Îi puse degetul pe buze. Am închis telefonul şi am stat acolo, gândindu-mă la tine. Şi atunci am ştiut.

Scoase cutiuţa din buzunar. Pilar făcu un pas în spate. Simţi o apăsare în piept, care aducea cu ea munţi de panică.

– O, David. Aşteaptă!

– Nu mă evita. Nu fi raţională sau rezonabilă. Doar căsătoreşte-te cu mine. Se chinui un pic, apoi scoase un râset plin de frustrare. Nu pot să deschid nenorocita asta de cutie. Vrei să mă ajuţi?

Lumina stelelor strălucea pe părul lui, într-un argintiu luminos pe un blond-închis. Avea ochii întunecaţi, sinceri şi plini de iubire şi de amuzament. Când Pilar reuşi să respire, simţi un iz de iasomie de noapte şi de trandafiri timpurii. Se gândi că totul era absolut perfect. Iar acea perfecţiune absolută o speria.

– David, am mai trecut amândoi prin asta şi ştim că nu funcţionează mereu. Ai copiii tineri, care au tot suferit.

– Dar n-am mai trecut prin asta împreună şi ştim amândoi că e nevoie de doi oameni care să-şi dorească să funcţioneze. Nu o să-mi faci copiii să sufere, pentru că, după cum abia mi-a spus minunata şi ciudata mea fiică, nu o să rămâi pentru că eşti nevoită, ci pentru că îţi doreşti. Şi asta e chiar mai bine.

O parte din presiunea pe care o simţea în piept se risipi.

– Aşa a spus?

– Da. Iar Theo, fiind un bărbat al cuvintelor puţine, mi-a zis doar că e în regulă.

Ochii dădeau să i se înceţoşeze, dar clipi ca să îndepărteze lacrimile. Era timpul să privească totul limpede.

– Urmează să-i cumperi o maşină. O să-ţi spună orice vrei să auzi.

– Acum pricepi de ce te iubesc? Îl înţelegi perfect.

– David, am aproape cincizeci de ani.

El doar îi zâmbi.

– Și?

– Și eu... Dintr-odată, tot ce voia să spună i se păru o prostie. Ei bine, cred că trebuia să o mai spun o dată.

– Bine, ești bătrână. Am înțeles.

– Nu cu atât de mult mai bătrână ca... Se opri în mijlocul propoziției și expiră adânc, când el începu să râdă. Nu pot să gândesc limpede.

– Foarte bine. Pilar, hai să-ți spun așa. Indiferent de ce scrie pe certificatul tău de naștere, indiferent de ce ai făcut sau n-ai făcut până acum, te iubesc. Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine, să-mi împart familia cu tine și să fiu parte din a ta. Așa că ajută-mă să deschid cutiuța asta blestemată.

– Dă-mi mie. Se aștepta să-i tremure degetele, dar nu se întâmplă așa. Îi dispăruse apăsarea pe care o simțea în piept și lăsase loc unei stări de bine. E minunat. Numără pietrele și înțelese imediat simbolistica. E perfect.

David îl scoase din cutie și i-l puse pe deget.

– Așa mă gândeam și eu.

Când Pilar intră în casă, Eli făcea ceai la bucătărie.

– Cum se simte David?

– Cred că bine. Mai bine decât mi-am imaginat. Își plimbă degetul mare peste inelul care i se părea atât de nou, dar în același timp atât de potrivit acolo, pe degetul ei. Doar are nevoie să se odihnească.

– Nu avem toți nevoie de asta? Oftă. Mama ta s-a dus sus în biroul ei. Sunt îngrijorat pentru ea, Pilar. Abia dacă a mâncat toată ziua.

– O să urc să-i duc niște ceai. Îl frecă ușor pe spate cu mâna. O să depășim cu toții situația asta, Eli.

– Știu. Și eu cred asta, dar încep să mă întreb cu ce preț. E o femeie foarte mândră. Și tot ce se întâmplă distruge acea parte din ea.

Îngrijorarea lui Eli își făcu loc și în sufletul lui Pilar, în timp ce ducea tava cu ceai spre biroul mamei ei. Se gândi că era a doua oară în aceeași seară când ducea ceai cuiva care probabil numai de asta nu avea chef.

Și totuși, era un gest menit să aline, și voia să facă tot ce-i stătea în putere.

Ușa era deschisă, iar Tereza se afla la biroul ei, cu un registru deschis în față.

– Mamă. Pilar se strecură înăuntru. Mi-aș dori să nu mai lucrezi atât de mult. Ne pui într-o lumină proastă pe noi, ceilalți.

– N-am chef de ceai, Pilar. Sau de companie.

– Ei bine, eu da. Așează tava pe masă și începu să toarne ceai. David pare să fie foarte bine. O să vezi și tu mâine.

– Mi-e rușine că sânge din sângele meu ar face așa ceva.

– Și tu ești responsabilă, bineînțeles. Ca întotdeauna.

– Cine altcineva?

– Omul care l-a împușcat. Și eu credeam – și-mi dădeam voie s-o fac – că eu eram responsabilă pentru toate acțiunile rușinoase ale lui Tony.

– Voi doi nu erați rude de sânge.

– Nu, eu îl alesesem, și asta e și mai rău. Dar nu eu eram responsabilă pentru acțiunile lui. Ci el. Dacă sunt responsabilă de ceva, sunt de faptul că l-am lăsat să-*mi* facă ce mi-a făcut. Și Sophiei. Aduse ceaiul pe birou și așeză ceașca acolo. Giambelli înseamnă mai mult decât vin.

– Ha! Crezi am nevoie să mi se spună asta?

– Cred că ai nevoie să ți se spună *acum*. Cred că ai nevoie să ți se aducă aminte de toate realizările, de tot binele făcut. De milioanele de dolari pe care familia le-a donat pentru acte de caritate de-a lungul anilor. De nenumăratele familii care și-au câștigat existența datorită companiei. De oamenii care lucrează câmpul, vinificatorii, îmbuteliatorii, distribuitorii, muncitorii din fabrică, vânzătorii. Fiecare dintre ei depinde de noi și de ceea ce facem noi, mamă. Se așeză pe marginea biroului și văzu, plină de satisfacție, că avea parte de toată atenția mamei sale. Muncim, ne facem griji și riscăm în fiecare an cu vremea. Ne dăm toată silința și ne păstrăm încrederea. Asta nu s-a schimbat cu nimic. Și nu se va schimba vreodată.

– Am fost nedreaptă cu el, Pilar? Cu Donato?

– Te îndoiești de tine? Acum chiar înțeleg de ce era îngrijorat Eli. O să mă crezi dacă îți spun adevărul?

Obosită de tot și de toate, Tereza se ridică de la birou și se duse la fereastră. Nu putea vedea viile din cauza întunericului. Dar le putea vedea cu ochii minții.

– Tu nu minți. De ce să nu te cred?

– Poți fi foarte dură. Uneori, asta e înspăimântător. Când eram mică, te vedeam plimbându-te printre rândurile de viță-de-vie și mă gândeam că semeni cu unul dintre generalii din cărțile mele de istorie. Țeapănă și dură. Apoi te mai opreai ca să studiezi viile sau să vorbești cu unul dintre muncitori. Le știai întotdeauna numele.

– Un general bun își cunoaște soldații.

– Ba nu, mamă, majoritatea nu-i cunosc deloc. Pentru ei sunt doar niște pioni fără nume și fără chip. Așa trebuie să fie, pentru ca generalul să-i poată trimite fără milă în luptă. Tu le-ai știu mereu numele, pentru că a contat întotdeauna pentru tine cine și ce erau. Și Sophia știe. Acesta a fost darul tău pentru ea.

– Doamne, cât de mult mă alini.

– Sper. N-ai fost niciodată nedreaptă. Nici cu Donato, nici cu nimeni altcineva. Și nu ești responsabilă pentru actele de lăcomie, cruzime sau egoism ale celor care nu văd altceva decât pioni fără chip.

– Pilar. Tereza își odihni fruntea pe geamul ferestrei într-un gest de oboseală rar afișat, care o făcu pe Pilar să sară în picioare și să se ducă la ea. *Signore* Baptista. Mă bântuie.

– Mamă. El nu te-ar învinui niciodată. N-ar învinui-o niciodată pe *La Signora*. Și cred că ar fi dezamăgit de tine dacă te-ai învinui singură.

– Sper să ai dreptate. Poate totuși o să beau niște ceai. Se întoarse și-i mângâie obrazul lui Pilar. Ai un suflet puternic și bun. Am știut asta dintotdeauna. Și ai o viziune mai clară decât mi-am imaginat eu vreodată.

– Cred că mai largă. Mi-a luat mult timp ca să-mi fac curaj să-mi dau jos ochelarii de cal. Și asta mi-a schimbat viața.

Tereza dădu să se aşeze, apoi văzu strălucirea pietrelor de pe degetul lui Pilar. Sări în picioare ca fulgerul şi o prinse de mână.

– Deci ăsta ce mai e?

– Un inel.

– Văd că e un inel, zise Tereza sec. Dar nu cred să fie încă unul pe care ţi l-ai cumpărat să înlocuieşti verigheta pe care o purtai acolo.

– Nu, nu l-am cumpărat eu. Şi nu e nici un înlocuitor. Ţi se răceşte ceaiul.

– Nu purtai un astfel de inel când ai fost la aeroport să-l iei pe David, ca să-l aduci acasă.

– Văd că vederea ta e perfectă, chiar şi atunci când eşti supărată. Bine. Doar că voiam s-o sun mai întâi pe Sophia să-i spun că... Mamă, David m-a cerut în căsătorie. Am zis da.

– Înţeleg.

– Asta e tot? Asta e tot ce ai de spus?

– Nu am terminat. Tereza îi trase mâna lui Pilar sub lumina de pe birou şi examină inelul şi pietrele. Şi ea recunoştea simbolistica. Şi punea preţ pe astfel de lucruri.

– Ţi-a dat o familie pe care s-o porţi pe deget.

– Da. A lui şi a mea. A noastră.

– E greu pentru o femeie care are un suflet ca al tău să refuze un astfel de gest. Îşi strânse degetele de ale lui Pilar. Mi-ai spus părerea ta despre ce e în inima mea. Acum o să fac şi eu la fel. Mai demult, un bărbat te-a cerut în căsătorie. Şi tu ai acceptat. A! Ridică degetul şi-i făcu semn să tacă, înainte ca Pilar să poată vorbi. Pe atunci erai o fetiţă. Acum eşti femeie şi ai ales un bărbat mai bun. *Cara.* Tereza îi luă faţa în palme şi o sărută pe ambii obraji. Sunt fericită pentru tine. Acum am o întrebare.

– Bine.

– De ce l-ai trimis acasă şi apoi mi-ai adus ceai? De ce nu l-ai chemat înăuntru să ne ceară binecuvântarea mie şi lui Eli şi apoi să bem şampanie, aşa cum s-ar cuveni? Nu contează. Îndepărtă acea afirmaţie printr-o fluturare a mâinii. Cheamă-l acum. Spune-le să vină toţi.

– Mamă. E obosit, nu se simte bine.

– Nu e atât de obosit şi se simte suficient de bine cât să-ţi ciufulească părul şi să te sărute de să-ţi ia tot rujul. Sună, îi ordonă ea, pe un ton care nu lăsa loc altor obiecţii. Asta e ceva ce trebuie făcut cum se cuvine, cu familia. O să coborâm, o să desfacem cea mai bună sticlă de vin şi o s-o sunăm pe Sophia la *castello*. Îmi place de copiii lui, adăugă ea, întorcându-se la birou să închidă registrul şi să-l pună la loc. Fata va primi perlele de cultură ale mamei mele, iar băiatul – butonii de argint ai tatălui meu.

– Îţi mulţumesc, mamă.

– Mi-ai dat – ne-ai dat tuturor – un motiv de sărbătoare. Spune-le să se grăbească, ceru ea şi ieşi, dreaptă şi slabă, chemând-o pe Maria să le aducă vin.

Partea a patra

Roadele

Cine cumpără o veselie de un minut, ca apoi să se vaiete o săptămână?

Cine vinde eternitatea ca să se-aleagă cu o jucărie?

Pentru un dulce strugure, cine va distruge via?

WILLIAM SHAKESPEARE

capitolul 25

Tyler era murdar, avea o durere sâcâitoare de mijloc şi o zgârietură urâtă şi prost bandajată pe încheieturile degetelor mâinii stângi.

Era în paradis.

Munţii de acolo nu erau cu mult diferiţi de dealurile crestate de acasă. Chiar dacă pământul de pe podgoria lui era cu pietriş, iar solul de acolo stâncos, tot avea un pH ridicat şi putea produce vinuri fine.

Înţelegea foarte bine de ce Cezare Giambelli plantase acolo rădăcinile visului său şi de ce se străduise să cucerească cu plugul acel teren stâncos. În umbrele dealurilor acelora, se ascundea o frumuseţe aspră care atrăgea anumiţi oameni, care îi provoca. Ty se gândi că problema nu era să îmblânzeşti acea frumuseţe, ci să o accepţi aşa cum era şi cum putea deveni.

Dacă era nevoit să petreacă timp departe de viile lui, acela era locul perfect pentru asta. Vremea era excelentă, zilele lungi şi dulci, iar administratorul de la *castello* – mai mult decât dispus să folosească timpul şi îndemânarea unui vinificator în plus.

„Şi forţa lui", gândi Tyler în timp ce mergea printre rândurile de viţă-de-vie, spre casa impunătoare. Îşi petrecuse o mare parte a zilelor ajutând echipele să instaleze noile conducte care duceau de la rezervorul de apă la tinerele plantaţii. Era un sistem bun, bine gândit, iar timpul petrecut cu echipele italiene îi dăduse ocazia să se implice şi în acea ramură a companiei. Şi să le pună oamenilor întrebări despre Donato, fără să fie bătător la ochi.

Bariera impusă de limbă nu era o problemă atât de mare pe cât îşi închipuise. Şi cei care nu ştiau limba engleză tot erau dispuşi să vorbească. Cu gesturi, expresii

faciale și cu ajutorul mai multor traducători, Tyler reuși să-și facă o imagine clară despre cum stăteau lucrurile.

Nu exista nici un om pe acele câmpuri care să-l considere pe Donato Giambelli altceva decât o glumă.

În acel moment, când umbrele se întindeau spre seară, Tyler se gândi la părerile oamenilor de acolo. Se mută din câmpuri în grădina unde hortensiile înfloreau mari ca niște mingi de baschet și unde râuri de mușcate roz își croiau drum pe o pantă spre pivnițe. Acolo apa izvora dintr-o fântână păzită de Poseidon.

Se gândi că italienilor le plăceau zeii, fântânile și florile. Cezare Giambelli cu siguranță folosise din abundență acele elemente în palatul său ascuns printre dealuri. „Un palat destul de bogat, de altfel", cugetă Tyler și-și așeză mâinile pe șolduri în timp ce se roti ușor. Era genul acela de loc pe care l-ar râvni un om ambițios și cu o soție foarte exigentă. Personal, considera că era un loc frumos de vizitat, dar nu-și imagina cum ar fi putut locui cineva acolo, cu atâtea camere și printre atâția servitori. Chiar și numai zona casei, cu toate grădinile, peluzele, copacii, piscinele și statuile sale, ar fi avut nevoie de o mică armată ca să o îngrijească.

Pe de altă parte, unora le place să aibă mici armate la dispoziție.

Trecu printre zidurile cu mozaic, cu siluete în basorelief ale unor nimfe bine dotate, și coborî treptele care împrejmuiau încă o piscină cu nuferi. De acolo nu mai putea vedea câmpurile, adică inima acelui ținut. Sau, mai exact, cei care lucrau câmpurile nu îi puteau vedea pe cei care zăboveau acolo. Presupuse că Cezare își dorise să aibă puțină intimitate în anumite colțuri ale imperiului său.

Dincolo de flori și de întinderea de terase, se afla piscina. Și, ridicându-se din apă, la fel ca zeița Venus, era Sophia. Purta un costum de baie negru simplu, din care se scurgea apă și care strălucea pe corpul ei. Avea părul dat pe spate, și putea vedea ceva sclipind la urechile ei. Probabil de la diamante. Cine altcineva ar înota purtând diamante?

Privind-o, simţi o combinaţie incomodă de dorinţă şi dor.

Era perfectă – elegantă, senzuală şi inteligentă. Vederea ei îi provoca un gol în stomac, aşa că se întrebă dacă exista ceva mai tulburător pentru un bărbat decât să vadă perfecţiunea întruchipată într-o femeie. Da, exista, hotărî el în timp ce îşi croia drum spre ea. Să iubească acea femeie dincolo de orice raţiune.

– Cred că apa e rece.

Rămase nemişcată şi-şi ascunse încă o clipă faţa în prosopul pe care-l luase.

– Da. Voiam să fie rece. Relaxată, lăsă jos prosopul şi se înfăşură în halatul ei de baie, din material pluşat.

Ştia foarte bine că o privea. Că o studia în felul acela al lui – desăvârşit şi răbdător. Şi îşi dorea acel lucru. De fiecare dată când trecuse pe lângă o fereastră în acea zi, cercetase câmpurile şi-l recunoscuse printre toţi acei bărbaţi.

Îl studiase.

– Eşti mizerabil.

– Da.

– Şi te încântă treaba asta, decise ea. Se gândi că era murdar şi transpirat. Şi superb într-un mod primitiv, care nu ar fi trebuit să i se pară atât de atractiv. Ce-ai păţit la mână?

– Doar mi-am raşchetat câteva straturi de piele. Întoarse mâna, uitându-se la rană. Mi-ar prinde bine ceva de băut.

– Scumpule, ţi-ar prinde bine şi un duş.

– Amândouă, de fapt. Ce-ar fi să mă duc să mă curăţ? Ne vedem în grădină peste o oră.

– De ce?

– Să deschidem o sticlă de vin şi să ne povestim cum ne-a fost ziua. Vreau să vorbesc câteva lucruri cu tine.

– Bine, îmi convine. Să ştii că am şi eu câteva lucruri să-ţi spun. Unii dintre noi ştiu să sape fără să se umple de pământ.

– Îmbracă-te cu ceva frumos, îi strigă şi zâmbi larg când ea se uită peste umăr. Doar pentru că nu pun mâna nu înseamnă că nu-mi place să mă uit.

După ce Sophia intră în casă, Tyler ridică prosopul ud și inhală parfumul ei. Se gândi că frumusețea era chinuitoare pentru un bărbat. Nu, nu voia să o îmblânzească, la fel cum nu voia să îmblânzească nici acel teren sălbatic. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, era timpul pentru acceptare. De ambele părți.

Voia să îi dea multe la care să se uite. Multe pe care să și le dorească. La urma urmei, era expertă în ambalare. Alese să poarte albastrul, culoarea unui fulger. Corsajul adânc, pentru a-i încadra umflăturile sânilor, și fusta foarte scurtă, care să-i sublinieze coapsele lungi și subțiri. Adăugă un colier finuț de diamante, cu un singur safir care-și găsea loc, tihnit, în decolteul ei. Își puse niște pantofi cu toc cui, se dădu cu parfum în toate locurile potrivite și apoi se consideră pregătită.

Și se privi în oglindă.

Oare de ce era atât de nefericită? Toate problemele din jur erau într-adevăr supărătoare și dificile, dar în acel moment nu erau cauza nefericirii ei profunde. Îi era bine când avea de lucru, când trebuia să se concentreze pe probleme și pe cum să le rezolve mai bine. Dar nefericirea aceea apărea imediat ce se oprea, imediat ce mintea i se îndepărta de sarcina pe care o avea de făcut. O tristețe apăsătoare și o aplatizare a spiritului. Recunoscu atunci că toate acele sentimente erau însoțite și de o furie pe care nu o putea identifica. Deja nici nu mai știa pe cine era nervoasă. Pe Don, pe tatăl ei, pe ea însăși. Pe Ty.

Dar, în fond, ce conta? Trebuia să se concentreze pe ce avea de făcut, urmând a se îngrijora pentru restul mai târziu. În acel moment, urma să bea niște vin cu Ty și să discute. Voia să-l pună la curent cu tot ce descoperise în acea zi. Și, pe lângă asta, mai avea și beneficiul de a-l stârni din punct de vedere sexual. Una peste alta, era o modalitate minunată de a petrece seara.

– Doamne. Mă urăsc, zise ea cu voce tare. Și nu știu de ce.

Îl lăsă să o aștepte, dar el bănuise că avea să facă asta. Adevărul era că îi lăsa timp să aranjeze totul. Începuseră

să se instaleze umbrele serii în curtea pavată. O lumină romantică se împrăștia de la lumânările așezate pe masă, de la lampadarele care împrejmuiau grădina și de la corpurile de iluminat ascunse printre ghivecele de flori.

Alesese vinul – unul alb, tânăr și fin – și rugase personalul de la bucătărie să pregătească niște tartine. Înțelese că membrii personalului îi erau devotați Sophiei și că apreciau savoarea romantismului.

Decise că era un lucru foarte bun, de vreme ce aceștia se grăbiseră să așeze lumânări, să adauge vaze mici cu flori de primăvară – lucru la care el nu s-ar fi gândit – și chiar și să pună muzică în surdină, la difuzoarele aflate în aer liber.

Spera doar că avea să se ridice la înălțimea așteptărilor lor.

Auzi sunetul tocurilor ei pe caldarâm, dar nu se clinti. Se gândi că Sophia era mult prea obișnuită ca bărbații să sară în picioare și să devină atenți în prezența ei. Sau să-i cadă la picioare.

– Ce sunt toate astea?

– Servitorii s-au ocupat. Îi făcu semn să ia loc pe scaunul de lângă el. Dacă ceri niște vin și brânză pe-aici, primești tratament regesc. O privi în timp ce scoase sticla de vin din frapieră. Și uite ce se întâmplă când te rog să te îmbraci cu ceva frumos. Probabil vine de la faptul că ne aflăm într-un castel.

– Nu e stilul tău, dar pare-se că te descurci.

– M-a înveselit faptul că am săpat niște șanțuri azi. Îi dădu un pahar, apoi îl ciocni pe al lui de al ei. *Salute.*

– După cum ți-am zis, am făcut și eu niște săpături. Iar servitorii mi-au oferit multe informații. Am aflat că Don făcea vizite regulate aici. Vizite despre care nu zicea nimic. Nu a stat niciodată singur, deși venea foarte rar cu Gina.

– A, cuibușorul de nebunii.

– Așa se pare. Numele amantei lui e *Signorina* Chezzo. E tânără, blondă, prostuță și-i place să ia micul dejun în pat. A fost un oaspete regulat în ultimii câțiva ani. Don a insultat angajații de aici oferindu-le bani ca să păstreze secrete vizitele ei, dar, de vreme ce nimeni de aici

nu o prea iubește pe Gina, au luat banii și s-au conformat. Ar fi fost discreți și fără bani, bineînțeles.

– Bineînțeles. Ți-au spus și despre ceilalți vizitatori ai lui?

– Da. Despre tata, dar deja dedusesem asta, și despre femeia cu care a venit aici, care nu era Rene. Ci Kris.

Tyler se încruntă spre paharul său de vin.

– Eu n-am aflat asta din vie.

– Mie mi-a fost mai ușor să conving servitorii să-mi spună. În fine, nu e o veste surprinzătoare. E destul de evident că folosea apartamentul meu pentru întâlniri amoroase când avea chef. Nu văd de ce n-ar fi folosit și *castello*...

– Știu că nu vrei să mă auzi spunând că-mi pare rău, dar chiar îmi pare rău.

– Nu, nu mă deranjează să o spui. Și mie îmi pare rău. Face să fie cu atât mai minunat că mama și-a găsit pe cineva care o face fericită. Pe cineva în care să poată avea încredere. O persoană în care să putem avea încredere cu toții. Spun asta știind că a lucrat înainte pentru Jerry DeMorney și că și Jerry a fost cândva oaspete aici.

De data asta, Tyler încuviință din cap.

– Mă gândeam eu. Oamenii din echipă nu mi-au oferit decât o descriere și nici aceea foarte clară. Tind să fie mai atenți la femeile în costum decât la bărbați. Se leagă lucrurile, nu?

– Da? Agitată, sorbi din vin și începu să se plimbe de colo, colo. Jerry îl ura pe tata. Am presupus mereu că era un fel de ură civilizată.

– De ce?

– Chiar îți place să n-ai nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă, nu? replică ea. Acum câțiva ani, tata a avut o aventură cu soția lui Jerry. Au păstrat totul secret, dar tot era ceva destul de bine știut în cercurile intime. Femeia l-a părăsit pe Jerry – sau a dat-o el afară. Bucata asta de plăcintă tinde să fie servită diferit, în funcție de cine e cel care o servește. Jerry și tata au fost relativ buni prieteni înainte să se întâmple asta și ulterior, după ce s-au domolit lucrurile. Dar, chiar și așa, exista ceva

agitație sub acel calm, după cum am descoperit acum doi ani, când Jerry s-a dat la mine.

– S-a dat la tine?

– Insistent și evident. Eu nu am fost interesată. El s-a supărat și a avut de zis câteva lucruri lipsite de amabilitate despre tata, despre mine și familia mea.

– La naiba, Sophia, de ce nu mi-ai zis nimic până acum?

– A venit la mine chiar a doua zi cerându-și mii se scuze. A zis că era afectat de divorț mai tare decât crezuse, că se simțea îngrozitor și rușinat că-și vărsase nervii pe mine și că abia atunci s-a împăcat în sfârșit cu ideea că mariajul său se terminase cu mult înainte de toate cele întâmplate. Și așa mai departe. Era rezonabil și de înțeles. A spus toate lucrurile potrivite, și eu nu m-am mai gândit niciodată la asta.

– Și ce părere ai acum despre asta?

– Văd un triunghi foarte viclean. Tata, Kris, Jerry. N-aș ști să spun cine pe cine folosea, dar cred că Jerry e implicat – sau cel puțin că știe despre delapidarea de fonduri, poate chiar și despre alterarea produsului. Ar fi profitabil pentru La Coeur, și chiar a fost, faptul că Giambelli se confruntă cu neliniștea consumatorilor, cu un scandal public și cu conflicte interne. Dacă o adaugi și pe Kris în ecuație, atunci au la dispoziție planurile, campania și toată munca mea, înainte să apuc să implementez ceva. Sabotaj corporativ, spioni, toate astea sunt lucruri destul de obișnuite în afaceri.

– Dar crima nu e.

– Nu, asta face ca totul să fie foarte personal. E posibil chiar ca el să-l fi ucis pe tata. Mai degrabă l-aș vedea pe el cu un pistol în mână decât pe Donato. Nu știu dacă nu cumva mă îmbăt cu apă rece. E un drum lung de la spionaj corporativ la crimă cu sânge rece. Și totuși...

– Și totuși ce?

– Dacă mă gândesc acum la lucrurile pe care le-a spus când și-a ieșit din fire și la modul în care le-a zis... Era un om ajuns pe marginea prăpastiei, gata să sară. După douăsprezece ore, se scuză, îi e rușine, e controlat și-mi aduce zeci de trandafiri. Și totuși, încă se dă la mine,

într-un mod destul de civilizat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că primul incident a dezvăluit adevărul gol-goluț, restul fiind doar o prefăcătorie. Dar nu mi-am dat seama. Pentru că sunt obișnuită ca bărbații să se dea la mine. Nefericirea și nemulțumirea reveniră la suprafață, înainte ca ea să le poată domoli. Și mă folosesc de asta, când am nevoie, ca să obțin ceea ce vreau.

– De ce n-ai face-o? Doar ești suficient de inteligentă încât să te folosești de instrumentele pe care le ai la îndemână. Dacă un tip îți permite, atunci e problema lui. Nu a ta.

– Ca să vezi! Începu să râdă și sorbi din vin. Asta este foarte neașteptat, venind de la un bărbat pe care l-am folosit.

– Pe mine nu m-ai rănit deloc. Întinse picioarele și-și încrucișă gleznele, știind că ea încerca să-l înțeleagă. „Foarte bine și frumos", se gândi Ty. „Ia să se mai întrebe și ea de data asta." În fine, tipul care se potrivește descrierii lui DeMorney a petrecut un timp în cramă, îi zise Tyler. A avut acces la procesul de îmbuteliere. Împreună cu Donato.

– Aha. Se gândi că era un lucru foarte trist. Așadar, triunghiul se transformase într-o cutie cu patru fațete. Jerry se leagă de Don și Don de tata. Și atât Jerry, cât și tata – de Kris. Curat lucrat.

– Ce vrei să facem în legătură cu asta?

– Să spunem poliției de aici și de acasă. Și vreau să vorbesc cu David. El ar trebui să știe mai multe despre munca lui Jerry la La Coeur. Luă o căpșună dintr-un vas și mușcă din ea încet. Mâine mă duc la Veneția. Am fost de acord să dau niște interviuri, în timpul cărora vreau să-l pun la punct pe Don. E o rușine pentru familie, o trădare la adresa angajaților loiali și a clienților Giambelli. O să prezint presei șocul, durerea și regretul nostru și o să-i asigur pe oameni de cooperarea noastră promptă cu autoritățile, în speranța că va fi adus repede în fața justiției și că vom putea să-i cruțăm de alte suferințe pe soția sa nevinovată și însărcinată, pe copiii lui mici și pe mama sa îndurerată. Se întinse după sticlă,

ca să-și umple din nou paharul. Crezi că e insensibil, dur și un pic cam urât.

– Nu. Cred că ți-e greu ție. Că ți-e greu să fii tu persoana care spune aceste lucruri și să ții și capul sus în timp ce le spui. Ai coloana vertebrală a bunicii tale, Sophia.

– Din nou, neașteptat, dar *grazie*. Va trebui să mă ocup și de Gina, și de mătușa mea. Dacă vor susținerea familiei din punct de vedere emoțional și, cel mai important, financiar, vor fi nevoite să coopereze în această direcție.

– La cât pleci?

– N-am nevoie să vii cu mine pentru asta.

– Nu fi nechibzuită, că nu ți se potrivește. MacMillan e la fel de implicată și de vulnerabilă. O să dea mai bine în presă dacă facem asta ca o echipă. Familie, companie, parteneriat. Solidaritate.

– Plecăm la șapte, fix. Se așează din nou. O să-ți scriu o declarație și câteva răspunsuri. Poți să te uiți peste ele pe drum, ca să le ai proaspete în minte, în caz că ți se pun întrebări.

– Bine. Dar hai să fie asta singura dată în care îmi pui cuvinte în gură.

– E greu să rezist cu voi ăștia așa taciturni, dar am să încerc.

Tyler întinse niște pateu pe un biscuit și i-l dădu.

– Bun, hai să schimbăm subiectul o vreme. Ce părere ai despre mama ta și David?

– Cred că e grozav.

– Serios?

– Da, tu nu?

– Ba, de fapt, da. Dar mi s-a părut că nu prea ai fost în apele tale de când au sunat să ne dea vestea cea mare.

– Cred că e admisibil să nu fiu, în circumstanțele date. Dar asta măcar e o întorsătură de situație care mă bucură. Mi se pare o idee bună. Sunt fericită pentru ea. Pentru ei. O să fie bun cu ea și pentru ea. Cât despre copiii... Mama mereu și-a dorit mai mulți copii, și acum o să-i aibă. Chiar dacă sunt pe jumătate crescuți.

– Și eu eram pe jumătate crescut, și a reușit să-mi fie o mamă mai bună decât a mea.

Umerii ei se încordaseră puțin când Tyler îi aruncase acea întrebare, dar între timp se relaxaseră la loc.

– E prea tânără să-ți fie mamă.

– Asta obișnuiam să-i spun și eu. Și ea îmi răspundea că nu e vorba despre vârstă, ci despre maturitate.

– Te iubește. Mult.

– Sentimentul e reciproc. De ce zâmbești?

– Nu știu. Cred că am fost un pic cam supărată azi, ba cu una, ba cu alta. Și nu mă așteptam să închei ziua stând aici cu tine și relaxându-mă cu adevărat. Mă simt mai bine acum că am spus cu voce tare toate chestiile nesuferite. Să-mi curăț cerul gurii, adăugă ea și mai luă o înghițitură de vin. Și-apoi să trecem la un subiect asupra căruia putem cădea de acord.

– Avem mai multe în comun decât ar fi crezut oricare dintre noi acum un an.

– Cred că ai dreptate. Și sunt impresionată că suntem aici afară, în loc să avem această discuție înăuntru, cu tine stând cu cizmele proptite pe măsuța de cafea. Vin, lumina lumânărilor și chiar și muzică. Se lăsă pe spate și se uită la cer. Stele. Mă bucur să aflu că poți aprecia o împrejurare frumoasă, chiar dacă discuția e în primul rând de afaceri și-n al doilea... destul de chinuitoare.

– E și asta, da. Însă cel mai mult mi-am dorit ca toate aceste pregătiri să creeze un cadru frumos în care am să te seduc.

Sophia se înecă cu vinul, dar reuși să râdă, ca să-i treacă.

– Să mă seduci? Și unde se află asta în programul tău?

– Vine imediat. Își plimbă un deget pe coapsa ei, chiar sub tivul fustei. Îmi place ținuta ta din seara asta.

– Mulțumesc. Mi-am pus-o ca să te necăjesc.

– Mi-am imaginat. Privirea lui o întâlni pe a ei. Și ți-ai atins scopul.

Se aplecă din nou după sticlă și-și umplu iar paharul. Se considera o veterană când venea vorba despre bătălii sexuale.

– Am convenit că am încheiat acea parte a relației noastre.

– Ba nu. Tu ai avut o mică criză de nervi, din nu știu ce motiv, și eu te-am lăsat.

– Criză de nervi. Își înmuie ușor degetul în vin și apoi îl atinse de limbă. Eu nu fac crize de nervi.

– Oh, ba da. Tot timpul. Ai fost mereu răzgâiată. Dar o răzgâiată sexy. Și-n ultima vreme ai avut niște perioade foarte dificile.

Coloana pentru care o complimentase puțin mai devreme deveni acum rigidă.

– Nu vreau mila ta, MacMillan. Și nici îngăduința.

– Vezi? zise el și afișă un zâmbet larg, ca o insultă calculată. Deja te apropii de o criză de nervi.

Furia își făcu loc prin ea, adăugând fierbințeală încordării spatelui.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva. Dacă asta înțelegi tu prin seducție, mă mir că ai avut vreodată succes cu vreo femeie.

– Hai să-ți spun care e diferența dintre mine și bărbații pe care îi cunoști tu. Stătea cu picioarele întinse și avea o voce leneșă. Eu nu țin socoteala. Nu te consider încă o cucerire bifată sau un trofeu.

– Așa e, Tyler MacMillan. Foarte nobil, moralist și *înțelept*.

El zâmbi din nou la ea, dar de data asta chiar era amuzat.

– Crezi că mă insulți cu asta? Îți folosești temperamentul ca sistem de apărare. Ăsta e mecanismul tău. De obicei, nu mă deranjează să ți-o întorc și eu, dar acum n-am chef de o ceartă. Vreau să fac dragoste cu tine, pornind de aici și croindu-ne încet drum la etaj, spre patul mare și minunat din camera ta

– Când o să te vreau în patul meu, o să o știi.

– Exact. Extrem de încet, se ridică, apoi o trase și pe ea lângă el. Chiar ți-am căzut cu tronc, nu-i așa?

– Să-mi cazi cu tronc? Ar fi rămas cu gura căscată dacă nu ar fi fost așa ocupată să rânjească batjocoritor. Te rog. O să te faci de râs.

– Ești nebună după mine. O cuprinse cu brațele și chicoti când ea se împinse în pieptul lui și se arcui

pentru a se depărta. Te-am văzut azi privindu-mă de la geam, și nu doar o dată.

– Nu știu despre ce vorbești. E posibil doar să mă fi uitat pe geam.

– Te uitai la mine, continuă, lipind-o ușor de el. La fel cum și eu mă uitam la tine. Mă doreai. O sărută ușor pe gât. La fel cum te doream și eu. Și chiar mai mult.

Buzele lui îi atinseră obrazul când ea întoarse capul.

– Între noi e ceva mai mult decât acea dorință.

– Ba nu este nimic... Rămase fără suflu când mâna lui o strânse de ceafă și gemu când gura lui se năpusti asupra ei.

– Dacă ar fi fost numai atât, numai dorință, nu ți-ar mai fi fost frică.

– Nu mi-e frică de nimic.

Se trase ușor înapoi.

– Nu trebuie să-ți fie. N-o să te fac să suferi.

Ea clătină din cap, dar buzele lui se întoarseră la ale ei. De data aceasta tandru și insuportabil de binevoitoare. „Nu", gândi ea, înmuindu-se în brațele lui. Chiar nu o putea face să sufere. Dar ea sigur l-ar fi rănit pe el.

– Ty. Începu să-l împingă din nou, dar încheie înșfăcându-l de cămașă. Îi fusese dor de asta. De acea căldură pe care o aducea în interiorul ei. De acele senzații ciudate de risc și siguranță. E o greșeală.

– Nu simt că ar fi. Știi ce cred eu? O ridică în brațele lui. Cred că e o prostie să ne certăm, mai ales când amândoi știm că am dreptate.

– Oprește-te. N-o să mă duci în brațe în casă. Servitorii o să bârfească pe tema asta săptămâni la rând.

– Eu cred că deja au pus pariuri despre cum se va termina treaba asta. Deschise ușa cu cotul. Și, dacă nu vrei ca servitorii să bârfească despre ce faci, n-ar trebui să ai servitori. Cred că ar trebui să te muți cu mine, după ce ne întoarcem acasă. Atunci, n-o să mai fie treaba nimănui ce facem.

– Să mă... *să mă mut* cu tine? Ți-ai pierdut mințile? Lasă-mă jos, Ty. N-am de gând că fiu cărată în brațe în sus pe scări, ca vreo eroină dintr-un roman de dragoste.

– Nu-ți place? Bine, o să încercăm așa atunci. Se mișcă și o așează pe umărul lui. E mai bine acum?

– Nu e amuzant.

– Iubito. Îi trase o palmă la fund. Ba e foarte amuzant din punctul meu de vedere. Și oricum e destul loc la mine pentru toate lucrurile tale. Am trei dormitoare în plus, cu dulapurile goale. Cred că o să fie de-ajuns pentru hainele tale.

– Nu mă mut cu tine.

– Ba da. Intră în dormitorul ei și închise ușa cu piciorul în urma lui. Trebuia totuși să recunoască meritele servitorilor. Nu văzuse pe nici unul dintre ei, tot drumul până la etaj. Nu auzise nici măcar un sunet. Recunoștea, bineînțeles, și meritele Sophiei. Pentru că nu țipa și nu-l lovea. Se gândi că avea prea mult stil ca să facă așa ceva, iar apoi, cu ea în continuare pe umăr, se duse să aprindă lumânările împrăștiate prin cameră.

– Tyler, să știi că pot să-ți recomand un psiholog bun. Nu e nici o rușine să cauți ajutor pentru instabilitate psihică.

– O să țin minte asta. Dumnezeu știe că n-am mai avut mintea limpede de când m-am încurcat cu tine. Ne facem o programare împreună, după ce te muți.

– Nu mă mut cu tine.

– Ba da, te muți. O lăsă să alunece în jos până când era din nou în picioare și cu fața la el. Pentru că așa vreau eu.

– Dacă tu crezi că-mi pasă câtuși de puțin de ceea ce vrei tu în clipa asta...

– Pentru că, reluă el, plimbându-și degetele pe obrazul ei, sunt la fel de nebun după tine cum ești și tu după mine. Asta ți-a închis gura, nu-i așa? Sophia, e timpul să ne ocupăm de treaba asta, în loc s-o tot evităm.

– Îmi pare rău. Vocea îi tremura. Nu vreau asta.

– Și mie îmi pare rău că nu vrei. Pentru că așa stau lucrurile. Uită-te la mine. Îi cuprinse fața în palme. Nici eu nu căutam asta. Dar pur și simplu se întâmplă, de mult timp. Hai să vedem încotro ne duce. Își coborî buzele spre ale ei. Doar noi doi.

„Doar el", se gândi ea. Voia să îl creadă și voia să se încreadă și în toate acele sentimente frumoase care se revărsau în interiorul ei. Să iubească pe cineva, și să fie o dragoste puternică și adevărată. Să fie capabilă de așa ceva. Să fie demnă de ea.

Voia să creadă absolut tot.

Să fie iubită de un bărbat sincer – de unul care să-i facă promisiuni și să se țină de ele. Care să țină la ea, chiar și atunci când nu merita.

Era un miracol. Și își dorea să creadă în miracole.

Gura lui era fermă și caldă pe a ei, trezindu-i toate dorințele. Apariția sigură și irezistibilă a pasiunii veni ca o ușurare. Era ceva ce putea înțelege și în care putea avea încredere. Și ceva ce putea dărui, își dădu ea seama în timp ce-și înfășură brațele în jurul lui.

Merse de bunăvoie cu el, când o coborî spre pat. Tyler își înfrână dorința și pasiunea. Voia ca de data asta să înțeleagă și ea clar că ceea ce se întâmpla între ei era un act de iubire. Generos, altruist și tandru. Își întrepătrunse degetele cu ale ei, în timp ce adânci sărutul și începu să simtă gustul abandonului pe buzele ei.

Totul era menit să se întâmple acolo, în inima vechiului *castello*, unde începuse de fapt totul cu un secol în urmă. Acolo, un alt început, o altă promisiune. Un alt vis. Se uită în jos la ea și știu că avea dreptate.

– E vremea înfloririi, zise el încet. A noastră.

– Fermier până la capăt, zise ea zâmbind, în timp ce-i desfăcea nasturii cămășii.

Dar îi tremura mâna, și apoi se înmuie de tot când Tyler o luă într-a lui și o duse la buzele sale.

– A noastră, repetă el.

O dezbrăcă încet. Privi lumina lumânărilor jucându-se pe pielea ei. Ascultă cum i se poticnea respirația, cum se pornea din nou și cum i se poticnea din nou atunci când o atingea. Oare știa că toate barierele dintre ei se spulberau? El știa. Le simțise cutremurându-se odată cu ea. Și înțelese și momentul exact în care corpul ei cedase în favoarea inimii.

Părea să se cufunde în pat, precum doi amanți în piscină. Sophia se abandonă senzației palmelor lui aspre alunecând pe trupul ei și a gurii lui convingătoare care cutreiera pe unde poftea.

Se întindea după el și se ridica spre el. Îi răspundea. Frumusețea liniștită a cunoașterii faptului că era acolo și rezista și el se revărsa prin interiorul ei ca vinul prin sânge. Îi veni să plângă în clipa în care el își lipi buzele în dreptul inimii ei.

„Nimeni altcineva", gândi el în timp ce se pierdea în ea. Nimeni altcineva nu-l mai făcuse vreodată să se deschidă astfel. O simți ridicându-se sub el și arcuindu-se, întâmpinându-l cu bucurie. Îi auzi geamătul frânt contopindu-se cu al lui în clipa în care ajunseră la apogeu. Și, când se uită în jos la ea, știu că era pe deplin acaparată de ceea ce-și ofereau unul altuia.

Era ca un amestec, rar și desăvârșit, care aparținea în sfârșit amândurora. Încă o dată, își uni mâinile cu ale ei, ținând-o strâns.

– Primește-mă înăuntru, Sophia. Trupul i se cutremura și abia se mai putea controla când alunecă în ea. Primește-mă înăuntru. Te iubesc.

Respirația ei se poticni din nou, în timp ce senzații necunoscute cutreierau prin ea, sfâșiindu-i inima. Teama și bucuria explodau în interiorul ei.

– Ty. Nu.

Își lipi buzele de ale ei, într-un sărut tandru, devastator.

– Te iubesc. Ia-mă. Își ținea ochii deschiși și fixați în ai ei, privind lacrimile care înotau și străluceau în acel abis întunecat. Spune-mi!

– Ty. Inima i se cutremură, aproape revărsându-i-se din corp. Apoi degetele i se strânseră tare de ale lui. Ty, zise încă o dată. *Ti amo.*[1]

Buzele ei le întâmpinară pe ale lui, și-l lăsă să o poarte departe.

– Spune-o încă o dată. Pierzându-se în ea, Ty își plimbă vârful degetului în sus și-n jos de-a lungul coloanei ei vertebrale. Așa, în italiană.

[1] „Te iubesc" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Sophia clătină din cap, acesta fiind singurul semn că îi auzise dorința, și își apăsă obrazul în dreptul inimii lui.

– Îmi place cum sună. Vreau să mai aud o dată.

– Ty...

– Nu are rost să încerci să negi ce-ai spus. Continuă mângâierea leneșă. Avea vocea clară și calmă. N-o să scapi așa ușor.

– Oamenii spun fel și fel de lucruri în focul pasiunii.

Se grăbi să se îndepărteze și aproape reuși să fugă din pat.

– Focul pasiunii? E clar că te apucă spaima dacă începi să folosești astfel de clișee. O răsturnă cu ușurință înapoi în pat. Mai spune-o o dată. A doua oară nu e la fel de greu. Crede-mă.

– Vreau să mă asculți un pic. Se împinse în sus și trase de cuvertură. Era prima dată de când își putea aduce aminte când goliciunea ei o făcea să se simtă neliniștită și expusă. Indiferent de ceea ce simt în acest moment... nu înseamnă că... Doamne! Urăsc când mă privești așa. Cu o răbdare amuzată. E enervant. E jignitor.

– Și tu încerci să schimbi subiectul. N-am de gând să mă cert cu tine, Sophia. Nu despre asta. Doar mai spune-o o dată.

– Nu înțelegi? Își încleștă mâinile în pumni. Știu de ce sunt în stare. Îmi cunosc slăbiciunile și punctele tari. O să stric totul.

– Ba nu, n-o s-o faci. N-o să te las.

Își trecu rapid mâna prin păr.

– Mă subestimezi, MacMillan.

– Ba nu. Tu te subestimezi.

În timp ce coborî încet mâna, înțelese că într-adevăr așa era. Iar acea încredere simplă și tăcută, care depășea cu mult încrederea ei în sine, o făcea să se simtă neajutorată.

– Nimeni altcineva nu mi-ar spune asta vreodată. Tu ești singurul om care mi-ar spune așa ceva. Poate tocmai de asta...

Tyler era cu nervii întinși la maximum, dar totuși o bătu ușor pe gleznă.

– Așa, continuă. Aproape ai reușit.

– Și asta e o chestie. Mă presezi. Nu m-a presat nimeni niciodată.

– Pentru că nici unul dintre ceilalți nu te-a iubit. Tragi de timp, Sophia. Ești lașă.

Sophia mijii ochii. Se gândi că ai lui erau de același albastru calm. Doar puțin amuzați, doar puțin... Nu, observă cutremurându-se. Nu erau nici încrezuți, nici amuzați. În spatele lor se ascundeau încordare și emoție. Și totuși, o aștepta să-i dea ceea ce-i era necesar.

– Nu ești primul meu bărbat, izbucni ea.

– Opriți tiparele! Se aplecă în față și o prinse cu mâna de bărbie. Răbdarea de pe chipul lui începuse să se transforme în enervare. Dar hai să-ți zic o noutate. Poți să fii al naibii de sigură că o să fiu ultimul.

Sophia decise că avea perfectă dreptate când spunea asta.

– Bine, Ty, uite care e treaba. N-am mai zis niciodată asta vreunui bărbat. Dar nu a trebuit nici să fiu atentă să n-o spun, pentru că n-a fost niciodată cazul. Și probabil că nu-ți fac nici o favoare spunându-ți-o acum, dar va trebui să te descurci tu cu asta. Te iubesc.

– Vezi, n-a fost așa rău. O mângâie pe umeri, cuprins de ușurare. Dar n-ai zis-o în italiană. Sună minunat în italiană.

– Idiotule. *Ti amo.*

Începu să râdă și se aruncă în brațele lui.

capitolul 26

Locotenentul DeMarco își netezi mustața cu un deget.

– Apreciez faptul că ați venit, *signorina.* Informațiile pe care le-ați adus dumneavoastră și *Signore* MacMillan sunt foarte interesante. Le vom analiza.

– Mai exact, ce înseamnă lucrul acesta? Că le veți analiza. Vă spun că vărul meu a folosit *castello* pentru rendez-vous-uri secrete cu amanta sa și întâlniri clandestine cu un rival și cu o angajată pe care am concediat-o personal.

– Nimic din toate astea nu e ceva ilegal. DeMarco întinse mâinile. Interesant și chiar suspicios, motiv pentru care voi cerceta informația. Cu toate acestea, întâlnirile nu au fost nici pe departe clandestine, de vreme ce știau despre ele mulți angajați de la *castello* și de la podgorie.

– Dar acei angajați nu cunoșteau identitatea lui Jeremy DeMorney sau legăturile lui cu La Coeur. Tyler puse mâna peste a Sophiei în timp ce vorbea. Dacă nu se înșela, aceasta era pe punctul de a țâșni din scaun și direct prin tavan. Asta sugerează că DeMorney a fost implicat în sabotajul care a dus la moartea mai multor persoane. E posibil să mai fie implicați și alți oameni de la La Coeur – sau cel puțin să știe despre cele întâmplate.

De vreme ce nu putea da la o parte mâna lui Ty, o strânse pe a ei în pumn.

– Jerry este strănepotul actualului președinte de la La Coeur. E un om ambițios și inteligent, care-i purta pică tatălui meu. Și, foarte posibil, întregii mele familii. Fiecare cotă de piață pe care a pierdut-o Giambelli în timpul acestei crize a însemnat un profit în plus în buzunarul La Coeur. Ca membru al familiei, asta înseamnă profit intrat în buzunarul lui Jerry și o satisfacție personală, venită odată cu banii.

DeMarco o asculta.

– Și nu am nici o îndoială că, atunci când le veți prezenta aceste informații, autoritățile adecvate vor vrea să-l interogheze pe acest Jeremy DeMorney. În mod evident, de vreme ce este un cetățean american domiciliat la New York, eu nu pot face acest lucru. Principala mea grijă în acest moment este reținerea lui Donato Giambelli.

– Care a reușit să se ascundă de dumneavoastră aproape o săptămână, sublinie Sophia.

– Abia ieri am aflat identitatea tovarășei lui de călătorie sau mai bine zis a femeii care credem că se deplasează cu el. S-au înregistrat mai multe plăți mari pe cardul de credit deținut de *Signorina* Chezzo. Chiar în acest moment aștept mai multe informații.

– Sigur că a folosit cardul ei de credit, zise Sophia nerăbdătoare. E un idiot, dar nu e deloc prost. Cu siguranță e suficient de inteligent cât să-și acopere urmele acolo

şi să plece din Italia în cel mai rapid şi simplu mod. Îmi închipui că asta înseamnă să treacă graniţa în Elveţia. L-a contactat pe Jerry din districtul Como. Graniţa elveţiană e la doar câteva minute distanţă. Grănicerii de acolo abia dacă se uită peste paşaport.

– Ştim asta, iar autorităţile elveţiene ne ajută. Acum e doar o chestiune de timp.

– Timpul este o marfă importantă. Familia mea a suferit de-ajuns pe plan personal, emoţional şi financiar în aceste ultime luni. Nu putem pune capăt acestei probleme până când Donato nu e prins şi interogat. Până nu vom avea toate răspunsurile necesare şi asigurările că nu mai e nici un alt sabotaj în plan. Tatăl meu era implicat în asta, deşi nu ştiu cât de mult. Înţelegeţi cum mă simt eu?

– Da, cred că înţeleg, *signorina*.

– Tata e mort. Am nevoie să ştiu cine l-a ucis şi de ce. Şi, credeţi-mă, o să fac orice e nevoie pentru a primi aceste răspunsuri, chiar dacă asta înseamnă să-i dau chiar eu de urmă lui Don sau să-l confrunt personal pe Jerry DeMorney şi să mă lupt cu întreaga organizaţie La Coeur.

– Sunteţi nerăbdătoare.

– Ba dimpotrivă, am avut extrem de multă răbdare. Se ridică. Am nevoie de rezultate.

Bărbatul ridică degetul în semn de scuză în clipa în care îi sună telefonul. Expresia de pe faţa lui se schimbă puţin în timp ce asculta noile informaţii. Închise telefonul şi-şi încrucişă mâinile.

– Aveţi rezultatele pe care le aşteptaţi. Poliţia elveţiană tocmai l-a reţinut pe vărul dumneavoastră.

Era de-a dreptul educativ s-o privească în acţiune. Tyler nu scoase nici un cuvânt. Nu era sigur dacă ar fi reuşit să spună ceva nici dacă ar fi încercat. Îl pregătise pe DeMarco cu cereri şi întrebări, luându-şi notiţe în carneţelul ei. Când ieşi din biroul locotenentului, Tyler fu nevoit să se grăbească pentru a ţine pasul cu ea. Avea telefonul mobil la ureche şi înainta cu viteza unei rachete.

Oricum el nu înțelegea nici jumătate dintre lucrurile pe care le spunea. Începuse să vorbească în italiană, apoi trecuse la un moment dat la franceză și revenise la italiană după ce dăduse câteva ordine scurte și-n engleză. Își croi drum printre turiștii care se îmbulzeau pe străzile înguste, trecu repede peste podurile frumoase și traversă de-a curmezișul mai multe piețe. Nu se opri nici o clipă din vorbit și din mers, nici măcar atunci când fu nevoită să țină telefonul proptit între umăr și ureche ca să-și poată scoate agenda și să mai ia câteva notițe.

Trecu pe lângă vitrinele magazinelor, fără să arunce măcar o privire. Tyler se gândi că, dacă trecuse ca vântul și pe lângă Armani, fără ca măcar să încetinească, nimic nu avea s-o oprească.

La docul principal sări într-un taxi pe apă, și Tyler putu distinge din scurta ei conversație în italiană termenul pentru *aeroport*. Se gândi că era foarte bine că avea pașaportul în buzunar, altfel l-ar fi lăsat în urmă.

Nici măcar acolo nu se așeză, ci doar se prinse strâns de bara din spatele gondolierului și continuă să dea telefoane. Fascinat, se instală în partea cealaltă și o privi. Vântul îi mângâia părul tuns scurt, iar razele soarelui se reflectau din lentilele întunecate ale ochelarilor ei. Veneția se pierdea în jurul ei, ca un fundal străvechi și exotic, pe lângă o femeie modernă care trebuia să ajungă în multe locuri și să se întâlnească cu mulți oameni.

Nu era de mirare că era nebun după ea.

Tyler își încrucișă brațele și își lăsă capul pe spate, ca să se bucure de ultimele brize ale acelui oraș construit pe apă. Dacă o cunoștea vreun pic pe femeia lui – și bineînțeles că o cunoștea foarte bine –, aveau să petreacă o vreme în Alpi.

– Tyler! Acesta reveni imediat la realitate când Sophia pocni din degete spre el. Câți bani ai? Bani gheață.

– La mine? Nu știu. Vreo două sute de mii în lire și poate o sută în dolari.

– E bine. Se răsuci spre scări imediat ce gondola ancoră. Plătește gondolierul.

– Da, doamnă.

Sophia își croi drum prin aeroport, la fel de repede și de precis cum făcuse și pe străzile orașului. Conform ordinelor ei, avionul companiei îi aștepta, alimentat cu combustibil și pregătit pentru decolare. La mai puțin de o oră de când primise vestea că vărul ei era în arest, era deja în avion. Și, pentru prima dată în acele ore, își opri telefonul, închise ochii și inspiră adânc.

– Sophia?

– *Che?* Ce e?

– Ești foarte tare.

Deschise din nou ochii, iar zâmbetul îi apăru ușor, dar strălucitor.

– Să fii al naibii de sigur de asta.

Fusese prins într-o mică stațiune de schi, amplasată în munții de la nord de localitatea Chur, în apropierea graniței austriece. Nu se gândise prea departe în viitor, ci doar să treacă granița aceea sau să ajungă în Liechtenstein. Singurul său scop fusese acela de a se depărta cât mai mult de Italia. Cu toate astea, în timp ce se uita spre nord, Donato uitase să mai privească în imediata sa vecinătate. Amanta lui nu era nici atât de neștiutoare pe cât o crezuse el și nici pe jumătate la fel de loială. Văzuse un reportaj la știri, în timp ce lenevea într-o baie cu multă spumă, și găsise rezerva lui de bani, ascunsă în bagajul de călătorie.

Femeia luase banii, își rezervase un zbor și dăduse un singur telefon anonim. Apoi pornise la drum, ceva mai bogată, spre Riviera Franceză, în vreme ce eficienta poliție elvețiană pătrundea în camera lui Donato și îl lua pe sus, chiar din pat.

În acel moment, se afla într-o celulă elvețiană, unde-și deplângea soarta și blestema toate femeile, considerându-le năpasta existenței sale. Nu avea bani să angajeze un avocat, dar avea nevoie disperată de unul, care să se împotrivească extrădării, cât mai mult timp posibil. Sau, pentru numele lui Dumnezeu, oricât ar fi fost nevoie, până-i venea o idee cum să scape basma curată.

Avea să se lase la mila lui *La Signora*. Avea să evadeze și să fugă în Bulgaria. Voia să convingă autoritățile

că nu făcuse nimic altceva decât să fugă în lume cu amanta lui. Urma să putrezească în închisoare pentru tot restul vieții.

Aceleași gânduri i se învârteau necontenit prin minte când se uită în sus și văzu că de cealaltă parte a gratiilor se afla un gardian. Fu informat că avea un vizitator și se ridică tremurând. Măcar elveții avuseseră decența să-l lase să se îmbrace, chiar dacă nu i se permisese să-și ia cravata, cureaua sau măcar șireturile de la pantofii săi Gucci. Își netezi părul cu mâna, în timp ce era dus spre zona de vizite. Nu-i păsa cine venise să-l viziteze, atâta timp cât persoana aceea avea să-l asculte. Deveni puțin mai optimist când o văzu pe Sophia de partea cealaltă a geamului. „Familie", gândi el. „Sângele apă nu se face."

– Sophia! *Grazie a Dio!* Se prăbuși pe scaun și se chinui puțin să ridice receptorul.

Ea îl lăsă să bată câmpii, să se panicheze, să o roage, să nege și să dispere. Cu cât făcea asta mai mult, cu atât devenea mai gros zidul din jurul inimii ei.

– *Stai zitto.*[1]

Tăcu într-adevăr cânt auzi ordinul ei încet. Probabil observase că în acel moment îi luase locul bunicii ei și că avea pe chip o expresie rece și nemiloasă.

– Nu mă interesează scuzele tale, Donato. Nu sunt aici să ascult afirmațiile tale jalnice cum că nu e altceva decât o greșeală îngrozitoare. Nu-mi cere ajutorul. Eu o să pun întrebările, și tu o să-mi răspunzi. După aceea o să hotărăsc ce o să se întâmple. Ai înțeles?

– Sophia, trebuie să mă asculți...

– Ba nu, nu trebuie. Nu trebuie să fac nimic. Pot oricând să mă ridic și să plec. Tu, pe de altă parte, nu poți. Tu l-ai omorât pe tata?

– No. *In nome di Dio!* Doar nu crezi asta.

– Mi-e ușor să cred orice în circumstanțele astea. Ai furat de la familia mea.

Bărbatul vru să nege. Citind răspunsul în ochii săi, Sophia lăsă jos receptorul și dădu să se ridice. Panicat, Don își lipi palma de geam și începu să strige. Când

[1] „Taci din gură" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

gardienii porniră într-acolo, Sophia le făcu semn să meargă înapoi și ridică iar receptorul.

– Ce voiai să spui?

– Da. Da, am furat. Am greșit. A fost o prostie din partea mea. Gina e de vină, mă înnebunește. Mă bate mereu la cap că vrea mai mult. Mai mulți copii, mai mulți bani, mai multe lucruri. Am luat niște bani. M-am gândit că nu prea ar face ei diferența. Te rog, Sophia, doar n-o să-i lași să mă țină la închisoare pentru niște bani.

– Ia mai gândește-te. Ba da, i-aș lăsa. Bunica s-ar putea să nu-i lase însă. Dar nu e vorba doar despre bani. Ai umblat la vin. Ai omorât un bătrân nevinovat. Pentru bani, Don? Cât a valorat el pentru tine?

– A fost o greșeală, un accident. Îți jur. Trebuia doar să-l facă să se simtă un pic rău. Știa... A văzut... Am făcut o greșeală. Îi tremura mâna când și-o trecu peste chip.

– Ce știa, Don? Ce a văzut?

– În podgorie. Pe amanta mea. Nu era de acord și putea să vorbească cu *Zia* Tereza.

– Dacă mai continui să mă iei de proastă, o să mă ridic și o să plec și o să te las să putrezești aici. Crede-mă. Vreau adevărul, Don. Tot adevărul.

– A fost o greșeală, ți-o jur. Am ascultat un sfat prost. Am fost indus în eroare. Disperat, trase de gulerul deja larg al cămășii. Simțea că avea un nod în gât, care-l sugruma. Vezi tu, trebuia să fiu plătit, și aveam nevoie de bani. Dacă firma avea ceva probleme, dacă existau publicitate negativă și câteva procese, urma să primesc mai mulți bani. Baptista a văzut... Oamenii cu care vorbeam. Sophia, te rog, eram furios. Foarte furios. Am muncit din greu. Toată viața mea. *La Signora* nu m-a apreciat niciodată. Orice bărbat are mândria lui. Vreau să mă aprecieze.

– Și răspunsul era să omori un bătrân nevinovat și să ataci reputația bunicii?

– Primul a fost doar un accident. Și era reputația companiei...

– E același lucru. Cum nu ți-ai dat seama de asta?

– M-am gândit că, dacă apar necazuri, o să pot să ajut la rezolvarea lor, şi ea o să vadă.

– Şi o să fii plătit de ambele părţi, încheie Sophia. Nu a funcţionat cu *Signore* Baptista. Nu s-a îmbolnăvit, ci a murit. Şi l-au îngropat crezând că într-un final îi cedase inima. Foarte frustrant pentru tine. Foarte enervant. Şi apoi, aproape imediat, *Nonna* a început reorganizările în companie.

– Da, da, şi m-a recompensat cumva pentru toţi anii de muncă? Nu. Cu adevărat indignat, lovi cu pumnul în masă. Aduce un străin din afara companiei şi promovează o americancă – şi aceasta ajunge să-mi pună mie întrebări.

– Deci ai omorât-o pe Margaret şi ai încercat să-l omori şi pe David.

– Nu, nu. Margaret. A fost un accident. Eram disperat. Începuse să verifice clienţii şi facturile. Trebuia – voiam – doar să o întârzii pentru o vreme. De unde era să ştiu că o să bea aşa mult din acel vin? Un pahar, chiar două ar fi făcut-o doar să se simtă rău.

– A fost nesăbuit din partea ei să strice lucrurile. Ai trimis pe piaţă sticle pline de vin otrăvit. Ai pus în pericol multe vieţi.

– Nu am avut de ales. Nu am avut. Trebuie să mă crezi.

– Tata ştia? Despre vin? Despre alterare?

– Nu, nu. Pentru Tony totul era un joc. Afacerea era jocul său. Nu ştia despre clientul fals pentru că nu şi-a făcut niciodată timp să verifice. Şi nu-l cunoştea pe Baptista, pentru că nu cunoştea pe nici unul dintre oamenii care lucrează pământul. Pentru că asta nu era viaţa lui. Era viaţa mea, Sophia.

Sophia se lăsă pe spate o clipă. Tatăl ei fusese foarte slab de înger, un soţ deplorabil şi un om de nimic. Dar nu luase parte la crimă sau la sabotaj. Şi măcar acest lucru îi aducea o alinare cât de mică.

– L-ai adus pe DeMorney la *castello*, la cramă. Ai primit bani de la el, nu-i aşa? Te-a plătit ca să-ţi trădezi propriul sânge.

– Ascultă-mă. Vocea îi coborî la nivel de șoaptă. Stai departe de DeMorney. E un om periculos. Trebuie să mă crezi. Indiferent de ceea ce-am făcut, trebuie să mă crezi că n-aș vrea niciodată să te rănesc. Nu se va da în lături de la nimic.

– Nici de la crimă? Tata?

– Nu știu. Îți jur pe viața mea, Sophia. Nu știu. Vrea să distrugă familia. S-a folosit de mine pentru asta. Ascultă-mă, repetă el, lipind din nou palma de geamul care-i despărțea. Am luat bani, am furat. Am făcut ce mi-a zis el să fac la vin. Am fost înșelat. Și acum o să mă lase să mă prăbușesc. Te implor să mă ajuți. Te implor să stai departe de el. Când mi-am dat seama că David Cutter mă putea da în vileag, am fugit. N-am făcut altceva decât să fug, Sophia, ți-o jur. Se spune că am angajat pe cineva, un borfaș de pe străzi, ca să-l împuște și să fure documentele. Dar e o minciună. De ce aș face asta? Se sfârșise deja totul pentru mine. Eram terminat.

Amestecul de minciuni și de adevăruri trebuia descâlcit. Sophia se gândi că era nevoie de o mână rece și sigură care să facă asta. Chiar și-n acel moment, când știa toate acele lucruri despre el, tot și-ar fi dorit să-l ajute. Dar nu-și putea permite s-o facă.

– Vrei ajutorul meu, Don? Spune-mi tot ce știi despre Jeremy DeMorney. Tot. Dacă la sfârșit o să fiu mulțumită, o să am grijă ca Giambelli să se ocupe de nevoile tale juridice și ca pruncii tăi să fie îngrijiți și protejați.

Când Sophia se întoarse, Tyler se gândi că arăta extenuată. Fără vlagă. Înainte să poată spune ceva, își atinse o mână de a lui.

– Nu mă întreba încă. O să aranjez o teleconferință în avion, ca să nu fiu nevoită să spun toată povestea mai mult de o dată.

– Bine. Hai să încercăm asta atunci.

O trase spre el și o strânse în brațe.

– Mulțumesc. Te descurci câteva zile fără lucrurile pe care le-ai dus la *castello*? O să pun să fie împachetate și trimise. Trebuie să mergem acasă, Ty. Eu am nevoie să merg acasă.

– E cea mai bună veste de zile întregi. O sărută pe creștet. Hai să mergem.

– Tu îl crezi?

Tyler aşteptă să se termine teleconferința, să fie spus tot ce era de spus. În acel moment, Sophia era în picioare și sorbea a treia cafea de la decolarea avionului.

– Cred că, în esență, e un om prost cu o structură interioară slabă și egoistă. Cred că s-a convins pe sine că *Signore* Baptista și Margaret au fost doar niște accidente nefericite. S-a lăsat folosit de cineva mult mai inteligent, pentru bani și orgoliu. Și acum îi pare rău. Dar cel mai tare îi pare rău că a fost prins. Însă cred că îi e cu adevărat frică de Jerry. Nu cred că Don l-a omorât pe tata. Și nu cred nici că a încercat să-l omoare pe David.

– Te gândești că a fost DeMorney.

– Cine altcineva? Dar nu va fi la fel de ușor de demonstrat. Nu va fi deloc ușor să-l legăm pe Jerry de tot ce s-a întâmplat și să aducem și dovezi.

Tyler se ridică și îi luă cafeaua din mână.

– Turezi motoarele prea tare. Lasă-le închise o vreme.

– Nu pot. Cine altcineva, Ty? Am văzut că nu erai de acord în timpul teleconferinței. Și văd că nu ești de acord nici acum.

– Nu sunt încă sigur de ceea ce cred. Eu procesez lucrurile mai greu decât tine. Dar nu pot să-mi dau seama de ce s-ar fi întâlnit tatăl tău cu Jerry în apartamentul tău sau de ce Jerry l-ar fi omorât după atâta timp și atâtea planuri. De ce ar risca s-o facă. De ce s-ar deranja. Pentru mine e ceva ce nu se leagă. Dar eu nu sunt polițist, și nici tu nu ești.

– Va trebui să-l interogheze. Chiar dacă la mijloc este cuvântul cuiva ca Donato, tot vor fi nevoiți s-o facă. Se va fofila și va aluneca, dar... Se opri ca să-și tragă sufletul. Ne oprim în New York ca să alimentăm.

– Trei țări într-o singură zi.

– Bun venit în lumea mea.

– N-o să afli nimic de la el, Sophia.

– Vreau doar să am ocazia să-l scuip în față.

– Mda, asta ar fi ceva. Și i-ar plăcea s-o vadă făcând-o. Știi cum să dai de el? E un oraș mare.

Sophia se așează din nou și-și scoase agenda.

– Cel mai bine mă pricep să-mi fac relații. Mersi.

– Hei, eu sunt doar un însoțitor.

– Hai să-ți spun un lucru care nu mi-a scăpat azi.

– Sophia, ție nu-ți scapă nimic.

– Exact. Mă chinuiam să rezolv problema asta, dădeam telefoane, programam întâlniri, făceam lucrurile să se miște, și tu nu m-ai întrerupt nici măcar o dată. Nu mi-ai pus nici o întrebare, nu m-ai mângâiat pe cap și nu mi-ai zis să las nimic în seama ta.

– Eu nu vorbesc, din întâmplare, trei limbi.

– Nu era asta. Nu ți-a trecut nici o clipă prin minte să-ți încordezi mușchii și să preiei frâiele situației, ca să-mi arăți că te poți ocupa de tot în locul meu. La fel cum nu ți-a zdruncinat orgoliul că știam ce trebuia să fac și cum. Nu trebuie să-ți încordezi mușchii, pentru că știi că sunt acolo. Și la fel și eu.

– Poate doar îmi place să mă uit cum ți-i încordezi tu.

Sophia se ridică, doar ca să se ducă în brațele lui și să se ghemuiască acolo.

– Toată viața am fost atentă să mă combin cu bărbați slabi. Care să arate bine, dar să nu aibă nici un pic de substanță. Cu capul pe umărul lui, se putea odihni în sfârșit. Și uite ce am făcut acum.

Jerry dădu chiar el câteva telefoane. De la telefoane publice. Nu-l considera pe Donato atât de mult o problemă, cât un inconvenient. Dar avea să se ocupe chiar și de asta, în curând. Realizase ceea ce-și dorise să realizeze.

Compania Giambelli se lupta să depășească încă un moment de criză, familia în sine era neliniștită, iar încrederea consumatorilor aluneca spre cel mai scăzut nivel înregistrat vreodată. Și, în timpul acesta, el culegea roadele pe plan personal, profesional și financiar.

Nu făcuse nimic ilegal – sau, mai exact, nimic care să poată fi dovedit. El doar își făcuse treaba, ca orice

om de afaceri agresiv, şi profitase de fiecare oportunitate care-i ieşise în cale.

Când oamenii de la securitate îl anunţară că avea vizitatori, se simţi mai degrabă amuzat decât enervat. Pregătit pentru distracţie, le zise oamenilor de la pază să lase vizitatorii să intre, apoi se întoarse spre tovarăşa sa.

- Avem oaspeţi. O veche prietenă de-a ta.

- Jerry, avem două ore pline în seara asta. Kris îşi întinse picioare de pe canapea. Cine e?

- Fosta ta şefă. Ce-ar fi să deschidem o sticlă de Pouilly-Fuissé? Cea din '96.

- Sophia. Kris sări în picioare. Aici? De ce?

- Urmează să aflăm, zise el când se auzi soneria. Fii fată bună, da? Adu vinul.

Se duse spre uşă.

- Dar ce surpriză plăcută. Nu ştiam că eşti în oraş.

Chiar se aplecă în faţă s-o sărute pe obraz pe Sophia. Ea era rapidă, dar Tyler era şi mai şi. Mâna lui îl lovi imediat în piept pe Jerry.

- Hai să nu începem să ne purtăm prosteşte, îl sfătui el.

- Scuze. Ridicând ambele mâini în semn de împăcare, Jerry făcu un pas în spate. Nu mi-am dat seama că s-au schimbat lucrurile între voi. Intraţi. Eram pe punctul de a deschide o sticlă de vin. O ştiţi amândoi pe Kris.

- Da. Vai, ce convenabil, începu Sophia. Nu vrem vin, mersi. Nu o să stăm mult. Se pare că te bucuri de toate beneficiile de nouă angajată, Kris.

- Să ştii că prefer stilul noului meu şef, în comparaţie cu stilul fostei şefe.

- Sunt sigură că eşti mult mai prietenoasă cu asociaţii tăi.

- Doamnelor, vă rog, interveni Jerry în timp ce închise uşa. Suntem toţi profesionişti aici. Şi ştim că directorii se mută-n fiecare zi de la o companie la alta. Aşa e în afaceri. Sper că nu ai venit să mă certi că ţi-am furat o angajată. La urma urmei, Giambelli ne-a furat unul dintre cei mai buni oameni, chiar anul trecut. Ce face David, apropo de asta? Am auzit că a scăpat ca prin urechile acului, de curând, la Veneţia.

– Face foarte bine. Din fericire pentru Kris, Giambelli are o politică ce nu permite firmei să-și omoare foștii angajați.

– Dar se pare că nu are una destul de puternică atunci când vine vorba despre războaie interne. Am fost șocat să aud despre Donato. Jerry se așează pe brațul canapelei. Absolut șocat.

– Nu purtăm microfoane, DeMorney. Tyler își plimbă mâna pe brațul Sophiei, ca să o liniștească. Așa că nu-i nevoie să te mai prefaci. I-am făcut o vizită lui Don, înainte să plecăm din Europa. A avut niște lucruri foarte interesante de spus despre tine. Nu cred că poliția o să mai întârzie mult.

– Serios? Jerry se gândi că se mișcase repede, dar nu îndeajuns. Am suficientă încredere în sistemul nostru legal încât să cred că poliția, sau oricine altcineva, de altfel, nu poate da crezare nebuniilor spuse de un bărbat care a furat de la propria lui familie. E un moment dificil pentru tine, Sophia. Se ridică iar. Dacă te pot ajuta cu ceva...

– Ai putea să te duci la dracu', dar nu sunt sigură că te-ar primi. Trebuia să fii mai atent, continuă ea. Amândoi trebuia să fiți mai atenți, adăugă ea, făcând un semn din cap spre Kris. Să petreceți timp la *castello*, la cramă, la complexul de îmbuteliere...

– Nu e ilegal. Jerry ridică din umeri. De fapt, nu e deloc ceva neobișnuit ca rivalii prietenoși să se viziteze. La urma urmei, am fost invitați. Tu și orice membru al familiei tale sunteți oricând bine-veniți la oricare centru operațional La Coeur.

– Te-ai folosit de Donato.

– Vinovat. Jerry desfăcu mâinile. Dar, din nou, nu-i nimic ilegal nici în asta. El a venit la mine. Mă tem că era de mult nefericit la Giambelli. Am discutat posibilitatea ca el să vină la La Coeur.

– Tu i-ai zis să umble la vin. I-ai spus și cum s-o facă.

– E ridicol și jignitor. Ai grijă, Sophia. Înțeleg că ești supărată, dar să încerci să întorci problemele familiei tale spre mine nu e o soluție.

– Uite cum stau lucrurile. Tyler petrecuse orele din avion punând totul cap la cap în minte. În acel moment se așeză, confortabil. Tu voiai să provoci necazuri. Necazuri mari. Avano se culcase cu nevastă-ta. Nu-i vine ușor unui bărbat să accepte asta, chiar dacă tipul în cauză se culcă cu toate femeile care-i ies în cale. Dar necazurile alunecă de pe Avano ca apa de pe gâscă. Nu se prinde nimic. O ține pe soția lui exact acolo unde vrea, adică numai bine cât să nu-l încurce, dar să fie suficient de aproape ca să-și asigure poziția la firma familiei ei. Sigur asta te-a enervat.

– Fosta mea soție nu e treaba ta, MacMillan.

– Dar era treaba ta. Și la fel și Avano. Nenorociții de Giambelli i-au lăsat lăsă mână liberă nemernicului. Trebuia să fie o cale prin care să preiei frâiele și să-i spânzuri pe toți. Poate că știi că Avano delapidează fonduri, poate că nu. Dar știi destul cât să îți îndrepți atenția către Don. Și el își înșală nevasta și e destul de bun prieten cu Avano. Don e un tip prietenos. Nu ți-ar fi deloc greu să te apropii de el și să-i dai de înțeles că La Coeur s-ar bucura tare mult să-l aibă în echipă. Mai mulți bani, mai multă putere. Așa puteai să te joci cu nemulțumirile, cu nevoile și cu orgoliul său. Afli despre contul fals și brusc îl ai cu ceva la mână.

– Cauți informații, MacMillan, dar treaba asta mă plictisește.

– Stai că devine din ce în ce mai interesant. Avano se cuibărește lângă secunda Sophiei. Interesant, nu? Îi fluturi un morcov pe sub nas și primești multe informații din interior. Ți-a oferit și ție bani, Kris? Sau doar un birou pe colț, cu o plăcuță strălucitoare de alamă cu numele tău pe ea?

– Nu știu despre ce vorbești. Se trase totuși cu prudență mai departe de Jerry. Relația mea cu Tony nu avea nimic de-a face cu poziția mea de la La Coeur.

– Continuă să crezi asta, zise Ty relaxat. Între timp, DeMorney, tu continui să-l joci pe degete pe Don și să-l păcălești să te urmeze. Din ce în ce mai adânc. Are ceva probleme cu banii. Ei bine, cine n-are? Așa că îi împrumuți tu niște bani. Un mic împrumut prietenesc.

Și-l faci să creadă că o să se mute la La Coeur. Așa că ce altceva mai poate oferi în schimb? Informații din interior? Nu ar fi de-ajuns.

– Compania mea n-are nevoie de informații din interior.

– Nu e compania ta. Ty înclină puțin capul când văzu furia care izbucni în ochii lui Jerry. Ai vrea tu să fie. Vorbești cu Don despre otrăvirea vinului – doar câteva sticle. I-ai arătat ce ar trebui să facă, ce ar putea să facă și apoi cum ar putea interveni ca un erou, ca să salveze situația, când se împuțea treaba. La fel cum și tu ai fi un erou la La Coeur pentru că ai fi gata de acțiune în clipa în care Giambelli ar primi lovitura asta. N-o să fie nimeni rănit cu adevărat. Sau cel puțin asta îi spui prostovanului de Don. Doar o să cutremure bine compania.

– Ești jalnic. Pe sub costumul de firmă, o picătură de sudoare alunecă pe spatele lui Jerry. N-o să creadă nimeni povestea asta.

– A, s-ar putea ca poliția să fie destul de încântată. Dar hai să terminăm mai întâi, sugeră Ty. Se încurcă treaba pentru Don, și un bătrân moare. Tu nu pățești nimic, bineînțeles. Și acum îl ții foarte din scurt pe Don. Dacă vorbește, o să fie acuzat de crimă. Între timp, treaba cu Giambelli merge conform planului. Avano încă scapă. Și unul dintre oamenii tăi trece în tabăra inamică.

– Am reușit să ne descurcăm de minune și fără ajutorul lui David Cutter. Vru să toarne vin, ca să pară relaxat. Dar observă că îi tremura mâna. M-ai făcut deja să pierd destul timp.

– Aproape am terminat. Începuseși deja să curtezi una dintre mințile strălucite de la departamentul din publicitate. Să-i alimentezi nemulțumirea și gelozia. Când criza avea să lovească – și aveai să te asiguri că urma să se întâmple –, Giambelli avea să se destabilizeze.

– Eu n-am avut nimic de-a face cu asta. Kris își luă servieta și începu să bage în ea documente. Eu nu știu nimic despre asta.

– Poate că nu. Stilul tău e mai degrabă să vâri cuțitul pe la spate.

– Nu mă interesează părerea ta şi nimic din ce ai de spus. Plec.

Fugi spre uşă şi o trânti în urma ei.

– Nu m-aş baza pe prea multă loialitate din partea ei, comentă Ty. Ai subestimat-o pe Sophia, DeMorney. Aşa cum te-ai supraestimat pe tine. Ai avut parte de crizele pe care le voiai, ai vărsat sânge, dar tot n-a fost de ajuns pentru tine. Vrei mai mult, şi o să ajungi să te sugrumi singur. A fost o prostie să te duci după Cutter. Cei de la departamentul juridic aveau copii ale actelor respective, şi Don ştia asta.

Nu-l îngrijora deloc Kris. Dacă era nevoie, o putea sacrifica şi pe ea, ca pe orice alt pion.

– E clar că Donato a intrat în panică. Un om care a ucis o dată n-are reţineri s-o facă şi a doua oară.

– Aşa e. Bătrânul Don, care nu crede că a ucis pe nimeni. Vinul a fost de vină. Şi era prea ocupat să fugă ca să-şi facă griji pentru David. Mă întreb cine te-a informat pe tine despre şedinţa care a avut loc la Veneţia şi pe Don ca să-şi scoată banii din contul său personal. Chiar în acest moment, poliţia se ocupă de treaba asta şi în curând o să facă legătura şi cu tine. Va trebui să răspunzi la multe întrebări şi în curând o să ai parte de propriul tău coşmar de relaţii publice. La Coeur o să te taie, amice, la fel ca pe un lujer bolnav. Ty se ridică. Te gândeşti că ţi-ai acoperit fundul. Chiar fiecare centimetru. Dar nimeni nu reuşeşte niciodată să se acopere complet. Şi, când o să se scufunde Don, o să te tragă şi pe tine după el. Personal, o să-mi facă plăcere să te văd scufundându-te pentru a treia oară. Nu prea îmi plăcea de Avano. Era un idiot egoist care nu ştia să aprecieze ce avea. Don e şi el în aceeaşi categorie, dar la un nivel ceva mai înalt. Dar tu, tu eşti un laş fără boaşe, care plăteşte oamenii să facă treburile murdare pentru care el n-are curaj. Nu mă surprinde deloc că nevastă-ta s-a dus să caute în altă parte pe cineva cu tupeu.

Rămase pe loc, cu mâinile nemişcate pe lângă corp, când Jerry se năpusti spre el. Şi primi acel pumn în falcă, fără să facă nimic să-l pareze. Îi permise lui Jerry chiar şi să-l trântească de uşă.

– Ai văzut asta? o întrebă Tyler calm pe Sophia. Mi-a dat un pumn și acum m-a înhățat. O să-l rog politicos să se oprească. Ai auzit, DeMorney? Te rog, politicos, să te oprești.

– Du-te dracu'!

Jerry lansă încă o lovitură de pumn, care s-ar fi înfipt tare în burta lui Ty dacă nu s-ar fi oprit la câțiva centimetri distanță de țintă. Dacă nu i-ar fi fost strivit pumnul și dacă durerea care îi radia prin braț nu l-ar fi îngenuncheat.

– Cred că va trebui să-ți faci o radiografie la mână, îi zise Tyler și-l împinse ușor, ceea ce-l trimise pe Jerry pe podea, încovoiat de durere. Cred că am auzit cum s-a rupt un os. Ești gata, Sophia?

– A... da. Puțin amețită, îl lăsă pe Tyler s-o conducă pe ușă afară și înspre lift. Odată urcați în lift, Sophia expiră adânc. Nici nu își dăduse seama că-și ținuse respirația.

– Aș vrea să subliniez ceva.

– Te rog.

Apăsă butonul de parter și se lăsă pe spate.

– Nu te-am întrerupt și nici n-am pus întrebări. N-am avut nici o intenție să-mi încordez mușchii, continuă ea, în timp ce buzele lui Tyler zvâcniră. Sau să-ți demonstrez că pot să mă descurc. Voiam doar să menționez asta.

– Am reținut. Tu ai zonele tale de expertiză și eu le am pe ale mele. Își petrecu brațul pe după umerii ei. Acum, hai să mergem acasă.

capitolul 27

– Și apoi... Sophia începu să mănânce ce mai rămăsese din lasagna, în timp ce toată familia se aduna în bucătăria conacului. Ty l-a prins de mână – nici n-am apucat să văd ce s-a întâmplat. A fost rapid ca fulgerul. Mâna lui mare a acoperit-o pe cea manichiurată a lui Jerry, care probabil încă îl mai ustură în urma impactului cu maxilarul lui Ty. Oricum – înghiți repede niște

vin – dintr-odată Jerry s-a făcut alb la față, și ochii i se învârteau în cap, și se îndoia spre podea ca... nici nu știu... ca un acordeon. Și acesta, tipul mare de aici, nu avea nici măcar o picătură de sudoare. Eu mă holbam, și știu asta, dar cine n-ar fi făcut la fel? Și apoi Ty îi sugerează politicos lui Jerry că poate ar vrea să-și facă o radiografie la mână, pentru că are impresia că a auzit cum s-a rupt un os.

– Doamne, Dumnezeule. Pilar luă și ea niște vin. Serios?

– Mhm. Sophia înghiți. Era moartă de foame. Începuse să-i fie o foame de lup imediat ce intrase pe ușă. Am auzit un sunet slab, ca atunci când calci pe o crenguță. Destul de îngrozitor, de fapt. Și apoi am plecat. Trebuie să zic că... Poftim, Eli, ai paharul gol. Trebuie să zic că mi s-a părut o răutate foarte palpitantă. Atât de palpitantă, că nu mi-e rușine să zic că am sărit pe el când am ajuns înapoi în avion.

– Doamne, Sophia! Tyler simți cum i se ridica un val de căldură pe ceafă. Taci și mănâncă.

– La momentul respectiv, n-ai fost deloc rușinat, sublinie ea. Orice s-ar întâmpla și oricum se va termina toată povestea asta, o să rămân mereu cu imaginea lui Jerry ghemuit pe podea ca un crevete. Nimeni nu-mi poate lua asta. Avem cumva înghețată?

– Îți aduc eu. Pilar se ridică de la masă, apoi se opri și-l sărută pe Tyler pe creștetul capului. Ești un băiat foarte bun.

Eli inspiră adânc, apoi expiră.

– Nu prea ți-a lăsat nici un semn pe maxilar.

– Păi, ai zice că-i un tip cu păsărică, zise Ty înainte să gândească, apoi tresări. Îmi cer scuze, *La Signora.*

– Așa și trebuie. Nu sunt de acord cu un astfel de limbaj la masa mea. Dar, de vreme ce îți sunt îndatorată, o să trec cu vederea.

– Nu-mi datorezi nimic.

– Știu. Se întinse, îi luă mâna și o ținu strâns. Tocmai de-asta îți sunt îndatorată. Sânge din sângele meu ne-a trădat pe mine și pe ai mei. De zile întregi, conștientizarea acestui fapt a deschis un gol în interiorul meu

și m-a făcut să mă îndoiesc de mine. De lucruri pe care le-am făcut sau pe care nu le-am făcut. În seara asta mă uit la fiica fiicei mele și la băiețelul pe care l-a adus Eli la mine. Și acest gol se închide la loc. Nu regret nimic. Nu mi-e rușine de nimic. De ce mi-ar fi? Orice s-ar întâmpla, o să trecem peste. Avem o nuntă de planificat, zise ea și zâmbi, în timp ce Pilar punea înghețată. O afacere de condus și vii de îngrijit. Ridică paharul. *Per famiglia!*

Sophia dormi buștean și se trezi devreme. La ora șase era deja închisă în biroul ei, cizelând un comunicat de presă și telefonând, personal, mai multor clienți importanți din Europa. Până la ora șapte, vestea trecuse deja peste Atlantic și ajunsese pe coasta de est. Era foarte atentă să nu menționeze numele lui Jerry și să nu acuze un rival de practici necinstite. Dar permise să se nască aluzii.

La ora opt, se gândi că era suficient de târziu ca să telefoneze acasă la soții Moore.

– Mătușă Helen, scuze că sun așa devreme.

– Nu-i deloc devreme. Oricum ieșeam pe ușă în cincisprezece minute. Ești încă în Veneția?

– Nu, sunt acasă și am nevoie de o părere juridică. De fapt, pe mai multe subiecte enervante. Unele care includ legea internațională.

– Civilă sau penală?

– Amândouă. Știi că Donato a fost luat în arest. Azi va fi extrădat în Italia. N-o să se împotrivească deciziei. A implicat pe cineva, dar deocamdată mi-a spus doar mie, în privat. Un american. Un rival. Această persoană a fost la curent cu otrăvirea vinului și cu delapidarea de fonduri și foarte probabil a fost implicată mai mult de atât. Asta nu înseamnă uneltire? Ar putea fi acuzat? Margaret a murit aici în Statele Unite, așa că...

– Ia stai un pic. Te miști prea repede, Sophia. Legea e o roată care se învârte încet. În primul rând, te încrezi în ceva spus de Don. Și el nu are foarte multă credibilitate în acest moment.

– O să aibă mai multă, promise ea. Vreau doar o imagine de ansamblu.

– Nu sunt expertă în dreptul internațional. Și, în plus, nu sunt nici specializată în drept penal. Trebuie să vorbești cu James, ți-l dau la telefon într-un minut. Dar o să-ți spun ceva, așa, ca prietenă. E o problemă de care trebuie să se ocupe poliția. Nu vreau să faci nimic și vreau să fii foarte atentă ce spui și ce faci public. Să nu faci nici o declarație înainte să te consulți cu mine, cu James sau cu Linc.

– Am scris primele variante ale comunicatelor de presă pentru aici și pentru peste ocean. Le trimit prin fax, dacă e în regulă.

– Așa să faci. Acum ia și vorbește cu James. Și să nu faci nimic.

Sophia își mușcă buza. Se întreba ce-ar fi avut de zis mătușa ei surogat, judecătoarea, despre vizita pe care ea și Tyler i-o făcuseră cu o seară în urmă lui Jerry.

Pe la mijlocul dimineții, David stătea printre rândurile de viță-de-vie și printre plantele tinere de mușt de pe podgoria MacMillan. Se simțea inutil și își cam ieșise din mână și era mai mult decât panicat că fiul său, care abia împlinise șaptesprezece ani, plecase la școală în acea dimineață la volanul unei mașini decapotabile la mâna a doua.

– Nu ar trebui să te ocupi de niște hârtii? îl întrebă Tyler.

– Du-te naibii!

– În cazul acesta, n-o să-ți sugerez să te duci în pivnițe să verifici cum se face extragerea lunară de vin. Pentru început, o să testăm un Merlot din '93.

– Eu am ocazia să degust vin și tu să te bați.

– Asta-i viața. În plus, n-a fost cine știe ce bătaie.

– Pilar a zis că l-ai lăsat lat cu o singură mână. David încercă să miște brațul rănit. O mână e oricum mai mult decât am eu acum, deși doctorul sadic zice că o să-mi revin într-o clipită. Ce mult mi-ar mai plăcea să-i dau și eu una! David se plimbă printre rânduri, ca să își potolească nervii. Am lucrat pentru nemernicul ăla. Ani de zile.

Am avut ședințe împreună, am luat prânzul de multe ori și am avut sesiuni nocturne de strategie. Unele erau despre cum să atragem la noi o parte dintre clienții Giambelli și o parte dintre ai tăi. Așa e în afaceri.

– Exact.

– Când La Coeur a pus mâna pe exclusivitatea zborurilor Allied spre și dinspre Europa, am ieșit și am sărbătorit împreună cu Jerry. Abia am reușit să câștigăm în favoarea Giambelli. M-am felicitat zile întregi pentru asta. Acum mă uit în urmă la timpii acelei afaceri și revizuiesc etapele în care s-a reușit obținerea contractului și îmi dau seama că am câștigat pentru că avea un om în interior. Don îi oferea informații despre licitația Giambelli, înainte să fie făcută.

– Așa fac afaceri unii oameni.

– Eu nu.

Intonația vocii lui îl făcu pe Ty să se oprească. Presupuse că deveniseră prieteni undeva în decursul ultimelor luni. Aproape familie. Deveniseră destul de apropiați, astfel că Tyler înțelegea vina și frustrarea din vocea lui David.

– Nimeni nu spune asta, David. Nimeni nu gândește asta.

– Nu. Dar îmi amintesc cât de mult voiam acel client. Dădu să-și bage mâinile în buzunare și simți o vibrație prin brațul rănit. La naiba!

– Ai de gând să termini curând cu învinovățirile astea? Pentru că am multă muncă de recuperat, ținând cont că a trebuit să merg în Italia, ca să-ți curăț sângele de pe stradă. Mi-a cam stricat programul faptul că ai fost împușcat.

David se întoarse înapoi spre Tyler.

– Ai folosit același ton și când i-ai sugerat nemerniculuide DeMorney să-și facă o radiografie?

– Probabil. E cel pe care-l folosesc ori de câte ori cineva mă enervează purtându-se prostește.

David simți strânsoarea din stomac domolindu-se, și-i apărură în ochi primele licăriri de amuzament.

– Aș încerca să-ți dau una pentru asta, dar ești mai mare decât mine.

– Și mai tânăr.

– Ticălosule! Acum, că mă gândesc mai bine, să știi să te-aș putea doborî, dar o să te las în pace pentru că vine Sophia încoace. Nu mi-ar plăcea să vadă cum viitorul ei tată vitreg îți tăbăcește fundul.

– În visele tale.

– Mă duc să fiu supărat în pivniță. Începu să se îndepărteze, dar se opri când ajunse în dreptul lui Tyler. Mersi.

– Oricând. Ty se îndreptă în partea opusă și merse până când se întâlni cu Sophia. Ai întârziat. Iar.

– Priorități. Unde se duce David? Voiam să-l întreb cum se mai simte.

– Fă-ți o favoare și nu-l întreba. A intrat în etapa agitată a recuperării. Ce priorități?

– Consolidam relațiile cu clienți nesiguri, mă ocupam de presă și mă consultam cu departamentul juridic. Încă o zi liniștită din viața unei moștenitoare a vinului. Cum merge treaba aici?

– Nopțile au fost reci și umede. Asta aduce mucegaiul. O să pulverizăm a doua oară cu sulf după ce cresc toți strugurii. Nu sunt îngrijorat.

– Bine. O să-mi fac mâine niște timp să fiu vinificator și tu să-ți faci pentru a fi un geniu în promovare. Revenim la munca de echipă. Acum, ca să ne întoarcem la ale noastre... Cum de nu m-ai sărutat în semn de salut?

– Pentru că lucrez. Vreau să verific noile plantații, să trec pe la vechea distilerie și să verific cazanele de fermentare. Și testăm azi în pivniță. Și apoi trebuie să-ți mutăm lucrurile la mine.

– Dar nu am zis că...

– Dar, de vreme ce ești aici oricum...

Se aplecă și o sărută.

– Va trebui să discutăm despre asta, începu ea, apoi își scoase din buzunar telefonul care suna. Foarte curând, adăugă ea. Sophia Giambelli. *Chi? Si, va bene.* Înclină telefonul într-o parte. E de la biroul locotenentului DeMarco. Don a fost transferat în custodia lui azi. Ah! Înclină la loc telefonul. *Si, buon giorno. Ma che... scusi? No, no.*

Încă strângând telefonul în mână, se prăbuşi la pământ.

– *Come!* Reuşi ea să verbalizeze. Îl prinse strâns de mână pe Tyler, înainte să-i poată lua telefonul, clătinând ferm din cap. *Donato.* Ridică o privire perplexă spre Tyler. *E morto.*

Tyler nu avu nevoie să-i traducă ultima parte. Îi luă telefonul, se prezentă şi apoi întrebă cum murise Donato Giambelli.

– Infarct. Dar nu avea nici patruzeci de ani. Sophia începu să se plimbe agitată. Asta e vina mea. Eu l-am presat şi apoi m-am dus şi l-am presat şi pe Jerry. A fost ca şi când aş fi desenat chiar eu o ţintă pe spatele lui Don.

– N-ai făcut-o singură, îi aminti Tyler. Eu l-am asmuţit pe DeMorney.

– *Basta*, ordonă Tereza rece. Dacă se descoperă că Donato a murit din cauza unor droguri, dacă se descoperă că a fost ucis când încă era în custodia poliţiei, nu e vina nimănui. Alegerile lui l-au adus acolo unde era, iar poliţia era obligată nu doar să-l reţină, ci şi să-l protejeze. Nu accept ca vina să fie aruncată asupra casei mele. Hotărî să încheie astfel acea discuţie. A fost o dezamăgire pentru mine. Dar îmi amintesc că a fost odinioară un băieţel dulce cu un zâmbet tare frumos. Voi jeli pierderea acelui băieţel.

Se întinse şi-i luă mâna lui Eli. O duse la buzele ei, într-un gest pe care Sophia n-o mai văzuse niciodată făcându-l.

– *Nonna.* Mă duc eu în Italia la înmormântare, să reprezint familia.

– Nu. Va veni curând vremea în care să îmi iei locul. Dar nu încă. Am nevoie de tine aici. O să mergem eu şi Eli, şi aşa şi trebuie. Când ne întoarcem, dacă vor, o să le aducem cu noi şi pe Francesca, pe Gina şi pe copii. Să ne ajute Dumnezeu dacă o să vrea să vină, încheie ea uşor glumeţ şi se ridică.

*

Sophia studie biroul lui Linc. Decise că nimeni nu l-ar fi putut acuza pe tatăl lui de tratament preferențial. Încăperea era puțin mai mult decât o cutie elogiată, înghesuită, fără ferestre și plină ochi cu cărți de drept și dosare. Își imagină că, sub movilele de documente, se ascundea un birou.

– Bun venit în temnița mea. Nu e mare lucru, zise Linc și-i eliberă un scaun. Dar... Nu e mare lucru.

Aruncă dosarele și cărțile pe podea.

– Partea bună atunci când începi de jos e că nu poți să ajungi mai jos de atât.

– Dacă o să fiu băiat bun, o să primesc propriul meu capsator. Cu o îndemânare care-i dădea de înțeles că o mai făcuse și altă dată, Linc roti scaunul biroului în jurul muntelui. De undeva de sub mormanele de hârtii și cărți, începu să sune un telefon.

– Ai nevoie să răspunzi? Indiferent ce s-ar auzi sunând.

– Dacă răspund, cineva o să vrea să vorbească cu mine. Eu prefer să vorbesc cu tine.

Cum putea cineva lucra într-o astfel de zăpăceală și dezordine era cu mult peste capacitatea ei de înțelegere. Fu nevoită să își impună mintal să nu se apuce să organizeze toată acea harababură.

– Acum mă simt vinovată că îți dau și mai mult de treabă. Dar nu îndeajuns de vinovată încât să nu te întreb dacă documentele pe care ți le-am trimis sunt pe aici pe undeva și dacă ai avut ocazia să te uiți peste ele.

– Am un sistem al meu. Se întinse spre mormanul de pe colțul din stânga al biroului ei și scoase de acolo un dosar.

– E ca trucul pe care-l face un magician cu fața de masă, comentă ea. Frumos.

– Vrei să mă vezi și cum scot un iepure din pălărie? Se așeză, zâmbind larg. Aici ți-ai acoperit fundul, începu ea. Am umblat un pic la comunicatul de presă. La urma urmei, trebuie să-mi câștig și eu comisionul umflat, nu? Îi dădu documentele revizuite. Înțeleg că joci rolul de purtător de cuvânt pentru Giambelli-MacMillan.

– Și eu la fel. Cel puțin cât timp *Nonna* și Eli sunt în Italia. Mama nu are pregătirea necesară pentru așa ceva. Eu da.

– David? Ty?

– O să mă asigur să primească și ei copii, pentru orice eventualitate. Dar e mai bine ca reprezentantul mediatic să fie cineva din familia Giambelli. În fond, noi suntem cei împinși dintr-o parte în alta.

– Îmi pare rău pentru Don.

– Și mie. Se uită iar în jos la comunicatele de presă, dar fără să le vadă cu adevărat. Înmormântarea e azi. Mă tot gândesc la ultima întâlnire cu el și la cât era de speriat. Știu ce-a făcut și nu-l pot ierta pentru asta. Dar îmi tot amintesc cât era de speriat și cât de rece am fost cu el.

– Nu poți să te învinuiești pentru asta, Sophia. Mama și tata m-au pus la curent cu cele întâmplate. Cel puțin cu lucrurile de care sunt siguri. S-a lăcomit, și asta l-a făcut să se poarte ca un prost. Era responsabil pentru două morți.

– El le-a numit accidente. Știu ce a făcut, Linc. Dar cine era responsabil pentru el?

– Ceea ce ne aduce la DeMorney. Va trebui să ai grijă aici. Să-i ții numele departe de declarațiile tale. Și la fel și cu firma La Coeur.

– Mmm-hmm. Își studie, absentă, manichiura. S-a scurs cumva informația că poliția îl interoghează în legătură cu otrăvirea vinului, cu conturile frauduloase și chiar și cu moartea tatei. Nu pot să-mi imaginez cum a aflat presa despre asta.

– Ești tare vicleană, Sophia.

– Îmi vorbești în calitate de prieten sau de avocat?

– Amândouă. Doar ai grijă. Nu vrei să se afle că de la tine s-a scurs informația. Iar dacă ești întrebată despre DeMorney – și cu siguranță vei fi –, alege să nu faci nici un comentariu.

– Am destule comentarii la adresa lui.

– Dar cele la care te gândești s-ar putea să te arunce în mijlocul unui proces. Lasă sistemul să-și urmeze cursul întortocheat, spre scopul final. Dacă DeMorney chiar

a fost implicat și nu ai dovezi..., îi aminti el. Lasă-mă să fiu avocat. Dacă a fost implicat, o să se afle. Dar cuvântul lui Don nu e de-ajuns.

– El a tras sforile. Sunt sigură de asta, și e de-ajuns pentru mine. Au murit oameni. Și de ce? Pentru că voia o poziție mai bună pe piață? Pentru numele lui Dumnezeu!

– Sunt oameni care au ucis și pentru mai puțin, dar, trebuie să spun, ăsta-i punctul sensibil. E un om de afaceri bogat și respectat. O să fie foarte greu să fie legat de spionaj corporativ, deturnare de fonduri, alterarea produsului și cu atât mai puțin de crimă. El a deschis cutia Pandorei, iar ziariștii o să sară ca niște vulturi pe bucățica suculentă de informație despre soția lui și tata. O să fie umilit public. Ne urăște deja și o să ne urască și mai mult până se termină toată treaba asta. Am simțit asta când l-am văzut la New York. Nu e vorba despre afaceri – sau cel puțin nu doar despre afaceri. E ceva foarte personal. Linc, ai văzut ultima noastră reclamă?

– Cea cu cuplul care stă pe verandă? Apus de soare pe lac, vin și romantism. Foarte bună și foarte incitantă. Avea numele tău scris pe ea. Adică al tău personal, nu doar al companiei.

– Mersi. Echipa mea a depus mult efort și a muncit mult pentru ea. Băgă mâna în geantă și scoase de acolo o fotografie. Cineva mi-a trimis asta ieri.

Recunoscu reclama, chiar dacă versiunea văzută de el era generată de calculator și schimbată. În cea de față, capul femeii era înclinat pe spate, și gura ei era deschisă într-un urlet mut. Pe verandă era așezat un pahar, din care curgea un vin ce se transforma în sânge, trecând de la alb nevinovat la un roșu violent. La antet era scris:

A VENIT MOMENTUL SĂ MORI.

– Doamne, Sophia. E un lucru bolnav și îngrozitor. Unde e plicul?

– Îl am. Bineînțeles, nu este trecută nici o adresă de retur. E ștampila poștei din San Francisco. Prima dată m-am gândit la Kris Drake. E stilul ei. Dar nu cred că a fost ea.

În acel moment, se putea uita la reclama falsificată fără să se cutremure.

– Cred că se dă la fund, ca să se țină departe de repercusiuni. Nu știu dacă Jerry era pe coasta de vest, dar sigur el a făcut asta.

– Trebuie să duci fotografia la poliție.

– Le-am dus originalul azi-dimineață. Asta e o copie. Am impresia că, și dacă o să cerceteze, o să o privească drept altă glumă răutăcioasă. Sări în picioare. Vreau să verifice și detectivul particular angajat de tine. Și nu vreau să spui nimănui nimic despre asta.

– Sunt de acord cu prima parte, dar a doua mi se pare o prostie.

– Nu e o prostie. Mama face planuri de nuntă, iar *Nonna* și Eli au deja destule pe cap. Și la fel și Ty și David. În plus, îmi era adresată mie. Personal. Și vreau să mă ocup de asta în privat.

– Nici măcar tu nu poți să primești mereu ce-ți dorești. Asta e o amenințare.

– Poate. Și, crede-mă, am de gând să fiu foarte atentă. Dar nu vreau să stric perioada asta pentru mama. A așteptat prea mult timp să fie fericită. Și n-am de gând să le mai dau și alte motive de stres bunicilor mei. Și nu vreau să-i spun lui Ty, cel puțin nu încă, pentru că o să exagereze. Așa că suntem doar noi doi, Linc. Se întinse ca să-i strângă mâna. Mă bazez pe tine.

– Uite ce-o să fac, zise el după un moment. O să pun detectivul să se ocupe de asta și o să-i dau patruzeci și opt de ore să cerceteze, înainte să spun ceva. Dacă în timpul acesta mai primești ceva de genul, vii la mine imediat.

– Asta pot să-ți promit. Dar patruzeci și opt de ore...

– Asta e înțelegerea, zise și se ridică. O să-ți acord atât pentru că te iubesc și pentru că știu ce simți. N-o să-ți acord mai mult, pentru că te iubesc și știu ce simt eu. Acceptă sau nu.

– Bine. Bine, zise încă o dată, expirând adânc. Să știi că nu fac pe curajoasa și nu mă port prostește, Linc. Poate că sunt încăpățânată, dar nesăbuită nu. Vrea să mă sperie și să-mi tulbure și mai mult familia.

N-o să reușească. Acum mă duc să mă întâlnesc cu mama și cu mama ta. Mergem să căutăm o rochie de mireasă. Îl sărută pe obraz. Mersi.

Prin mers la cumpărături Maddy înțelegea să se ducă la mall, să stea pe acolo, studiind băieții, care veniseră să se uite după fete și să-și cheltuiască toată alocația pe fast-food și niște cercei noi. Se aștepta să se plictisească îngrozitor, petrecând ziua cu trei femei adulte, mergând prin magazine dichisite în căutare de haine.

Se gândise însă că avea să câștige multe bile albe de la tatăl ei pentru asta, ceea ce se putea traduce prin faptul că avea s-o lase să-și facă șuvițe. Iar dacă își juca și cărțile așa cum trebuia, putea obține și niște lucruri foarte mișto de la Pilar.

O potențială nouă mamă vitregă era ca un fruct copt ce aștepta să fie cules. După calculele lui Maddy, vinovăția și emoțiile erau echivalente cu multe pungi de cumpărături.

Din acel moment trebuia să-i spună Pilar doamnei Giambelli. Ceea ce era un pic ciudat, dar mai bine decât să se aștepte cineva să-i spună mamă sau ceva de genul.

Dar mai întâi trebuia să treacă cu bine de prânzul cu Pilar și cu femeia aceea judecătoare. „Un prânz ca fetele", gândi Maddy, batjocoritor. Era de așteptat ca subiecte precum cumpărăturile și menținerea siluetei să fie dezbătute la porții mici și pretențioase de mâncare fără multe calorii și fără gust. N-ar fi fost la fel de rău dacă ar fi fost și Sophia cu ele. Dar aluziile ei generoase pe care i le aruncase Sophiei în timp ce își făcea treburile eșuaseră lamentabil. Decise astfel să se resemneze să petreacă una sau două ore triste cu cele două femei. Fu apoi surprinsă să se trezească intrând într-un restaurant italienesc zgomotos, unde aerul era înmiresmat de mirodenii.

– Ar trebui să-mi iau o salată. Ar trebui să-mi iau doar o salată, repetă Helen. Dar n-o s-o fac. Aud vinetele cu parmezan cum îmi strigă numele.

– Fettuccine Alfredo.[1]

– Sigur, bine de tine, îi zise Helen lui Pilar. Nu pui niciodată nici un gram pe tine. Nici nu trebuie să-ți faci griji cum o să arăți goală în noaptea nunții.

– A văzut-o deja goală, zise Maddy, și ambele femei întoarseră capul ca să se holbeze la ea. Își îndreptă spatele și coborî sprâncenele, ca și când s-ar fi pregătit să i se țină morală. Primi în loc râsete, și Helen își puse brațul în jurul umerilor ei. Hai să luăm un separeu în colț, și acolo o să poți să-mi spui toate picanteriile despre tatăl tău și Pilar, pe care n-am reușit să le scot de la ea.

– Cred că aseară au făcut-o afară. Tata are pete de iarbă pe blugi.

– Pot să te mituiesc? ceru să știe Pilar.

Maddy se așeză la masa din separeu și zâmbi larg.

– Sigur că da.

– Hai să negociem atunci, zise Pilar și se așeză lângă ea.

Nu se plictisea deloc. Fu surprinsă de faptul că se distra, că nu i se spunea să tacă dacă făcea vreo remarcă spirituală și nu-i cerea nimeni să se poarte cuviincios. Se gândi că, într-un fel, ieșirea asta semăna mult cu momentele pe care le petrecea cu Theo și cu tatăl ei – doar că era mai altfel. Altfel în sens bun. Și era suficient de inteligentă să-și dea seama că era prima întâlnire de femei la care participa. Și suficient de inteligentă să înțeleagă că și Pilar știa asta.

N-o deranjă nici să fie târâtă într-un magazin de rochii sau că discuția se transformă imediat și complet într-una despre haine, materiale, culori și croieli. Și, când o zări pe Sophia dând buzna înăuntru grăbită, roșie în obraji și fericită, Maddy, care nu avea încă cincisprezece ani, avu o revelație. Că n-ar fi deranjat-o să fie ca ea, ca Sophia Giambelli, când se făcea mare. La urma urmei, aceasta demonstrase că o femeie putea să fie inteligentă,

[1] Paste italienești ca niște tăiței lungi, dar mai groși, cu sos alb (Alfredo) făcut din smântână, unt și parmezan (n.tr.)

ba chiar foarte inteligentă, și să facă exact ce și cum voia în lume. Și să mai arate și fantastic în același timp.

Ea nu se îmbrăca de parcă își dorea cu disperare atenție, dar, cu toate astea, o primea.

– Spune-mi că n-ai probat nimic încă.

– Nu, nu încă. Am vrut să te aștept. Ce părere ai despre mătasea asta albastră?

– Hmm. Cu siguranță e o variantă. Bună, Maddy. Mătușă Helen. Se aplecă să o sărute pe obraz pe Helen, după care scoase un sunet de bucurie. Oh, mamă! Uită-te la asta. Dantela asta e minunată – romantică, elegantă. Și culoarea ți s-ar potrivi perfect.

– E superbă, dar nu crezi că e un pic cam tinerească? E mai degrabă potrivită pentru tine.

– Nu, nu. E de mireasă. Este pentru tine. Trebuie s-o probezi.

În timp ce studia rochia, Pilar puse o mână pe umărul Sophiei. Maddy se gândi că păruse un gest relaxat. Doar o simplă atingere. Mama ei n-o atinsese niciodată așa, sau cel puțin nu din câte își amintea. Nu existase niciodată o astfel de legătură între ele. Dacă ar fi existat, cu siguranță nu i-ar mai fi fost la fel de ușor să plece.

– Probează-le pe amândouă, insistă Sophia. Și pe cea de bumbac roz aleasă de Helen.

– Dacă nu s-ar grăbi așa de tare să pună mâna pe tipul ăsta, ar putea cere să i se croiască ceva special. Și eu aș avea timp să pierd cinci kilograme, înainte să trebuiască să port matroana tuturor rochiilor de gală. Am timp pentru liposucție?

– O, încetează! Bine. O să încep cu astea trei.

Când Pilar plecă spre cabinele de probă cu asistenta de vânzări, Sophia își frecă palmele.

– Bun, acum e rândul tău.

Mirată, Maddy clipi la ea.

– Dar acesta e un magazin pentru adulți.

– Ești la fel de înaltă ca mine și probabil porți aceeași mărime, adăugă ea, studiindu-și ținta. Mama vrea culori calde, așa că o să rămânem la asta. Deși mie mi-ar plăcea să te îmbrac în culori de pietre prețioase.

– Mie îmi place negrul, zise Maddy, fără vreun motiv anume.

– Da şi porţi foarte mult.

– Da?

– Mmm, dar pentru această ocazie o să-ţi mai lărgim orizonturile.

– Nu port roz.

Maddy îşi încrucişă braţele.

– Of, şi eu care-mi imaginam o rochie roz de organdi, zise Helen, cu volane şi Mary Jane.

– Ce înseamnă Mary Jane?

– Au. Sunt bătrână. Mă duc la raionul de haine de zi să stau bosumflată.

– Ei bine, ce este? ceru Maddy să ştie, în timp ce Sophia se uita la ţinute.

– Se referea ori la pantofi, ori la iarbă[1] – sau la amândouă. Nu sunt pe deplin sigură. Îmi place asta. Sophia scoase o rochie lungă, fără mâneci, de un albastru fumuriu.

– Ar arăta bine pe tine.

– Nu pentru mine, pentru tine. Sophia se întoarse şi puse rochia pe lângă Maddy.

– Pentru mine? Serios?

– Da, serios. Vreau să te văd cu ea şi cu părul prins. Să-ţi evidenţiezi gâtul şi umerii.

– Sau l-aş putea tăia. La păr mă refer. Să mă tund scurt.

– Hmm. Cu buzele ţuguiate, Sophia scurtă şi remodelă mental părul lung şi ca o mătură al fetei. Da, scurt în jurul feţei, ceva mai lung în spate. Câteva şuviţe.

– Şuviţe? zise Maddy, abia reuşind să articuleze acel cuvânt, de bucurie.

– Câteva, foarte subtile. Cere-i voie tatălui tău şi te duc la tipul care mă tunde pe mine.

– De ce trebuie să-i cer voie să mă tund? Doar este părul meu.

---

[1] Mary Jane desemnează un tip de pantofi închişi, decupaţi, cu una sau mai multe barete mai jos de gleznă, dar este totodată un alt cuvânt folosit pentru „marijuana". (n.red.)

– Într-adevăr. Du-te și probează asta. O să dau un telefon la salon să vedem dacă pot să te strecoare pe undeva înainte să plecăm spre casă. Începu să-i dea rochia lui Maddy, apoi se opri. Oh, mamă!

– Ce părere ai? Începuse cu rochia de culoarea piersicii. Dantela dădea corsajului o notă romantică și fantezistă, iar partea de jos se termina cu trenă. Fii brutal de sinceră.

– Helen, vino să vezi, strigă Sophia. Arăți minunat, mamă.

– Ca o mireasă, aprobă Helen și-și trase nasul. La naiba, s-a dus și rimelul!

– Bine. Pe jumătate visătoare, Pilar făcu o piruetă. Maddy? Tu ce zici?

– Arăți super. Lui tata o să-i iasă ochii din cap când o să te vadă.

Pilar începu să radieze de fericire și mai făcu o piruetă.

– Avem o câștigătoare de la prima încercare.

Totuși lucrurile nu erau atât de simple. Mai erau pălării, paruri, pantofi, bijuterii, genți și chiar și lenjerie de corp. Se întunecase deja înainte să se îndrepte spre nord cu portbagajul mașinii de teren ticsit cu pungi de cumpărături și cutii. Și asta nu includea și rochiile, își dădu Maddy seama mirată. Acelea mai trebuiau ajustate, modificate și pregătite.

Dar încheiase ziua cu un morman de haine și pantofi noi și cu o pereche de cercei foarte frumoși pe care îi purta chiar în acel moment. Și se potriveau minunat cu noua ei tunsoare. Și cu noile șuvițe. Noua relație cu fetele din familie cu siguranță aducea cu sine multe beneficii.

– Bărbații, spuse Sophia în timp ce conducea spre nord, se consideră vânători. Dar nu sunt. Vezi, dacă se hotărăsc să meargă să vâneze un urs grizzly, acolo își concentrează toată atenția. Și, în timp ce urmăresc ursul acela mare, pierd orice altă pradă, care nu e inclusă în raza lor vizuală limitată. Femeile, pe de altă parte, pot să vâneze ursul grizzly, dar înainte, și chiar și-n timp

ce-l prind, mai doboară și toate celelalte prăzi care le ies în cale.

– Și, în plus, bărbații împușcă primul urs mare pe care-l văd, adăugă Maddy de pe scaunul din spate. Nu iau în calcul întreaga populație de urși din lume.

– Exact. Sophia începu să bată cu degetele pe volan. Mamă, să știi că fata are mult potențial.

– Sunt de acord. Dar să știi că n-o să-mi asum responsabilitatea pentru pantofii ăia cu talpă de juma' de metru pe care-i poartă. Asta e a ta.

– Sunt grozavi. Mișto.

– Da. Mulțumită de ele și de sine, Maddy ridică piciorul. Și talpa n-are decât vreo zece centimetri.

– Nu știu de ce ai vrea să umbli în pantofii ăia.

Sophia îi întâlni privirea lui Maddy în oglinda retrovizoare.

– E o treabă de mame. Trebuie să spună asta. Ar fi trebuit să-i vezi fața când mi-am pus cercel în buric.

– Ți-ai pus cercel în buric? Fascinată, Maddy se întinse după închizătoarea centurii de siguranță. Pot să văd?

– Am lăsat gaura să se închidă la loc. Îmi pare rău, zise ea chicotind în timp ce Maddy se lăsă înapoi pe spate, dezgustată. Era enervantă.

– Și avea optsprezece ani când și-a făcut-o, sublinie Pilar, întorcând capul, ca să-i arunce fetei o privire de avertizare. Așa că nici să nu te gândești până nu devii majoră.

– Și asta e tot o chestie caracteristică mamelor?

– Evident. Dar trebuie să recunosc că voi două ați avut dreptate în legătură cu părul. Tunsoarea arată minunat.

– Așa că o să-l calmezi pe tata când se isterizează, da?

– Ei bine, o să... Întoarse înapoi capul când mașina scârțâi în curbă. Sophia, cu riscul de a suna și mai mult ca o mamă, mergi mai încet.

– Strângeți-vă centurile de siguranță. Înverșunată, Sophia puse ferm mâinile pe volan. E ceva în neregulă cu frânele.

– O, Doamne. Instinctiv, Pilar se întoarse spre Maddy. Ți-ai pus centura?

– Da. Se prinse de scaun ca să se țină, în timp ce mașina zbura la o altă curbă. Sunt bine. Trage frâna de mână.

– Mamă, trage-o tu, că am nevoie de ambele mâini aici. Mâinile voiau să-i tremure, dar nu le dădu voie. Nu-și permise să se gândească la nimic altceva decât la cum să păstreze controlul. Mașina scârțâi din nou, sărind la următorul viraj.

– Am ridicat-o la maximum, scumpo. Și mașina nu încetinise deloc. Dacă am opri motorul?

– O să se blocheze volanul. Maddy încercă să înghită panica teribilă ce i se urcase până-n gât. N-o să mai poată conduce.

Sărea pietriș în parbriz, în timp ce Sophia se chinuia să țină mașina pe drum.

– Ia telefonul meu și sună la nouă-unu-unu. Se uită scurt în jos. Se gândi că rezervorul era pe jumătate plin. Asta nu avea s-o ajute la nimic. Și la viteza aceea nu putea păstra controlul mașinii în curbele strânse care urmau.

– Pune frână de motor! strigă Maddy de pe scaunul din spate. Încearcă să treci într-o viteză mai mică.

– Mamă, împinge-o în a treia când îți spun eu. O să fie o smucitură puternică, așa că țineți-vă bine. Dar s-ar putea să meargă. Nu pot să dau drumul volanului.

– Am înțeles. O să fie bine.

– OK. Țineți-vă bine. Apăsă ambreiajul și, pentru o clipă, mașina păru să capete și mai multă viteză. Acum!

Mașina se smuci puternic. Deși își mușcă limba, Maddy nu reuși să-și înăbușe țipătul.

– În a doua, ordonă Sophia, trăgând de volan. O picătură de sudoare rece îi alunecă pe spate. Acum.

Mașina se zgâlțâi, o aruncă în față și apoi în spate. Avu un moment de panică, crezând că poate aveau să se deschidă airbagurile și să o lase neajutorată.

– Am încetinit. Bine gândit, Maddy.

– Suntem în coborâre și mai urmează curbe. Vocea Sophiei era calmă, glacială. Așa că o să mai prindem ceva viteză. Dar mă descurc. După ce trecem de curbe, o să urcăm o pantă și asta ar trebui să rezolve problema.

Mamă, ia telefonul meu, pentru orice eventualitate. Și țineți-vă bine.

Nu se uită la vitezometru. În acel moment, privirea ei era ațintită la drum și anticipa mental fiecare viraj. Condusese pe drumul acela de nenumărate ori. Farurile mașinii tăiau prin întuneric și biciuiau traficul de pe contrasens. Când trecu linia continuă din mijloc, auzi sunete de claxoane furioase.

– Aproape am ajuns, aproape am ajuns. Trase de volan la stânga, apoi la dreapta.

Îi aluneca în mâini, pentru că avea palmele transpirate. Putea vedea și simți cum drumul începuse să se îndrepte. „Încă puțin", gândi ea. „Încă puțin, puțin."

– Viteza întâi, mamă. Bag-o în viteza-ntâi.

Se auzi un zgomot îngrozitor și se simți o zguduitură înfiorătoare. Sophia simți totul de parcă un pumn imens izbise în capota mașinii. Ceva scârțâi, apoi zăngăni. Și, când mașina încetini, trase pe marginea drumului. Când se opriră în sfârșit, nu vorbea nimeni. O mașină trecu repede pe lângă ele, apoi încă una.

– E toată lumea în regulă? Pilar se întinse către încuietoarea centurii ei de siguranță și descoperi că avea degetele amorțite. E toată lumea bine?

– Da. Maddy izbucni în lacrimi. Bine. Cred că ar trebui să coborâm acum.

– Cred că e o idee bună. Sophia, scumpo?

– Da. Hai să coborâm naibii odată.

Reuși să coboare și să ajungă în partea cealaltă a mașinii, înainte să i se înmoaie picioarele. Își propti mâinile pe capotă și se strădui să-și recapete suflul, dar nu făcu altceva decât să gâfâie.

– Ai condus foarte bine, îi spuse Maddy.

– Da, mersi.

– Vino aici, scumpo. Aici. Pilar o întoarse și o luă în brațe când începu să tremure. Și, ținând-o strâns, se întinse spre Maddy. Vino aici, scumpo, zise încă o dată. Maddy se lipi și ea în acel cerc de confort și dădu frâu liber lacrimilor.

capitolul 28

Aproape orbit de groază și de ușurare, David ieși din casă cu viteza fulgerului. Chiar când puse frână mașina de poliție, o trase afară pe Maddy și o ghemui la pieptul lui ca pe un bebeluș.

– Ești bine. Își lipi buzele de obrajii și de părul ei. Îi inspiră mirosul, în timp ce tremurul pe care-l înăbușise de când primise telefon preluă controlul. Ești bine.

Zise același lucru de aproape șase ori, în vreme ce fata se ghemuia în brațele sale.

– Sunt bine. Nu sunt rănită sau ceva. Și, când își înfășură brațele în jurul gâtului său, lumea ei reveni la normal. Sophia a condus ca unul dintre tipii ăia pe care vă place ție și lui Theo să-i urmăriți la cursele de mașini. A fost destul de mișto.

– Destul de mișto. Da. Balansându-se în acel moment, își ținu fața îngropată în curba gâtului ei, în timp ce Theo o bătea pe spate, destul de stângaci.

– Pun pariu că a fost o cursă pe cinste. Theo înghiți bărbătește nodul pe care-l simțea ca pe un ghimpe în gât. Simțea un tremur în piept, care venea în aceeași măsură din faptul că-l vedea pe tatăl său cedând nervos, cât și din faptul că fusese foarte îngrijorat pentru Maddy. O țin eu, tată. O să-ți rănești brațul.

Aflându-se în imposibilitatea de a vorbi, David doar clătină din cap și o ținu strâns pe fiica lui.

Copilul lui – asta era tot ce putea gândi. Fetița lui ar fi putut să nu mai fie.

– E în regulă, tată, îi zise Maddy. Toată lumea e bine acum. Pot să merg. Ne-a apucat tremuratul după aceea, dar ne-a trecut. Theo poate să care prada. Își atinse obrazul de al tatălui ei. Am dat gata cumpărăturile, nu-i așa, Pilar?

– Da. Mi-ar prinde bine o mână de ajutor, Theo.

– O să le luăm eu și Theo. Se clătină, până când David o lăsă jos.

– Ce ți-ai făcut la păr? David își trecu mâna prin tunsoarea ei îndrăzneață și apoi lăsă mâna să se odihnească pe ceafa fetei.

– Am scăpat de mare parte din el. Ce părere ai?

– Cred că te face să pari mai matură. Ai început să mi te maturizezi. La naiba, Maddy, mi-aș dori să n-o faci. Oftă și-și lipi buzele de creștetul ei. Mai ai răbdare un minut, da?

– Sigur.

– Te iubesc foarte mult. Aș aprecia dacă nu m-ai mai speria așa prea curând.

– Nu am de gând. Stai să vezi ce rochie mi-am luat. Se potrivește cu tunsoarea.

– Minunat. Hai, du-te și adu prada.

– O să rămâi, da? o întrebă Maddy pe Pilar.

– Dacă vrei, da.

– Cred că ar trebui să rămâi. Din moment ce Theo luase pungile, începu să alerge după el în pantofii ei noi.

– Of, David, îmi pare rău.

– Nu spune nimic. Lasă-mă doar să te privesc. Îi cuprinse fața în palme, apoi își trecu mâinile prin părul ei. Avea pielea rece și ochii mari și plini de îngrijorare. Dar era acolo și era întreagă. Lasă-mă să mă uit la tine.

– Sunt bine.

O trase aproape de el și păru să se înfășoare în jurul ei.

– Sophia?

– E bine. Firul întins care o ținuse dreaptă și calmă se rupse în clipa în care se afundă în brațele lui. Doamne, David, Doamne. Copiii noștri. N-am mai fost niciodată atât de speriată, și-n tot timpul acela, ele... Ele au fost uimitoare. N-am vrut s-o las pe Sophia singură acolo cu poliția, dar nu voiam nici s-o las pe Maddy să vină singură acasă, așa că...

– Ty e deja pe drum într-acolo.

Femeia inspiră inegal, apoi încă o dată, dar mai ușor.

– Mă gândeam eu. E în regulă atunci.

– Vino înăuntru. Îi schimbă poziția, ca s-o țină lipită de laterala lui. Spune-mi tot.

Tyler opri în spatele mașinii de poliție, cu scârțâit de frâne. Prin luminile care pâlpâiau, Sophia îl privi

traversând strada. Îl vedea suficient de bine cât să recunoască expresia de furie de pe chipul său. Cât putu de calmă, se întoarse de la polițistul care-i punea întrebări și merse spre el.

O prinse în brațe suficient de repede și de ferm încât s-o lase fără răsuflare. Nu se mai simțise niciodată atât de în siguranță.

– Speram să vii. Chiar speram.

– Te-ai lovit vreun pic?

– Nu. Jeepul însă... Cred că am distrus cutia de viteze. Ty, nu avea frâne deloc. Au dispărut pur și simplu. Știu că o să tracteze mașina ca să verifice, dar știu deja ce-o să găsească. Cuvintele se revărsau din ea, nesigure la început, apoi din ce în ce mai puternice și mai furioase. N-a fost un accident. N-a fost vreo defecțiune tehnică. Cineva a vrut să-mi facă rău și nu i-a păsat dacă mama și Maddy erau și ele rănite. La naiba, e doar o fetiță. Dură totuși. Dură și inteligentă. Ea mi-a zis să pun frână de motor. Și nici măcar nu știe să conducă.

Furia trebuia să mai aștepte. Tyler trebuia să mai aștepte până să rupă ceva în două sau să-și înfigă pumnul în ceva, în orice. Sophia tremura și trebuia alinată.

– Puștoaica știe câte un pic din toate. Urcă-te în mașină. E vremea să conducă altcineva.

Ușor amețită în acel moment, se uită în urma ei.

– Cred că vor să mai vorbească cu mine.

– Pot să vorbească și mâine cu tine. Te duc acasă.

– Mie-mi convine. Am niște pungi de cumpărături.

Tyler zâmbi, și strânsoarea lui se transformă într-o mângâiere.

– Normal că ai.

Vorbise foarte serios când spusese că avea s-o ducă acasă. La el acasă. Cum ea nu deschise discuția pe acel subiect, se gândi că era mai tulburată decât voia să recunoască. Lăsă pungile de cumpărături în foaier, apoi se întrebă cum să procedeze cu ea.

– Vrei o baie caldă, sau ceva de băut, sau altceva?

– Ce-ar fi să-mi aduci ceva de băut, cât timp fac o baie caldă?

– Mă ocup imediat. Ar trebui s-o suni pe mama ta, să-i spui că te-ai întors. Şi că rămâi aici.

– Bine, mersi.

Tyler vărsă în cadă o jumătate din tubul de gel de duş pe care-l avea de la Crăciun. Mirosea a pin, dar măcar făcea spumă. Îşi imaginase că ea ar vrea spumă. Aşeză şi câteva lumânări pe tejghea. Femeilor le plăceau băile cu lumânări, din motive pe care el nu le putea înţelege. Îi turnă un pahar de vin şi-l lăsă pe marginea căzii. Apoi se retrase puţin şi încercă să-şi dea seama ce altceva mai putea face, tocmai când intră ea în baie.

Oftatul ei îndelung îi dădu de înţeles că nimerise la fix.

– Te iubesc, MacMillan.

– Da, mi-ai mai zis.

– Nu, nu, în momentul acesta – nimeni nu te-a iubit şi nimeni nu te va iubi vreodată mai mult decât te iubesc eu fix în momentul ăsta. Destul cât să te las să intri în cadă cu mine.

Într-o cadă plină de spumă? N-ar fi crezut. Şi, chiar dacă ar fi putut trece cu vederea spaima acelui lucru pentru beneficiile evidente, oricum arăta frântă de oboseală.

– O să zic pas de data asta. Dezbracă-te şi bagă-te în cadă.

– Nemernic romantic ce eşti. După o jumătate de oră aici, chiar o să mă simt din nou om.

O lăsă să facă baie şi coborî să-i ia lucrurile. După cum se gândea el, dacă îi ducea prada de la cumpărături în dormitor, avea să-i ia mult mai mult până să încerce să fugă din nou. Din punctul lui de vedere, acela era primul pas spre a se muta cu el.

Îi luă geanta, servieta şi patru – Doamne, Dumnezeule! –, patru pungi de cumpărături pline ochi. Apoi începu să urce cu ele. Îşi spuse că, atâta timp cât se ţinea ocupat şi făcea tot ce avea de făcut, nu avea să cedeze furiei care clocotea în interiorul lui.

– Ce-ai cumpărat? Dale mici de granit? Le aruncă pe pat şi consideră că-şi făcu treaba, dar îi alunecă servieta.

Se întinse după ea, reuși să prindă o baretă, însă, când o trase, tot conținutul ei se împrăștie pe jos.

De ce avea cineva nevoie de atâtea tâmpenii într-o servietă? Resemnat, se lăsă în jos și începu să le adune. Bine, să zicem că putea înțelege rostul sticlei de apă, a agendei pline ochi și a organizatorului electronic. Cu pixurile însă era altă situație. Numai Dumnezeu știa de ce avea nevoie de șase. Ruj. Îi scoase capacul leneș și începu să-l deșurubeze încet. Mirosi o singură dată, și aproape că îi putu simți gustul. Foarfecă de călătorie. Hmm. Agrafe de foi, aspirină, o chestie de pudrat, o chestie de unghii, diferite alte chestii de fete, care-l făcură să se întrebe de ce naiba se mai obosea să care și o geantă și ce naiba ducea în ea. Bomboane mentolate, o pungă mică de bomboane nedesfăcute, un minirecorder, șervețele uscate și umede, chibrituri, câteva dischete și câteva dosare, două markere fluorescente și o sticluță de lac de unghii transparent.

Decise că era absolut fantastic. Era de mirare că nu mergea cocoșată după ce-și punea geanta aia pe umăr. Ca să treacă timpul mai repede, se uită prin dosare în vreme ce le punea la loc. Avea o foaie ruptă cu prima reclamă, o fotografie computerizată a celei de-a doua, o stivă de notițe mâzgălite de mână și un morman de notițe scoase la imprimantă.

Găsi comunicatul de presă, și acela plin de notițe mâzgălite. Strânse din buze și citi versiunea în limba engleză. Găsi că era compact, puternic și inteligent.

Nici nu se așteptase la altceva.

Găsi apoi reclama modificată. Cu fotografia într-o mână și cu o copie a plicului care-i fusese adresat în cealaltă, sări în picioare. Încă le avea în mână când împinse și deschise ușa de la baie.

– Ce dracului e asta?

Sophia aproape adormise. Clipi, și primul lucru pe care-l văzu fu chipul lui plin de furie. Și al doilea, hârtiile pe care le avea în mâini.

– Ce căutai în servieta mea?

– Lasă asta. De unde ai fotografia?

– Am primit-o prin poștă.

– Când?

Ezită o clipă. Foarte scurt, dar destul cât el să-şi dea seama că se gândea să-i spună o minciună care s-o acopere.

– Nu te obosi să mă prosteşti în faţă, Sophia. Când ai primit plicul?

– Ieri.

– Şi voiai să mi-l arăţi... când?

– În vreo câteva zile. Ascultă, te superi dacă îmi termin şi eu baia înainte să discutăm despre asta? Sunt goală şi acoperită cu gel de duş bărbătesc.

– În câteva zile?

– Da, voiam să mă mai gândesc, şi-am fost şi la poliţie cu ele. Şi astăzi la Linc, ca să obţin şi o părere juridică. Mă descurc, Ty.

– Da. Se uită la ea. Era băgată în spumă până la bărbie şi avea chipul chinuit de umbre de oboseală. Te descurci de minune de una singură, Sophia. Cred că uitasem chestia asta.

– Ty... Trase un pumn în marginea căzii, când el ieşi şi închise uşa în urma lui. Ia stai un minut.

Ieşi din cadă, dar, în loc să se şteargă, doar îşi strânse un prosop în jurul corpului. Se duse după el, lăsând în urma sa o dâră de apă şi de spumă. Îl strigă încă o dată, înjură şi auzi uşa din spate trântindu-se, chiar în timp ce fugea jos. Aprinse luminile exterioare şi văzu că paşii lui mari şi nervoşi îl duceau înspre vii. Strânse mai tare prosopul în jurul ei şi fugi afară.

Era desculţă şi călcă pe o pietricică, ceea ce stârni un nou şir de înjurături, în timp ce continua să alerge după el, şchiopătând.

– Tyler! Stai naibii un minut! Urla insulte în spatele lui, până când îşi dădu seama că vorbea în italiană şi că, pentru el, injuriile ei puteau la fel de bine să fie promisiuni de iubire veşnică. Ia ascultă, idiotule, laşule. Stai pe loc şi luptă ca un bărbat.

Tyler se opri brusc şi se întoarse spre ea. Sophia fu pe punctul de a se izbi de el. Se opri totuşi la foarte mică distanţă, scoţând fum pe urechi, ca o locomotivă

cu aburi, și sperând să-și poată muta greutatea de pe piciorul care-o durea.

– Unde crezi că te duci? ceru ea să știe.

– Nu vrei să stai în preajma mea acum.

– Greșit. Ca să-i demonstreze, îi trase un pumn în piept. Dacă vrei să dai în mine, n-ai decât. Înclină bărbia. Prefer să-mi dea cineva o lovitură fățișă decât să-mi întoarcă spatele.

– Oricât de tentant ar suna, și crede-mă că în clipa asta chiar am chef să lovesc ceva, eu nu dau în femei. Du-te înapoi în casă. Ești udă și pe jumătate goală.

– Mă duc înapoi când te duci și tu. Între timp, putem avea discuția asta și aici, afară. Te-ai supărat pentru că n-am venit repede la tine cu treaba asta mizerabilă. Ei bine, îmi pare rău, dar am făcut cum am considerat mai bine.

– Ai dreptate, pe jumătate. Ai făcut ce ai crezut de cuviință, dar nu-ți pare rău. Mă mir că te-ai obosit să mă suni în seara asta, doar pentru că a încercat cineva să te omoare.

– Ty, nu-i același lucru. Este doar o poză idioată. Nu voiam să o las să ne afecteze pe mine, pe tine sau pe oricine altcineva.

– *Tu* n-aveai de gând să o lași. Hai că ai zis-o. La naiba cu munca de echipă!

În acel moment țipa. Era ceva care se întâmpla extrem de rar, așa că Sophia rămase uitându-se în sus la el. Un bărbat mare și furios, căruia îi sărise într-un final mustarul.

– Tu hotărăști ce vrei să dai, cât de mult sau unde. Și toată lumea trebuie să se conformeze cu programul și cu planurile tale. Ei bine, la naiba cu asta, Sophia! La dracu' cu tot! Uite că tocmai ți-am încălcat planul. Te iubesc, la naiba! O ridică pe vârfuri. Mâinile lui pline de bătături se lipiră de pielea ei fină și răsfățată. Eu pe tine te vreau. Dacă nu e la fel de ambele părți, atunci e degeaba. Înțelegi? Degeaba.

Furios pe ei amândoi, o lăsă înapoi jos.

– Acum du-te înăuntru și schimbă-te. O să te duc acasă.

– Te rog, nu. Te rog, zise ea și-i atinse brațul când trecu pe lângă ea. Doamne, te rog. Nu pleca. Începu din nou să tremure, dar în acel momentul asta n-avea nimic de-a face cu faptul că se temea pentru viața ei. Era ceva mult mai puternic de-atât. Îmi pare rău. Iartă-mă că, străduindu-mă să nu te îngrijorez, am reușit să te rănesc. Sunt obișnuită să am singură grijă de mine și să iau singură toate deciziile.

– Nu mai merge așa. Dacă nu înțelegi asta, ne pierdem timpul.

– Ai dreptate. Și mă sperie, tocmai pentru că înțeleg că trebuie să fie ceva foarte important pentru tine ca să te facă să pleci de lângă mine. Nu vreau să se întâmple asta. Ai dreptate, am greșit. Am vrut să mă ocup de asta în felul meu, dar am greșit. Țipă la mine, înjură, dar nu mă îndepărta.

Temperamentul lui răbufnise și apoi se domolise, iar în acel moment îl lăsase enervat pe sine.

– Ți-e frig. Hai să mergem înăuntru.

– Stai.

Vocea lui fusese atât de distantă și de tranșantă, încât îi provoca Sophiei un gol în stomac.

– Ascultă-mă.

Îl prinse de braț, iar degetele ei se înfigeau disperate în cămașa lui. Știa că, dacă se întorcea de la ea în acel moment, avea să se simtă mai singură decât se simțise în toată viața ei.

– Te ascult.

– Eram furioasă când am venit. Nu mă puteam gândi la altceva decât la faptul că nemernicul ăla – știu sigur că e Jerry –, nemernicul ăla se folosește de munca mea ca să-și bată joc de mine. Să mă sperie. Și n-am de gând să-l las. N-o să-l las să mă facă să mă îngrijorez. Nici pe mine, nici pe mama, nici pe nimeni altcineva la care țin. Mă gândeam că o să pot să mă descurc și singură, ca să te protejez de la a-ți face griji. Și, stând aici acum, îmi dau seama că, dacă și tu ai fi procedat la fel, m-aș fi simțit la fel de rănită și de furioasă cum ești tu în clipa asta. Începu să-i tremure vocea și se sperie că i-ar fi putut veni să plângă. Își aminti că erau tactici necinstite, așa

că își mușcă buza și își înghiți durerea. Te iubesc. Poate că acesta e singurul lucru cu care nu știu cum să mă descurc. Nu încă. Dă-mi șansa să-mi dau seama. Îți cer să nu pleci de lângă mine. E singurul lucru pe care nu l-aș putea suporta. Să am nevoie de cineva, să-l iubesc și să-l privesc cum pleacă de lângă mine.

– Eu nu sunt tatăl tău. O prinse cu o mână de bărbie. Văzu lacrimile care-i împânzeau ochii și înțelese încercarea ei curajoasă de a nu le lăsa să-i scape. Și nici tu nu ești. Dacă sunt aici lângă tine și preiau o parte din greutate, asta nu înseamnă că ești slabă. Nu te face mai puțin decât ești, Sophia.

– El îi lăsa mereu pe alții să se ocupe de situațiile dificile. Inspiră adânc și expiră nesigură. Eu știu foarte bine ce fac atunci când îndepărtez oamenii de lângă mine, ca să mă ocup singură de probleme. Știu și ce încerc să demonstrez. Și știu și că e un lucru prostesc și egoist. Dar se pare că nu pot mereu să mă opresc din a proceda așa.

– Ai nevoie de mai mult exercițiu. O luă de mână. Doar ți-am mai zis că o să rămân lângă tine, nu?

Sophia se cutremură instantaneu.

– Da, mi-ai zis. Ca să se mai liniștească, duse mâinile lor unite la obraz. Nimeni niciodată nu m-a mai vrut doar pe mine. Și nici eu pe altcineva. Se pare că tu ești acela.

– Mie-mi convine. Suntem chit acum?

– Cred că da. Buzele ei luară forma unui zâmbet. Se gândi că el făcea mereu totul să fie foarte simplu. Nu trebuia decât să-l lase. Ce mai noapte a fost până acum!

– Hai să ne întoarcem înăuntru și s-o încheiem. Își puse brațul în jurul ei, conducând-o spre casă și preluând automat greutatea ei, atunci când șchiopăta.

Se gândi că așa-i trebuia, pentru că îl înfuriase în halul ăla.

– Te-ai lovit la picior?

Observă imediat intonația amuzată și mulțumită a vocii lui.

– Am călcat pe o piatră când alergam după un *culo* mare și prost.

– Acesta aș fi eu. Înțeleg destulă italiană de baltă cât să știu când femeia pe care o iubesc mă face tâmpit.

– Dar cu foarte multă afecțiune. Dacă tot ai mai învățat limba, ce-ar fi să încheiem seara cu... Se ridică pe vârfurile picioarelor ca să-i șoptească ceva la ureche, încheind afirmația în italiană cu o ronțăire scurtă a lobului urechii.

– Uuuu. Nu avea nici cea mai vagă idee ce îi spusese. Cred că o să am nevoie de o traducere pentru asta.

– Cu plăcere, zise ea. După ce intrăm.

Pilar fu surprinsă să-l vadă pe Tyler la ușa de la bucătărie, la o oră pe care o considera extrem de matinală. Fu chiar mai surprinsă să vadă buchetul de flori din mâna lui.

– Bună dimineața.

– Bună. Intră în bucătăria Cutter, cu picioarele aproape împleticindu-i-se. Nu mă așteptam să te găsesc aici, altfel aș fi... Rușinat, clătină buchetul de flori pe care îl avea în mână. Știi tu, aș fi adus mai multe.

– Înțeleg. Le-ai adus pentru Maddy? Ty. Încântată de el, se întinse și îl strânse de obraji. Ești atât de drăguț.

– Da, sigur. Ei bine, cum te simți?

– Bine. Norocoasă. Înaintă spre ușa interioară și o strigă pe Maddy. Sophia a fost incredibilă. Impecabil de calmă.

– Da, așa e Sophia. I-am dat o pauză și am lăsat-o să doarmă în dimineața asta. Se uită spre ușă când intră Maddy. Salut, copilu'.

– Salut. Ce sunt alea?

– Cred că sunt flori. Pentru tine.

Sprâncenele i se apropiară, și pe chipul ei își făcu loc o expresie de mirare.

– Pentru mine?

– Trebuie să plec. Merg să-mi iau rămas-bun de la David și Theo. Pilar o sărută pe Maddy încet și relaxat

pe obraz și asta o făcu pe fată să se înveselească imediat. Ne vedem mai târziu.

– Da, bine. Cum se face că-s pentru mine? îl întrebă ea pe Tyler.

– Pentru că am auzit că te-ai descurcat foarte bine. Îi întinse buchetul de flori. Le vrei sau nu?

– Da, le vreau. Le luă și observă micul freamăt din stomac în clipa când le mirosi. Se gândi că era vreun fel de reflex muscular. Unul foarte plăcut, de altfel. Nimeni nu mi-a mai adus vreodată flori până acum.

– O să-ți aducă. M-am gândit că ar trebui să-ți iau ceva și pentru mintea aia a ta, dar încă nu știu ce. În fine, ce ți-ai făcut la păr?

– L-am tuns. De ce?

– Păi... doar întrebam. Așteptă să scoată o vază. Tyler se gândi că noua tunsoare o făcea să semene cu o zână intelectuală. Își dădu apoi seama, cu un ușor regret, că în cel mai scurt timp aveau să apară și băieții pe la ușă. Vrei să vii cu mine azi? Trebuie să verific viile de mucegai și apoi să mă duc să văd cum merge treaba la vechea distilerie. Să încep plivitul...

– Da, ar fi super.

– Spune-i tatălui tău.

După ce se instală în mașină lângă Tyler, Maddy își încrucișă brațele.

– Vreau să te întreb două lucruri.

– Sigur. Spune.

– Dacă aveam... cu zece ani mai mult și chiar aveam țâțe, ți-ar fi plăcut de mine?

– Doamne, Maddy!

– Nu sunt îndrăgostită de tine sau așa ceva. Adică, mi-a plăcut un pic când ne-am mutat prima dată aici, dar apoi mi-a trecut. Ești prea bătrân pentru mine, și eu nu sunt pregătită pentru o relație serioasă – sau să fac sex.

– Foarte bine că nu ești.

– Dar aș vrea să știu dacă o să-i placă vreunui tip de mine, când o să fiu. Ipotetic vorbind.

Tyler își trecu mâna peste față.

– Ipotetic vorbind și lăsând la o parte chestia cu sânii, că nu asta atrage un bărbat, dacă aveai cu zece ani mai mult, mi-ai fi picat un tronc. Bine?

Ea zâmbi și-și puse ochelarii.

– Bine. Dar minți în legătură cu sânii. Băieții zic că îi interesează personalitatea și inteligența. Unii zic că sunt și genul care preferă picioarele sau ceva de genul. Dar eu știu că de fapt sânii sunt de vină.

– Și de unde știi asta?

– Pentru că e ceva ce noi avem și voi nu.

Tyler deschise gura, dar o închise la loc. Nu era o dezbatere pe care s-o poată purta confortabil cu o adolescentă.

– Ziceai că ai două întrebări.

– Da, ei bine. Se roti pe scaun până ajunse cu fața la el. Cealaltă e mai degrabă o idee. Vinoterapie.

– Vinoterapie?

– Da, am citit despre ea. Creme pentru piele pe bază de sâmburi de struguri și chestii. Mă gândeam că am putea începe o linie de producție.

– Am putea?

– Trebuie să mai fac muncă de cercetare înainte și câteva experimente. Dar e o companie care deja face asta în Franța. Am putea monopoliza piața americană. Vezi tu, vinul roșu conține antioxidanți – polifenoli și...

– Maddy, știu ce sunt polifenolii.

– Bine, bine. Dar, vezi tu, sâmburii – pe care îi arunci de obicei în timpul producției de vin – conțin și ei antioxidanți. Și ăștia sunt foarte buni pentru piele. Plus, mă gândesc că am putea face o linie din plante, tot internă. O întreagă gamă de sănătate și frumusețe.

Sănătate și frumusețe. Oare ce urma?

– Uite ce e, copilă, eu fac vin, nu cremă de față.

– Dar ai putea, insistă ea. Dacă mi-ai da sâmburii rămași de după recoltă și un loc unde să pot face experimente. Tot ziceai că vrei să-mi oferi ceva și pentru creier. Dă-mi asta.

– Eu mă gândeam mai degrabă la un set de chimie sau ceva, murmură el. Lasă-mă să mă gândesc la asta.

Tyler intenționase să lase rumegatul acelei idei până după program, însă Maddy avea alte planuri.

Sophia se afla în podgorie și urmărea tăietorii de buruieni cum mânuiau lamele în formă de pană. Maddy se duse direct la ea și începu să vorbească, înainte ca Sophia să poată spune ceva.

– Cred că ar trebui să ne lărgim orizonturile spre vinoterapie, la fel cum a făcut compania aia din Franța.

– Serios? Sophia țuguie buzele, semn clar că se gândea serios. E foarte interesant, pentru că am ideea asta în minte de ceva timp. Am încercat masca facială. E minunată.

– Noi facem vin, începu Ty.

– Și vom face asta mereu, aprobă Sophia. Dar asta nu ne împiedică să atingem și alte domenii. E o piață enormă pentru produse naturale de frumusețe. A trebuit să las deoparte ideea asta pentru că am avut un an dificil și au existat alte lucruri care au necesitat atenția mea imediată. Dar poate că acesta e un moment bun să o luăm în calcul. Să ne extindem în loc să ne ocupăm de controlul daunelor, adăugă ea și începu să intre în joc. Va trebui să adun mai multe informații, desigur.

– Pot să rezolv eu treaba asta, zise Maddy. Sunt un bun cercetător.

– Ești angajată. Și, odată ce studiile se vor îndrepta spre cercetare și dezvoltare, vom avea nevoie de un cobai.

Se întoarseră amândouă să-l studieze pe Tyler, să vadă dacă el ar fi fost potrivit pentru acel rol. Bărbatul se albi la față. Aproape că simți sângele scurgându-i-se din obraji.

– Nici să nu vă gândiți.

– Lașule! Expresia amuzată a Sophiei dispăru de îndată ce observă două siluete apropiindu-se de ei. A venit poliția. Claremont și Maguire. Asta nu cred că este o veste bună.

„Intenționat", gândi Sophia, stând în sufrageria lui Tyler. Cineva umblase la vehiculul cu patru roți la fel de intenționat cum se umblase și la vin. O parte din ea știa

deja acest lucru, dar faptul că i se confirma oficial acest lucru îi aducea fiori reci pe piele.

– Da, foloseam des mașina. De obicei, iau mașina mea când merg în oraș, numai că are doar două locuri. Noi trei am petrecut ziua în San Francisco, făcând cumpărături pentru nunta mamei. Aveam nevoie de o mașină mare.

– Cine știa despre planurile tale? o întrebă Maguire.

– Mai mulți oameni, cred. Familia. Ne-am întâlnit cu judecătoarea Moore, așa că știa și familia ei.

– Aveați vreo oră stabilită?

– Nu chiar. M-am oprit pe la Lincoln Moore, înainte să mă întâlnesc cu celelalte să luăm prânzul. Restul zilei a decurs lejer.

– Și ultimul loc unde v-ați oprit, chiar și pentru scurt timp? întrebă Claremont.

– Am luat cina. La Moose, în Washington Square. Mașina a stat parcată cam nouăzeci de minute. De pe la șapte cam până pe la opt și jumătate. Și de acolo am plecat spre casă.

– Domnișoară Giambelli, aveți vreo idee cine ar vrea să vă facă rău?

– Da. Îi întâlni privirea lui Claremont, ca de la egal la egal. Jeremy DeMorney. E implicat în otrăvirea vinului, delapidarea de fonduri și în toate problemele pe care le-a avut familia mea anul acesta. Cred că el e responsabil pentru asta, că a plănuit totul și că s-a folosit de vărul meu și de oricine și orice i-a fost la îndemână. Și, după cum i-am spus și personal, probabil nu e deloc mulțumit de mine în clipa asta.

– Domnul DeMorney a fost interogat.

– Și sunt sigură că a avut multe răspunsuri. El este responsabil.

– Ați văzut reclama pe care i-a trimis-o Sophiei. Frustrat, Tyler sări în picioare. Era o amenințare, și s-a ținut de ea.

– Nu putem dovedi că DeMorney a trimis fotografia. Maguire îl privi pe Ty plimbându-se prin cameră. Observă că avea mâini mari. Probabil DeMorney se sfărâmase

ca plastilina sub atingerea lor. Ni s-a confirmat că era la New York când a fost trimis coletul din San Francisco.

– Atunci, a pus să fie trimis. Găsiți o cale să o demonstrați, ripostă Tyler. Asta e treaba voastră.

– Cred că el l-a omorât pe tata. Vocea Sophiei era în continuare calmă. Cred că ura lui pentru tata stă la baza tuturor celor întâmplate. Poate că, în mod cu totul irațional, își spune că e vorba despre afaceri. Dar e ceva personal.

– Bazându-ne pe presupusa aventură dintre Avano și fosta doamnă DeMorney, e cam mult timp să aștepți pentru o răzbunare.

– Ba nu e, zise Maddy. Nu dacă vrei s-o faci bine și să implici pe toată lumea.

Claremont acceptă întreruperea și-i aruncă lui Maddy o privire liniștită prin care-i dădea îngăduința să continue să vorbească.

– Dacă se duce după tatăl Sophiei imediat după divorț, atunci toată lumea se prinde că e furios din pricina asta. Fata petrecuse ceva timp analizând situația și emițând ipoteze. Ca mine, de exemplu. Dacă vreau să mă răzbun pe Theo pentru ceva, stau departe și încerc să-mi dau seama cum să-l lovesc cel mai bine. Și, atunci când mă răzbun, nu se așteaptă și nici măcar nu știe de ce o ia în barbă. Încuviință din cap. E ceva științific și mult mai satisfăcător.

– Puștoaica e genială, comentă Ty.

– E cel mai bine când e servită la rece, cugetă Claremont pe drumul de întoarcere spre oraș. Se potrivește cu profilul psihologic al lui DeMorney. E calculat, sofisticat, erudit. Are bani, poziție socială și gusturi impecabile. Este genul de om pe care-l văd așteptând, planificând și trăgând sfori. Dar nu mi se pare genul care ar risca să piardă acea poziție din pricina unei căsnicii care nu merge bine. Tu cum ai proceda dacă te-ar înșela bărbatul?

– O, l-aș bate măr, l-aș lăsa în fundul gol la divorț și aș face tot ce-mi stă în putere ca să-i fac restul vieții un calvar, inclusiv să înfig ace în gâtul și ouăle unei păpuși

făcute după imaginea lui. Dar, pe de altă parte, eu nu sunt sofisticată și erudită.

– Și oamenii se mai întreabă cum de eu nu sunt căsătorit. Claremont își deschise carnețelul. Hai să mergem să mai vorbim o dată cu Kristin Drake.

Era absolut enervant ca poliția să vină la locul de muncă. Oamenii începeau să vorbească, să facă speculații și să chicotească. Kris nu ura nimic mai mult decât ca oamenii să bârfească pe la spatele ei. Și, după cum vedea lucrurile, Sophia era singura vinovată de acel lucru.

– Dacă vreți să vă spun părerea mea, toate problemele cu care s-a confruntat Giambelli în ultimul an au fost cauzate de faptul că Sophia e mai interesată de promovarea propriilor planuri decât de cele ale companiei sau de oamenii care lucrează pentru ea.

– Și ce planuri ar fi acelea? întrebă Claremont.

– Sophia e propriul ei plan.

– Și propriul ei interes, după cum ați spus, a dus la nu mai puțin de patru decese, o împușcare și ceva ce-ar fi putut să fie un accident mortal, în care au fost implicate ea, mama ei și o adolescentă.

Kris își aminti de furia de gheață de pe chipul lui Jerry de când fusese încolțit la New York de Sophia și de pretendentul ei.

– În mod evident, a înfuriat pe toată lumea.

Kris se asigură pe sine că nu era problema ei. Nu era treaba ei.

– În afară de dumneavoastră, domnișoară Drake? întrebă Maguire pe un ton plăcut.

– Nu-i nici un secret că am plecat de la Giambelli în condiții mai puțin decât amiabile, și asta din cauza Sophiei. Nu-mi place de ea și urăsc faptul că a fost pusă ierarhic mai sus ca mine, când era evident că aveam mai multă vechime și experiență. Și intenționez s-o fac să plătească pentru asta, pe plan profesional.

– Cât timp ați fost curtată de DeMorney și de firma La Coeur, încă primeați salariul de la Giambelli?

– Nu există nici o lege care să împiedice un angajat să ia în considerare şi alte oferte, în timp ce lucrează la o firmă. E o chestiune de afaceri.

– Cât timp?

Kris ridică din umeri.

– Am fost abordată prima dată toamna trecută.

– De către Jeremy DeMorney?

– Da. Mi-a dat de înţeles că cei de la La Coeur ar fi încântaţi să mă aibă în echipa lor. Mi-a făcut o ofertă, dar mi-a luat ceva timp să mă gândesc la ea.

– Şi ce v-a făcut să vă hotărâţi?

– Pur şi simplu mi-am dat seama că, la cum mergeau lucrurile, n-aş fi putut fi fericită la Giambelli. Mă simţeam inhibată din punct de vedere creativ.

– Şi totuşi, aţi mai rămas acolo, aşa inhibată, încă vreo câteva luni. În acest răstimp, aţi rămas în contact cu DeMorney?

– Nu există nici o lege împotriva...

– Domnişoară Drake, o întrerupse Claremont. Anchetăm o crimă. Ne-aţi face sarcina mai uşoară dacă ne-aţi ajuta să obţinem o imagine clară. Noi v-am uşurat situaţia venind să vă punem întrebări aici, unde vă simţiţi confortabil, în loc să vă ducem la secţie, unde atmosfera nu e nici pe jumătate la fel de plăcută ca aici. Aţi rămas în contact cu DeMorney în această perioadă?

– Şi ce dacă?

– În această perioadă, i-aţi oferit domnului DeMorney informaţii confidenţiale despre compania Giambelli – despre practicile de afaceri, campaniile de promovare – sau informaţii personale pe care le-aţi aflat despre membrii familiei?

Îi transpirară palmele. Erau fierbinţi şi umede.

– Vreau să sun un avocat.

– E dreptul dumneavoastră. Puteţi răspunde la întrebare şi să ne ajutaţi un pic, poate să recunoaşteţi că aţi folosit nişte practici de afaceri ilicite, pe care nu avem nici un interes să le folosim împotriva dumneavoastră. Sau puteţi rămâne inflexibilă şi astfel să ajungeţi să fiţi acuzată de complicitate la crimă.

– Eu nu știu nimic despre nici o crimă. Nu știu nimic despre asta! Și dacă Jerry... Doamne. O, Doamne!

Începuse să transpire. De câte ori nu revizuise în minte scenariul pe care-l spusese Tyler în apartamentul lui Jerry? De câte ori nu se întrebase dacă era adevărat – sau măcar o parte dintre vorbele lui?

Dacă era adevărat, atunci avea și ea o legătură cu toate cele întâmplate. Decise că era momentul să pună capăt acelei legături.

– Sunt dispusă să joc dur ca să obțin ce vreau, în afaceri. Nu știu nimic despre crimă sau despre alterarea produsului. Da, i-am dat lui Jerry niște informații. L-am informat despre marile planuri de centenar ale Sophiei și despre programul de desfășurare. Poate a întrebat și unele chestiuni personale, dar nu a fost nimic mai mult decât niște bârfe de birou. Dacă a avut ceva de-a face cu Tony... Se opri brusc, și ochii începură să-i strălucească de lacrimi. Nu mă aștept să mă credeți. Și nu-mi pasă dacă mă credeți sau nu. Dar Tony a însemnat ceva pentru mine. Poate că inițial am început să mă văd cu el pentru că am considerat că ar fi încă o palmă pentru Sophia, dar asta s-a schimbat.

– Erați îndrăgostită de el? întrebă Maguire cu vocea plină de compasiune.

– A însemnat foarte mult pentru mine. Mi-a făcut promisiuni, legate de funcția mea de la Giambelli. Și știu că le-ar fi respectat dacă ar mai fi trăit. V-am mai spus, m-am întâlnit de câteva ori cu el în apartamentul Sophiei. *Dar*, adăugă ea, *nu* și în noaptea în care a fost ucis. O lăsaserăm mai moale o perioadă. Recunosc că la început m-a deranjat lucrul acesta. Rene își băgase adânc ghearele în el.

– V-a rănit căsătorindu-se cu ea?

– M-a enervat cumplit. Kris strânse din buze. Am fost furioasă când mi-a spus că s-au logodit. Nu voiam să mă mărit cu el, pentru numele lui Dumnezeu. Cine are nevoie de așa ceva? Dar îmi făcea plăcere compania lui, era bun la pat și-mi aprecia talentele profesionale. Nu mă interesau banii. Pot să fac și singură bani. Rene însă nu e decât o târfă profitoare.

– Și exact așa ați și numit-o când ați sunat la apartamentul ei în luna decembrie a anului trecut, afirmă Maguire.

– Poate că da. Nu-mi pare rău că am spus ce gândesc. Dar să spun ce gândesc e departe de a fi implicată în uciderea cuiva. Relația mea cu Jerry a fost de la început una strict profesională. Dacă a avut ceva de-a face cu moartea lui Tony sau cu celelalte chestiuni, atunci e problema lui. N-o să mă spânzur odată cu el. Eu nu joc așa.

– Ce mai joc! Maguire se urcă la volan. Dă-mi în orice zi o replică simplă și bună de genul: „L-am ucis pentru că mi-a tăiat calea pe autostradă".

– Drake e speriată. Tremură până-n vârful urechilor. Crede că DeMorney a aranjat toată treaba asta și că ea o să fie țapul ispășitor.

– E un nemernic foarte șmecher.

– Hai să punem mai multă presiune pe el. Cu cât sunt mai șmecheri, cu atât trebuie să presezi mai tare.

capitolul 29

Nu avea să tolereze așa ceva. Polițiștii aceia idioți sigur erau plătiți de Giambelli. Nu avea nici o îndoială în legătură cu asta.

Nu aveau puterea să demonstreze nimic, desigur. Și totuși, mușchiul din obrazul lui Jerry zvâcnea în timp ce îndoielile îi zburdau prin minte. Nu, era sigur. Era sigur de asta. Fusese foarte, foarte atent. Dar nu asta era ideea.

Familia Giambelli îl mai făcuse o dată public de rușine, cândva. Aventura pe care o avusese Avano cu soția lui îi aruncase numele pe limbi veninoase, iar asta îl obligase să își schimbe viața și modul de viață. Doar nu putea rămâne căsătorit cu curva aia necredincioasă – mai ales de vreme ce oamenii știau despre aventura ei.

Îl costase funcția și prestigiul din cadrul companiei. În ochii străunchiului său, un bărbat care-și pierdea nevasta în favoarea unui rival putea să-și piardă la fel de ușor și clienții. Și astfel Jerry, care se considerase dintotdeauna moștenitorul de drept al La Coeur, primise o lovitură puternică și fusese obligat să-și cunoască lungul nasului.

Familia Giambelli nu avusese de suferit din cauza asta. Cele trei femei Giambelli rămăseseră deasupra tuturor acelor lucruri mizere. Discuțiile despre Pilar erau mereu pline de compătimire, iar cele despre Sophia – de admirație tăcută. Și nu se vorbea niciodată despre marea *La Signora*. Sau cel puțin nu până în acel moment, își aminti Jerry. Când făcuse el să se întâmple asta.

Ani întregi de planificare și de perfecționare a execuției răzbunării străpunseseră însăși inima Giambelli. Spintecaseră familia cu precizia unui bisturiu. Rușine, scandal, neîncredere – și toate înfăptuite de oameni de-ai lor. Era perfecțiunea întruchipată.

Cine trebuia să învețe în acel moment să-și cunoască lungul nasului?

Și, chiar și cu toate planurile și strategiile lui atent puse la punct, în clipa aceea, nenorociții ăia întorceau totul împotriva lui. Știau că îi învinsese, și tocmai de-aia încercau să-l tragă și pe el în jos, după ei.

Oare crezuseră că avea să permită ca asociații lui să facă speculații pe seama sa – un DeMorney? Acel simplu gând îl făcu să tremure, invadat de o furie întunecată și amară.

Membrii propriei lui familii se îndoiseră de el. Îl întrebaseră despre practicile sale de afaceri. Ce ipocriți! O, dar nu-i deranjase deloc să vadă cota acțiunilor de piață crescând. De ce nu puseseră întrebări și atunci? Însă, la primul mic semn de furtună, începuseră deja să-și acopere fundul și să-l facă pe el țap ispășitor.

Nu avea nevoie nici de ei. Nu avea nevoie de întrebările lor ipocrite cu privire la etica, metodele sau planurile lui personale. Nu avea să aștepte să i se ceară să demisioneze – asta dacă ar fi îndrăznit așa ceva. Se afla

într-o poziţie confortabilă din punct de vedere financiar. Poate că venise momentul să ia o pauză de la afaceri. O vacanţă prelungită sau o relocare definitivă.

Se putea muta în Europa, şi acolo simpla lui reputaţie i-ar asigura o poziţie de top în orice companie şi-ar dori. Asta când avea să fie din nou dispus să lucreze. Când avea să fie pregătit să se răzbune pe La Coeur pentru lipsa de loialitate.

Dar, înainte să-şi refacă viaţa, trebuia să termine ce începuse. De data asta, personal. Aşadar, MacMillan credea că nu avea tupeul să apese chiar el pe trăgaci? „Va afla că nu e aşa", îşi promise Jerry. Toţi aveau să afle cum stăteau de fapt lucrurile.

Femeile Giambelli urmau a plăti scump pentru faptul că îl insultaseră.

Sophia trecu repede prin corespondenţa din e-mailul de birou. Ar fi preferat să se ocupe personal de toate rapoartele, notiţele şi întrebările, din biroul ei din San Francisco. Dar regulile fuseseră foarte clar stabilite. Nu avea voie să se ducă în oraş neînsoţită. Punct.

Tyler refuza să se mai îndepărteze de câmpuri. Plivitul nu se încheiase, aspirarea abia începuse şi apăruse şi o mică invazie de purici de frunze. „Nimic foarte grav", gândi ea, cu un vag resentiment în timp ce răspundea unei solicitări de informaţii. Viespile se hrăneau cu ouăle depuse de puricii de frunze. Şi tocmai din acest motiv erau plantate din loc în loc prin vie tufe de mure, care serveau drept gazdă pentru acele insecte. Abia dacă trecea vreun sezon fără să apară vreo mică invazie. Dar existau felurite poveşti – şi oameni cărora le plăcea să le spună – despre cum o întreagă recoltă fusese cândva distrusă de acei mici ticăloşi.

Nu-l putea clinti din loc pe Tyler până când acesta nu se asigura că situaţia era sub control, şi între timp ea avea să fie atât de ocupată cu punerea la punct a ultimelor detalii ale nunţii mamei sale, încât nici nu urma să aibă vreme să meargă la birou sau cu atât mai puţin să iasă în vii. Şi, după ce se termina toată agitaţia cu nunta, avea să înceapă recoltatul. Şi, din acel moment,

nimeni nu urma să mai aibă timp pentru nimic altceva decât pentru zdrobire.

Partea bună era că îndatoririle și programul încărcat o ajutau să-și țină mintea ocupată și să nu se mai gândească la Jerry sau la ancheta poliției. Trecuseră aproape două săptămâni de când mașina condusă de ea rămăsese fără frâne. Din câte își putea da seama, ancheta ajunsese într-un impas.

Cu Jeremy DeMorney era altă problemă.

Avea și ea sursele ei. Era perfect conștientă de faptul că apăruseră vorbe despre el. Și întrebări, puse nu doar de poliție, ci și de superiorii lui. Și de membrii consiliului de administrație, conduși – în mod chinuitor, spera ea – chiar de străunchiul său. Îi oferea o oarecare satisfacție gândul că era și el presat, la fel cum se întâmplase cu familia ei, în care se înfipseseră ghearele lacome ale bârfelor și ale suspiciunilor.

Deschise încă un e-mail și apăsă ca să descarce fișierul atașat. Privi fișierul derulându-se pe ecran, și inima i se opri în loc o clipă, apoi începu să-i bată tare.

Era o copie a noii reclame, menită să apară în luna august.

Un picnic în familie, strălucirea razelor soarelui și o porțiune umbrită de un stejar imens și bătrân. Mai mulți oameni adunați în jurul unei mese lungi de lemn, plină cu mâncare și cu vin.

Imaginea, aleasă personal de Sophia, cu mai multe generații – un amestec de chipuri, expresii și mișcări. O mamă tânără cu un prunc în brațe, un băiețel care se juca în iarbă cu un cățeluș, un tată cu o fetiță cățărată pe umerii lui. La capătul mesei se afla un bărbat care-i amintea de Eli, cu paharul ridicat, ca și cum ar fi ținut un toast. Imaginea portretiza bucurie, continuitate și tradiție de familie. Fotografia aceea însă fusese modificată. Subtil și cu îndemânare. Trei din fețele modelelor fuseseră înlocuite. Sophia cercetă atent imaginile care le înfățișau pe bunica ei, pe mama sa și pe ea. Avea ochii holbați de groază și gura căscată de spaimă. O sticlă de vin era înfiptă în pieptul ei, ca un cuțit.

Scria:

ȚI-A VENIT VREMEA
ASTA O SĂ FIE MOARTEA TA
ȘI A ALOR TĂI

– Nemernicule, nenorocitule. Lovi tastatura, dădu comanda de imprimare, salvă fișierul și apoi îl închise.

Își promise că nu avea să se lase tulburată. Și cu siguranță nu avea să-i amenințe familia convins că nu avea să fie pedepsit. Avea să se ocupe ea de el. De toată situația creată.

Vru să vâre fotografia imprimată într-un dosar, apoi ezită.

Tyler îi spusese că era genul care voia să se ocupe ea de tot.

Aspirarea viilor era un mod plăcut de a petrece o zi de vară. Soarele strălucea cald, iar adierea era lină precum un sărut. Sub potirul de un albastru strălucitor al cerului, terenurile din jur erau capitonate cu verdeață, iar dealurile domoale se aplecau sub promisiunea verii.

Strugurii erau protejați de soarele arzător de prânz de un baldachin verde, minunat, de frunze. Bunicul lui numea asta umbrela naturii.

Recolta ajunsese la mai bine din jumătate din dimensiunea ei la maturitate și în curând diferitele soiuri de struguri negri urmau a începe să-și schimbe culoarea. Fructele mici și verzi aveau să devină ca prin minune albastre, apoi violet, când traversau ultima etapă dinainte de coacere. Și apoi recoltarea.

Fiecare etapă de creștere necesita îngrijire, la fel cum fiecare stadiu ducea sezonul mai aproape de promisiunea inevitabilă.

Continuă să lucreze satisfăcut în clipa când Sophia se ghemui lângă el.

– Credeam că o să stai toată ziua închisă în biroul tău și o să pierzi strălucirea soarelui. Nu e un mod prea plăcut de-ați câștiga existența, dacă mă întrebi pe mine.

– Eu mă gândeam că un vinificator mare şi important cum eşti tu ar avea mai multe de făcut decât să aspire personal viile. Îşi trecu o mână prin părul lui, mângâiat din belşug de soare. Unde ţi-e pălăria, amice?

– Pe aici pe undeva. Strugurii ăştia Pinot Noir o să fie primii care se coc. Am pariat o sută de dolari cu Paulie pe mititeii ăştia. Eu zic că în cinci ani de zile o să ne ofere cea mai bună producţie. El a pariat pe Chenin Blanc.

– Vreau să iau şi eu parte la acţiune. Eu pariez pe Pinot Chardonnay.

– Ar trebui să-ţi păstrezi banii. O să ai nevoie de ei, ca să-i finanţezi lui Maddy ideile geniale.

– E un proiect inovator şi de perspectivă. Deja m-a îngropat în informaţii. Lucrăm împreună la o propunere pe care să i-o prezentăm lui *La Signora*.

– Dacă vrei să te freci pe tot corpul cu sâmburi de struguri, să ştii că te-aş putea ajuta. Gratis. Se întoarse, şi genunchii li se atinseră, înainte ca el să pună o mână pe ai ei. Ce s-a întâmplat, iubito?

– Am mai primit un mesaj. Încă o reclamă modificată. A venit într-un fişier ataşat la un e-mail de serviciu. Simţi cum i se încordează mâna, aşa că o răsuci pe a ei, ca degetele să li se unească. Am sunat deja. A fost trimisă de pe contul lui P.J., dar ea nu mi-a trimis nici o corespondenţă azi. Cineva ori i-a folosit calculatorul, ori avea informaţiile contului ei şi parola. E-mailul putea fi trimis de oriunde.

– Unde e?

– În casă. Am printat fotografia şi am încuiat-o într-un sertar. O s-o trimit poliţiei, ca să o adauge la teanc. Dar voiam să-ţi spun ţie mai întâi. Oricât de mult mi-ar displăcea ideea, cred că ar trebui să convoc o întrunire, să înştiinţez şi să alertez toată familia. Dar... voiam să-ţi spun ţie mai întâi.

Tyler rămase nemişcat, ghemuit şi cu mâna mângâind-o pe a ei. Deasupra lor, un nor tachina razele soarelui şi filtra lumina.

– Să-ți spun ce vreau eu să fac. Vreau să-i dau de urmă și să-i jupoi carnea de pe oase cu un cuțit bont. Dar, până în acea zi fericită, vreau să-mi promiți ceva.

– Dacă pot.

– Nu, Sophia, fără vreun „dacă". Nu mergi nicăieri singură. Nici măcar de la conac până aici. Nici măcar pentru o plimbare în grădină sau pentru un drum rapid până la magazin. Vorbesc serios.

– Înțeleg cât de îngrijorat ești, dar...

– N-ai cum să înțelegi, pentru că e irațional. E de nedescris. Bătăile inimii i se accelerară. Îi ridică mâna liberă și își lipi buzele de palma ei. Dacă mă trezesc în mijlocul nopții și nu ești lângă mine, mă trece o transpirație rece.

– Ty.

– Taci, pur și simplu taci. Într-o mișcare rapidă și fluidă, se ridică și începu să se plimbe ca să-și potolească emoțiile și furia. N-am mai iubit niciodată pe nimeni. Nu mă așteptam să se întâmple cu tine. Dar s-a întâmplat, și cu asta, basta. N-o să faci nimic să strici chestia asta pentru mine.

– Da, normal, nu putem permite să se întâmple așa ceva.

Se întoarse și-i aruncă o privire în care se citea o frustrare profundă.

– Înțelegi la ce mă refer, Sophia.

– Din fericire pentru tine, da, înțeleg. Și n-am de gând să stric chestia asta nici pentru tine, nici pentru mine.

– Bun. Hai să-ți împachetăm lucrurile.

– Nu mă mut cu tine.

– De ce naiba nu? Frustrarea îl făcu să-și treacă mâinile prin păr. Oricum stai acolo jumătate din timp. Și să nu bagi scuza aia penibilă cum că trebuie să fii acasă ca să ajuți cu pregătirile de nuntă.

– Nu e o scuză penibilă, ci un motiv. Probabil unul penibil. Nu vreau să mă mut cu tine.

– De ce? Măcar spune-mi de ce.

– Poate sunt de modă veche.

– Ești pe naiba!

– Poate sunt de modă veche, repetă ea, în această unică privinţă. Nu cred că ar trebui să locuim împreună. Cred că ar trebui să ne căsătorim.

– Asta e doar o altă... Asimilă sensul acelor cuvinte şi mintea îi stătu în loc. Uau!

– Şi, cu acest răspuns sclipitor, trebuie să mă întorc acasă şi să sun la poliţie.

– Ştii, într-o zi chiar o să mă laşi să trec în ritmul meu printr-un astfel de proces. Dar, din moment ce nu e posibil acum, ai putea măcar să mă ceri într-un mod mai tradiţional.

– Vrei să te cer în căsătorie? Bine. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Sigur. Luna noiembrie este perfectă pentru mine. O prinse de coate şi o ridică de la pământ câţiva centimetri. Şi exact atunci voiam eu să te cer în căsătorie – dar trebuie să mi-o iei tu mereu înainte. M-am gândit că putem să ne căsătorim şi să mergem frumos în luna de miere şi să ne întoarcem înainte de sezonul tăierii. Ar fi un ciclu ordonat şi simbolic, nu crezi?

– Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc la asta. *Culo.*

– Ne întoarcem la tine, scumpo. O sărută adânc, apoi o lăsă înapoi în picioare. Lasă-mă să termin cu viile şi apoi mergem să vorbim cu poliţia. Şi cu familia.

– Ty?

– Mda.

– Doar pentru că te-am cerut eu nu înseamnă că nu vreau inel.

– Da, da, o să-ţi iau unul.

– Îl aleg eu.

– Ba nu.

– De ce nu? Eu sunt cea care o să-l poarte.

– Tot tu eşti cea care-şi poartă şi faţa, dar nici pe asta nu poţi să ţi-o alegi.

Suspină şi îngenunche lângă el.

– Asta n-are absolut nici o logică. Înclină capul şi-l rezemă pe umărul său, în timp ce lucra. Când am venit aici, eram speriată şi furioasă. Acum sunt speriată, furioasă şi fericită. E mai bine, hotărî ea. Mult mai bine.

*

– Asta suntem, afirmă Tereza ridicând paharul de vin. Și asta alegem să fim.

Luau masa în aer liber, într-un fel de reconstituire a reclamei în stilul familiei Giambelli. „O alegere intenționată", gândi Sophia. Bunica ei stătea dreaptă în fața unei amenințări – și, dacă era nevoie, avea să riposteze cu o lovitură de picior în boașe.

Era o seară călduroasă, și lumina soarelui încă strălucea. În viile de dincolo de peluze și grădini, strugurii începuseră să se îngrașe. Și, după cum prezisese Tyler, cei din soiul Pinot Noir tocmai începeau să se coacă.

Sophia se gândi că mai erau patruzeci de zile până la recoltare. Asta era o regulă străveche. După ce strugurii începeau să capete culoare, culegerea avea loc patruzeci de zile mai târziu. Până atunci, mama ei avea să fie deja căsătorită și avea să fi revenit din luna de miere. Maddy și Theo, care vor fi devenit sora și fratele ei, aveau să fie și ei înapoi la școală. Avea să-și planifice propria nuntă, deși pusese presiune pe Tyler să nu anunțe încă logodna.

Viața avea să continue, pentru că, după cum spusese *La Signora*, așa erau ei. Și așa alegeau să fie.

– Când dăm de necaz, continuă Tereza, stăm laolaltă, uniți. Familie. Prieteni. Anul acesta a adus cu el necazuri, schimbări și suferință. Dar ne-a adus și multă bucurie. Peste câteva săptămâni, eu și Eli vom avea un fiu nou și alți nepoți. Și, se pare, adăugă ea, întorcându-se spre Maddy, că și o nouă afacere. Între timp, am fost amenințați. M-am gândit foarte mult la ce ar trebui făcut și cum. James? Spune-mi părerea ta juridică despre opțiunile pe care le avem.

Bărbatul lăsă furculița jos și-și adună gândurile.

– Deși dovezile indică faptul că DeMorney a fost implicat și probabil a și pus la cale tot planul de deturnare de fonduri și de alterare a produsului, nu există nici o probă concretă. Fără a ține cont de afirmațiile lui Donato, nu există suficiente dovezi pentru a-l convinge pe procurorul general să înainteze acuzații în aceste probleme sau în privința morții lui Tony Avano. S-a confirmat

că era la New York când cineva a umblat la mașina Sophiei.

– Probabil a angajat pe cineva, începu David.

– Chiar și așa, și crede-mă că sunt de acord cu tine, poliția nu poate face nimic până când nu are dovezi împotriva lui. Și nici voi, adăugă el, nu puteți face nimic. Cel mai bun sfat al meu e să nu vă implicați și să lăsați sistemul să-și facă treaba.

– Nu vreau să vă jignesc cu nimic pe tine și pe sistemul tău, unchiule James, dar până acum n-a funcționat prea bine. Donato a fost ucis când era *în* sistem, sublinie Sophia. Iar David a fost împușcat pe o stradă publică.

– Astea sunt problemele autorităților italiene, Sophia, și nu fac altceva decât să ne lege și mai mult de mâini.

– O hărțuiește pe Sophia cu reclamele alea. Tyler împinse farfuria deoparte. Cum de nu se poate descoperi că provin de la el?

– Mi-aș dori să am răspunsuri. Nu aveam de-a face cu un om prost, și, din câte mi-am dat seama până acum, nu e nici neglijent. Dacă el stă la baza acestor probleme, cu siguranță s-a acoperit deja cu mai multe straturi de protecție și alibiuri.

– A intrat în apartamentul meu, s-a așezat și l-a împușcat pe tata, cu sânge rece. Aș crede că măcar acesta ar fi un gest neglijent. Trebuie pedepsit. Ar trebui urmărit, persecutat și hărțuit, la fel cum și el a urmărit, a persecutat și a hărțuit familia noastră.

– Sophia. Helen se întinse peste masă. Îmi pare rău. Uneori, justiția pur și simplu nu e așa cum am vrea noi sau cum ne-am aștepta.

– A pornit cu planul de a ne ruina, zise Tereza cu calm. Dar nu a reușit. Ne-a produs într-adevăr pagube și pierderi. Dar va plăti pentru asta. Astăzi i s-a cerut să-și dea demisia din funcția pe care o avea la La Coeur. Sunt mulțumită să cred că acestea sunt roadele discuțiilor pe care le-am avut eu și Eli cu anumiți membri ai comitetului de conducere și David cu directori importanți ai companiei. Sorbi din vin. Mi s-a spus că nu a reacționat bine. O să mă folosesc de toată influența pe care o am ca să mă asigur că nu-și va găsi nici o funcție la nici

o companie respectabilă producătoare de vin. E terminat din punct de vedere profesional.

– Dar asta nu e de-ajuns, începu Sophia.

– S-ar putea să fie mai degrabă prea mult, o corectă Helen. Dacă e atât de periculos pe cât crezi, o astfel de interferență nu va face altceva decât să-l împingă într-un colț și să facă să i se pară cu atât mai imperativ să riposteze. Ca avocat și ca prietenă, îți cer... Vă cer tuturor să lăsați lucrurile așa.

– Mamă. Linc clătină din cap. Tu ai putea să faci asta?

– Da. Cuvântul, deși format dintr-o singură silabă, era o declarație vehementă. Aș putea să o fac, ca să protejez ceea ce contează cel mai mult. Și aș face-o. Tereza, fiica ta e pe cale să se căsătorească. Și-a găsit fericirea. A rezistat unei furtuni. Și asta e valabil pentru voi toți. A venit momentul să sărbătoriți și să mergeți mai departe, nu să vă concentrați pe răzbunări și pedepse.

– Fiecare dintre noi apără ceea ce contează cel mai mult pentru el. Dar fiecare în felul său. Apune soarele, zise ea. Tyler, aprinde niște lumânări. E o seară plăcută. Ar trebui să ne bucurăm de ea. Ia spune-mi încă îți asmuți strugurii Pinot Noir împotriva soiului meu, Chenin Blanc?

– Da, zise și se duse să aprindă lumânările. Desigur, toată lumea câștigă, indiferent de rezultate, de vreme ce am fuzionat. Când ajunse la capătul mesei, îi întâlni privirea. Și, că tot a venit vorba despre fuziuni, o să mă căsătoresc cu Sophia.

– La naiba, Ty! Ți-am zis...

– Liniște, spuse el, foarte relaxat, iar Sophia se cufundă imediat în tăcere. Ea e cea care m-a cerut pe mine, dar mi s-a părut o idee foarte bună.

– O, Sophia! Pilar sări în picioare de la masă și se grăbi să o îmbrățișeze pe fiica ei.

– Voiam doar să aștept să vă dau vestea după nunta ta, dar se pare că domnul gură-spartă aici de față nu a reușit să țină pentru el.

– Și asta a fost tot ideea ei, aprobă Tyler, împrejmuind masa. Sophia nu se înșală prea des și tocmai de-aia

e greu s-o faci să înţeleagă, când e cazul. Din punctul meu de vedere, nu e un lucru rău să ai cât mai multe veşti bune. Poftim.

O prinse de mână şi o ţinu în loc, chiar dacă ea încerca să se sustragă. Scoase ceva din buzunar şi-i puse pe deget inelul simplu, dar spectaculos, cu diamant în formă de pătrat.

– Cu asta am bătut palma.

– De ce nu poţi să... E minunat!

– A fost al bunicii mele. De la MacMillan la Giambelli. Îi luă mâna, o ridică şi o sărută. Şi de la Giambelli la MacMillan. Mie-mi convine.

Sophia suspină.

– Urăsc când ai dreptate.

Jerry decise că răzbunarea crea tovarăşi de pat mai ciudaţi decât politica. Nu că ei ajunseseră încă în pat. Dar aveau să ajungă şi acolo. Rene era o ţintă mult mai uşoară decât crezuse.

– Apreciez că ai acceptat să ne întâlnim aşa din scurt. Că m-ai ascultat. Că mă înţelegi. Se întinse după mâna lui Rene. Mă temeam ca nu cumva să crezi şi tu zvonurile alea îngrozitoare pe care le împrăştie familia Giambelli.

– Nu i-aş crede nici dacă mi-ar spune că soarele răsare din est. Rene se lăsă pe spate pe canapea şi se făcu comodă. Mai presus de ura pe care o simţea pentru femeile Giambelli era acel simţ ascuţit care depista un bărbat înstărit. Iar ea cam începea să rămână fără bani.

Tony, nemernicul de el, nu fusese sincer cu ea. Deja îşi vânduse o parte dintre bijuterii şi, dacă nu prindea un alt peşte mare, avea să fie nevoită să se întoarcă la muncă în curând.

– Nu zic că n-am jucat dur, că asta e treaba mea. Crede-mă, La Coeur m-a susţinut întru totul. Până a început să se împută treaba.

– Pare să semene cu ce s-a întâmplat cu Tony la Giambelli.

– Exact. O, avea să se folosească şi de asta. De asta şi de ura ei inerentă, ca să întoarcă situaţia în favoarea

sa. Don mi-a oferit informații interne, și le-am acceptat. Desigur, familia Giambelli nu poate permite așa ceva. Nu poate suporta ca oamenii să creadă că a fost subminată de unul dintre ai lor. Așa că trebuie să fiu eu vinovat. Trebuie să fiu eu cel care l-a constrâns, l-a obligat, l-a mituit sau Dumnezeu știe mai ce. Eu doar am luat ce mi s-a oferit. N-a fost ca și când l-aș fi amenințat cu pistolul la tâmplă.

Se opri din vorbit. O strânse de mână.

– Doamne, Rene, îmi pare foarte rău. Ce prostie am putut să spun.

– E în regulă. Tony ar mai fi fost în viață acum dacă nu m-ar fi mințit, și nu m-ar fi înșelat, și nu s-ar fi furișat cu târfulița aia care lucra cu Sophia.

De asemenea, ea n-ar mai fi fost aproape falită.

– Kris Drake. Pentru un efect dramatic, își lipi mâna de frunte. N-am știut de ea și de Tony înainte s-o angajez. Ideea că poate a avut ceva de-a face cu moartea lui Tony...

– Dacă a avut, a fost pe vremea când încă lucra pentru ele. Dar a trecut. Toate țin de trecut.

Oare putea fi cineva mai potrivit? Își dorea doar să se fi gândit cu câteva luni mai devreme să se folosească de Rene.

– Mi-au distrus reputația. Cred că, în parte, a fost și vina mea. N-ar fi trebuit să-mi doresc cu orice preț să ies câștigător.

– În viață, nu poți ieși altfel decât câștigător.

Jerry îi zâmbi.

– Și eu sunt un bărbat care urăște să piardă. În orice domeniu. Știi, când te-am văzut prima dată, nu știam că tu și Tony sunteți un cuplu și... Ei bine, la treaba asta n-am avut ocazia să concurez niciodată, așa că presupun că nu se pune ca un meci pierdut. Mai vrei vin?

– Da, mersi. Țuguie buzele și se gândi cum să joace acea carte, cât el se întindea după sticla de vin. Am fost cucerită de farmecul lui Tony, începu ea. Și am admirat ceea ce am crezut că era ambiția lui. Sunt foarte atrasă de bărbați de afaceri inteligenți.

– Serios? Am fost și eu cândva unul, zise el în timp ce-i turnă vin.

– Haide, Jerry, încă ești un bărbat de afaceri inteligent. O să aterizezi în picioare.

– Vreau să cred asta. Mă gândesc să mă mut în Franța. Am primit niște oferte de acolo. „Sau ar fi trebuit să le primesc", se gândi el sumbru. Chiar ar fi trebuit să le primească. Din fericire, nu am nevoie de bani. Pot să aleg ce-mi convine și să nu mă grăbesc. S-ar putea să-mi prindă bine doar să călătoresc o vreme și să mă bucur de beneficiile aduse de anii în care am muncit din greu.

– Eu ador să călătoresc, zise ea, torcând ca o pisică.

– Dar nu cred că aș putea să plec până nu rezolv toată treaba asta. Până nu mă ocup de familia Giambelli, față în față. O să fiu sincer cu tine, Rene, pentru că am convingerea că o să mă înțelegi. Vreau să le-o plătesc pentru că m-au terfelit în felul acesta.

– Chiar înțeleg. Într-un gest ce putea fi interpretat drept unul plin de compasiune – sau altfel – puse o mână pe pieptul lui, chiar în dreptul inimii. M-au tratat mereu ca pe ceva ieftin, care putea fi ignorat cu ușurință. Se chinui să-și aducă lacrimi în ochi. Îi urăsc.

– Rene. Se apropie ușor de ea. Poate avem cum să găsim o cale să ne răzbunăm pe ei. Pentru noi amândoi.

Mai târziu, când zăcea goală în patul lui, cu capul sprijinit pe umărul său, Jerry zâmbi în întuneric. Văduva lui Tony avea să-i elibereze calea până în inima familiei Giambelli – pe care avea s-o smulgă cu totul.

Avea să fie extrem de amuzant. Rene se aranjă cu grijă pentru rolul pe care urma să-l joace. Într-o ținută neagră și conservatoare și cu foarte puțin machiaj. Ea și Jerry puseseră totul la cale. Exact ce trebuia să spună și cum trebuia să se poarte. O pusese să repete de nenumărate ori. Omul era un pic cam istovitor pentru gustul ei, dar avea să-l dea pe brazdă. Dacă reușea să-l păstreze lângă ea suficient de mult.

Pentru moment, era folositor, distractiv și reprezenta unealta perfectă ca să-și atingă scopul. Și, la fel cum făcuseră mulți alții, și el o subestima. Nu-și dădea seama

că știa foarte bine că și el o considera *pe ea* folositoare, distractivă și unealta perfectă pentru a-și atinge scopul.

Dar Rene Foxx nu era proasta nimănui. Mai ales nu a unui bărbat.

Jerry DeMorney era mizerabil până la nodul cravatei lui Hermes. Ar fi pariat că trăsese sforile în toată afacerea aia cu alterarea produsului. Era sigură că fusese mâna lui, la fel cum era sigură că nu avea să poarte niciodată haine cumpărate din magazine ieftine. Prin asta le trăsese un șut în fund nenorociților de Giambelli. Și, din punctul ei de vedere, un bărbat suficient de inteligent și de viclean ca să reușească una ca asta era exact ceea ce căuta.

Hotărî că primul pas spre o zi de mâine foarte profitabilă era să intre la departamentul de omucideri cu acea cutie în mâini.

– Trebuie să vorbesc cu detectivii Claremont sau Maguire, începu ea, apoi îl reperă pe Claremont, care tocmai se ridica de la birou. O, domnule detectiv. Era bucuroasă că îl prinsese pe el primul. Se descurcase întotdeauna mai bine cu bărbații. Trebuie să vă vorbesc. Imediat. E foarte urgent. Vă rog, e vreun loc unde...

– Ușurel, doamnă Avano. O luă de braț. Vreți niște cafea?

– O, n-aș putea. N-aș putea să țin nimic în stomac. Am stat trează jumătate din noapte.

Era concentrată pe ceea ce avea de făcut, așa că nu văzu semnul rapid pe care i-l făcu acesta partenerei lui.

– Să vorbim în cafenea. Ce-ar fi să-mi spuneți ce v-a supărat?

– Da, eu... Detectiv Maguire. E bine că sunteți și dumneavoastră aici. Sunt atât de confuză, atât de supărată. Puse pe masă caseta de valori și o împinse spre centrul mesei, ca și când voia să se distanțeze de ea, apoi se așeză. Mă uitam printre lucrurile lui Tony. Prin documentele lui. Încă nu apucasem să mă uit prin toate. N-am putut s-o fac mai devreme. Am găsit cutia asta pe raftul de sus din dulapul său. Nu-mi imaginam ce poate să fie în ea. Doar mă ocupasem deja de toate actele juridice și de asigurări. Începu să fluture din mâini.

Era o cheie în cutia de bijuterii. Mi-am amintit că am dat la un moment dat peste ea şi nu ştiam de la ce era. Asta, zise ea, făcând semn spre cutie. Era pentru asta. Deschideţi-o. Vă rog. Eu nu vreau să mă mai uit încă o dată înăuntru.

– Registre, zise ea, când Claremont deschise cutia şi începu să se uite prin documente. Registre sau cum le-o fi zicând, de la contul fals pe care l-a făcut familia Giambelli. Probabil că Tony a ştiut. Şi de-aia au pus să fie ucis. Ştiu că probabil aduna dovezi. Încerca să facă ceea ce trebuia şi... l-a costat viaţa.

Claremont se uită prin conturi şi prin corespondenţă, dându-i apoi hârtiile lui Maguire.

– Credeţi că soţul dumneavoastră a fost ucis pentru documentele astea.

– Da, da. „Ce naiba, e idiot?" gândi Rene nerăbdătoare. Mă tem că poate sunt şi eu parţial responsabilă. Mi-e teamă de ce mi s-ar putea întâmpla. Ştiu că mă urmăreşte cineva, zise ea, cu voce scăzută. Ştiu că sună a paranoia, dar ştiu, sunt sigură de asta. Aşa că m-am furişat afară din propriul meu apartament, ca să vin aici. Cred că au angajat pe cineva care să mă urmărească.

– Cine ar face aşa ceva?

– Familia Giambelli. Se întinse şi-l prinse de mână pe Claremont. Se întreabă dacă mi-am amintit, dar nu mi-am amintit până nu am găsit caseta asta. Şi, dacă ştiu, o să mă omoare.

– Ce anume ştiţi?

– Că Sophia l-a omorât pe Tony al meu. Rene îşi acoperi gura cu mâna şi-şi sacrifică machiajul în favoarea câtorva lacrimi.

– Asta e o acuzaţie foarte serioasă. Maguire se ridică să aducă nişte şerveţele. De ce o faceţi?

Lui Rene i se tăie răsuflarea şi-i tremurară mâinile când se întinse după şerveţele.

– Când am găsit astea, mi-am amintit. Tocmai ajunsesem acasă. A fost foarte demult, cred că acum un an. Sophia era acolo. Ea şi Tony se certau sus la etaj. Era furioasă, şi el încerca să o calmeze. Nu ştiau că m-am întors. M-am dus la bucătărie. Dar tot îi auzeam. Ţipa

așa cum face de obicei când are vreo criză de nervi. A zis că nu o să permită așa ceva. Că nu era treaba lui. N-am auzit ce a zis el, pentru că vorbea încet. Începu să mai verse câteva lacrimi. Tony n-a țipat niciodată la ea. O adora. Dar ea... ea îl ura din cauza mea. Contul Cardianili – a zis numele acela atunci, dar nu m-am mai gândit la asta. Contul Cardianili trebuia lăsat în pace, și cu asta, basta. Că avea să-l facă să plătească dacă făcea ceva cu registrele. A zis, foarte clar: „Dacă nu lași lucrurile așa, o să te omor". Atunci am ieșit din bucătărie, pentru că m-a înfuriat teribil treaba asta. Aproape în același timp a coborât grăbită scările. M-a văzut, a zis ceva îngrozitor în italiană și apoi a ieșit furtunos. Scoase o respirație sacadată, apoi își trase nasul delicat. Când l-am întrebat pe Tony despre asta, am putut vedea că era tulburat, dar a trecut rapid peste și a zis că era vorba despre afaceri și că își descărca și ea nervii. Am lăsat lucrurile așa. Sophia își descărca adesea nervii astfel. Nu am crezut niciodată că vorbise serios. Dar așa a fost. Tony știa că era implicată în delapidare de fonduri și din această cauză ea l-a ucis.

– Deci. Maguire se lăsă pe scaun când ea și partenerul ei rămaseră singuri. Crezi ceva din toate astea?

– Părea destul de sprintenă pentru cineva care n-a dormit toată noaptea. Și, pentru cineva îngrozit și supărat, n-a uitat să-și asorteze pantofii cu geanta și să-și ia ciorapi care să se potrivească.

– Ești un adevărat polițist al modei, partenere. N-am nici o îndoială că n-a găsit abia acum documentele alea. Trebuie să fi căutat prin toate sertarele, dulapurile și prin fiecare colțișor al casei, la o zi după moartea lui, ca să se asigure că avea acces la fiecare bănuț.

– Dar, Maguire, aș zice că nu prea o placi pe văduva Avano...

– Nu-mi plac oamenii care mă cred proastă. Întrebare: Dacă a avut tot timpul documentele alea, de ce să le aducă tocmai acum? Dacă nu le avea înainte, atunci cine i le-a dat?

– DeMorney este în San Francisco. Claremont își uni vârfurile degetelor. Mă întreb de când se cunosc el și văduva.

– Un lucru e sigur. Amândoi vor să se răzbune pe familia Giambelli, și tipa asta își dorește foarte tare s-o strângă cu ușa pe Sophia G.

– Suficient de tare cât să dea o declarație falsă poliției.

– Ei, la naiba, dar i-a și plăcut. Și e suficient de inteligentă ca să nu fi zis nimic cu care s-o putem prinde. Nu putem demonstra când și dacă a găsit documentele alea. Și, dacă s-ar ajunge la asta, scena disputei ar fi cuvântul ei *versus* cuvântul Sophiei G, care sigur s-a certat cu tatăl ei la un moment dat în ultimul lui an de viață. N-am avea cum s-o prindem că a mințit cu asta nici dacă am vrea.

– N-a avut niciodată sens ca ea să se căsătorească cu Avano doar ca să-l omoare a doua zi. Nu cred că ar fi făcut asta. Nu avea nimic de câștigat. Și ea vrea să câștige.

– Dacă am lua de bune afirmațiile ei, s-ar putea răzbuna un pic. Și asta urmărește acum.

– Da. Și la fel și DeMorney. Claremont se ridică. Hai să vedem cât de strânsă e legătura dintre ei.

capitolul 30

Rene alunecă pe canapea lângă Jerry și acceptă paharul de șampanie.

– Am auzit niște informații foarte interesante azi la salon.

– Ce anume?

– O să-ți spun. Își trecu degetul pe mijlocul cămășii lui. Dar o să te coste.

– Serios? O luă de mână și o ridică s-o muște ușor de încheietură.

– O, și asta e bine, dar eu vreau ceva puțin diferit. Hai să ieșim, iubitule. M-am săturat să stau în casă. Du-mă

într-un club cu muzică și oameni, unde se petrec lucruri imorale.

– Scumpo, știi că mi-ar plăcea. Dar încă nu e o mișcare inteligentă să fim văzuți împreună în public.

Rene se îmbufnă și se ghemui la pieptul lui.

– Putem merge undeva unde nu se cunoaște nimeni. Și, chiar dacă ne cunoaște cineva, Tony e mort de luni bune. Nimeni nu se așteaptă să jelesc singură la nesfârșit.

După vorbele care umblau, Rene nu mai jelise singură nici măcar o săptămână.

– Încă puțin. O să mă revanșez față de tine. După ce termin cu toți și toate aici, o să mergem la Paris. Acum, spune-mi, ce ai aflat azi?

– Ca să împrumut vocabularul curvei ăleia de Kris, târfa numărul trei îi face o mică petrecere vineri seară târfei numărul doi, în ajunul nunții. Numai de femei. Amenajează un salon spa la conac pentru noaptea aia. Tratamente faciale și corporale, masaje și tot tacâmul.

– Și ce o să facă bărbații în timp ce femeile vor fi frecate și masate?

– Presupun că o să se uite la filme porno și o să se masturbeze. O să facă și ei o petrecere a burlacilor la casa lui MacMillan. Mirele și mireasa n-au voie să facă nebunii în noaptea de dinaintea nunții. Ce ipocriți!

– Foarte interesant. Și era exact ceea ce așteptase. O să știm cu precizie unde e toată lumea. Și nici că se putea găsi un moment mai bun. Chiar înainte de fericitul eveniment. Rene, ești o bijuterie.

– Nu vreau să fiu una. Vreau doar să am cât mai multe.

– Peste o săptămână, vom fi la Paris, și o să mă ocup eu de asta. Dar, până una, alta, noi doi avem o întâlnire vineri noaptea la conacul Giambelli.

Își dorea ca totul să fie perfect. Genul acela de noapte de care aveau să-și aducă aminte cu plăcere și pe seama căreia aveau să râdă ani de zile. Planificase și organizase totul în cele mai mici detalii – până la parfumul lumânărilor care aveau să ardă în timpul tratamentelor

de aromaterapie. Sophia se gândi că, în douăzeci şi patru de ore, mama ei urma să se îmbrace pentru nuntă. Dar, în ultima ei noapte de femeie singură, aceasta avea să fie răsfăţată într-o lume a femeilor.

– După ce o să aveam produsele, poate ar trebui să vindem direct la saloane de spa o perioadă. Maddy mirosi uleiurile deja aranjate pe masa de masaj. Să le facem exclusiviste, ca oamenii să moară după ele.

– Eşti o fată foarte inteligentă, Madeline. Dar fără afaceri în noaptea asta. Seara asta e dedicată ritualurilor feminine. Noi o să fim slujnicele.

– Şi o să putem vorbi şi despre sex?

– Desigur. Doar seara asta nu e făcută ca să împărtăşim reţete de gătit. A, iat-o şi pe vedeta zilei.

– Sophia. Deja îmbrăcată în mantaua ei lungă şi albă, Pilar se învârtea în jurul piscinei. Nu-mi vine să cred ce de eforturi ai făcut.

Erau aranjate mai multe colţuri, cu canapele de odihnă şi scaune de salon. Lumina de seară scăpăra spre apus, iar aerul era parfumat de mirosurile grădinii. Mesele îmbelşugate cu platouri de fructe şi ciocolată, sticle de vin, apă minerală erau decorate cu coşuri şi boluri de flori. Apa se revărsa în piscină peste sculpturile de alamă şi crea o muzică senzuală.

– Voiam să obţin un efect ca de baie romană. Îţi place, serios?

– E minunat. Mă simt ca o regină.

– După ce termini, o să te simţi ca o zeiţă. Unde sunt celelalte? Pierdem timp preţios de răsfăţ.

– Sunt sus. Mă duc să le chem.

– Ba nu te duci nicăieri. Maddy, toarnă-i mamei nişte vin. În noaptea asta nu are voie să ridice un deget, asta dacă nu cumva îl foloseşte ca să ia o căpşună învelită în ciocolată. Chem eu pe toată lumea.

– De care vrei? o întrebă Maddy.

– Vreau doar apă deocamdată, scumpo, mersi. E o seară minunată. Se duse către uşile deschise, apoi începu să râdă uşor. Mese de masaj pe verandă. Doar Sophia se putea gândi la aşa ceva.

– Mmm. O să-ţi placă la nebunie.

În timp ce vorbea și privea spre grădină, Pilar își trecu distrată mâna prin părul lui Maddy și-l lăsă atârnându-i pe umeri. Gestul acela simplu declanșă o căldură plăcută în interiorul fetei. Și o făcu să suspine.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Maddy îi dădu paharul lui Pilar. Nu s-a-ntâmplat nimic. Cred că de-abia aștept... totul.

– Joci la cacealma, zise David pe lângă trabucul pe care-l ținea în dinți și-l privi fix pe Eli, ca să-l facă să-și îndepărteze privirea.

– Da? Pune banii jos, fiule, și plătește-mă.

– Hai, tată, fă-o. Theo ținea și el între dinți un trabuc, dar neaprins, și se simțea ca un bărbat. Nu riști, nu câștigi. Plătește. Arată-i tu.

– Trei doiari mititei, începu Eli și văzu cum îi sclipeau ochii lui David. Care păzesc două doamne frumoase.

– La naiba!

– Un scoțian nu blufează când sunt bani în joc, fiule. Triumfător, Eli își trase jetoanele.

– Omul acesta m-a scalpat de atâtea ori de-a lungul anilor, încât port cască dacă ne așezăm să jucăm cărți. James făcu un semn cu paharul. O să înveți.

Linc ridică imediat capul când se auzi o bătaie în ușă.

– A chemat cineva o stripteuză, nu? Știam eu că n-o să mă dezamăgiți.

– A venit pizza.

Theo sări în picioare.

– Altă pizza? Theo, doar nu se poate să mai vrei pizza.

– Ba sigur că da, îi strigă tatălui său peste umăr. Ty a zis că pot.

– I-am zis că poate să comande pentru mine. Dar a omis să-mi spună că mai vrea și el.

Linc îi aruncă o privire tristă lui Tyler.

– Și nu puteai să aranjezi ca o stripteuză să aducă pizza?

– Dar nu mai aveau stripteuze. Are loc o întâlnire Shriners[1].

– E o poveste credibilă. Sper măcar să fie pizza cu pepperoni.

– Doamne, Sophia, a fost o idee genială.

– Mersi, mătuşă Helen. Stăteau una lângă alta, întinse pe spate, cu feţele acoperite de măşti purificatoare verzi. Am vrut ca mama să se simtă complet relaxată şi feminină.

– Atunci, treaba asta e perfectă. Le vezi acolo pe Tereza şi pe Maddy cum îşi fac pedichiura şi discută?

– Mmm, cugetă Sophia. Nu pot cădea de acord în privinţa numelui produselor cosmetice pe care nici nu le avem încă. Nu ştiu dacă Maddy sau ideea în sine, dar cu siguranţă una din două a înveselit-o pe *Nonna*.

– Mă bucur să aud. Mi-am făcut griji pentru ea şi pentru voi toţi, de când am vorbit ultima dată. Mă enervează teribil gândul că Rene încearcă să-l facă pe Tony eroul şi pe tine personajul negativ în toată povestea cu contul Cardianili.

Sophia se încordă puţin, dar se relaxă apoi în mod voit.

– A fost o mişcare prostească. DeMorney e în spatele poveştii ăsteia, şi a fost prima mişcare cu adevărat proastă pe care a făcut-o până acum. A început să clacheze.

– Poate că aşa e. Dar a cauzat şi mai multe supărări. Ridică o mână. Şi asta e tot ce-o să mai zic despre asta. Seara asta nu e pentru a discuta despre probleme. Ci pentru răsfăţ. Unde e Pilar?

„Nu te mai gândi la asta", îşi ordonă Sophia. „Gândeşte lucruri frumoase."

---

[1] Shriners International este o mare lojă a Francmasoneriei, înfiinţată în 1870. Are sediul central în Tampa, Florida. Este o breaslă bărbătească şi nu un ordin religios. Printre membri se numără preşedinţi, senatori, oameni de afaceri influenţi, jucători profesionişti de golf, astronauţi, artişti, şoferi de curse etc. (n.tr.)

– În camera de tratamente B – cunoscută și ca baia de jos a invitaților. Își pune o mască pe tot corpul. Trebuie să fii lângă un duș pentru asta.

– Fantastic. Eu urmez.

– Șampanie?

– Maria. Sophia se ridică suficient cât să stea dreaptă. Nu ai voie să servești. Ești invitată.

– Mi s-a uscat manichiura. Le arătă unghiile ei. Urmează să-mi fac pedichiura. Atunci, poți să-mi aduci tu mie șampanie.

– S-a făcut.

Maria se uită cum Pilar intră înapoi, arătând relaxată.

– Ți-ai făcut mama foarte fericită în noaptea asta. Totul o să fie bine acum.

– Cu siguranță știi cum să faci o femeie să se simtă bine.

Jerry își plimbă mâna peste fundul lui Rene, care purta o pereche de pantaloni negri confortabili.

– Și încă n-ai văzut nimic. Asta o să fie o noapte de ținut minte. Pentru toată lumea.

În acel moment, se mișcau prin vie. Fusese o drumeție lungă de la mașină, iar sacul pe care-l căra părea să devină din ce în ce mai greu cu fiecare pas. Și totuși, faptul că făcea chiar el treaba stârnea în el o senzație aparte, pe care n-o mai experimentase până atunci. Nu era doar satisfacția amuzată de altă dată, ci un soi de exaltare personală și profundă. Și, în cazul în care ceva mergea prost, avea să o sacrifice pe Rene. Dar avea de gând ca totul să meargă strună și conform planului.

Cunoștea organizarea de acolo. Cu tot ce aflase de la Don și de la Kris, plus observațiile sale personale, știa structura de securitate și cum să evite să pornească alarmele. Era doar o chestiune de răbdare și de atenție. Și o singură ambiție care-l conducea.

Până la sfârșitul nopții, într-un fel sau altul, Giambelli avea să fie în ruină.

– Stai pe aproape, îi zise el.

– Stau. Nu vreau să-ți stârbesc entuziasmul, dar mi-aș dori să fiu la fel de sigură ca tine că treaba asta o să funcționeze.

– Nu-i nevoie să-ți faci griji. Știu ce fac și exact cum să duc totul la bun sfârșit. Odată ce crama va fi în flăcări, o să se adune toți ca furnicile în jurul unui picnic.

– Nu-mi pasă nici dacă transformi toată podgoria asta blestemată în cenușă. În realitate, chiar o încânta imaginea aceea și gândul că ea avea să danseze la marginea flăcărilor. Doar că nu vreau să fiu prinsă.

– Dacă faci ce-ți spun, n-o să se întâmple. După ce toți o să fie afară, ocupați să stingă focul, noi o să ne strecurăm înăuntru, punem pachetul în camera Sophiei și apoi ieșim. Cinci minute mai târziu, o să fim în mașină, în drum spre oraș. Sunăm la poliție de la un telefon public, le dăm un pont anonim, și o să fim la tine acasă, sorbind șampanie, înainte să se risipească fumul.

– Baba o să mituiască poliția. N-o să-și lase iubita nepoată să ajungă la închisoare.

– Poate. Dar n-are decât să încerce, pentru că n-o să conteze. O să fie ruinați. Mai devreme sau mai târziu, o să găsești picătura care să umple paharul și asta o să-i răpună definitiv. Nu asta vrei?

Ceva din vocea lui îi trimise fiori reci pe șira spinării, dar totuși încuviință din cap.

– Exact asta vreau.

Când ajunse la cramă, scoase cheile. Don fusese suficient de abil cât să facă o copie după chei, iar el fusese îndeajuns de inteligent cât să facă un duplicat.

– Pe astea le aruncăm în golf după ce terminăm. Bagă cheia în prima yală. N-o să mai aibă nimeni nevoie de ele după seara asta. O să le fie cumplit de greu să explice cum a pornit un incendiu într-o clădire încuiată.

După acea ultimă afirmație, deschise ușa.

Sophia stătea întinsă pe masa de masaj și se uita în sus la stele.

– Mamă, sunt prea fixistă?

– Da.

– Și ăsta e un lucru rău?

Pilar se uită în spate, de la locul ei de la marginea verandei.

– Nu. Uneori e enervant, dar nu-i un lucru rău.

– Pierd din vedere imaginea de ansamblu pentru că mă concentrez prea mult pe detalii?

– Rareori. De ce mă întrebi?

– Mă întrebam ce-aș schimba la mine dacă aș putea. Sau dacă ar trebui s-o fac.

– Eu n-aș schimba nimic la tine.

– Pentru că sunt perfectă? întrebă Sophia zâmbind larg.

– Nu, pentru că ești a mea. Treaba asta are legătură cu Ty?

– Nu, cu mine. Până când... Ei bine, nu sunt sigură exact până când, dar până de curând eram sigură că mi-am dat seama exact cum stau lucrurile. Că știam ce voiam și cum să obțin ceea ce îmi doream.

– Și acum nu mai ești sigură?

– A, nu, încă sunt sigură. Încă știu ce vreau și cum să fac să obțin. Dar e vorba despre lucrurile pe care aș vrea să le schimb la mine. Mă întrebam dacă nu cumva au fost întotdeauna acolo, dar nu vedeam eu imaginea de ansamblu. Eu... Lasă-ne singure o clipă, îi zise ea maseurului. Se ridică și-și trase cearceaful pe sâni când rămase singură cu Pilar. Te rog să nu te superi.

– Nu mă supăr.

– Până nu demult, îmi mai doream ca tu și tata să vă împăcați. Cred că îmi doream asta pentru că nu știam cum să-mi doresc altceva. Credeam că, dacă o să vă împăcați, o să devină omul de care aveam nevoie... Nu cel de care aveai tu nevoie sau care era deja, ci cel de care aveam *eu* nevoie. Acesta era detaliul în privința căruia aveam o idee fixă și din cauza căruia nu puteam vedea imaginea de ansamblu. Aș schimba asta dacă aș putea.

– Eu nu. Ai fi fost o fiică foarte bună dacă te-ar fi lăsat. Voiai să fii și aveai nevoie de asta. Nu, eu n-aș schimba nimic.

– Mă ajută să te aud spunând asta. O luă de încheietură pe Pilar, apoi o întoarse ca să se uite la ceas.

E fix miezul nopții. Să ai o zi a nunții fericită, mamă! Își lipi mâna ei de obraz, apoi dădu să se așeze la loc. Ce-i acolo? Pare a fi... O, Doamne. Crama! A luat foc crama. Maria! Maria, sună la nouă-unu-unu. A luat foc crama.

Sophia se dădu jos de pe masă și-și luă în fugă halatul.

După cum prezisese Jerry, ieșiră din casă. Fugeau și vorbeau strident. Din umbrele din grădină, numără siluetele în halate albe, care alergau în jos pe potecă și în vie.

– Intrăm și ieșim, îi șopti lui Rene. Floare la ureche. Ia-o înainte.

Rene îi spusese unde era camerei Sophiei, dar el voia ca ea să meargă prima. Poate că făcuse o greșeală. Îi spusese că nu intrase decât o dată în camera Sophiei, dar, chiar și așa, era cu o dată mai mult decât intrase el.

Nu putea risca să aprindă lumina, deși era sigur că lanterna avea să fie de-ajuns. Trebuia doar să așeze coletul în fundul dulapului ei, unde polițiștii, așa idioți cum erau, aveau să-l găsească.

Se mișcă în spatele lui Rene, sus pe treptele terasei, uitându-se peste umăr. Putea vedea strălucirea portocalie-aurie a incendiului pe cerul nopții. Era o priveliște minunată. Și ilumina siluetele care alergau ca niște molii spre flacără. Aveau să-l stingă, normal, dar nu avea să le fie ușor. Și avea să le ia ceva timp până să-și dea seama că fusese oprită apa din sistemul de aspersoare. Și ca să-și limpezească mințile. Și să privească, fără a putea acționa în vreun fel, cum explodau sticle de vin prețioase, cum aparatura era distrusă și cum tradiția lor se transforma în cenușă.

Așadar, nu avea curajul să-și facă singur treburile murdare, ei? Îndoi mâna, prudent. Încă îl durea din când în când. Rămânea de văzut, la răsăritul soarelui, cine avea cu adevărat curaj.

– Jerry, pentru numele lui Dumnezeu. Rene șuieră spre el de la balconul camerei Sophiei. Asta nu-i o atracție turistică. Ai zis că trebuie să ne grăbim.

– E mereu timp pentru o clipă de plăcere, iubito. Urcă pe podeaua balconului și se plimbă țanțoș. Sigur asta e camera ei?

– Da, sunt sigură.

– Bine, atunci. Deschise ușile și intră. Inspiră adânc și mulțumit parfumul victoriei, chiar în clipa în care Sophia țâșni pe ușa opusă și aprinse luminile.

Strălucirea bruscă îi străpunse ochii, iar șocul puternic îi îngheță creierul. Înainte să-și poată reveni de la oricare din cele două, se lupta deja să țină la distanță cele cincizeci de kilograme de femeie furioasă.

Se năpustise asupra lui. Furia ei oarbă o făcu să zboare ca o catapultă prin cameră. Pofta de sânge i se citi limpede în ochi în clipa în care își vârî colții în el. Singurul ei gând clar era acela de a-i provoca durere, o durere monstruoasă. Când îl auzi urlând, fiorul sălbatic se revărsă prin ea ca lava.

Jerry o lovi, atingându-i obrazul, dar ea nu simți nici o suferință. Ținti spre ochii lui. Unghiile ei proaspăt manichiurate aveau deja vârfurile roșii de sânge și erau o armă de temut. Rată milimetric ținta, dar îi crestă obrajii cu ele, precum dinții unei greble ascuțite.

Fierbințeala durerii era înnebunitoare. Cu nici un alt scop în minte decât să se elibereze, o aruncă într-o parte, înspre o Rene care țipa de groază. Putea simți mirosul propriului sânge. Intolerabil. Îi distrusese toate planurile minuțioase. Inadmisibil. În clipa în care Sophia se ridică bâjbâind și se pregătea să se năpustească din nou asupra lui, Jerry avea deja pistolul scos și pregătit, cu degetul transpirat pe trăgaci.

Fu cât pe ce să termine totul în acel moment, cu o zvâcnire a degetului de pe trăgaci. Apoi corpul ei se opri brusc și ochii i se goliră de furie, lăsând loc șocului și groazei.

Jerry se gândi că erau în sfârșit față în față. Și voia mai mult decât să supraviețuiască. Voia satisfacție.

– Ia te uită! Ce interesant. Trebuia să fugi afară împreună cu celelalte, Sophia. Dar poate soarta ta e să ai același sfârșit ca tatăl tău mizerabil. Un glonț în inimă.

– Jerry, trebuie să plecăm de-aici. Să plecăm. Rene sări în picioare și se holbă la pistol. O, Doamne! Ce vrei să faci? Nu poți s-o împuști.

– Nu? Se gândi că putea, iar acest lucru veni ca o revelație. Cugetă că nu i-ar fi fost deloc greu s-o facă. Și de ce nu?

– E o nebunie. E crimă. Nu vreau să iau parte la o crimă. Eu plec. Plec chiar acum. Dă-mi cheile de la mașină. Dă-mi blestematele alea de chei.

– Taci dracu' din gură. Zise totul foarte rece și o lovi nepăsător cu pistolul în laterala capului. Nici măcar nu se uită la ea când se prăbuși, ci rămase cu privirea fixată în ochii Sophiei.

– Era o mare pacoste, cu asta suntem de acord. Dar e utilă. Și asta e perfect. O să-ți placă răsturnarea asta de situație, Sophia. Rene a pornit incendiul. A vrut mereu să-ți vină de hac. S-a dus la poliție acum câteva zile și a încercat să-i convingă că tu ți-ai omorât tatăl. Și în seara asta a venit aici, a incendiat crama și a intrat prin efracție în cameră, ca să ascundă dovezi împotriva ta. Ai surprins-o, v-ați luptat, și pistolul s-a descărcat. Pistolul pe care l-a folosit să-l împuște pe David Cutter. Am cerut să-mi fie trimis. M-am gândit în avans, și sunt sigur că apreciezi asta. Tu ești moartă și ea e vinovată. Mi se pare destul de curat și de poetic.

– De ce?

– Pentru că nimeni nu se pune cu mine și scapă nepedepsit. Voi, Giambelli ăștia, credeți că le puteți avea pe toate, și acum veți sfârși cu nimic.

– Din cauza tatei? Putea vedea strălucirea portocalie puternică a incendiului prin ușile deschise din spatele lui. Toate astea fiindcă tata te-a făcut de râs?

– M-a făcut de râs? Mi-a furat tot – soția, mândria, viața. Și voi ce-ați avut de pierdut? Nimic. Pentru voi n-a fost altceva decât un mic obstacol în drum. Am luat înapoi tot ce îmi aparținea, și încă și-n plus. Aș fi fost

mulțumit să te văd ruinată, dar moartă e și mai bine. Tu ești cheia. Tereza... Ei bine, nu e mai tânără ca altădată. Mama ta... n-are ce-i trebuie ca să pună compania înapoi pe picioare. Fără tine, inima și creierul mor. Tatăl tău a fost un manipulator, un mincinos și un trădător infidel.

– Da, așa e. Se gândi că nu avea să vină nimeni după ea. Nu avea să alerge nimeni de la incendiu ca s-o salveze. Trebuia să se confrunte singură cu moartea. Și tu ești toate astea, dar și mult mai puțin de atât.

– Am fi dezbătut asta dacă mai era timp. Dar sunt un pic presat, așa că... Apropie pistolul câțiva centimetri. *Ciao, bella.*

– *Vai a farti fottere,* îl înjură ea cu voce lineară. Și-ar fi dorit să închidă ochii – să găsească o rugăciune, o imagine sau ceva ce să poată lua cu ea. Dar îi ținu deschiși. Și așteptă. Când se auzi explozia, Sophia se împletici în spate. Și văzu apoi șocată cum începu să șiroiască sânge dintr-o gaură mică din cămașa lui.

Chipul îi era marcat de uimire, apoi se auzi încă o împușcătură care smuci corpul lui Jerry într-o parte și-l aruncă la pământ. Din pragul ușii, Helen lăsă jos arma.

– O, Doamne. O, Doamne, Dumnezeule! Îi cedară picioarele. Sophia bâjbâi spre pat și se lăsă pe el. Avea de gând să mă omoare.

– Știu. Încet, Helen intră în cameră și se așeză greoi pe pat, lângă Sophia. M-am întors ca să-ți spun că au venit bărbații. Am văzut...

– Voia să mă omoare. La fel cum l-a omorât pe tata.

– Nu, scumpo. Nu l-a omorât el pe tatăl tău. Ci eu, eu, repetă ea și aruncă pe podea pistolul pe care-l ținea în mână. Îmi pare foarte rău.

– Nu se poate. E o nebunie.

– Am folosit pistolul ăsta. A fost al tatălui meu. N-a fost niciodată înregistrat. Nu știu de ce l-am luat cu mine în noaptea aia. Nu cred că plănuisem să-l omor. De fapt... n-am gândit deloc. Voia bani. Iarăși. Nu avea să se termine niciodată.

– Despre ce vorbești? Sophia o prinse de umeri. Putea simți miros de praf de pușcă și de sânge. Ce tot spui?

– Linc. Îl folosea pe Linc împotriva mea. Pe Linc, să mă ajute Dumnezeu! Linc e fiul lui Tony.

– Totul e sub control. Este... Pilar dădu buzna pe ușile balconului, apoi îngheță. O, Doamne, Dumnezeule. Sophia!

– Nu, stai. Sophia sări în picioare. Nu intra. Nu atinge nimic. Avea respirația sacadată, dar gândea limpede și încă foarte repede. Vino cu mine, mătușă Helen. Vino cu mine acum. Nu putem rămâne aici.

– O să-i distrugă pe James și pe Linc. I-am distrus până la urmă.

Mișcându-se repede, Sophia o trase în picioare pe Helen și apoi afară, pe balcon.

– Spune-ne. Spune-ne repede, nu avem mult timp.

– Eu l-am omorât pe Tony. Pilar, te-am trădat. M-am trădat pe mine. Mi-am trădat toate credințele.

– Așa ceva nu e posibil. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat aici?

– Mi-a salvat viața, zise Sophia. O explozie mișcă aerul când bubuiră sticlele de vin din cramă. Abia dacă tresări. Voia să mă omoare cu pistolul cu care a fost împușcat David. A cerut să îi fie trimis. L-a păstrat ca pe un suvenir. Helen, ce s-a întâmplat cu tata?

– Voia bani. De-a lungul anilor, mă contacta ori de câte ori avea nevoie de bani. Nu a cerut, de fapt, niciodată și nici nu m-a amenințat. Doar pomenea de Linc – ce băiat bun era, ce tânăr inteligent și promițător. Apoi spunea că avea nevoie de un mic împrumut. M-am culcat cu Tony. Începu apoi să plângă, în tăcere. Atunci, cu mulți ani în urmă. Eram toți foarte tineri. Eu și James aveam ceva probleme. Eram foarte furioasă pe el și foarte confuză. Ne-am separat pentru câteva săptămâni.

– Îmi amintesc, murmură Pilar.

– M-am întâlnit cu Tony. A fost atât de înțelegător și de plin de compasiune. Nici voi doi nu vă mai înțelegeați. Vă gândeați să vă separați. A fost fermecător și mi-a acordat atenție. Așa cum James nu o mai făcea.

Nu am nici o scuză. Am permis să se întâmple asta. După aceea mi-a fost atât de ruşine şi am fost dezgustată de mine însămi. Dar se întâmplase deja şi nu mai puteam face nimic ca să schimb asta. Am aflat că sunt însărcinată. Nu era al lui James, pentru că nu fusesem împreună în felul acela. Aşa că am făcut a doua greşeală îngrozitoare şi i-am spus lui Tony. A fost ca şi când i-aş fi zis că m-am hotărât să-mi schimb coafura. Doar nu era de aşteptat să plătească el pentru o indiscreţie de o noapte, nu? Aşa că am plătit eu. Îi curgeau lacrimi pe obraji. Şi am tot plătit.

– Linc e copilul lui Tony.

– E al lui James. Helen se uită rugătoare la Pilar. În toate felurile, mai puţin în unul. Nu ştie. Nici unul din ei nu ştie. Am făcut tot ce am putut ca să compensez pentru noaptea aceea. Faţă de James, faţă de Linc – Doamne, Pilar, faţă de tine. M-am culcat cu soţul celei mai bune prietene. Eram tânără, furioasă şi proastă, şi nu mi-am iertat-o niciodată. Dar am făcut tot ce-am putut să îndrept lucrurile. I-am dat bani, de fiecare dată când mi-a cerut. Nici măcar nu mai ştiu câţi bani au fost de-a lungul anilor.

– Şi nu mai puteai să dai, conchise Pilar.

– În noaptea petrecerii, mi-a zis că trebuia să ne vedem. Mi-a spus când şi unde. Am refuzat. Era prima dată când făceam aşa ceva. Asta l-a înfuriat şi pe mine m-a speriat. Dacă nu făceam cum voia el, intra chiar atunci pe loc şi vă spunea lui James, lui Linc şi ţie. Nu puteam risca asta, nu aş fi putut suporta. Copilul meu, Pilar. Băieţelul meu cu şireturile desfăcute. Când am ajuns acasă, am scos pistolul din seif. Era acolo de ani de zile, nu ştiu cum de m-am gândit la el. Nu ştiu de ce l-am luat. Era ca şi când aveam mintea acoperită de un văl. Pornise muzica în apartament şi scosese o sticlă de vin bun. S-a aşezat şi mi-a povestit toate necazurile lui financiare. Fermecător, de parcă am fi fost prieteni vechi şi apropiaţi. Nu-mi amintesc tot ce a zis. Nici măcar nu sunt sigură că l-am auzit. Voia ceea ce-i plăcea să numească un împrumut. Doar că de data asta

era vorba despre un sfert de milion de dolari. Bineînţeles, a zis că era dispus să primească jumătate la sfârşitul săptămânii şi să mă mai lase o lună pentru restul de bani. Că, la urma urmei, nu cerea prea mult. Doar îmi oferise un fiu atât de frumos. Nu ştiam că aveam pistolul în mână. Şi nici nu mi-am dat seama că l-am folosit până n-am văzut pata roşie pe cămaşa lui albă. Se uita la mine extrem de surprins şi doar puţin supărat. Aproape că mi-l imaginam zicând: „La naiba, Helen, mi-ai stricat cămaşa". Dar n-a zis, bineînţeles. N-a mai zis nimic. M-am dus acasă şi am încercat să mă conving că, de fapt, nu s-a întâmplat niciodată. Că nu s-a întâmplat nimic. Şi de atunci am tot purtat pistolul cu mine. Pretutindeni.

– Puteai să-l arunci, zise Pilar încet.

– Cum să fac asta? Dacă era arestată vreuna dintre voi? Atunci aş fi avut nevoie de el, ca să dovedesc că am fost eu. Nu-l puteam lăsa să-l rănească pe copilul meu sau pe James. Am crezut că era posibil să se termine tot. Şi acum... Trebuie să le spun mai întâi lui James şi lui Linc. Trebuie să le spun lor, înainte de a spune poliţiei.

„Ciclurile", gândi Sophia. Uneori trebuiau oprite.

– N-ar fi trebuit să le spui nimic dacă n-ai fi folosit pistolul în noaptea asta, ca să-mi salvezi viaţa.

– Te iubesc, zise Helen simplu.

– Ştiu. Şi ascultaţi ce s-a întâmplat în noaptea asta aici. O să vă spun exact ce s-a întâmplat. O luă de umeri pe Helen. Fii atentă la mine. Te-ai întors şi ai văzut că Jerry mă ameninţa cu arma. Adusese cu el ambele pistoale – intenţiona să le pună în camera mea, ca să mă incrimineze. Ne luptaserăm, şi celălalt pistol, cel care l-a omorât pe tata, era pe podea în apropierea uşii. L-ai luat şi l-ai împuşcat înainte să mă împuşte el pe mine.

– Sophia.

– Asta s-a întâmplat. O prinse de mână pe Helen şi strânse. Apoi o luă de mână şi pe mama ei. Nu-i aşa, mamă?

– Da. Exact asta s-a întâmplat. Mi-ai salvat copilul. Credeai că nu l-aş fi salvat şi eu pe al tău?

– Nu pot.

– Ba poți. Vrei să te revanșezi față de mine? ceru să știe Pilar. Atunci fă-o. Nu-mi pasă de ceea ce s-a întâmplat într-o noapte acum aproape treizeci de ani, dar îmi pasă ce s-a întâmplat în noaptea asta. Îmi pasă de ceea ce-ai însemnat pentru mine aproape toată viața mea. Nu voi permite ca un om pe care-l iubesc să fie distrus. Și pentru ce? Pentru bani, mândrie și aparențe? Dacă mă iubești și dacă vrei să te revanșezi pentru greșeala aia de acum mult timp, atunci vei face exact ce-ți cere Sophia. Tony era tatăl ei. Cine are dreptul să decidă mai mult decât ea?

– Jerry e mort, zise Sophia. A ucis, a amenințat și a distrus, și toate astea din cauza unui simplu gest egoist al tatei. Și totul se termină aici. Mă duc să sun la poliție. Ar trebui să se uite cineva la Rene. Se aplecă în față și își lipi buzele de obrazul lui Helen. Îți mulțumesc. Pentru tot restul vieții mele.

Foarte, foarte târziu în noapte, Sophia stătea în bucătărie și sorbea ceai, îndulcit cu coniac. Dăduse declarația și rămăsese s-o țină de mână pe Helen cât dădea și ea declarație.

Se gândi că dreptatea nu se făcea mereu așa cum te-ai fi așteptat. Helen spusese asta cândva. Și chiar așa era. Dreptate neașteptată. Nu strica nici faptul că Rene fusese isterică și trăncănise tuturor, inclusiv lui Claremont și lui Maguire, când veniseră, că Jerry era un nebun și un criminal și că o obligase să vină cu el, sub amenințarea pistolului.

Sophia presupuse că unii șerpi reușeau să se strecoare și să scape. Pentru că viața era o treabă destul de încurcată.

Și, în sfârșit, în acel moment, poliția plecase, și era liniște în casă. Le privi intrând pe mama și pe bunica ei.

– Mătușa Helen?

– A adormit în sfârșit. Pilar se duse la dulapul cu căni, ca să mai scoată două. Am vorbit. O să fie bine. O să-și dea demisia din funcția de judecător. Cred că are nevoie

să facă asta. Pilar puse pe masă ceștile. I-am povestit totul mamei, Sophia. M-am gândit că are dreptul să știe.

– *Nonna*. Sophia se întinse s-o ia de mână. Am făcut ce trebuia?

– Ai făcut cel mai frumos lucru. Cel mai adesea, asta contează mai mult. Ai fost foarte curajoasă, Sophia. Amândouă ați fost curajoase. Asta mă face tare mândră. Se așează pe scaun și oftă. Helen a luat o viață, dar a dat alta înapoi. Și cu asta cercul e închis. Nu vom mai vorbi niciodată despre asta. Mâine se mărită fiica mea, și va exista din nou bucurie în casă. În curând, vom strânge recolta – recompensa. Și se mai încheie încă un sezon. Următorul e al tău, îi spuse Sophiei. Al tău și al lui Tyler. Viața voastră. Moștenirea voastră. Eu și Eli ne retragem în prima parte a anului.

– *Nonna*.

– Făcliile sunt menite să fie date mai departe. Primește ceea ce îți ofer.

Ușoara iritare din vocea bunicii ei o făcu să zâmbească.

– Voi primi. Mulțumesc, *Nonna*.

– Acum, e târziu. Mireasa are nevoie de odihnă, și eu la fel. Se ridică, lăsând ceașca de ceai neatinsă. Tânărul tău s-a dus înapoi la cramă. Tu n-ai nevoie de la fel de multă odihnă.

„Destul de adevărat", gândi Sophia în timp ce traversa terenul și se îndrepta spre cramă. Existau atâta energie și atâta însuflețire în interiorul ei, încât nu credea să mai aibă vreodată nevoie de somn sau de odihnă.

Tyler montase lumini, iar clădirea veche părea greoaie sub strălucirea lor. Putea vedea sclipirea geamului spart de la ferestre, petele de fum și cenușa flăcărilor. Și, cu toate asta, clădirea rămăsese în picioare.

Rezistase.

Poate că o simțise apropiindu-se. Așa îi plăcea să creadă. Tyler ieși prin ușa dărâmată, chiar când ea alergă spre el. Și o prinse în brațe și o strânse tare, la piept, ridicând-o câțiva centimetri în aer.

– Aici erai, Sophia. M-am gândit să te las să petreci puțin timp alături de mama ta, după care veneam să te iau.

– Am venit eu prima. Ține-mă în brațe, da? Să nu-mi dai drumul.

– Fii sigură de asta. În timp ce o ținea, stomacul îi fu traversat de un fior. Își lipi fața de părul ei. Doamne. Doamne. Când mă gândesc că...

– Nu te gândi. Pur și simplu nu te mai gândi, zise ea și își întoarse gura spre a lui.

– N-am de gând să te mai scap din ochi în următorii... e, nu știu, zece sau cincisprezece ani.

– În clipa asta mi se pare o idee minunată. Ești singur aici?

– Da. David trebuia să ducă acasă copiii, și l-am trimis înapoi pe bunicul înainte să leșine pe aici. Era epuizat. James încă era destul de agitat, așa că Linc l-a dus înapoi la mine, din moment ce mama ta e cu Helen.

– Foarte bine. Totul e așa cum trebuie să fie. Își odihni capul pe umărul lui și se uită spre cramă. Putea să iasă și mai rău.

Tyler o lăsă ușor de spate și-și atinse tandru buzele de vânătaia pe care o avea ea pe obraz.

– Putea să fie cu mult mai rău.

– Trebuia să-l fi văzut.

Tyler reuși să scoată un râs gâtuit, în timp ce o strânse iarăși la piept.

– Asta e o replică puțin bolnavă.

– Poate, dar așa simt. A murit cu amprentele lăsate de mine pe fața lui, și mă bucur de asta. Mă bucur că l-am făcut să sufere un pic. Și acum pot să las totul în urmă. Absolut tot. Să încui toate cele întâmplate undeva într-un sertar. Și totul poate să o ia de la capăt. Totul, Ty, zise ea. Vom reconstrui crama și ne vom reconstrui și viețile. Și le vom face ale noastre. Giambelli-MacMillan se va întoarce mai mare și mai puternică decât oricând. Asta vreau.

– Pică foarte bine, pentru că asta îmi doresc și eu. Hai să mergem acasă, Sophia.

Își cuibări mâna într-a lui și se îndepărtară de dezastru și de cicatrici. Un început de răsărit lumina cerul în partea de est. Când soarele reuși să răzbată, Sophia se gândi că avea să fie un început minunat.